

Sandra Brown

SVJEDOK

Prolog

Dojenče se hranilo na majčinim prsima.

- Doima se poput doista zadovoljna djeteta
- primijetila je medicinska sestra. - Nekako se može vidjeti je li dojenče sretno ili nije.

-Rekla bih da ovo jest.

Kendall se uspjela slabašno osmjehnuti. Jedva je uspijevala složiti suvislu misao, a kamoli sudjelovati u razgovoru. Još uvijek joj nije bilo jasno kako su ona i njezino dijete preživjeli nesreću.

U ordinaciji bolničkog hitnog trakta tanka je žuta zavjesa pružala pacijentima minimum privatnosti. Kraj bijelih metalnih ormarića, koji su sadržavali zavoje, šprice i udlage, nalazio se umivaonik od nehrđajućeg čelika. Kendall je sjedila na podstavljenom stolu u sredini pregratka i u naručju zibala svog sina.

-Koliko je star? - upitala je medicinska sestra.

-Tri mjeseca.

-Samo tri mjeseca? Velik je.

-Vrlo je zdrav.

-Kako ste rekli da se zove?

-Kevin.

Sestra im se nasmiješila, a potom je odmahнула glavom od čuđenja i strahopoštovanja. - Čudo je da ste se vas dvoje izvukli iz one olupine. Zacijelo je to bilo strašno za vas, dušo. Niste li se nasmrt uplašili?

Nesreća se dogodila previše brzo da bi imala vremena osjetiti strah. Automobil je praktički udario u srušeno stablo prije nego su ga vidjeli kroz pljusak. Suvozač je viknuo upozorenje, a vozač je naglo okrenuo volan i pri- tisnuo kočnicu, ali sve je bilo prekasno.

Čim su gume počele kliziti po mokrom asfaltu, automobil se zavrtio za sto osamdeset stupnjeva i sletio s ceste preko mekane, uske izbočine. Poravnao je slabu barikadu. Od tog trenutka nadalje sve je bilo stvar fizike i gravitacije.

Kendall se sjećala zvukova dok je automobil padao niz guduru obraslu gustom vegetacijom. Grane stabala strugale su boju, razbile branike i otkinule felge. Stakla su se razletjela u komadiće. Šasiju automobila uništili su panjevi i stijene. Čudno, ali nitko u automobilu nije ispustio ni glasa. Valjda ih je rezignacija ušutkala.

Iako je očekivala neizbježni konačni sudar, udarac automobila o golemi bor koji mu se našao na putu bio je nevjerojatan.

Uslijed inercije stražnji su se kotači podigli s tla. Kad je automobil ponovno pao, tresnuo je o tlo poput nezgrapnog, smrtno ranjenog bizona, a zatim se činilo da i pušta samrtni hropac.

Na stražnjem je sjedištu Kendall bila pričvršćena sigurnosnim pojasem. Iako je automobil nesigurno balansirao na vrhu strme kosine, uspjela se izvući iz olupine s Kevinom u naručju.

- Ono je divlji kraj - rekla je sestra. - Kako ste se, za ime svijeta, uspjeli popeti uz guduru?

Nije bilo lako.

Znala je da će penjanje do ceste biti teško, ali je pocijenila fizički napor što ga je zahtijevalo. Sve je bilo još dvostruko teže jer je tijekom penjanja morala štititi Kevina.

Teren nije bio simpatičan; vrijeme se ponašalo krajnje neprijateljski. Tlo je bila kaša humusa i blata. Prekrivao ga je zamršeni splet grmlja i kamenja. Vjetrom nošena kiša padala je gotovo horizontalno, te je začas bila mokra do kože.

Mišići ruku, nogu i leđa počeli su joj gorjeti od umora i naprezanja prije no što je prešla trećinu udaljenosti. Njezina nezaštićena koža bila je puna ogrebotina, posjekotina i modrica. Nekoliko je puta pomislila da su njezini naponi uzaludni pa se poželjela predati, stati i spavati, prepustiti se na milost i nemilost prirodnim elementima.

Međutim, njezin nagon za preživljavanjem bio je jači od slabosti pa je nastavila svoj put. Koristeći se stijenama i izbočenim korijenjem za hvatanje i oslonac, vukla se prema gore dok napokon nije stigla do ceste. Tada je krenula tražiti pomoć.

Bila je na rubu bunila kad je kroz kišnu zavjesu ugledala par automobilskih farova. Svladali su je olakšanje i iscrpljenost. Nije potrčala prema automobilu, već se srušila na koljena na sredini uske seoske ceste, čekajući da vozilo stigne do nje.

Njezina je spasiteljica bila razgovorljiva žena na putu za vjerski sastanak što se održavao srijedom uvečer. Odvezla je Kendall do najbliže kuće i obavijestila policiju o nesreći. Kendall se zaprepastila kad je kasnije saznala da je prešla samo kilometar i pol od mjesta nesreće. Njoj se činilo kao da je propješačila barem petnaest kilometara.

Kola hitne pomoći prebacila su nju i Kevina do najbliže bolnice gdje su ih temeljito pregledali. Kevin nije bio ozlijeđen. Kendall ga je došla kad je automobil sletio s ceste. Instinktivno ga je priljubila uza se i nagnula se naprijed prije nego je pojas blokirao. Zaštitila ga je svojim tijelom.

Njezine brojne posjekotine i ogrebotine bile su bolne, ali površinske. Komadiće stakla su joj jednog po jednog izvlačili iz ruku, što je bio neugodan i dugotrajan postupak, ali beznačajan u usporedbi s onim što se moglo dogoditi. Rane su joj liječili lokalnim antiseptikom; nije htjela lijekove protiv bolova jer je došla.

Osim toga, sad kad su ih spasili i pružili im medicinsku pomoć, morala je smisliti kako će pobjeći. Kad bi bila pod sedativima, ne bi mogla jasno razmišljati. Za planiranje još jednog nestanka treba joj bistra glava.

-Može li sada ući zamjenik šerifa?

-Šerifa? - ponovila je Kendall. Sestrino pitanje trgnulo ju je iz razmišljanja.

-Čeka na razgovor s vama otkako su vas dovezli ovamo. Mora s vama riješiti neke formalnosti.

-Oh, svakako. Zamolite ga neka uđe.

Kevin se dobro najeo pa je sad mirno spavao. Kendall je zakopčala bolnički ogrtač što su joj ga dali nakon što je skinula svoju mokru, prljavu i krvavu odjeću i istuširala se.

Na znak medicinske sestre mjesni je policajac ušao u pregradak i kimnuo u znak pozdrava. - Kako ste, gospojo? Oboje ste dobro? - Pristojno je skinuo šešir i zabrinuto je promatrao.

-Sve je u redu, mislim. - Pročistila je grlo i pokušala zvučiti uvjerljivije. - Dobro smo.

-Rek'o bi' da ste jako sretna što ste živa i u jednom komadu, gospojo.

-Slažem se.

-Lako je vidjeti kako se dogodilo, s obzirom na ono srušeno stablo preko ceste i sve zajedno. Grom ga je sredio. Posjekao ga pri tlu. Već danima ovdje imamo nevrijeme. Čini se da kiša nikad neće prestat. Sve je poplavljeno. Uopće me ne čudi da je vaš auto nestao u Bingham Creeku.

Rječica nije bila ni deset metara udaljena od slupanog automobila. Kad se izvukla iz olupine, čučnula je u blatu te fascinirano i prestrašeno zurila u pobješnjelu vodu. Blatnjava voda popela se visoko iznad normalne razine vodostaja, a nosila je sa sobom svakojaki krš. Kovitlala se oko stabala koja su rasla na inače mirnim obalama.

Stresla se pri pomisli na to kakva bi im bila sudbina da je automobil otklizio još nekoliko metara nakon sudara sa stablom. Užasnuto je promatrala kako automobil klizi niz kosinu i nestaje u pobješnjeloj rječici.

Nekoliko je trenutaka automobil plutao i poskakivao do sredine brze struje, a tada je prednjim dijelom zaronio. Za nekoliko sekundi nestao je ispod zapjenjene površine. Osim ožiljaka što ih je automobil ostavio na sruše- nom stablu i dubokih, usporednih brazdi što su ih izdubili kotači, nije bilo nikakvih tragova nesreće.

- Čudo da ste svi izašli na vrijeme i niste se utopili kad je auto potonuo - govorio je zamjenik šerifa.

- Nismo svi izašli - ispravila ga je Kendall glasom hrapavim od emocija. - Na mjestu suvozača nalazila se jedna žena. Ona je potonula s automobilom.

Na spominjanje pogibije policajčevo rutinsko ispitivanje odjednom je prestalo biti rutinsko. Namrštio se.

- Što? Putnica?

Kao da se gleda sa strane, Kendall je vidjela kako joj se lice iskrivilo kad je počela plakati. Bila je to zakašnjela reakcija na traumatu. - Žao mi je.

Medicinska sestra dodala joj je kutiju papirnatih maramica i potapšala je po ramenu. - U redu je, dušo. Nakon onako hrabrog podviga smijete plakati koliko god hoćete.

- Nisam znao da je u autu bio još ne'ko osim vas, djeteta i vozača - tiho je rekao zamjenik šerifa, poštujući njezino emocionalno stanje.

Kendall je obrisala nos. - Sjedila je na mjestu suvozača i već je bila mrtva kad je voda pokupila automobil. Vjerojatno je umrla odmah, od udara o stablo.

Nakon što se uvjerila da je Kevin neozlijeđen i kad je vidjela kako se voda brzo diže, Kendall je sa strepnjom prišla suvozačevoj strani automobila, gotovo sigurna da zna što će naći. Ta je strana podnijela najveći teret sudara. Vrata su bila udubljena, a staklo se rasprsnulo.

Kendall je na prvi pogled vidjela da je žena mrtva. Nije se moglo prepoznati njezine ugodne crte lica jer se sve pretvorilo u kašu kostiju i tkiva. Kontrolna ploča i dijelovi motora zabili su joj se u prsa. Glava joj je pod neprirodnim kutem visjela na naslonu.

Ignorirajući krv, Kendall je ispružila ruku i pritislula prste u blizini vratne žile kucavice. Nije osjetila bilo.

-Zaključila sam da bih trebala pokušati spasiti nas ostale - objasnila je zamjeniku nakon što je opisala prizor. - Voljela bih da sam mogla i nju izvući, ali znala sam da je već mrtva pa...

- U takvim okolnostima učinila ste ono što ste morala, mala gospojo. Spasli ste žive. Niko vas ne može krivit za takvu odluku. - Kimnuo je glavom prema usnulom djetetu. - Učinila ste puno više nego bi netko od vas mog'o tražit. Kako ste izvukla vozača?

Nakon što se uvjerila da je žena mrtva, Kendall je položila Kevina na zemlju i pokrila mu lice njegovim pokrivačem. Iako će mu biti neudobno, zasad će biti siguran. Zatim je, spotičući se, pošla na drugu stranu automobila. Vozačeva je glava bila spuštena na volan. Progutavši strepnju, Kendall ga je dozivala po imenu i pritisnula mu rame.

Sjećala se da ga je lagano protresla, a zatim se trgnula kad je od toga pao unatrag na sjedalo. Ustuknula je kad je vidjela kako mu krv curi iz kuta opuštenih ustiju. Na desnoj sljepoočnici zjapila je otvorena rana; inače mu je lice bilo netaknuto. Oči su mu bile zatvorene i nepomične, ali u tom trenutku nije bila sigurna da je mrtav. Pružila je ruku kroz prozor i položila je na njegova prsa.

Osjetila je otkucaje srca.

Tada se, bez upozorenja, automobil pomaknuo na neravnom tlu i kliznuo niz kosinu povukavši je za sobom.

Vozilo se ponovno zaustavilo, ali nije bilo stabilno pa je znala da će ga za koji čas odnijeti bujica jer je voda već zapljuskivala gume. Natopljena zemlja popuštala je pod težinom automobila. Nije imala vremena za razmišljanje o situaciji, ili o opcijama što ih je imala, ili o tome kako bi ga se htjela riješiti.

Imala je razloga bojati ga se i prezirati ga. No nije željela da umre. Nikad ne bi poželjela tako nešto. Život, svaki život, vrijedilo je spasiti.

Zato je, pomoću naleta adrenalina, golim rukama uklanjala blato i kidala žilavo korijenje što ju je sprečavalo da otvori vrata s vozačeve strane.

Napokon ih je uspjela otvoriti, a kad je to učinila, njegovo se tijelo skljkalo na njezine pripradne ruke. Okrvavljena glava pala je na njezino rame. Srušila se na koljena pod njegovom težinom.

Obuhvativši ga rukama oko prsiju, izvukla ga je ispod volana. Bilo je teško. Nekoliko se puta okliznula na gnjecavom blatu i pala. Svaki put bi se s mukom podigla, zabila pete u blato i uložila golemi napor ne bi li ga

izvukla iz olupine. Čim ga je uspjela posve izvući, automobil je kliznuo u rječicu.

Kendall je ispričala svoju priču, izostavivši svoja razmišljanja. Kad je dovršila, zamjenik šerifa je praktički zauzeo stav mirno, a činilo se da bi joj mogao salutirati.

- Gospojo, vjerojatno ćete dobit medalju ili tako nešto.

- Iskreno sumnjam u to - promrmljala je.

Iz džepa na košulji izvadio je maleni notes i kemijsku olovku. - Ime?

Nastojeći dobiti na vremenu, pretvarala se da ne razumije. - Oprostite?

- Vaše ime?

Osoblje malene bolnice bilo je vrlo ljubazno te su ih primili bez da su je gnjavili kojekakvim formularima i upitnicima. Takvo povjerenje i nepoštivanje određenih propisa bilo bi nezamislivo u nekoj velikoj gradskoj bolnici. No u seoskom dijelu Georgije suosjećanje je bilo jače od propisa o skupljanju iskaznica zdravstvenog osiguranja.

Međutim, sad se Kendall morala suočiti s okrutnom stvarnošću svoje situacije, a još za to nije bila spremna. Još nije odlučila što će učiniti, koliko će reći, kamo će odavde poći. Nije ju pekla savjest ako bi malo preuredila istinu. To je i ranije činila. Cijelog života. Puno puta. Opširno i vješto. No laganje policiji bila je ozbiljna stvar. Nikad ranije nije otišla tako daleko.

Sagnula je glavu, masirala sljepoočnice i dvoumila se ne bi li ipak zatražila sredstvo protiv bolova koje bi joj ublažilo pulsirajuću glavobolju. - Moje ime? – ponovila je, odugovlačeći, nadajući se da će joj odjednom na pamet pasti sjajna ideja. - Ili ime žene koja je poginula?

- Počnimo s vama.

Nakratko je zadržala dah, a potom je tiho rekla:

- Kendall.

- Piše li se to K-e-n-d-a-l-l? - upitao je dok je pisao u svoj notes.

Kimnula je glavom.

- U redu, gospođo Kendall. Je li se tako zvala i žrtva?

- Ne, ime je Kendall-

Prije no što je uspjela ispraviti policajčevu pogrešku, netko je naglo povukao zavjesu pa su zaškripali metalni prstenovi na nepodmazanoj šipki. Ušao je dežurni liječnik.

Kendall je zastalo srce. Bez daha je upitala: - Kako mu je?

Liječnik se nacerio. - Živ je, zahvaljujući vama.

- Je li došao k svijesti? Je li štogod rekao? Što vam je rekao?

- Želite li sami pogledati?

- Ja... valjda.

- Hej, doktore, pričekajte tren. Moram joj postaviti neka pitanja - pobunio se zamjenik šerifa. - Puno važne papirologije, kao da ne znate.

- Ne može li to pričekati? Uzrujana je, a ne smijem joj dati ništa za smirenje jer doji.

Zamjenik je pogledao dojenče, a zatim Kendallina prsa. Lice mu je dobilo boju zrele rajčice. - Pa, valjda mogu malo čekat. Ali to se mora obaviti.

- Svakako, svakako - rekao je liječnik.

Sestra je uzela Kevina iz Kendallina naručja. Nije se probudio. - Naći ću zipku za ovu malenu dušicu. Nemojte se brinuti za njega. Pođite s liječnikom.

Zamjenik šerifa prtljao je s obodom svoga šešira i prebacivao težinu s jedne na drugu nogu. - Ja ću samo ovdje pričekati. Onda, kad budete spremna, gospojo, za, znate, ovaj, dovršiti ovo...

-Popijte šalicu kave - predložio je liječnik kako bi udobrovoljio policajca.

Liječnik je bio mlad i drzak te, prema Kendallinoj procjeni, pun sebe. Tinta na njegovoj diplomi se vjerojatno još nije osušila, ali on je očito uživao u uspostavljanju svojih ograničenih ovlasti. Uopće se ne osvrnuvši na poli- cajca, poveo ju je hodnikom.

- Ima prijelom goljenice - rekao je. - Ništa se nije pomaknulo s mjesta pa mu neće trebati operativni zahvat, niti šipka ili nešto slično. U tom je smislu imao puno sreće. Prema onome kako ste opisali automobil...

-Hauba je bila naborana kao papirnata lepeza. Ne znam zašto mu volan nije zdrobio prsa.

-Tako je. Bojao sam se da će imati slomljena rebra, unutrašnje krvarenje ili oštećene organe, ali ne vidim ništa što bi na to upućivalo. Njegove su se vitalne funkcije stabilizirale. To su dobre vijesti.

-Loša je vijest da je dobio snažan udarac u glavu. Rendgenski snimci pokazuju samo tanko napuknuće lubanje, ali sam morao učiniti nekoliko desetaka šavova kako bih zatvorio ranu. Sad ne izgleda naročito lijepo, ali s vremenom će mu kosa prekriti ožiljak. Neće mu puno kvariti ljepotu - rekao je i nasmiješio joj se.

- Puno je krvario.

-Dali smo mu jedinicu krvi, tek toliko da budemo sigurni. Pretrpio je potres mozga, ali bit će u redu ako bude nekoliko dana mirovao. S ovako slomljenom nogom morat će barem mjesec dana hodati na štakama. Neće

imati puno izbora nego će se morati izležavati, ljenčariti i čekati da mu rane zacijele. Evo nas. - Skrenuo je prema jednoj sobi. - Došao je k svijesti prije samo nekoliko minuta pa je još uvijek mamuran.

Liječnik je ispred nje ušao u slabo osvijetljenu sobu. Ona je oklijevala na pragu i pogledom prelazila po prostoriji. Na jednom je zidu visjela užasno loša slika Isusa kako se penje u oblake; na suprotnom se nalazio poster o čuvanju od AIDS-a. Bila je to poluprivatna soba s dva kreveta, ali je on bio jedini pacijent.

Noga u gipsu bila je uzdignuta na jastuku. Na sebi je imao bolnički ogrtač koji je dosezao samo do polovice njegovih bedara. Djelovala su snažno i preplanulo na bjelini plahti, u neskladu s bolničkim okruženjem.

Jedna mu je medicinska sestra mjerila krvni tlak. Tamne je obrve skupio namrštivši se ispod široka zavoja što mu je obavijao glavu. Kosa mu je bila slijepljena zgrušanom krvlju i antiseptičkom otopinom. Gomila modrica promijenila je boju njegovih ruku. Crte lica iskrivile su se od otekline, udaraca i ogrebotina, ali moglo ga se prepoznati po vertikalnoj udubini na bradi i oštrom nagibu ustiju iz kojih je virio toplomjer.

Liječnik se žustro približio krevetu i pogledao zapis o krvnom tlaku što ga je sestra upravo unijela na pacijentovu listu. - Izgleda sve bolje i bolje. - Nešto je zadovoljno promrmljao kad mu je sestra pokazala trenutnu tjelesnu temperaturu bolesnika.

Iako je Kendall još uvijek oklijevala na vratima, muškarčeve su se oči odmah zaustavile na njoj. Otkrivale su zamagljene dubine izazvane gubitkom krvi i bolovima. Ali njegov je uporni pogled bio prodoran kao i uvijek.

Kad ga je prvi put pogledala ravno u oči, osjetila je i poštivala njihovu oštru pronicavost. Čak se toga pomalo i bojala. Još uvijek se boji. Činilo se da ima neugodnu sposobnost vidjeti ravno u nju na krajnje neugodan način.

Pročitao ju je od njihova prvog susreta. Znao je prepoznati lažljivu osobu.

Nadala se da će mu sposobnost čitanja njezinih misli sada otkriti da joj je iskreno žao što je ozlijeđen. Da nije bilo nje, nesreća se nikad ne bi dogodila. On je vozio, ali ona je odgovorna za bolove i neugodnosti što ih mora podnositi. Shvativši to, obuzeo ju je osjećaj krivnje. Ona je zacijelo bila posljednja osoba koju bi htio vidjeti uza svoj bolnički krevet.

Pogrešno protumačivši uzrok njezina oklijevanja, medicinska sestra se nasmiješila i pozvala je unutra. - Odjeven je. Sad možete ući.

Boreći se protiv strepnje, Kendall je koraknula u sobu

i nesigurno se osmjehnula pacijentu. - Zdravo. Kako se osjećaš?

Zagledao se u nju bez treptaja, a zurenje je potrajalo nekoliko trenutaka. Na kraju je pogledao liječnika, pa medicinsku sestru, a potom opet Kendall. Tada je slabim, hrapavim glasom upitao: - Tko ste vi?

Liječnik se nagnuo nad svog pacijenta. - Želite li reći da je ne prepoznajete?

- Ne. Zar bih trebao? Gdje sam? *Tko* sam?

Liječnik je otvorenih ustiju zurio u pacijenta. Sestra je stajala kao gromom ošinuta, a iz ruku joj je mlitavo visio aparat za mjerenje tlaka. Kendall je djelovala zaprepašteno iako je osjetila golemo uzbuđenje. Misli su joj se kovitlale glavom dok je razmišljala kako bi to mogla iskoristiti u svoju korist.

Liječnik se prvi pribrao. Pokazujući hrabrost što ju je pobijao njegov slabašni smiješak, liječnik je rekao: - Pa, izgleda da je potres mozga u našeg pacijenta izazvao amneziju. To se često događa. Siguran sam da je privremeno. Nemate razloga za brigu. Za dan ili dva smijat ćete se tome.

Okrenuo se prema Kendall. - Zasad ste vi naš jedini izvor informacija. Mislim da je najbolje da nam kažete, a i njemu, tko je on.

Tako je dugo oklijevala da je osjetila napetost u sobi. Liječnik i sestra s očekivanjem su je promatrali. Čovjek na krevetu djelovao je kao da ga njezin odgovor zanima, ali ga se i boji. Oči su mu se sumnjičavo suzile, ali je Kendall vidjela da se, za divno čudo, doista ničega ne sjeća. *Ničega!*

Ovo je bio neočekivani blagoslov, nevjerojatno velikodušan dar sudbine. Bilo je gotovo previše dobro, gotovo pretjerano, pružalo je puno mogućnosti, a ona nije imala vremena za pripremu. No, jedno je sigurno znala: bila bi glupa kad takvu priliku ne bi objeručke prihvatila.

Neobično smireno, Kendall je izjavila: - On je moj muž.

P 1. poglavlje

o ovlaštenju Svemogućeg Boga i države South Carolina, proglašavam vas mužem i ženom. Matthew, možeš poljubiti svoju mladu. Gosti su zapljeskali kad je Matt Burnvood privukao Kendall Deaton u zagrljaj.

Odjeknuo je smijeh kad se njegov poljubac pretvorio u nešto više od čednog zaloga ljubavi. Nije htio prestati.

- To će morati pričekati - šapnula je Kendall. - Na žalost.

Matt ju je razočarano pogledao, ali se ipak okrenuo prema nekoliko stotina ljudi koji su se u svojoj najsvečanijoj nedjeljnoj odjeći pojavili na njihovu vjenčanju.

- Dame i gospodo - pjevajućim je tonom rekao svećenik - dopustite da vam prvi put predstavim gospodina i gospođu Burnwood.

S rukom u ruci Kendall i Matt okrenuli su se prema svojim nasmiješenim gostima. Mattov je otac sam sjedio u prvom redu. Ustao je i raširio ruke prema Kendall.

- Dobro došla u našu obitelj - rekao je zagrlivši je. - Bog te je poslao k nama. Našoj je obitelji potrebna žena. Da je Laurelann živa, obožavala bi te, Kendall. Baš kao i ja.

Kendall je poljubila rumeni obraz Gibba Burnwooda.

- Hvala, Gibb. To je vrlo lijepo od tebe.

Laurelann Burnwood umrla je dok je Matt još bio dječarac, ali su on i Gibb o njezinoj smrti govorili kao da se to nedavno dogodilo. Udovac je impresivno izgledao sa svojom kratko ošišanom sijedom kosom i visokim, pristalim tijelom. Mnoge su udovice i rastavljene žene bacile oko na Gibba, ali on nije podlegao čarima niti jedne. Imao je jednu pravu ljubav u životu, često je govorio. Nije tražio drugu.

Matt je položio jednu ruku oko širokih očevih ramena, a drugom je zagrljio Kendall. - Trebali smo jedno drugo. Sad smo prava obitelj.

- Samo mi je žao što moja baka nije mogla doći - žalosno je rekla Kendall.

Matt joj se suosjećajno nasmiješio. - Volio bih da se osjećala dovoljno snažnom za put iz Tennesseeja.

- To bi joj bilo jako naporno. Međutim, duhom je s nama.

- Nemojmo postati previše sentimentalni - umiješao se Gibb. - Ovi su ljudi došli jesti, piti i zabavljati se. Ovo je vaš dan. Uživajte.

Gibb nije štedio sredstava kako bi osigurao da njihovo vjenčanje bude zapamćeni događaj o kojem će se još godinama pričati. Kendall je šokirala njegova ekstravagancija. Uskoro nakon što je prihvatila Mattovu bračnu ponudu, predložila je da se održi skromno vjenčanje, možda u pastorovoj radnoj sobi.

Gibb nije htio ni čuti o tome.

Zanemario je tradiciju po kojoj bi vjenčanje trebala financirati nevjestina obitelj i inzistirao na tome da sam bude domaćin. Kendall se protivila, ali je Gibb šarmom i upornošću pobio sve njezine argumente.

- Nemoj se uvrijediti - rekao joj je Matt kad je izrazila svoje nezadovoljstvo Gibbovim pomno razrađenim planovima. - Tata želi prirediti zabavu kakvu Prosper još nikad nije vidio. Budući da ni ti ni tvoja baka to financijski ne možete podnijeti, on će rado snositi sve troškove. Ja sam

mu jedini sin. Ovo je za njega događaj kojeg će imati jednom u životu. Dakle, pustimo mu na volju pa neka uživa.

Nije dugo trebalo pa da uzbuđenje ponese i Kendall. Izabrala je svoju vjenčanu haljinu, ali je Gibb kontrolirao sve ostalo, iako se uvidavno savjetovao s njom prije donošenja važnih odluka.

Velika se briga o pojedinostima isplatila jer su toga dana njegova kuća i tratina izgledale spektakularno. Matt i ona dali su svoja obećanja ispod rešetkastog luka ukrašenog gardenijama, bijelim ljiljanima i bijelim ružama. U golemu šatoru priređena je zakuska glavnih jela, priloga i salata za zadovoljavanje svačijeg nepca.

Svadbena torta bila je skulptura od nekoliko katova od koje je zastajao dah. Šećernu glazuru ukrasili su kiticama svježih ružinih pupoljaka. Imali su i čokoladnu tortu mladoženje s bogatom glazurom što se slijevala preko jagoda velikih skoro kao teniske loptice. Velike boce šampanjca hladile su se u posudama s ledom. Gosti su, izgleda, čvrsto odlučili popiti sve do zadnje kapi.

Unatoč takvoj veličajnosti, prijem je doista djelovao obiteljski. Djeca su se igrala u sjeni stabala. Nakon što su mladenci otvorili ples bračnim valcerom, drugi su parovi ispunili plesni podij tako da su na kraju svi plesali.

Bilo je to vjenčanje iz bajke. A postojala je i neman.

Kendall, nesvjesna prijetnje oko sebe, nije mogla zamisliti veću sreću. Matt ju je priljubio uza se i vrtio po plesnom podiju. Sa svojim visokim, vitkim tijelom činio se kao stvoren za nošenje smokinga. Bio je nevjerojatno privlačan. Pravilne crte lica i ravna kosa davale su mu aristokratski izgled baruna razbojnika.

- Djeluješ elegantno i izdvojeno od ostalih. Poput Gatsbyja - jednom ga je zadirkivala Kendall.

Željela je satima plesati s njim, ali gosti su htjeli plesati s mladenkom. Među njima je bio i sudac H. W. Fargo. Zamalo je zastenjala kad ju je Matt prepustio sucu koji je na plesnom podiju bio jednako nezgrapan kao i u sudnici.

- Nisam baš imao povjerenja u vas - primijetio je sudac Fargo kad ju je zavrtio tako naglo da je zamalo povrijedila vrat. - Kad sam čuo da su uzeli ženu za položaj branitelja po službenoj dužnosti, ozbiljno sam sumnjao da ćete uspješno obavljati posao.

- Doista? - mirno je upitala.

Fargo nije bio samo užasno loš plesač i jadan sudac, već i zadržati muški šovinist, mislila je Kendall. Otkako se prvi put pojavila u njegovoj sudnici, uopće se nije trudio prikriti svoje »sumnje«.

- Zašto ste sumnjali u mene, suče? - upitala je uloživši veliki napor da zadrži ljubazan osmijeh na licu.

- Prosper je konzervativni okrug i gradić - rekao je sudac. - I vraški smo ponosni na to. U ovim krajevima ljudi se već generacijama bave istim stvarima. Sporo se mijenjamo i ne volimo kad nas netko na to prisiljava. Žena odvjetnik je nešto novo.

- Mislite da bi žene trebale ostati kod kuće te kuhati, čistiti i voditi brigu o djeci, je li tako? Ne bi trebale stvarati profesionalnu karijeru?

Sudac je pročistio grlo. - Ne bih to tako rekao.

- Ne, jasno da ne biste.

Tako otvorena izjava mogla bi ga stajati glasova. Oprezno je cenzurirao sve što je u javnosti govorio. Sudac H. W. Fargo bio je političar od glave do pete. Kad bi barem bio tako uspješan i kao sudac.

- Samo kažem da je Prosper čist gradić. Ovdje nećete naći probleme kakvi postoje u drugim gradovima. Mi u zametku uništimo loše utjecaje. Mi, mislim na sebe i ostale javne djelatnike, namjeravamo i dalje održavati vi-soki standard.

- Mislite li da ja predstavljam loš utjecaj, suče?

- Ni slučajno, ni slučajno.

- Moj je posao pružanje pravnih usluga onima koji si ne mogu priuštiti odvjetnika. Ustav jamči pravnog zastupnika svakom građaninu Sjedinjenih Država.

- Znam što Ustav jamči - kiselo je rekao.

Kendall se nasmiješila kako bi ublažila svoju prikrivenu uvredu. - Moram se ponekad podsjetiti na to. Moj me posao dovodi u blisku vezu s

elementima društva za koje bismo svi željeli da ih nema. No dok god postoje zločinci, trebat će nekoga tko će ih zastupati na sudu. Bez obzira koliko je moj klijent neugodan, nastojim dati sve od sebe.

- Nitko ne sumnja u vaše sposobnosti. Unatoč vašoj upletenosti u onu ružnu aferu u Tennesseeju... - Prekinuo se uz neiskreni osmijeh. - No, zašto bismo danas to spominjali?

Doista, zašto? Sudac ju je namjerno podsjetio na njezine prošle probleme. Kendall je nerviralo što je on mislio da je toliko glupa te će povjerovati da mu je slučajno izletjela takva primjedba.

- Dobro obavljate svoj posao, odista dobro - ulagivao joj se. - Priznajem da mi je trebalo vremena dok se nisam naviknuo da se o zakonskim pitanjima sa mnom prepire žena. - Njegov je smijeh zvučio poput laveža. - Znate, dok se niste pojavili na razgovoru, vjerovali smo da je riječ o muškarcu.

- Moje ime može zavarati.

Upravni odbor Odvjetničke komore okruga Prosper odlučio je osnovati ured branitelja po službenoj dužnosti kako bi se riješio potrebe zastupanja siromašnih građana. Čak i ako bi se mijenjali na toj dužnosti, slučajevi su od- nosili puno vremena i prihoda.

Odbor se zaprepastio kad je stigla Kendall u haljini i visokim petama umjesto u odijelu i kravati. Njezin je rezime bio tako impresivan da su odmah odgovorili na njezinu molbu i naslijepo je primili na posao. Razgovor je trebao biti puka formalnost.

Zapravo, podvrgnuli su je žestokom unakrsnom ispitivanju. Unaprijed je znala da će se suočiti sa zidom muškog šovinizma pa je pažljivo pripremila svoju priču. Govor je složila tako da suzbije njihove predrasude i umiri njihove sumnje, a da ih ipak ne uvrijedi.

Očajnički joj je trebao posao. Bila je osposobljena za laj rad, a budući da joj je budućnost ovisila o tome, upotrijebila je sva dostupna sredstva.

Očito je dobro postupila jer su joj dali posao. Jedina mrlja na njezinoj profesionalnoj karijeri nije im ni izdaleka smetala kao što im je smetao njezin spol. Ili su inožda držali da joj treba progledati kroz prste baš zbog spola. Pogriješila je, ali to se moglo oprostiti jer je ona, na kraju krajeva, ipak samo žena.

Kendall nije bilo važno što oni misle ili kako su donijeli odluku. Tijekom osam mjeseci, koliko je radila u Pro- speru, dokazala je svoje sposobnosti.

Naporno je radila kako bi stekla poštovanje svojih kolega i javnosti. Trijumfiral je nad svima koji su u nju sumnjali.

Čak je i nakladnik mjesnih novina, koji je nakon njezina imenovanja napisao uvodnik u kojem se pita može li žena obavljati tako odgovoran posao, promijenio svoje mišljenje.

Taj joj je nakladnik sada prišao s leđa, obavio joj ruke oko struka i poljubio je u zatiljak. - Suče, dovoljno ste dugo monopolizirali najljepšu djevojku na zabavi.

Fargo se tiho nasmijao. - Govoriš kao mladoženja.

- Hvala što si me spasio - rekla je Kendall i uzdahnula kad ju je Matt poveo plesnim podijem. Položila je obraz na suvratak njegova smokinga i sklopila oči. - Dovoljno je teško što se s tom sirovinom u sudačkoj halji moram suočavati na sudu. Dužnost ne zahtijeva od mene da s njim plešem na vlastitom vjenčanju.

- Budi ljubazna - zadirkivao ju je.
- Bila sam. Zapravo, bila sam tako šarmantna da mi je zamalo pozlilo.
- Sudac može biti gnjavator, ali on je stari tatin prijatelj.

Matt je imao pravo. Osim toga, neće sucu pružiti zadovoljstvo da joj pokvari dan vjenčanja. Podigla je glavu i nasmiješila se Mattu. - Volim te. Kad sam ti to zadnji put rekla?

- Davno. Prije najmanje deset minuta.

Nježno su priljubili glave kad ih je prekinuo bučni glas: - Hej, mala, ovo je prava fešta!

Kendall se okrenula i vidjela svoju djeverušu kako pleše kraj nje u naručju mjesnog ljekarnika. Skroman čovjek mišjeg izgleda djelovao je zbunjeno činjenicom da je plesao s tako živahnom ženom obdarenom oblinama.

- Hej, Ricki Sue - rekla je Kendall. - Zabavljaš se?
- Je li more slano?

Ricki Sue Robb imala je visoku frizuru nalik pčelinjaku koja je poskakivala u ritmu glazbe. Lice joj je sjalo od kapljica znoja iznad izreza na svijetloplavoj haljini. Kendall se posebno potrudila oko izbora haljine koja će pristajati njezinoj djeveruši. Ricki Suein ten bio je mješavina žućkaste kože i riđih pjegica. Imala je kosu boje svježeg soka od mrkve, ali umjesto da odjećom pokuša ublažiti tako napadni izgled, ona se odijevala što je ekstravagantnije mogla. Njezine frizure bile su čuda arhitekture.

Široki razmak između njezinih prednjih zubiju bio je stalno na vidiku jer se neprestano smiješila. Pune su joj usne blistale jarko crvenim ružem, što je bio loš izbor s obzirom na boju njezine kose.

Glasom diskretnim poput trube što svira budnicu, Ricki Sue je viknula: - Rekla si da ti je muž zgođan fakin, ali zaboravila si spomenuti da je bogat kao Krez.

Kendall je osjetila kako se Matt ukočio od negodovanja. Ricki Sue ga nije htjela uvrijediti. Ona je zapravo mislila da mu daje kompliment. No u Prosperu se u pristojnom društvu nije razgovaralo o osobnom bogatstvu. U svakom slučaju, ne glasno.

Nakon što su Ricki Sue i omamljeni ljekarnik otplesali dalje, Kendall je rekla: - Bilo bi lijepo od tebe da je zamoliš za ples, Matt.

Iskrivio je lice u grimasu. - Bojim se da će me zgaziti.

- Matt, molim te.

- Žao mi je.

- Doista? Na sinoćnjoj probi jasno si mi stavio do znanja da ti se Ricki Sue ne sviđa. Nadam se da ona nije opazila, ali ja svakako jesam.

-I uopće nije onakva kakvom si je opisala.

-Rekla sam ti da mi je ona najbolja prijateljica. To bi Irebalo biti dovoljno.

Budući da njezina baka nije mogla doći na vjenčanje zbog sve slabijeg zdravstvenog stanja, Ricki Sue bila je jedini Kendallin gost. Samo iz tog se razloga nadala da će se Matt potruditi i ponašati se prijateljski i uljudno. Međutim, Ricki Sue je bila bučna i napadna, a Matt i Gibb su se nad njom zgražali. Bilo im je neugodno zbog njezina neobuzdana prosta smijeha, a ona se smijala iz dubine prsiju.

Priznajem da Ricki Sue nije otmjena južnjačka dama.

Matt se podsmjehnuo tako ublaženoj ocjeni. - Ona je sirova, Kendall. Obična. Očekivao sam da će biti nalik lebi. Ženstvena, tiha i lijepa.

Ona je jako lijepa iznutra.

Ricki Sue radila je kao službenik kod Bristola i Matliersa, odvjetničkoj firmi u kojoj je ranije radila Kendall. Kad su se upoznale, Kendall nije uspijevala vidjeti dalje od napadnog izgleda crvenokose žene.

Međutim, postupno je upoznala i zavoljela osjetljivu ženu ispod pretjerano nakićene vanjštine. Ricki Sue je skromna, praktična, tolerantna i vrijedna povjerenja. Pogotovo vrijedna povjerenja.

- Siguran sam da ima neke divljenja vrijedne osobine - nevoljko se složio Matt. - I možda nije ona kriva što je debela. Smeta mi samo što je tako nametljiva.

Kendall se trgnula kad je rekao *debela*, jer bi sasvim dobro poslužili i drugi pridjevi. Još bolje, mogao se suzdržati od bilo kakvih pogrdnih riječi.

- Kad bi joj samo pružio priliku...

Položio joj je prst na usne. - Zar ćemo se svađati na primanju za vjenčanje pred svim našim gostima zbog nečega tako nevažnoga?

Mogla se pobuniti da njegova nepristojnost prema njezinoj prijateljici nije nevažna, ali imao je pravo rekavši da nije trenutak za svađu. Osim toga, i on je imao nekoliko prijatelja koji njoj nisu bili pretjerano simpatični.

- U redu, primirje - složila se. - No ako bih se doista željela svađati, tema bi bile sve ove žene koje me bijesno gledaju. Kad bi pogledi ubijali, umrla bih već desetak puta.

- Tko? Gdje? - Naglo je okretao glavu kao da traži žene slomljena srca.

- Ni u ludilu - rekla je i posesivno uhvatila suvratke njegova sakoa. - No samo iz radoznalosti, kolikim si ženama slomio srce oženivši mene?

- Tko broji?

- Ozbiljno, Matt.

- Ozbiljno? - Navukao je ozbiljan izraz na lice.

- Ozbiljno, ja sam jedan od rijetkih neženja u Prosperu koji su po dobi između puberteta i senilnosti. Dakle, ako vidiš nekoliko rastuženih lica u gužvi, to je razlog. Zrele neudate žene imaju više izgleda da ih pogodi grom nego da nađu odgovarajućeg neženju.

Njegov je dar govora poslužio svrsi i ona se počela smijati. - Pa, nije važno, ali drago mi je da se nisi oženio dok ja nisam stigla.

Prestao je plesati, privukao je bliže k sebi, nagnuo joj glavu unatrag i spustio svoje usne do njezinih. - I meni.

Nije bilo lako biti neprimjetan kad na sebi imaš vjenčanu haljinu i veo, ali pola sata kasnije Kendall je uspjela neopazice ući u kuću.

Nije joj se sviđala Gibbova kuća, pogotovo velika dnevna soba u kojoj su zidovi bili obloženi tamnim drvom što je bila dobra pozadina za njegove lovne i ribolovne trofeje.

U Kendallinim je očima jedna riba zabijena na ploči od orahovine izgledala jednako patetično kao i druga. Slijepo zurenje jelena, losa, divljeg

vepra i druge divljači u njoj je izazivalo suosjećanje i gnušanje. Dok je Kendall prolazila dnevnom sobom, ovlaš je pogledala glavu divlje svinje, zauvijek sačuvane s iskešenim zubima deračima.

Lov i ribolov bili su Gibbovo zanimanje. Njegova prodavaonica sportske opreme nalazila se u glavnoj ulici Prospera. To je brdovito područje planinskog lanca Hlue Ridge u sjeverozapadnoj South Carolini pa mu je posao cvao i stalno je imao vjernu klijentelu. Mušterije su kilornetrima putovale kako bi svoj novac potrošile kod njega.

Dobro je obavljao taj posao. Lovci i ribolovci cijenili su njegovo mišljenje i vadili svoje Visa kartice za svaku napravicu, mamac ili dalekozor za koje je on tvrdio da će im poboljšati uspjeh u lovu. Često bi se vraćali s lovinom ravno u prodavaonicu kako bi se hvalili svojom vještinom u korištenju puške ili zamke, štapa i udice.

Gibb je velikodušno dijelio svoje pohvale i nije tražio zahvalnost za savjete što ih je dijelio. Divili su mu se kao čovjeku od akcije. Oni koji se nisu mogli nazvati njegovim prijateljima, voljeli bi da se to promijeni.

Kad je stigla do kupaonice što ju je Gibb najčešće koristio, vrata su bila zatvorena. Lagano je pokucala.

- Začas ću izaći.
- Ricki Sue?
- Jesi li to ti, mala?

Ricki Sue je otvorila vrata. Vlažnim je ručnikom brisala znoj u udubini između prsiju. - Znojim se kao svinja. Uđi.

Kendall je podigla svoju povlaku i veo te se pridružila Ricki Sue u malenoj kupaonici. Zatvorila je vrata za sobom. Iako im je bilo tijesno, uživala je u mirnom tre- nutku sa svojom prijateljicom.

- Jesi li zadovoljna sobom u motelu? - Prosper je imao malo motela. Kendall je za Ricki Sue rezervirala najbolju sobu od onih što su joj stajale na raspolaganju, ali ni ta nije bila naročito udobna.

- Spavala sam i u gorima. Seksala se u gorima, također - rekla je i namignula Kendall u zrcalu. - Kad smo već kod toga, je li onaj tvoj zgodni pastuh onako dobar kako izgleda?

- Ja nikad ne prepričavam svoje ljubavne doživljaje - rekla je Kendall uz čedni osmijeh.

- Onda si uskraćuješ zadovoljstvo jer je pričanje pola užitka.

Kod Bristola i Mathersa Ricki Sue je partnere i službenike zabavljala svojim seksualnim podvizima. Svakog je jutro kraj aparata za kavu dodavala

novu epizodu sapunici svog života. Neke su njene priče bile tako pretjerane da im se teško moglo povjerovati. Međutim, sve su bile istinite.

- Zabrinjavaš me, Ricki Sue. Opasno je imati tako puno partnera.

- Cuvam se. Uvijek sam se čuvala.

- Sigurna sam da je tako, ali-

- Slušaj, mala, nemoj mi držati prodike. Dajem sve od sebe s ovim što imam. Kad izgledaš poput mene, moraš od muškaraca uzeti ono što možeš dobiti. Ne poznajem niti jednoga koji će se do ušiju zaljubiti u ovo. - Raširila je ruke.

- Dakle, odlučila sam da neću svako toliko patiti od neuzvraćene ljubavi, ili sjediti u kutu dok drugi plešu i kasnije postati ogorčena usidjelica, nego ću biti *susretljiva*.

- Pružam im ono što žele, a u tome sam doista darovita. Kad su ugašena svjetla i svi su goli, nije ih briga izgledaš li poput princeze iz bajke ili bradavičaste svinje sve dok postoji čvrsto, toplo mjesto kamo ga mogu staviti. U mraku se sve čini dobrim, mala.

- To je tako žalosna i jadna filozofija.

- Meni odgovara.

- Ali kako znaš da jednog od ovih dana neće naletjeti gospodin Pravi?

Smijeh Ricki Sue zvučio je poput sirene za maglu.

- Imala bih veće izgleda dobiti glavni zgoditak na lutriji. - Zatim je njezin smijeh utihnuo te se uozbiljila. - Nemoj pogrešno shvatiti. U trenutku bih zamijenila svoj život za tvoj. Voljela bih imati muža, hrpu bučne djece i sve što uz to ide.

Budući da to nije vjerojatno, ne želim se odreći zabavnog dijela. Uzimam svu ljubav do koje mogu doći, hčz obzira u kojem obliku. Znam da mi ljudi iza leđa govore: 'Kako može muškarcima dopustiti da je tako iskorišćavaju?' Zapravo, istina je da ja njih iskorištavam. Jer nažalost... - Zastala je i odmjerila Kendall od glave do pete s izrazom dobronamjerne zavisti. - Sve žene *nisu* stvorene jednake. Ja izgledam kao morž s gomilom crvene kose, a ti si... pa, ti.

Nemoj se omalovažavati. Osim toga, mislila sam da ne voliš zbog moje pameti - našalila se Kendall.

O, pametna si ti. Tako pametna da me ponekad na- smrt uplašiš. I nikad nisam naletjela na nekoga s toliko odvažnosti, a ja sam upoznala neke prilično grube muskarčine.

Uozbiljila se i pogledala Kendall. - Drago mi je da ti se ovdje sreća nasmiješila, mala. Vraški si puno riskirala. Još uvijek riskiraš.

Da, na određeni način - složila se Kendall. - Ali nisam zabrinuta. Prošlo je previše vremena. Da mi se trebalo srušiti na glavu, zacijelo bi se to dosad već dogodilo.

- Ne znam - sumnjičavo je rekla Ricki Sue. - Još uvijek mislim da si ludo odvažna kad si to izvela. Da se po- novno nađemo na početku, opet bih bila protiv. Zna li Matt?

Kendall je odmahнула glavom.

- Zar mu ne bi trebala reći?

- Zašto?

- Zato jer ti je muž, za ime svijeta!

- Točno. Zar bi to promijenilo njegove osjećaje prema meni?

Ricki Sue je načas razmislila o tome. - Što misli tvoja baka?

Isto što i ti - priznala je Kendall protiv volje. - Nagovarala me je da mu kažem.

Elvie Hancock bila je jedini roditelj kojeg se Kendall sjećala jer je ostala siročić kad joj je bilo pet godina. Odgojila je Kendall strogo, ali s ljubavlju. Kendall se s njom slagala u većini važnih pitanja. Vjerovala je bakinom instinktu i cijenila mudrost njezinih godina.

Međutim, po pitanju posvemašnje iskrenosti prema Mattu, njihova su se mišljenja razlikovala. Kendall je bila uvjerena da je njezin način najbolji. Mirno je rekla: - Ti i baka morat ćete mi vjerovati kad je riječ o tome, Ricki Sue.

-U redu, mala. No ako ti kostur iskoči iz ormara i ugrize te za guzu, nemoj reći da te nisam upozorila.

Nasmijavši se slikovitom prikazu, Kendall se nagnula naprijed i zagrlila Ricki Sue. - Nedostaješ mi. Obećaj da ćeš me često posjećivati.

Ricki Sue je pretjerano pomnjivo složila ručnik. - Mislim da to nije naročito dobra ideja.

Smijesak je nestao s Kendallina lica. - Zašto ne?

-Jer su tvoj muž i njegov otac jasno pokazali svoje rnišljenje o meni. Ne, nemoj se ispričavati - brzo je rekla Ricki Sue kad je vidjela da se Kendall namjerava pobuniti. - Do njihovog mi je mišljenja stalo koliko i do lanjskog snijega. Previše me podsjećaju na moje krepodne roditelje da bih vodila računa o njihovu mišljenju. Oh, prokletstvo. Nisam ih mislila

omalovažavati, nego samo... - Pretjerano našminkanim očima tražila je Kendallino ra- zumijevanje. - Ne želim biti uzrok bilo kakvih problema.

Kendall je točno znala što Ricki Sue pokušava izraziti, a zbog toga joj je postala još draža. - Nedostajete mi ti i baka više no što sam očekivala, Ricki Sue. Tennessee mi se čini strašno daleko. Potrebna mi je prijateljica.

- Sprijatelji se s nekim.

- Pokušala sam, ali dosad nisam imala uspjeha. Ovdašnje su žene ljubazne, ali rezervirane. Možda me mrze jer sam se tako naglo pojavila u gradu i ukrala im Matta. Ili im, možda, smeta moja karijera. Čini se da su njihovi ži- voti usredotočeni na sasvim drugačije stvari. U svakom slučaju, nitko ne bi mogao tebe zamijeniti. Molim te, nemoj me otpisati.

Ne otpisujem te, sam Bog zna. Ni ja baš nemam pđiio prijateljica. No u ovome moramo biti praktične. - Blago je stisnula Kendallina ramena. - Osim mene, tvoja jedina veza sa Sheridanom u Tennesseeju je tvoja baka. Kad ona umre, zauvijek okreni leđa tom gradu, Kendall. Presijeci sve veze, uključujući i mene. Nemoj izazivati sreću.

Kendall je zamišljeno kimnula glavom jer je i sama uvidala da njezina prijateljica ima pravo. - Baki nije preostalo puno života. Voljela bih da je došla živjeti ovamo, sa mnom, ali ona ne želi otići iz svoga doma. Taj mi ralanak teško pada. Znaš kako mi je ona važna.

I obrnuto. Ona te obožava. Uvijek je željela samo imjbolje za tebe. Ako si ti sretna, ona će umrijeti sretna. To je najbolje što joj možeš poželjeti.

Kendall je znala da je Ricki Sue u pravu. Grlo joj se stegnulo. - Čuvaj je umjesto mene, Ricki Sue.

Nazivam je svaki dan, a posjećujem je najmanje dvaput tjedno, baš kako sam ti obećala. - Uхватила je Kendallinu ruku i umirujuće je stisnula. - Sad bih se rado vratila na zabavu, onom izvrsnom šampanjcu i jelima. Možda onog ljekarnika uspijem nagovoriti na još jedan ples. Nekako je sladak, ne čini ti se?

Oženjen je.

Pa? Takvi obično najviše žude za slavnom ljubavnom vještinom Ricki Sue. - Potapšala se po bujnim prsima.

Sram te bilo!

Žalim, ta riječ ne postoji u mom rječniku. - Grleno nasmijala, prošla kraj Kendall i otvorila vrata. - Ja odoh. Iako bih se rado zadržala i vidjela kako ćeš to iz- vesti.

Izvesti što?

Obaviti nuždu u vjenčanoj haljini.

2. poglavlje

Želite li još nešto, gospođo? Pitanje je trgnulo Kendall iz sanjarenja o vjenčanju. Sjećala se svake, pa i najmanje pojedinosti toga dana, ali se osjećala posve isključenom, kao da se to dogodilo nekome drugome, ili u nekom drugom životu.

- To je sve, hvala vam - odgovorila je blagajniku.

Unatoč nemilosrdnom vremenu, Wal-Mart bio je pun kupaca. Prolazi između polica bili su krcati kolica ispunjenih svim i svačim, od koturaljki do uvijača.

- Sto četrdeset dva sedamdeset sedam. Gotovina, ček ili kredit?

- Gotovina.

Mladi se čovjek nije posebno zainteresirao za nju. Bila je samo jedna od stotina mušterija toga dana. Ako ga kasnije budu pitali, neće je se sjetiti, neće je moći opisati. Trebala joj je anonimnost.

Kad je sinoć napokon legla na krevet u bolnici u St phensvilleu, osjetila je veći umor no ikad ranije. Cijelo ju je tijelo boljelo od posljedica nesreće. Mučno i naporno penjanje uz kosinu ostavilo je za sobom posjekotine i ogrebotine koje su je sve više i više boljale.

Očajnički je čeznula za zaboravom, ali je cijelu noć bila luidna.

I'ko ste vi? Tko sam ja? On je moj muž.

Riječi su joj odzvanjale glavom. Legla je nauznak i zagledala se u strop, a imala je osjećaj da su joj oči pune pijeska. Razmišljala je o riječima i pitala se hoće li se pokazati mudrima ili ludošću. Sad je bilo prekasno da ih opozove, a ne bi to učinila čak i kad bi mogla.

Njegova je amnezija samo privremena. Dakle, dok mu se pamćenje ne vrati, ona mora što bolje iskoristiti situaciju. Nadala se da će joj to pružiti dovoljno vremena za spašavanje Kevina i sebe. Na kraju krajeva, za

Kevinovu je dobrobit sve to i učinila. Vrijedilo je iskoristiti svaku pi iliku radi zaštite djeteta, čak i ovako riskantnu.

Priredio je pravu malu scenu kad je shvatio da pati od amnezije. Liječnik mu je rekao da se mora odmoriti i opustiti ako se želi oporaviti. Ne smije se naprezati dok mu noga ne zacijeli, pa zašto ne bi uživao u neočekivanom, nametnutom odmoru? Što se više bude trudio da sjeti, to će mu biti teže. Um pod pritiskom može tvrdoglavo otkazati suradnju. Stalno su mu govorili neka se opusti.

Međutim, on se nije opuštao, čak ni onda kad je, na liječnikov prijedlog, Kendall donijela Kevina u njegovu sobu. Pogled na dijete samo je uvećao njegovu razdraženost pa se nije smirio sve dok medicinska sestra nije od-
ntjela Kevina.

Liječnik je bio puno tiši i nesigurniji nego ranije, ali je ipak pokušao utješiti Kendall. - Preporučio bih da ga tokom noći ne uznemiravamo pa će se odmoriti. Amnezija može biti zamršena. Vjerojatno će se svega sjetiti kad se sutra ujutro probudi.

Čim je svanulo, odjenula je odoru koju joj je posudila jedna od sestara i zabrinuto se vratila u njegovu sobu. Sjećanje mu se tijekom noći nije vratilo.

Kad je ušla, on je smeteno povukao plahtu do struka. Sestra je upravo dovršila njegovu kupku od koje mu je očito bilo nelagodno. Povukla se ponijevši svoju opremu i ostavivši ih same.

Kendall je napravila neodređeni pokret. - Zacijelo se nakon kupke osjećaš bolje.

-Malo. Ali mrzim to.

- Općenito govoreći, muškarci su užasno teški pacijenti. - Nesigurno mu se nasmiješila i prišla bliže. - Mogu li štogod učiniti da ti bude udobnije?

-Ne, sve je u redu. Jesi li ti dobro? Ti i dijete?

-Cudo, ali Kevin i ja ostali smo neozlijeđeni.

Kimnuo je glavom. - To je dobro.

Kendall je vidjela da ga i ovako kratak razgovor iscrpljuje. - Moram se pobrinuti za neke stvari, ali ako ti nešto zatreba, slobodno pozovi sestre. Djeluju sposobno.

Opet je kimnuo glavom, ali ovoga puta bez komentara.

Pošla je prema vratima, a potom se, kao da se toga naknadno sjetila, okrenula natrag, sagnula nad njim i poljubila ga u čelo. Naglo je otvorio oči

koje je maločas sklopio. Pod njegovim prodornim pogledom Kendallin se glas pretvorio u prigušeni šapat. - Dobro se odmori. Posjetit ću te kasnije.

Zurno je izašla iz sobe. Malo kasnije obratila se jednoj medicinskoj sestri: - Morala bih nešto obaviti. Može li se nabaviti taksi?

Sestra se nasmijala i izvadila ključeve. - Zaboravite na taksi u ovom gradiću, dušo. Možete se koristiti mojim automobilom dok mi ne završi smjena, a to je u tri poslije podne. Uzmite i moj kišni ogrtač.

- Puno vam hvala. - Dobro joj je došla ova neočekivana velikodušnost. - Kevinu su nužno potrebne neke stvari, a ja se ne mogu stalno šetati naokolo u odori medicinske sestre. Doista moram poći u kupovinu.

Sestra ju je uputila kako će doći do Wal-Marta, a zatim je s oklijevanjem rekla: - Nemojte mi zamjeriti na osobnom pitanju, dušo. No, s obzirom da su sve vaše stvari, uključujući osobne dokumente, potonule zajedno s automobilom, kako stojite s gotovinom?

-Srećom, imala sam nešto novca u džepu jakne – rekla je sestri koja bi se šokirala da je znala koliko zapravo gotovine Kendall ima kod sebe. Bilo je to daleko više od »džeparca«. Puno je uštedjela predviđajući ovakvu katastrofu. Ona i Kevin dugo će moći živjeti od onoga što ima.

- Mocar je, ali ga se može potrošiti. Mogu kupiti neke stvari za Kevina i sebe, te platiti za sobu.

Ovaj nazovi grad ima samo jedno otrcano konačište. Nemojte trošiti na to. Dokle god vam treba krevet, možete ostati u bolnici.

-To je vrlo ljubazno od vas.

-Nije vrijedno spomena. Osim toga, kad se vašem mužu vrati pamćenje, htjet ćete biti ovdje danju i noću.

Suosjećajno je dotaknula Kendallinu ruku. - Ovo je veliki teret što ga sami morate nositi. Jeste li sigurni da ne postoji nitko koga biste mogli nazvati? Obitelj?

Nemamo nikoga. Mi smo malena obitelj. Usput rečeno, željela bih zahvaliti vama i ostalom osoblju što ste pristali da se mom mužu ne spominje smrtni slučaj. Već je ionako zbunjen i uzrujan. Ne vidim razloga za po- goršavanje situacije.

Zamjenik se također složio da u trenutnoj situaciji nije potrebno o tome obavijestiti pacijenta s amnezijom. Policajac se tog jutra vratio u bolnicu kako bi Kendall obavestio o potrazi za automobilom. Rekao joj je da su poslali ronioce, ali nisu uspjeli pronaći olupinu. Očito ga je voda odnijela daleko nizvodno od mjesta nesreće.

Sa žaljenjem je odmahnuo glavom i ustvrdio da nitko ne može znati kad će se i gdje pojaviti. - Bingham Creek većim dijelom teče kroz divljinu. Teren je previše natopljen vodom da bi se do obale mogla dovesti teška meha- nizacija. Kako se čini da nam predstoji još kiše, vjerojatno će proć neko'ko dana prije neg' bude sigurno poč u istraživanje.

Nekoliko dana.

Nisu nikoga uspjeli identificirati. Zasad je uništen automobil i sve u njemu izvan njihova dosega. Nitko ne zna gdje su. On ima amneziju. Ona ima vremena.

Ako zadrži hladnokrvnost i bude jako lukava, mogla bi pobjeći s velikom prednošću. Ako ne uspije, posljedice će biti užasne. No, je li ju ikad razmišljanje o posljedicama spriječilo da stupi u akciju ako je to bilo potrebno? Bila je očajna kad se doselila u Prosper.

Još ju je veći očaj natjerao u bijeg.

- Gospodo?

Kendall se trgnula iz razmišljanja. - Oprostite. Jeste li nešto rekli?

- Je li to sve? - Blagajnik ju je zbunjeno gledao. Posljednje što je željela bilo je privlačenje njegove pozornosti na ženu u odori medicinske sestre koja djeluje omamljeno i dezorijentirano.

- O, da. Hvala.

Žurno je pograbila svoje stvari i poslala prema izlazu gdje su kupci, ne želeći izaći na kišu, stvorili gužvu.

Kendall nije oklijevala. Sagnula je glavu i izjurila na pljusak. Odvezla je posuđeni automobil do najbliže benzinske crpke gdje je kupila lokalne novine. Na brzinu ih je preletjela pogledom, a potom zašla iza ugla gdje je ranije nije opazila telefonsku govornicu.

- Halo? Zovem u vezi vašeg oglasa u novinama. Jeste li već prodali automobil?

- Dakle, njegove tjelesne ozljede nisu tako ozbiljne?

- Slomljena desna potkoljenica i rana na glavi. To je sve.

Kendall je zaustavila liječnika na bolničkom hodniku. Imao je na sebi civilnu odjeću i toliko kolonjske vode da bi se mogla namirisati cijela četa. Očito je želio što prije završiti svoju smjenu i posvetiti se planovima za subotnju večer, ali Kendall je imala pitanja na koja su joj trebali odgovori. Uporno ga je gledala i zahtijevala još informacija, a on je s mukom uzdahnuo.

- Nijedna od tih ozljeda nije mačji kašalj, ali nisu opasne po život. Ako se vaš muž ne bude oslanjao na ozlijeđenu nogu, trebala bi zacijeliti za otprilike šest tjedana. Danas je već ustao i pokušao hodati sa štakama. Neće pobijediti u trčanju, ali se uspijeva snalaziti.

- Šavovi mu se mogu izvaditi za sedam do deset dana. Tjeme će mu neko vrijeme biti osjetljivo i imat će nekoliko ožiljaka, ali ništa groteskno. Ostat će i dalje zgodan.

To ste mi već rekli - podsjetila ga je Kendall ignori- lajući njegov nestašni osmijeh. - Najviše me zabrinjava njegova amnezija.

- To nije tako neobično nakon udarca u glavu i potresa mozga.

- No obično se zaboravi samo nekoliko minuta prije nesreće i događaji odmah nakon nesreće, nije li tako?

Obično je riječ kojoj u medicini nema mjesta.

- No ipak se rjeđe događa da se baš sve izbriše iz sjećanja, zar ne?

-Rjeđe je, da - ukočeno je priznao.

Tog je poslijepodneva proučila sve o različitim oblicima amnezije. Pročitala je sve što je o tome uspjela naći u bolničkoj slabo opremljenoj knjižnici. Ono što je saznala slagalo se s liječnikovom procjenom. Ipak, nije bila zadovoljna. Morala je uzeti u obzir svaku mogućnost, pa i onu najmanje vjerojatnu.

-Što je s poremećajima zapamćivanja?

-Nemojte izazivati sudbinu.

Objasnite mi, molim vas.

Prekrižio je ruke na prsima i zauzeo držanje koje je govorilo da se pomirio sa sudbinom.

Kendall se nije dala omesti njegovom nestrpljivošću te je nastavila: - Koliko sam ja shvatila, u slučaju takvih poremećaja moj muž ne bi bio u stanju pamtit i ono što se sada događa. Dakle, čak i kad bi se sjetio onoga što se dogodilo prije nesreće, možda bi mu se iz pamćenja izbrisalo sve što se dogodilo u međuvremenu. Sjećao bi se svega ostalog, ali bi zaboravio ovo vremensko razdoblje.

- U osnovi, to je točno. No, kao što sam rekao, o tome ne trebate brinuti dok se ne dogodi. Ja ne vjerujem da će do toga doći.

-Ali bi se *moglo* dogoditi.

- Moglo bi. Radije bih bio optimist, u redu?

- Hoće li ga trebati još jednom udariti po glavi da bi mu se pamćenje vratilo?

- To se događa samo u filmovima - sarkastično je rekao. - Obično nisu potrebne tako drastične mjere. Pamćenje bi mu se moglo vratiti postupno, dio po dio. Ili se može svega odjednom sjetiti.

- Ili može zauvijek ostati izgubljeno.

- To je malo vjerojatno. Osim ako postoji razlog zbog kojeg se vaš muž ne želi sjetiti prošlosti. - Upitno je uzdigao obrvu.

Kendall je ignorirala njegovu slabo prikrivenu znatiželju, ali je znala da mu je pružila priliku za objašnjavanje, a on nije mogao odoljeti mogućnosti da se razmeće svojim znanjem.

- Vidite, njegova podsvijest bi povredu glave mogla iskoristiti kao valjanu ispriku za zaboravljanje nečega što želi zaboraviti, nečega s čim mu je teško ili nemoguće živjeti. - Prodorno ju je pogledao. - Postoji li razlog zbog kojega bi ga njegova podsvijest željela zaštititi amnezijom?

- Jeste li ovlašteni za bavljenje psihologijom, doktore? - Glas joj je ostao varljivo prijazan, ali joj se u očima vidjelo što misli o pitanju. Porumenio je od ljutnje. - Što me dovodi do sljedećeg pitanja - rekla je prije nego se uspio snaći. - Ne bismo li se trebali savjetovati sa specijalistom? Možda s neurologom iz neke veće bolnice?

- Već sam to učinio.

- O? - Pomalo ju je iznenadila ta vijest.

- Nazvao sam bolnicu u Atlanti - rekao je liječnik.

- Razgovarao sam s njihovim neurologom, poslao mu faksom podatke o vašemu mužu, opisao njegovo stanje i reflekse. Rekao sam da se na našim snimkama ne vide znakovi cerebralnog krvarenja. Obavijestio sam ga da naš pacijent ne osjeća obamrlost ili ukočenost udova, razgovjetno govori, nema problema s vidom ili mentalnim funkcijama, zapravo nema nikakvih simptoma teže povrede mozga.

Samozadovoljno je zaključio: - Neurolog je rekao kako mu se čini da je pacijent dobio udarac po glavi od kojeg mu je pregorio osigurač u kutiji sjećanja. Njegova se prognoza u potpunosti slaže s mojom.

Kendall je odahnula od olakšanja kad je to čula. Namjeravala je njegovu amneziju iskoristiti u svoju korist, ali mu nije željela trajno oštećenje mozga.

Još je uvijek ostala velika nepoznanica kad će mu se vratiti pamćenje. To bi se moglo dogoditi u svakom trenutku, ili tek za godinu dana. Koliko joj vremena preostaje?

Mora pretpostaviti da je vrijeme ograničeno i djelovati u skladu s tim.

Nasmiješila se liječniku. - Hvala vam što ste imali slrpljenja za moja pitanja. Žao mi je što sam vas zadržala. Očekuje vas ugodna večer?

Saznala je ono što je htjela znati pa mu je željela skrenuti pozornost na druge stvari. Najbolji način za to bio je laskanje njegovom egu i pričati o njemu. Tu je taktiku često koristila s porotnicima kako bi skrenula njihovu pozornost s dokaza štetnih po njezina klijenta.

-Večera i ples u Elk's Lodgeu - odgovorio je.

- Zvuči zabavno. Neću vas više zadržavati.

Zaželio joj je laku noć i zaputio se prema glavnom izlazu na prednjoj strani zgrade. Kendall je čekala dok se nije izgubio iz vida, a potom je šmugnula u pacijentovu sobu. Zastala je odmah na ulazu.

Iznad kreveta nalazila se slaba noćna svjetiljka, a snop svjetla bio je uperen prema stropu. Nije vidjela da su mu oči otvorene pa se trgnula kad je progovorio.

Budan sam i želio bih razgovarati s tobom.

3. poglavlje

Potplatiti njezinih novih tenisica škripali su po vinilskim pločicama dok je prilazila krevetu. Ležao je sasvim nepomično, tih i oprezan, prateći je pogledom.

- Mislila sam da spavaš - rekla je. - Kevin je usnuo pa sam odlučila iskoristiti to vrijeme i vidjeti što je s tobom. Rekli su mi da si pojeo nešto lagano za večeru. Appetit je ohrabrujući znak, zar ne? - Podigla je ruke i graciozno se zavrtjela. - Sviđa li ti se moja oprema? Prekrasno, zar ne? Posljednji krik mode.

On nije reagirao ne njezino vedro čavrljanje pa je spustila ruke i izbrisala lažni osmijeh s lica. Na njegovu mjestu i nju bi živcirao svatko tko bi je pokušao udobrovoljiti banalnostima i jadnim šalama. Imao je bolove, a zacijelo se osjećao potištenim zato što je bespomoćan i ovisan. Vjerojatno se pomalo i bojao; bojao se da mu se nikad neće vratiti sjećanje, bojao se onoga što će o sebi saznati ako mu se vrati.

- Zao mi je da ti se ovo dogodilo - iskreno je rekla.

- Zacijelo je užasno ne sjećati se tko si ili odakle si, kakav si i čime se baviš, što misliš i osjećáš. - Zastala je kako bi naglasila svoje iduće riječi: - No pamćenje će ti se vratiti.

Podigao je ruku do čela i palcem pritisnuo jednu sljepoočnicu, a srednjim prstom drugu, kao da nastoji istisnuti obavijesti iz glave. - Ne mogu se sjetiti niti jedne proklete stvari. Ničega. - Spustio je ruku i sumorno je pogledao. - Gdje se točno nalazimo?

- Gradić se zove Stephenville. Nalazi se u Georgiji.

Ponovio je imena kao da ih iskušava. - Živimo li u Georgiji?

Odmahnula je glavom. - Samo smo na putu za South Carolinu.

- Ja sam vozio - rekao je. - Kako bih izbjegao udarac u srušeno stablo, zacijelo sam pretjerao. Cesta je bila skliska. Naš je automobil zakrivudao, poletio niz duboku guduru, tresnuo u stablo, a zatim nestao u nabujaloj rječici.

Kendallina su se usta osušila. - Svega se toga sjećáš?

- Ne, ne sjećam se. To su činjenice što mi ih je ispričao šerif.

- Šerif?

Odmah je uočio paniku u njezinu glasu pa ju je upitno pogledao. - Tako je. Zamjenik šerifa. Svratio je jutros, predstavio se i postavio mi nekoliko pitanja.

- Zašto?

- Valjda je želio neke odgovore.

- Ja sam mu dala odgovore.

Nakon podulje tišine tijekom koje je on zamišljeno zurio u nju, tiho je rekao: - Očito je mislio da si mu lagala.

- Nisam!

- Kriste. - Iskrivio je lice od bola i ponovno podigao ruku do glave.

Kendall se odmah pokajala. - Žao mi je, nisam htjela vikati. Boli li te? Hoću li pozvati medicinsku sestru?

- Ne. - Čvrsto je zatvorio oči i duboko uzdahnio. - Bit će mi dobro.

Zapekla ju je savjest zato što je onako nerazumno prasnula. Kendall se željela nekako iskupiti pa mu je ulila svježu vodu u čašu. Zavukla mu je ruku pod glavu i oprezno je podigla. Primaknula je čašu njegovim usnama, a on je kroz slamku popio nekoliko gutljaja. - Dosta? - upitala je kad je nagnuo glavu unatrag.

Kimnuo je. Nježno mu je spustila glavu na jastuk i vratila čašu na obližnja kolica. - Hvala. - Uzdahnuo je.

- Ova me glavobolja ubija.

- Ublažit će se za dan ili dva.

- Da. - Nije zvučio uvjereno.

- Znam da boli, ali možeš biti sretan da nemaš trajnih oštećenja. Ovdašnji se liječnik savjetovao s neurologom iz Atlante.

- Čuo sam kad ste razgovarali.

- To bi te trebalo umiriti. U svakom trenutku ti se može vratiti pamćenje.

- Ili bi moglo potrajati. Mislim da bi ti više voljela ovu drugu mogućnost.

Nije očekivala takvu primjedbku pa je na trenutak ostala bez teksta. - Ne znam što... Kako to misliš?

- Ne bi li voljela da mi se pamćenje vrati što kasnije?

- Zašto bih to željela?

- Nemam pojma.

Kendall je smatrala najpametnijim uzdržati se od komentara.

Malo kasnije on je glavom pokazao prema hodniku gdje je ona raspravljala s liječnikom o njegovu stanju.

- Čitala si o amneziji. Zvučilo je kao da uzimaš u obzir svaku mogućnost i želiš da ti sve bude jasno. Pitao sam se zašto bi to činila?

- Željela sam saznati s čime si ti, s čime smo *mi* suočeni. Nije li to prirodno?

- Ne znam. Je li?

- Za mene jest. Volim u svakom trenutku točno znati na čemu sam. Želim biti spremna na najgore pa se neću previše uzrujati ako se to i dogodi. To je posljedica gubitka roditelja u ranoj dobi. Nikad nisam posve prebrodila strah od neočekivanog.

Odjednom je shvatila da mu previše govori pa je ušutjela.

- Zašto si stala? - upitao je. - Upravo je postalo zanimljivo.

- Ne želim te zbunjivati činjenicama. - Nasmijala se u nadi da će on to prihvatiti kao šalu i završetak razgovora.

Boli li te noga?

- Baš i ne. Samo predstavlja prokletu gnjavažu. Ogrebotine i modrice puno više bole.

Desna mu je ruka mlitavo ležala u krilu. Koža mu je hila išarana nijansama ljubičaste boje od zapešća do nadlaktice gdje ju je pokrivao široki rukav bolničke halje.

Ovo izgleda posebno bolno. - Pomilovala mu je tamne modrice, a potom je zadržala ruku na njegovoj mišićavoj podlaktici. Nekako joj se činilo jako važnim da ga dodirne.

Spustio je pogled na njezinu lijevu ruku. Zapravo, zurio je u vjenčani prsten, a od tog je pogleda postala još svjesnija vreline njegove kože pod svojim prstima. Ne bi ga smjela dodirivati. U svakom slučaju, ne bi trebala ništa osjećati. Ipak, nije se mogla natjerati da povuče ruku.

Malo je okrenuo glavu i pogledao je. Uslijedila je teška lišina dok je metodično i temeljito proučavao crte njezina lica. Pogledom je polako putovao njezinim licem, a Kendall je zadržala dah jer joj se činilo da to traje beskrajno dugo. Pratio je očima njezinu prirodno valovitu svijetlosmeđu kosu koja joj se spuštala do ramena.

- Jesu li ti se vratili djelići sjećanja? - upitala je, a srce joj je tuklo u grlu.

Ponovno ju je pogledao u oči, a ona se pitala sjeća li se da su neobične sive boje, što se mnogim ljudima činilo čarobnim, a lažljivim svjedocima uznemirujućim. Kad je pogled spustio na njezina usta, u želucu je imala osjećaj kao da se naglo spušta dizalom. Zapravo, imala je osjećaj da je uhvaćena u nekom zabranjenom djelu.

Pokušala je povući ruku, ali ju je on brzo uhvatio i čvrsto držao. Zavrtio je uski zlatni prsten na njezinu prstu.

- Nije baš otmjeni vjenčani prsten.

Doista. Kupila ga je u Wal-Martu toga dana. - Takvog sam željela.

- Zar nisam mogao kupiti nešto bolje?

- Novae nije bio odlučujući čimbenik.

Nastavio je vrtjeti prsten oko njezina prsta. - Ne sjećam se da sam ti ga stavio na ruku. - Brzo ju je pogledao. - Ne sjećam se tebe. Jesi li sigurna da smo oženjeni?

Kratko se nasmijala. - To nije nešto što bih mogla zaboraviti.

- Ne, ali bi mogla lagati.

Srce joj je zatreperilo. Čak i uz amneziju, i dalje ju je uspijevaio prozreti. - Zašto bih lagala o tome?

- Ne znam. Zašto bi?

- Ovo je smiješno. - Opet je pokušala izvući ruku, ali ju je on držao neočekivano snažno.
 - Doista mi je teško u to povjerovati.
 - U što?
 - Ti. Dijete. Sve zajedno. - Počeo se ljutiti.
 - Zašto sumnjaš u mene?
 - Jer te se ne mogu sjetiti.
 - Ne možeš se ničega sjetiti!
 - Neke se stvari ne zaboravljaju - rekao je povišenim glasom - a kladim se da bi spavanje s tobom bila jedna od takvih stvari.
- Upalilo se svjetlo na stropu i gotovo ih zaslijepilo.
- Zar ovdje nešto nije u redu?
 - Ugasite to prokleta svjetlo! - viknuo je. Podigao je ruku kako bi zaštitio oči od plavkasto bijelog blještavila.
 - Ugasite ga - Kendall je rekla sestri. - Zar ne vidite da mu svjetlo smeta očima i pojačava glavobolju?
- Medicinska je sestra ugasila svjetlo. Trenutak ili dva nitko nije progovorio. Njegove su posljednje riječi još uvijek odzvanjale u Kendallinoj glavi. Na kraju se obratila sestri jer se nije mogla suočiti s njegovim pogledom.
- Zao mi je što sam se obrecnula na vas. I zato što sam uznemirila vašeg pacijenta. Ovaj gubitak pamćenja predstavlja veliki teret za oboje.
 - U tom slučaju, pustila bih ga da se odmori tijekom noći. Liječnik je rekao da ga se ne smije prisiljavati da se sjeti. - Nosila je maleni pladanj na kojem se nalazila šprica. - Došla sam mu dati injekciju za laku noć.
- Kad se ponovno okrenula k njemu, Kendall je na lice navukla osmijeh. - Što se više trudiš, tvoj mozak postaje Ivrdoglaviji. Dobro spavaj. Vidjet ćemo se ujutro.
- Ovlaš mu je dotaknula rame, a zatim otišla prije nego tispije otkriti laž u njezinim očima.

Čekala je duga tri sata prije nego je počela ostvarivati svoj plan.

Kevin je mirno spavao u kolijevci podvukavši koljena poda se tako da mu je guza stršila u zrak. Svako toliko začuo bi se nježni, hunjkavi zvuk što ga je Kevin stvarao. Njezine su se uši već priviknule na takve zvukove.

Osjećala je preveliku napetost da bi spavala ili čak legla na bolnički krevet. Ako tjelesni umor nadvlada njezinu psihičku budnost pa slučajno zaspi, propustit će svoju priliku.

Pogledala je na sat po tko zna koji put. Četrdeset pet iza ponoći. Još petnaest minuta, odlučila je, iako se nije morala držati točno određenog plana. Morat će se pozabaviti stvarima onako kako se budu pojavljivale. Samo jc prije jutra željela stići što dalje od Stephensvillea.

Na prstima je prišla prozoru, tiho razmaknula zavjese i virnula kroz zamagljeno staklo. Kiša je i dalje padala, uporno i neumoljivo. To će joj otežavati vožnju, ali loše joj je vrijeme omogućilo bijeg. Da nije bilo toga, nikad ne bi skrenuli na sporednu cestu. Da nisu skrenuli, ne bi bilo prometne nesreće. Da nije bilo nesreće, sad bi se već nalazili u Prosperu. Vremenske prilike pokazale su se njezinim saveznikom. Dakle, ne smije se buniti protiv kiše.

S prozora je vidjela automobil tamo gdje ga je ostavila, na suprotnoj strani ulice pola bloka dalje, na parkiralištu praonice što je radila dvadeset četiri sata.

- Gume mogu proći još nekoliko tisuća kilometara - rekao joj je čovjek koji je prodavao automobil. Vrhom radničke čizme šutnuo je prednju lijevu gumu. - Nije baš nešto za oko, ali dobro ide.

Nije imala vremena biti izbirljiva. Osim toga, ovo je bio jedini automobil što se prodavao preko oglasa u no- vinama.

- Dat ću vam tisuću dolara.

- Tražio sam tisuću dvjesto.

-Tisuću. - Kendall je iz džepa izvadila deset novčanica od po sto dolara i pružila mu ih.

Pljunuo je u blato i zamišljeno se počeo po glavi dok je zurio u novac, a zatim je donio odluku. - Čekajte ov- dje. Odmah se vraćam. Dokumenti su u kući.

Odvezla je sestrin automobil do bolnice, a on ju je sli- jedio do praonice. - Zasad ću ga ovdje parkirati - rekla mu je kad joj je predao dva kompleta ključeva. - Moj muž i ja pokupit ćemo ga kasnije. Sad ću vas odvesti natrag do vaše kuće. Žao mi je što sam vas gnjavila.

Nije mu teško pala njezina gnjavaža jer mu je godio osjećaj da u džepu ima tisuću dolara. Zanimalo ga je nje- zino ime, gdje živi, čime se bavi njen muž. Postavio je de- setke pitanja. Kendall je ljubazno i vješto lagala.

- *Ti si rođena lažljivica - jednom joj je rekla Ricki Sue. - Zato si tako dobra odvjetnica.*

Sjetivši se toga, Kendall se čeznutljivo nasmiješila. Pekle su kolačiće u bakinoj kuhinji. Kendall je tako jasno zamislila njihova lica i glasove da joj se učinilo kao da su sada s njom u bolnici.

Ricki Sue je to rekla kao prijekor, ali je Kendall njezine riječi shvatila kao kompliment.

- Pazi, Ricki Sue. Takve je riječi samo ohrabruju - rekla je baka. - A sam Bog zna kako je ne treba ohrabrivati da bi pričala izmišljotine.

- Ne izmišljam! - pobunila se Kendall.

- To je najveća izmišljotina od svega. - Ukorila ju je baka zaprijetivši joj kuhačom punom tijesta. - Dok si odrastala, koliko su me puta pozvali u školu kako bi me pitali o nekoj ludoj priči što si je pričala drugim učenicima? Uvijek je izmišljala nekakve priče - usput je objasnila Ricki Sue.

Ponekad sam preoblikovala istinu kako bi bila zanimljivija - rekla je Kendall i dostojanstveno puhнула kroz nos. - No ne bih to nazvala izmišljanjem.

Ni ja - mirno je rekla Ricki Sue i ubacila šaku čokoladinih mrvica u usta. - To se zove laganje.

Kendallino se grlo stegnulo od emocija dok je razmišljala o dvicma ženama koje su joj očajnički nedostajale. Ako se bude prepustila uspomenama, žalost će je paralizirati. Međutim, mora djelovati ne gubeći vrijeme. Prije nego se čovjeku koji ju je onako lako mogao pročitati vrati pamćenje.

Pogledala je na sat. Jedan ujutro. Vrijeme za pokret.

Tiho je prišla vratima, otvorila ih i oprezno pogledala niz hodnik. Na dužnosti su bile dvije medicinske sestre. Jedna je bila zaokupljena nekim romanom; druga je razgovarala telefonom.

Kendall se ranije neopazice iskrala iz bolnice i spremila njihovu oskudnu imovinu u automobil pa je sad morala nositi samo dijete.

Vratila se do kolijevke, zavukla mu ruke pod trbuh i nježno ga okrenula. Lice mu se iskrivilo u grimasu, ali se nije probudio, čak ni kad ga je podigla iz kolijevke i uzela u naručaj.

- Ti si tako dobar dječak - šapnula je. - Znaš da te mama voli, zar ne? I da ću učiniti bilo što kako bih te zaštitila, *bilo što*.

Iskrala se iz sobe. Nakon što se satima nalazila u mraku, hodnik joj se učinio neprirodno rasvijetljenim. Izgubila je nekoliko dragocjenih sekundi dok joj se oči nisu priviknule na svjetlost, a zatim se počela neprimjetno kretati hodnikom.

Ako uspije neopazice stići do hodnika što presijeca ovaj u kojem se nalazi, imat će slobodan put. No otprilike desetak metara bit će izložena pogledima. Imala je spremno objašnjenje za slučaj da je jedna od sestara primijeti; Kevin ima grčeve pa je nemiran. Odлучila ga je malo nositi.

Zasigurno će joj povjerovati, ali to bi omelo njezine planove. Morala bi ponovno pokušati iduće noći. Svaki je sat važan; sutradan bi moglo biti prekasno. Morala je nestati noćas.

Koncentrirala se na to da joj koraci budu tihi i brzi. Pogled je prikovala za dvije medicinske sestre i odmjeravala udaljenost do ugla. Koliko još? Tri metra? Pet?

Kevin se podrignuo.

U Kendallinim je ušima to odjeknulo poput topovskog pucnja. Ukočila se, a srce joj je mahnito tuklo. No srećom, nitko drugi nije čuo Kevina. Jedna je sestra i dalje čitala, a druga je razgovarala telefonom, očito se zagrija- vajući za temu.

- Dakle, rekla sam ako ionako ide na kuglanje tri večeri u tjednu, što ga briga ako ja radim noću? A on kaže da je to drugačije. Ja sam se odmah složila i rekla: 'Vraški si u pravu. Kuglanje ne plaća račune'.

Kendall se nije zadržavala da čuje kako je završila bračna prepirka. Čim je stigla do ugla, koraknula je u drugi hodnik. Uspjela je!

Priljubila se uza zid, sklopila oči, duboko disala i polako brojila do trideset. Kad je bila sigurna da nije uznemirila medicinske sestre, otvorila je oči.

On je, međutim, bio uznemiren.

4. poglavlje

Šakom joj je pokrio usta.

To uopće nije bilo potrebno. Bila je previše zaprepaštena da bi

vrisnula, što ionako ne bi učinila. U noći kad je pobjegla iz Prospera, šokirale su je okolnosti daleko strašnije od ovoga, ali ni tada nije vrisnula. Bez obzira na to, njegova ju je pojava prestrašila. Činilo se da se materijalizirao iz zidova. Kako joj se uspio približiti na samo nekoliko centimetara, a ona nije osjetila njegovu nazočnost?

Ne bi je trebao plašiti, s obzirom na stanje u kojem se nalazio. Svom se težinom oslanjao na dvije štake. Put mu je postala pepeljasta, a usne praktički nisu imale boje. Očito je patio od strahovitih bolova.

Međutim, u njegovim očima nije bilo ni traga slabosti. Bijesno su je gledale iz upalih duplji. Kendall je srce sišlo u pete.

Odlučno je odmahнула glavom nastojeći mu objasniti da neće ispustiti ni glasa. Polako je spustio ruku.

Medicinska je sestra nastavila svoju litaniju tužbalica izgovarati u telefonsku slušalicu. Druga sestra, koja je sjedila za stolom, nije uopće podigla pogled s knjige što ju je čitala. Nijedna nije bila svjesna da je jedan od njihovih pacijenata napustio svoj krevet.

Odjenuo se u par kirurških hlača. Desnu je nogavicu rasparao kako bi mu stao gips. To je izgledalo kao da je tkaninu parao zubima. Kendall je vjerovala da bi i to bio u stanju učiniti. Izgledao je iscrpljeno, ali je odlučno stisnuo čeljusti. Bilo je očito da bi poduzeo ekstremne mjere kako bi se izvukao iz kreveta i odjenuo.

Kendall ga je kretnjom pozvala neka je slijedi do njegove sobe. Nepovjerljivo ju je gledao, ali je nije zaustavio kad je krenula hodnikom. Kao što je liječnik rekao, sasvim se dobro snalazio na štakama. Njihovi gumeni vrhovi nisu stvarali nikakav zvuk na podnim pločicama.

Prošli su kraj sobe u kojoj je ležao i nastavili prema izlazu na kraju hodnika. Crvena slova iznad šipke, što ju je trebalo pritisnuti da bi se vrata otvorila, upozoravala su da su to vrata samo za slučaj nužde te će se oglasiti alarm ako ih se otvori.

Kendall je pružila ruku prema šipki. Hitrim i vještim pokretom podigao je desnu štaku u vodoravan položaj i prepriječio joj put.

Namrštila se i usnama oblikovala riječi: - U redu je. Vjeruj mi.

On je na isti način odgovorio: - Ni slučajno.

Šutke su se prepirali kretnjama ruku i izražajnim grimasama dok ga napokon nije uvjerila da se ništa loše neće dogoditi ako otvori vrata. Uputio joj je tvrdi, prijeteći pogled i spustio štaku.

Kendall je pritisnula šipku. Začuo se metalni škljocaj, ali se nije oglasio alarm. Nagnula se naprijed i gurnula vrata.

Zastala je i oslušnula, ali čula je samo zvuk kiše dok je padala po lokvicama u dvorištu i po betoniranoj stazi što je vodila od vratiju do ulice.

Kendall mu je pridržala vrata dok je šepajući izlazio. Držala je vrata sve dok nije čula škljocaj što je značilo da su opet čvrsto zatvorena.

Tek je tada progovorila, ali šapćući. - Smočit ćeš se do kože.

-Neću se rastopiti.

-Zašto ne pričekaj ovdje i-

-Ni u ludilu.

-Zar doista misliš da ću pobjeći i tebe ostaviti ovdje?

Dobacio joj je umoran pogled. - Poštedi me, može? Podimo.

- Onda dobro, ovuda.

- Znam. Mornarsko plavi *cougar* parkiran ispred praonice.

Krenuo je pločnikom ne obraćajući pozornost na kišu. Kendall je čvrsto priljubila Kevina uza se, provjerivši je li mu lice dobro pokriveno, i pošla za čovjekom na štakama.

Kad je stigao do automobila, drhtao je od hladnoće, liolova i slabosti. Kendall mu je žurno otključala vrata na suvozačevoj strani, a zatim je potrčala na drugu stranu. Kad je drugi put posjetila Wal-Mart, kupila je dječje automobilsko sjedalo. Sad je na njemu učvrstila Kevina te zamijenila vlažni flanelski pokrivač suhim. Dijete je u snu namjestilo usta za sisanje, ali se nije probudilo. Još je imala nekoliko sati vremena prije idućeg dojenja. Stvorila je plan za bijeg imajući na umu vrijeme hranjenja.

Sjela je za volan i pričvrstila sigurnosni pojas, a potom je okrenula ključ u bravi za paljenje motora. Automobil je odmah krenuo.

- Obavila si dobru kupovinu. Vidio sam te s prozora bolničke sobe - objasnio je kad ga je upitno pogledala. - Tko je onaj stari čudak u radnoj tuti? Neki tvoj prijatelj?

- Neznanaac. Javila sam se na njegov oglas.

- Zaključio sam da je tako nešto. Kako si znala da se neće oglasiti alarm kad otvoriš ona vrata?

- Čovjek iz službe održavanja ujutro je izašao kroz ta vrata. Ponovno sam ih provjerila kasnije. Nikakav se alarm nije oglasio. Riskirala sam nadajući se da ne uključuju alarm samo noću.

- No imala si logično objašnjenje za slučaj da se alarm ipak oglasio, nije li tako? Nisi li ti dama koja se uvijek pripremi za najgore?

- Ne moraš postati neugodan.

- Zašto ne? Zašto bih trebao biti pristojan prema ženi koja tvrdi da sam joj muž, ali me je spremna ostaviti ovdje i nestati.

- Nisam namjeravala otići bez tebe. Krenula sam u tvoju sobu kad-

- Slušaj - prekinuo ju je, a glas mu je zvučio suho i hrapavo poput brusnog papira. - Iskrala si se usred noći i nije ti bilo ni na kraj pameti povesti me sa sobom. Ti to znaš. Ja to znam. - Zastao je. - Glava me previše boli da bih se oko toga prepirao pa...

Ostao je bez daha. Tijelo mu se opustilo uslijed napora što ga je izazvao tako dugačak govor. Slabašnom kret- njom ruke pokazao joj je neka nastavi put.

- Je li ti hladno? - upitala je.

- Ne.

- Posve si mokar.

- Ali mi nije hladno.

- Dobro.

Stephensville nije imao naročito veliko poslovno središte, iako se jedna banka i nekoliko poduzeća nalazilo na četiri ugla glavnog raskrižja. Sve su zgrade bile u mraku, osim šerifova ureda. Kako ne bi morala proći kraj njega, skrenula je jedan blok ranije no što je trebala.

- Znaš li kamo idemo? - upitao je.

- Zašto ne pokušaš malo odspavati?

- Jer nemam povjerenja u tebe. Ako zadrijemam, mogla bi me gurnuti iz automobila na sljedećem proširenju ceste.

- Da sam željela tvoju smrt, ne bih te izvukla iz olupine. Mogla sam te prepustiti bujici.

Utonuo je u mrzovoljnu tišinu što je potrajalo nekoliko kilometara. Kendall je pomislila da je poslušao njezin savet i zaspao, ali kad se okrenula i pogledala ga, on ju je promatrao netremice poput snajperista koji ima svoju žrtvu na nišanu.

-Ti si me izvukla iz razbijenog automobila?

-Da.

-Zašto?

Tiho se nasmijala. - Pa, to mi se činilo humanim.

-Zašto bi mi spasila život, a zatim me napustila u bol- nici Bogu iza leđa?

- Nisam te namjeravala napustiti.

- To je laž.

Umorno je uzdahnula. - Nakon našeg sinoćnjeg razgovora u tvojoj sobi, shvatila sam da dijeliš moje nepovjerenje spram onog liječnika. Zato sam smatrala najboljim prebaciti te u drugu ustanovu i zatražiti još jedno mišljenje.

- Nisam htjela zakomplicirati stvari, i svakako ih nisam žcljela uvrijediti jer su svi bili jako velikodušni i ljubazni prema Kevinu i meni, pa sam stvorila plan za bijeg.

- Što bi učinila da sam bio pod sedativima?

- Tim bolje. Ne bi se prepirao sa mnom. - Pogledala ga je. - Nije li ti sestra dala injekciju kad sam ja izašla iz sobe?

- Pokušala je. Inzistirao sam na piluli umjesto injekcije, ali je nisam progutao. I ja volim biti pripremljen. Instinkt mi je rekao da bi mogla izvesti ovako nešto. Zato sam želio ostati budan.

Kendall je pogledala zelenu tkaninu što se zalijepila za njegovu vlažnu kožu. - Ukrao si odoru iz ormara sa zalihama?

- Bolje i to nego lutati naokolo gole guzice. Jesmo li na putu za South Carolinu?

- Zapravo, idemo u Tennessee.

- Čemu promjena planova? Što je u Tennesseeju?

- Ako ti kažem, nećeš mi vjerovati. Dakle, zašto ne bi pričekao i vidio?

- Što smo učinili?

- Molim?

- Zacijelo smo u bijegu. Kakav smo zločin počinili?

- Što ti je, za ime svijeta, dalo takvu ideju?

- To ima više smisla nego gomila gluposti što si mi je servirala.

- Koji dio ne vjeruješ?

- Ništa ti ne vjerujem. Da smo bračni par i imamo dijete, za početak. To da si me namjeravala povesti sa sobom. Ne vjerujem ni jednu jedinu riječ. Ti si umješna lažljivica. Nemoj nijekati i nemoj me pitati kako znam. Jednostavno znam. Izmišljaš stvari u hodu.

- To nije točno.

Pobunila se iz dva razloga, zabrinutosti i uvrijeđenosti. Njegov je instinkt, kojem je čini se u potpunosti vjerovao, bio prilično izoštren. Uz izuzetak njezine bake, nitko je dosad nije uspijevaao tako jasno prozrijeti. U drugačijim bi se okolnostima divila takvoj sposobnosti opažanja, ali u ovoj bi se situaciji mogla pokazati vrlo opasnom.

Morala je odigrati tešku ulogu brižne žene bez izazivanja daljnjih sumnji s njegove strane. Na kraju krajeva, ovo je samo privremeno rješenje. Valjda može još neko vrijeme ostati uvjerljiva.

Utonuli su u tišinu. U automobilu su se čuli samo zvukovi guma po mokrom asfaltu i lepet brisača po vjetrobranu.

Kendall je zavidjela Kevinu na mirnu i bezbrižnu snu. Dala bi gotovo sve za malo odmora, da može sklopiti oči i prepustiti se snu. No o tome još nije mogla ni razmišljati. Lakše će disati tek kad bude puno dalje od radoznalog zamjenika šerifa u Stephenvilleu.

Prikupivši ostatke svoje energije, čvršće je uhvatila volan i ubrzala do zakonom propisane, sigurne, ali ipak brže vožnje.

Osjećao se kao da je izgubljen u mračnom, beskrajnom tunelu, a lokomotiva juri na njega. Nije ju mogao vidjeti, niti joj pobjeći. Samo se mogao pripremiti za udarac. Strah od neizbježnog bio je najgori. Radije bi da se to

lln pi ije svrši jer je beskrajna buka u njegovoj glavi pokušavala izbaciti njegove oči iz duplji.

U svakom dijelu tijela osjećao je nelagodu. Udovi su mu bili zgrčeni i ukočeni, ali je znao da neće moći istegnuti svoje bolne mišiće. Stražnjica mu je obamrla jer je stišno sjedio u istom položaju, a vrat mu se ukočio jer mu je glava počivala pod neprirodnim kutem. Odjeća mu je bila vlažna. Bio je gladan i morao je obaviti nuždu.

Međutim, najvažnije je da ga je opet mučio san.

Sputan u okovima noćne more, nije mogao pobjeći od dečjeg plača koji se činio još jasnijim i bližim nego inače, te ga je izvukao iz duboka sna. Sad ga je svjesni dio uma ijnao na potpuno buđenje, ali se on tome opirao. Iako je iz dna duše mrzio san koji se stalno ponavljao, gotovo da mu je bio draži od svjesnog stanja.

Zašto?

Tada se sjetio.

Sjetio se da se ne može sjetiti.

Patio je od amnezije što ju je zacijelo izazvala neka iijrgova unutrašnja slabost. Čak je i onaj pametnjaković sa stetoskopom shvatio tu psihološku varku.

Frustrirala ga je i ljutila pomisao na to da je sam odgovoran za svoju nepodnošljivu bolest. Sigurno bi se mogao irtiiti kad bi se istinski potrudio.

Nastojao je prodrijeti u mračne skrivene kutke svoga uma, naprežući se ne bi li ugledao tračak svjetla. Nešto. Bilo što. Neki trag. Nagovještaj. Beskonačno maleni djeli podataka o sebi.

No, nije bilo baš ničega. Ni tračka. Njegov život prije buđenja u bolnici bio je neprobojan i mračan poput crne rupe.

Kako bi pobjegao od mučnih pitanja na koja nije imao odgovora, otvorio je oči. Bio je dan, ali nije bilo sunčane svetlosti. Kišne kapi udarale su o vjetrobran, a potom se paiale u krivudave potočiće što su se polako cijedili niz staklo.

Glavu je oslonio na prozor. Godila mu je hladnoća stakla. Bojao se pomaknuti, ali je ipak oprezno podigao glavu. Glavobolja nije bila onako strašna kao prethodnoga dana, ali ga je i dalje mučila. - Dobro jutro.

Okrenuo je glavu prema mjestu odakle je dopirao glas. Od onoga što je ugledao zastao mu je dah.

5. poglavlje

Dojila je svoje dijete. Gurnula je sjedište što je više mogla unatrag. Glava joj je počivala na naslonu. Kosa joj je bila raskuštrana plava masa jer, očito nije počesljala otkako se smočila na kiši. Ispod iiri|u imala je tamne podočnjake od umora. Izgledala je neuredno, ali joj je lice odražavalo nepatvoreno zadovoljstvo, a to ju je činilo prekrasnom.

Ponovno mu je zaželjela dobro jutro. Očajnički je nastojao skrenuti pogled, ali mu to nije uspijevalo, te je promrmeljao nekakav odgovor.

Ona se ni na koji način nije pokazivala. Prebacila je oko ramena dječju dekicu i njome pokrila prsa. Nije se vidio niti jedan djelić tijela. Čak nije vidio ni dijete, već uiio lagano kretanje ispod dekice. No ona je izgledala poput umjetničke studije materinskog blaženstva.

Zašto bi ga od pogleda na takav prizor oblio hladan znoj? Koji se vrag s njim događa?

Osjećao je mučninu. Srce mu je mahnitalo i postao je klaustrofobičan, kao da mu je netko dišne puteve ispunio vatom, a njegov idući uzdah mogao bi biti i zadnji. I istododavno fasciniran i obuzet odbojnošću, želio se što više i što brže udaljiti od nje i djeteta, a ipak nije mogao prestati zuriti u njih. Posvemašnja smirenost što je iz nje zračila; kakvu on zasigurno nikad nije doživio; magnetski ga je privlačila. Na licu je imala izraz beskrajnog zadovoljstva koje se njemu činilo posve stranim. Prirodno je da ga to privuče.

Ili je možda, pomislio je gadeći se sam sebi, paraliziran iz nekog drugog, razbludnijeg razloga. U tom bi slučaju značilo da je perverzni bolesnik opsjednut majkama koje doje.

Čvrsto je stisnuo oči i uštipnuo se za nos tako jako da su mu na oči navrle suze. Možda ipak nije preživio nesreću. Možda je poginuo, a bolnica je bila njegovo čistište, usputna stanica za ono što je zavrijedio.

Jer ovo je zasigurno pakao.

- Kako se osjećaš?

Prije no što je uspio progovoriti, morao je progutati obilje kisele sline. - Pomisli na sve mamurluke u povijesti i pomnoži ih s deset.

- Žao mi je. Nadala sam se da te nećemo probuditi. Prespavao si mijenjanje pelene.

- Kad smo već kod toga...

- Tamo.

Pogledao je kroz kišom obliveno staklo u pravcu u kojem je pokazala glavom. Zaustavila se kraj parka uz cestu; samo je njihov automobil bio na vidiku. Tereni predviđeni za piknike bili su obrasli korovom. Hrđa je izdubila rupe na metalnim kantama za smeće pretrpanim raskvašenim otpacima. Cijelo je područje izgledalo napušteno.

- Bojim se da toaletne prostorije nisu naročito čiste - rekla je. - Barem one namijenjene ženama. Bilo mi je mrsko ući onamo, ali nisam imala izbora.

- Nemam ga ni ja. - Uhvatio je kvaku. - Hoćeš li još uvijek biti ovdje kad izađem?

Ignorirala je ubod. - Ako možeš pričekati dok nahranim Kevina, pomoći ću ti.

Ispod dekice virila je djetetova šaka kojom je čvrsto držao njezinu bluzu. Sićušni su se prstići otvarali i zatvarali. - Svejedno hvala - grubo je rekao. -
- Mogu se i sam snaći.

Morao je prijeći samo nekoliko metara od automobila do betonske kućice. Upotrijebio je prljavi pisoar, a potom sepremjestio do umivaonika gdje je žućkasta voda kapala iz slavine. Oprao je ruke. Nije ih imao čime obrisati, ali to mu nije smetalo. Ionako bi se ponovno smočile na povratku do automobila. Nije bilo niti zrcala, što mu nije smetalo. Zacijelo izgleda poput preživjelog ne- .irlnika nakon dugog i teškog rata. Tako se osjećao.

Kad se vratio do automobila, dijete se već nalazilo u svojoj sjedalici. - Osam kilometara dalje nalazi se jedan ki;idić - rekla je kad je upalila motor. - Mislila sam da l»i ino se ondje mogli zaustaviti i popiti kavu. Tada bismo se trebali javiti najbližem neurologu.

Put do toaletnih prostorija iscijedio je iz njega i ono iii.ilo snage što ju je još imao. - Kava zvuči sjajno - rekao nnstojeći sakriti svoju slabost od nje. - Ali ne idem k još jednom liječniku.

Zaprepašteno ga je pogledala širokim, sivim očima. Očima boje magle. Mogao bi se izgubiti u toj magli ako ne bude pametan. - Nema razloga za odlazak k liječniku rekao je.

Jesi li šašav? Pogledaj kako izgledaš. Imam potres mozga. Sve će biti u redu ako se nekoliko dana ne budem naprezao.

Samo vrijeme može izliječiti slomljenu nogu. Dakle, čemu tražiti mišljenje drugog lijfonika i dobro platiti da bismo čuli iste stvari?

Stalno imaš bolove. Barem ti treba recept za lijek proliv bolova.

-Popit ću aspirin.

- Što je s amnezijom? Trebao bi se obratiti specijalistu. A dok sam ja kod specijalista, ti ćeš dati petama vje-
liu.

Neću.

Slušaj, ne znam tko si ni kakva je tvoja priča, ali neću tr |Histiti s oka dok ne saznam. Neću ti više pružiti priliku da me napustiš. - Glavom je pokazao prema volanu.

- Krenimo. Potrebna mi je kava.

Sljedeći gradić bio je malena farmerska zajednica, gotovo kopija Stephensvillea. Dok su se vozili glavnom ulicom, usporila je na dopuštenu brzinu

- Parkiraj ondje - rekao je pokazavši kafić smješten između prodavaonice mješovitom robom i pošte. Nekoliko kamioneta za dostavu bilo je parkirano uz rub oštećenog pločnika iako je vrijeme na svim satovima za parkiranje isteklo. Činilo se da je to mjesto gdje se rano jutrom mještani okupljaju na kavi i razgovoru, čak i nedjeljom kad pada kiša.

- Jesi li gladan? - upitala je.

- Da.

- Kupit ću nešto što možemo ponijeti sa sobom pa nećeš morati izlaziti - rekla mu je. - Pripazi na dijete.

Dijete. Tjeskobno je pogledao na stražnje sjedalo. Dobro. Maleni spava. Sve će biti u redu dokle god bude spavao.

No što ako ne bude? Što ako se probudi i počne plakati? Od same pomisli stegnuo mu se želudac, ali mu nije bilo jasno zašto je tako.

Laknulo mu je kad je Kendall za nekoliko minuta izašla iz kafića noseći dvije plastične šalice i bijelu papirnatu vrećicu. Skinuo je poklopac sa šalice koju mu je pružila te je omamljujući miris svježeg kave ispunio unutrašnjost automobila.

- Ah. - Otpio je gutljaj, namrštit se, a potom je zbunjeno pogledao. - Zašto nisi stavila šećera?

Naglo je udahнула; usta su joj ostala otvorena, ali je ostala bez glasa. Oči je prikovala za njegove, ali se trenutak kasnije opustila, namrštila se i nakrivila glavu prijekorno ga pogledavši. - Kad si ti počeo stavljati šećer u kavu?

Ne skidajući pogleda s njezinih očiju, popio je još jedan gutljaj crne kave bez ičega, a nekako je znao da baš takvu voli. Postavio joj je, po vlastitu mišljenju, lukavu zamku, ali ju je ona mudro izbjegla.

- Dobra si - rekao je jer joj se i protiv volje morao diviti. - Vraški si dobra.

-Nemam pojma o čemu govoriš.

Nešto je progundao i uzeo vrećicu. - Što imamo za doručak?

Pojeo je dva sendviča od prepečenca i kobasice prije no što je opazio da je ona uklonila meso iz svoga.

-Jesi li otrovala kobasicu, ili tako nešto?

-Molim te - zastenjala je.

-Onda, što nije u redu s njom?

-Ništa, valjda - rekla je i zagrizla svoj prepečenac.

-Samo što više ne jedem svinjetinu.

-Više? To znači da si je jednom jela. Zašto si odbacila svinjetinu?

-Nemamo li važnijih tema za razgovor? - Polizala je mrvice sa svojih prstiju. - Trebao bi ozbiljno razmisliti i dopustiti mi da te odvedem k liječniku.

-Ne. *Ne* - odlučno je ponovio kad je vidio da se namijerava prepirati. - Treba mi samo suha odjeća i aspirin.

-U redu. Dobro. Riječ je o tvom životu.

-Volio bih znati kako se zovem.

-Što? - Sasvim se ukočila i zagledala u njega širom otvorenim očima.

-Svi u bolnici jako su pazili da me ne zovu imenom - rekao je. - Čak i kad me je zamjenik šerifa ispitivao, nije iili se obratio imenom.

-Tako je odredio liječnik. Nije želio da te to uznemiri i /buni.

-Kako mi je ime?

-John.

-John - ponovio je iskušavajući ime. Nije mu smetalo. No, to ne znači da mu je sasvim odgovaralo. - Kako se ti /oveš?

-Kendall.

-Imena mu ništa nisu značila. Sumnjičavo ju je pogle- dao.

Upitala ga je pretjerano nedužnim tonom: - Je li ti se upalila koja lampica?

-Nije. Jer sam gotovo siguran da lažeš.

Uopće se nije udostojila na to odgovoriti. Upalila je motor. Vozili su se još jedan sat dok nisu stigli do gradića u kojem je prodavaonica radila i nedjeljom. - Reci mi što ti treba kupiti - rekla je kad je parkirala automobil. Zapisala je toaletni pribor što ga je nabrojio. - I nešto odjeće - dodao je.

- Nešto posebno?

- Samo odjeću. I novine, molim te.

- Novine? - Oklijevala je, a potom je kimnula glavom i posegnula za kvakom. - Ovo bi moglo potrajati. I ja mo- ram ponešto kupiti.

- Kako ćeš platiti? — upitao je prije no što je izašla.

- Gotovinom.

- Odakle ti?

- Zaradila sam - kratko je odgovorila i otvorila vrata automobila.

Ponovno ju je zaustavio. - Čekaj. Moram ti reći svoje veličine.

Sagnula se prema njemu i stisnula mu koljeno. - Budalice. Ja znam tvoje veličine.

Prirodna i prisna kretnja izazvala je električni šok u njegovu tijelu. Promatrao ju je dok je hodala prema ulazu u prodavaonicu i po stoti put se pitao: *Tko je ova žena, i što je ona meni?*

Pet minuta kasnije dijete je postalo uznemireno. Najprije je ignorirao njegov plač, ali kad se pojačao, okrenuo se i pogledao maloga. Nije imao nikakva razloga za pla- kanje, barem koliko je on mogao vidjeti.

Pokušao ga je umiriti, ali se dernjava pojačala dok mu se nije učinilo da će mu probiti bubnjiće. Počeo se znojiti. Znoj mu je cijedio ispod pazuha i spuštao se niz rebra. Kapljice su mu izbile po čelu. Bilo mu je strahovito vruće, ali se nije usudio otvoriti prozor jer bi djetetov plač mogao privući nečiju pozornost.

Kriste, gdje je? Što radi tako dugo?

Čula je kako dijete plače puno prije no što je stigla do automobila. Potrčala je i naglo otvorila vrata na vozačevoj strani.

- Što je Kevinu? Što se dogodilo?

Bacila je vrećice s kupljenim stvarima u njegovo krilo i gurnula naprijed sjedalo. Dijete se začas našlo u njezinu naručju, a ona mu je stala tepati.

- Zašto nisi nešto učinio? - ljutito ga je pitala. - Zašto si ga pustio da se tako dere?

- Nisam znao što bih učinio. Ništa ne znam o maloj iljeci.

- Pa, trebao bi znati, zar ne? - Čvršće je zagrlila dijete, prislonila ga na svoje rame, ljuljala ga i nježno tapšala po ledima. - Hajde, hajde, dušice. Sve je u redu. Sad je mama ovdje. - Držala ga je lijevom rukom, namjestila i. svoje tijelo i podigla rub bluze.

Na trenutak je ugledao nabrekli dojku i ispučenu bradavicu prije nego je nestala u ustima dojenčeta.

Nastavio je zuriti u njih pa mu je dobacila prkosan pogled. - Zar nešto nije u redu?

Nešto doista nije u redu, ali nije imao pojma što bi to moglo biti. Okrenuo je glavu na drugu stranu i zagledao i kroz prozor. Ako mu je ona žena, kako je tvrdila, zašto ga je prožeo osjećaj krivnje kad je vidio njezinu dojku? Ako je ona majka njegova djeteta, njegova sina, zašto mu je sve o materinstvu stvaralo nelagodan osjećaj?

Isuse. Kakav je on to čovjek?

Od uznemirujućih pitanja počelo mu je bolno nabijati u glavi. Zatvorio je oči i pokušao isključiti konfliktne podražaje što su se širili s druge strane automobila.

6. poglavlje

P

Pretvarao se da drijema čak i kad su već bili na cesti. Vozila je u tišini, a nije mu se obratila ni kad je iznova odlučila stati. Dok je ona punila spremnik benzinom, on je pošao u toaletne prostorije. Ondje se nalazilo zrcalo pa se uvjerio da doista izgleda poput maske iz Noći vještica. Razmislio je o brijanju, ali je odustao. Ionako to ne bi puno popravilo njegov izgled. Osim toga, nije ju dugo želio ostavljati samu jer bi joj moglo pasti na pamet da ode bez njega.

Kad je izašao iz toaletnih prostorija, vidio je da je gnjave tri tinejdžera. Stjerali su je u kut kraj automata i nisu je pustili proći. U objema je rukama nosila limenke pića i sendviče.

- Ovo nije smiješno, momci - razdraženo je rekla dok je pokušavala zaobići najvišega među njima.

- Ja mislim da je smiješno - rekao je. - Zar ti ne misliš da je smiješno, Joe?

- Jako smiješno - odgovorio je Joe i glupavo se nasmijao.

- Samo se pokušavamo sprijateljiti - rekao je treći.

- Hajde, reci nam kako se zoveš, plavojko.

- Nisi iz ovih krajeva, zar ne, slatka?

Ne - hladnim je glasom odgovorila Kendall. – Po onome što vidim, drago mi je da je tako. Dakle, hoćete li ine pustiti da prođem, ili—

-Ili što? - upitao je Joe i primaknuo joj svoje iscereno lice.

Ili ću vas prebiti kao vola u kupusu.

Sve četvero se okrenulo, ali Kendall se najviše iznenadila. Ignorirajući mladiće koji su stajali između njih, zamolila ga je: - Nemoj ništa učiniti. Molim te. Mogu sama s njima izaći na kraj.

Da - rekao je jedan od momaka. - Može izaći s nama na kraj. - Pokrio je rukama prepone. - Kladim se da je prilično dobra u tome.

Joe i treći momak smatrali su vrlo smiješnom duhovitost svog prijatelja. Prasnuli su u smijeh.

Jedva možeš stajati na nogama - jedan se zagrcnuo od smijeha prstom pokazujući prema Johnu.

Tako je. Je li ti to ona učinila?

Ti ćeš prebiti *nas*! Ne bih rekao.

Kojom ćeš nas nogom udariti, bogalju? - izazivao ga je Joe.

Njihov je smijeh naglo zamro kad je zamahnuo desnom lakom i tresnuo njome po Joeovim potkoljenicama. Momku su se savila koljena te se urlajući srušio na zemlju. Druga su se dvojica okrenula prema njemu, a lica su im ostala bez boje.

Maknite joj se s puta - mirno je rekao.

Odmaknuli su se od Kendall. Joe se nastavio valjati po zemlji, zavijajući i držeći se za bolna mjesta na nogama. Kendall ga je zaobišla i žurno krenula prema automobilu.

- Predlažem vam da se naučite pristojno ponašati - rekao je i pridružio se Kendall.

Brzo je pokrenula automobil. Bolje se osjećao kad je uvidio da nije posve beskoristan. Zato se zabezeknuo kad ga je napala bujicom riječi.

- To je bilo krasno. Upravo fantastično. Baš ti hvala. Točno mi je to trebalo, da me vitez na štakama spašava od bezopasnog očižukanja. Mogla sam se i sama snaći.

Ali ne, ti si se morao umiješati i pružiti im nešto za sjećanje!

- Ljutiš se?

- Da, ljutim se. Zašto si se umiješao? Zašto nisi jednostavno gledao svoja posla?

- Kad moju ženu maltretiraju tri muškarca, to *jest* moj posao. Nije li? - Nestalo je njezine borbenosti. Sad je djelovala zbunjeno i ljutila se na sebe jer je izgubila živce.

- Nisi htjela scenu, je li tako? Zato što nisi željela da nas zapamte ako se netko bude raspitivao. Zacijelo sam dobro postupio kad nisam ovo bacio. - Podigao je kiruršku odjeću što ju je ranije nosio. - Nisam ostavio nikakav trag.

Nije reagirala na njegov mamac. Zadržala je pogled na cesti, ali je uzdahnula i uklonila kosu s lica. - Žao mi je. Hvala ti što si mi dojurio u pomoć. Odgovara li ti odjeća?

- Da - rekao je pogledavši svoje nove kratke hlače i majicu. Tada mu je sinulo da ora doista zna njegove veličine.

Putovali su uskom državnom cestom kroz guste šume. Dok su prolazili kraj poplavljenih polja i preko mostova iznad nabujalih rječica, razmišljao je o njihovoj prometnoj nesreći.

Njegova je amnezija bila njezina najveća prednost jer ga je držala u mraku. Ona je bila njegov jedini izvor informacija. Mogla mu je napričati: bilo što, a on je to morao prihvatiti jer nije mogao dokažati suprotno. Nikako nije mogao otkriti kakvo je pravo stanje stvari.

- Zaboravila si mi kupiti novine - primijetio je. - Je li to bio previd?

- Ne, ali nije ih bilo. Provjerio sam na nekoliko mjesta. Sve su rasprodali.

Možda ovoga puta ipak govori istinu, pomislio je. Automat za novine na benzinskoj crpki bio je također prazan. Provjerio je. Nadao se da čemu neki novinski naslov ili maleni članak probuditi sjećanje.

S druge strane, bojao se da će čitati o okorjelom zločincu i shvatiti da je to on. Je li prije nesreće bio upleten u neke zločinačke aktivnosti?

Instinkt mu je govorio da se dovodi u pitanje njegov autoritet. Međutim, kakav autoritet? Profesionalni? Bračni? To nije mogao biti odgovor jer ni na trenutak nije povjerovao da su oni bračni par. Znao bi, nekako bi *znao*, da je spavao s njom.

Nijedan normalni muškarac ne bi mogao zaboraviti te grudi, lijepo oblikovane i seksepilne, unatoč dojenju. Nije mu promaknuo ni oblik njezine stražnjice. Imala je očaravajuće oči i neobuzdanu kosu koja je, čini se, imala vlastitu volju.

Nije posjedovala klasičnu ljepotu, ali čak je i s bolničkog kreveta primijetio njezina senzualna usta. Bila su puna i provokativna, od onih za koja biste rado žrtvovali i tisuću dolara za jednu noć s njima.

Kad ju je ranije promatrao kako liže mrvicu prepečenca s prstiju, još se čvršće uvjerio da je u pravu. Nije bio *tako* bolestan.

Njegove reakcije na nju bile su izrazito muški, uvjetovani refleksi. Na takve je podražaje reagirao poput svakog zdravog heteroseksualnog

muškarca. Kladio bi se o život da se njegove reakcije ne temelje na prepoznavanju i prisnosti.

Uznemiren pravcem u kojem su krenule njegove misli, upalio je radio u nadi da će uhvatiti vijesti. - Pokvaren je - rekla mu je.

- Kako prikladno za tebe - rekao je. - Koliko još moramo putovati? I kamo, dovraga, uopće idemo? Da se nisi usudila spomenuti Tennessee.

Nije se usudila. - Idemo u bakinu kuću - rekla je.

- Bakinu kuću - sarkastično je ponovio.

- Tako je.

- Tvoje bake ili moje? Imam li ja baku?

Zamislilo je stereotip: sijeda kosa upletena u urednu punđu, dobrodušni osmijeh, opomene o zakopčavanju jakne čak i kad su vani dvadeset četiri stupnja, osoba koja miriši po sapunu od lavande i kuhinjskim začinima. Nije mogao zamisliti da ga takva osoba tetoši. Ili da ga bilo tko tetoši, kad smo već kod toga.

- Riječ je o mojoj baki - rekla je.

- Jesi li je obavijestila da dolazimo?

- Neće biti tamo. - Govorila je nekako prigušenim glasom. - Umrla je prije četiri mjeseca. Samo nekoliko tjedana prije Kevinova rođenja.

Probavio je tu informaciju. - Jesi li bila uz nju?

- Ne. Bila sam... daleko. A vrijeme porođaja bilo je previše blizu da bih mogla poći na sprovod.

- Vas dvije ste bile bliske?

- Više nego bliske. Među nama je postojalo divno razumijevanje. - Njegova očita zainteresiranost ohrabrila ju je da nastavi. - Moji su roditelji poginuli u nesreći kad mi je bilo pet godina. Baka je postala moja starateljica. Djed mi je već ranije umro pa smo ostale samo nas dvije. Među nama je postojala jako čvrsta veza.

- Jesam li je poznavao? Jesam li već bio u njezinoj kući?

Odmahnula je glavom.

- Koliko se još moramo voziti?

Uzdahnula je i zavrtjela glavom. - Molim te, prestani me to pitati. To neće ubrzati naše putovanje. Voljela bih stići prije mraka, a vrijeme će ti puno brže prolaziti budeš li spavao. Potreban ti je odmor.

Popio je tri aspirina što mu je ublažilo glavobolju i smanjilo bolove u mišićima, ali se još uvijek osjećao kao da ga je netko istukao batom za meso. S namjerom da samo na trenutak odmori oči, spustio je glavu na na- slon.

Kad se satima kasnije probudio, bio je sumrak, a oni su stigli na svoje odredište.

Kuća se smjestila na kraju uskog puta omeđenog čokotima vinove loze i grmovima kozje krvi. Kiša je prestala padati pa je Kendall, dok su se približavali kući, spustila staklo na prozoru i duboko udisala mješavinu miomirisa, slatke mirise ljeta. Preplavile su je uspomene iz djetinjstva. Cežnja za bakom stisnula joj je srce.

Pod krošnjama drveća u okolnoj je šumi već zavladao mrak. Krijesnice su joj namigivale iz sjenki ispod lišća. Gotovo je očekivala da će čuti bakin glas kako je zove neka dođe vidjeti tu galaksiju svijetlećih kukaca.

Kuća je bila drvena, s krovom što se pružao i preko širokog trijema. Dobro bi joj došlo ličenje, a i dvorište je trebalo urediti, no inače se uopće nije promijenila otkako je zadnji put bila ovdje.

Osim što njezina baka nije tu, i više nikad neće biti.

Šljunak je zaškripio pod gumama kad je zaustavila automobil. Probudio se, zijevnuo, protegnuo ukočeno tijelo i osvrnuo se naokolo.

Kendall je otvorila vrata i izašla, zasad ostavivši Kevina usnulog u njegovoj stolici. Potrčala je stubama do trijema, a potom se uzdigla na prste kako bi dohvatila ključ što se uvijek nalazio iznad vratiju.

Našla ga je i uvukla u bravu. Otvorila je vrata. Nadajući se najboljem, pružila je ruku prema prekidaču na zidu. Svjetla su se upalila, a ona je odahnula od olakšanja. Ricki Sue nastavila je plaćati račune.

Hitro je obišla prostorije. Namještaj je bio prekriven plahtama, a u kući se osjećala ustajalost jer je nitko nije provjetravao, ali ona će je začas osposobiti za život; samo za vrijeme što će ga ona i Kevin ovdje provesti.

Vratila se u dnevnu sobu. Slijedio ju je u kuću pa je sad stajao oslonjen na štake i prelazio pogledom po nepoznatoj okolini.

-Sviđa ti se?

Neodređeno je slegnuo ramenima.

-Znam da sad ne djeluje naročito privlačno, ali ja ću je urediti. - Riječi su dozvale u sjećanje događaj koji joj se činio tako stvarnim da se trgnula.

Gotovo od riječi do riječi ponovila je izjavu što ju je izgovorila u svojoj bračnoj noći.

7. poglavlje

Matt je otvorio ulazna vrata. - Kakvo divno vjenčanje! Bole me mišići lica od neprestanog smješkanja. - Kad je shvatio da Kendall nije ušla za njim u kuću, radoznalo se okrenuo prema njoj. - Što je?

- Nazovi me glupom romantičarkom, ali uvijek sam sanjala da će me moj mladoženja prenijeti preko praga.

- Doista jesi romantična. - Nasmiješio se i podignuo je u naručje. - No to je samo jedna od mnogih stvari koje mi se kod tebe sviđaju.

Unio ju je u kuću. Kendall mu je obavila ruku oko vrata i privukla mu glavu radi dugog, značajnog poljupca kojeg će pamtiti cijeloga života, njihova prvog poljupca u njihovom prvom domu.

Gibb im je poklonio kuću kao svadbeni dar; posve namještenu, bez hipoteke, sve u cijelosti plaćeno. Kendall se zaprepastila nad njegovom velikodušnošću, ali je Gibb, u skladu sa svojim karakterom, samo odmahnuo rukom na njezino zahvaljivanje. Opsjedao je građevinskog poduzetnika kako bi kuća bila dovršena do njihova vjenčanja, te nije prihvatao nikakve isprike. Bila je dovršena i spremna za useljenje prije tri dana.

Matt ju je spustio na pod u prostranom predsoblju.

- Imaš li nešto protiv da ovo maknemo? - upitao je pokazavši na njezin veo.

- Ni najmanje.

Uz njezinu pomoć skinuo joj je veo s glave, a zatim ju je ponovno poljubio obujmivši je posjedničkim zagrljajem u kojem je uživala. Kad ju je pustio, ostala je bez daha, a u glavi joj se vrtjelo od sreće.

Raširila je ruke i zavrtjela se oko sebe diveći se ljepoti svoga novoga doma, od svjetla što je dopiralo kroz prozor na krovu do drvenog poda.

Bila je to drvena kuća osmišljena tako da se dobro uklapa u svoju prirodnu okolinu s planinskim lancem Blue Ridge u pozadini. Unutrašnjost je bila suvremena, ali topla i udobna. Kuća je imala prostrane sobe pune svjetlosti. Sve je mirisalo po svježoj drvenoj građi i boji.

Taj je trenutak imao posebno značenje za Kendall. Ovo je trebao biti njezin dom, nadala se, zauvijek. Ona i Matt ovdje će odgajati svoju djecu. U ovoj će kući živjeti i ostarjeti zajedno; skromna želja koja se njezinim ro-

diteljima nije ostvarila. Željela je biti beskrajno sretna kako bi nadoknadila i njihov gubitak.

Obujmila se rukama. - Obožavam je.

Matt je skinuo sako svog smokinga te je stajao s rukama u džepovima i razgledavao pojedinosti u kući. Na namještaju su se još uvijek nalazile tvorničke oznake. Sobe nisu bile opremljene detaljima. - Kao da nešto nedostaje, zar ne?

- To još nije pravi dom - rekla je. - Staviti ćemo naš biljeg na nju pa će postati više od kuće. Znam da sad ne izgleda naročito privlačno, ali ja ću je urediti. Jedva čekam da se prihvatim posla.

Dirnuta vlastitim riječima, položila mu je ruke na nabore košulje i priljubila se uza nj. - O, Matt, krasno mi je ovdje živjeti.

Obavio joj je ruke oko struka. - I meni je sasvim dobro - zadirkirao ju je. Na brzinu ju je žestoko poljubio. - Ali umirem od gladi. Tata je rekao da nam je ostavio hrane u hladnjaku.

Pustio ju je i zaputio se u kuhinju. Kendall ga je sustigla kad je vadio bocu šampanjca iz golemog hladnjaka.

- Ja ću je otvoriti i natočiti u čaše. Ti pročitaj čestitku. Dobri Bože, tata se nije šalio kad je rekao da će u hladnjaku biti hrane. Većina samoposluživanja nema ovoliko različitih jela.

Bacio je čestitku na kuhinjski stol. Kendall ju je uzela i glasno pročitala: - Vas dvoje me činite ponosnim. S ljubavlju, tata. *P.S.* Rashlađene čaše su u zamrzivaču.

Matt se nasmijao. - On misli na sve, zar ne?

- Da smo htjeli poći na bračno putovanje na Mars, mislim da bi on i to pokušao srediti.

Matt se prestao boriti s čepom te ju je pogledao uz tužan osmijeh. - Žao mi je zbog toga, Kendall. Loše smo planirali.

- Shvaćam - tiho je rekla.

Nedavno je, posve neočekivano, umro Mattov glavni urednik. Smrt gospodina Gregoryja ostavila je prazninu u Mattovu životu, na osobnom i profesionalnom planu. Još nije našao odgovarajućeg zamjenika za njega. Dok ga ne nađe, neće moći ostaviti svoje novine, čak ni radi medenog mjeseca. Prirodno, Kendall je suosjećala s njim i bila puna razumijevanja.

Nije se mogla žaliti što se odriče bračnog putovanja jer je uživala u svim mogućim bogatstvima. Muž joj je bio onakav o kakvom je oduvijek sanjala. Njezin je svekar bio pretjerano velikodušan, i to ne samo u materijalnim

pitanjima. Gibb ju je objeručke primio u njihovu obitelj, bez ikakvih uvjeta ili zamjerki. Godinama je imao Matta samo za sebe. Sad ga je morao dijeliti, a to je činio dobrodušno.

Razgovarali su o obredu i prijemu dok su pijuckali šampanjac i pripremali sendviče od šunke. Matt je bio strašno gladan, ali Kendall nije mogla jesti od uzbuđenja.

Čupkala je koricu kruha i gledala kroz prozor. - Želim urediti samo pola dvorišta, a stražnji dio ostaviti netaknut, ovakav kakav jest - rekla je.

- Rado bih postavila kućice za ptice u krošnje stabala. Začas ću pripitomiti vjeverice. Nadam se da ćemo imati i rakuna.

- Oni stvaraju nered.

- Naši rakuni neće. Bit će uredni jer će redovito dobivati obroke pa neće morati tražiti hranu. I srne - nastavila je jer njegovi uzdasi nisu umanjili njeno oduševljenje.

Čak bismo mogli navesti srne da se približe kući.

- Kendall, ako budemo imali srne u dvorištu, naši će ih prijatelji poubijati prvog dana sezone lova.

- Oh, nemoj tako govoriti! I nemoj ni pomišljati na vješanje prepariranih glava po našim zidovima.

- Ne shvaćam tvoju averziju prema lovu. To je sport u kojem tata i ja uživamo, a mi nismo jedini.

- Pa, *ja* ne razumijem kako netko može uživati ubijajući nedužne životinje.

- Ti si mekušac.

- Valjda jesam. - Čeznutljivo se nasmiješila. - Baka i ja jednog smo ljeta spasile život lanetu. Našle smo ga na našem omiljenom mjestu kraj vodopada. Zapravo, to je tek maleni potočić, ali kad sam bila jako mlada smatrala sam ga vrijednim strahopoštovanja. Tamo je i zaboravljeni spomenik žrtvama Građanskog rata. Običavala sam se igrati na zahrđalom starom topu kad god bismo pošle onamo na piknik, što smo činile najmanje jednom tjedno.

- U svakom slučaju, u šumi smo naišle na to lane. Imalo je slomljenu nogu. Odnijele smo ga natrag do automobila i povele ga kući. Namjestile smo mu nogu i njegovale ga sve dok nije dovoljno ojačalo da se može vratiti u šumu.

- Gdje je predstavljalo dobru lovinu u idućoj sezoni lova.

- Matt!

- Oprosti. - Ispružio je ruku preko stola i pomilovao je po obrazu. - Kako se mogu iskupiti?

Uхватиła je njegovu ruku i poljubila mu dlan, a potom nježno stala grickati njegov palac. - Povedi me u krevet - zavodnički je šapnula.

Krevet je već bio raspremljen. Vaze pune cvijeća nalazile su se na noćnim ormarićima i na komodi. Gibbovo djelo, nema sumnje. Međutim, čak ni spoznaja da je njezin svekar narušio privatnost njihove spavaće sobe nije umanjila Kendallinu žudnju.

Dok su gledali jedno drugo, razodijevali jedno drugo, smijali se dok su se mučili s desecima gumba njezine haljine, jedva suzdržavajući nestrpljenje što je samo još više uvećalo njihovo uzbuđenje, bilo joj je drago da će ovo biti njihov prvi put.

Matt nije spavao s njom dok su hodali, niti tijekom zaruka. Takvo je suzdržavanje gotovo zasluživalo novinske naslove. Koliko je parova u današnje vrijeme čekalo prvu bračnu noć da bi vodilo ljubav? Taj je običaj gotovo izumro.

Ona nije bila nevina, kao ni on, ali on se ponašao poput džentlmena za vrijeme zaruka, očito se pokoravajući kodeksu časti koji mu je zabranjivao spavanje sa ženom koju je izabrao za svoju suprugu. Tako je uzdigao Kendall iznad svih žena s kojima je ranije imao veze.

To je bila staromodna tradicija što je išla ruku pod ruku s nepoštenim dvostrukim mjerilima prema kojima su žene stoljećima stavljane u drugi plan. No, na neki način, Kendall je njegovo suzdržavanje držala simpatičnim, ocharavajućim i strašno romantičnim.

Često je, kad bi se pozdravljali na vratima njezina stana, seksualno uzbuđeni i frustrirani, poželjela da ublaži svoj stav po tom pitanju. Čak ga je i ohrabivala u tome. Ali to nikad nije učinio.

Dok su sada njegove ruke milovale njezinu kožu, željno istražujući obline njena tijela, pomislila je kako postoje naročite vrijednosti u čekanju na ovaj trenutak, kad do njihovih nogu leži vjenčana odjeća, a njihova im je go- lotinja jednako nova kao i društveni status muža i žene.

-Bit ćeš točno onakva žena kakvu sam želio - mrmljao je dok joj je ljubio prsa. - Znam to.

- Obećavam da ću biti.

* * *

Nekoliko sekundi nakon što se probudila, Kendall se nije mogla sjetiti zašto ju je obuzeo takav osjećaj euforije. Kad je raspoznala svoju okolinu, samozadovoljno se nasmiješila. Gotovo je počela prestići zadovoljstva.

Ovo je jutro nakon njezine bračne noći, a ona je najsretnija žena na svijetu. Njezin je muž nježan i pažljiv ljubavnik. Vodili su ljubav dok nisu zaspali od iscrpljenosti.

Matt je obično rano ustajao; nije bio od onih koji spavaju do podneva. Tračak sunčane svjetlosti što je prodirao kroz prozor dao joj je do znanja da je davno svanulo. Pomisao da ga je protekle noći iscrpila izmamila je nestajući smijeh na njezine usne.

Nije ga željela uznemiriti pa se oprezno okrenula. Željela ga je nekoliko trenutaka promatrati i diviti mu se, a da on toga ne bude svjestan. Spavao je na leđima s lagano rastvorenim usnama, a njegovo se tijelo ritmički dizalo i spuštalo. Plahta ga je pokrivala do struka.

Sjećanje na intimnosti što su ih dijelili protekle noći iznova je razbudilo njezine strasti. Prožela ju je žudnja, uzburkala joj krv, ubrzala dah, izazvala onu tupu, prekrasnu, gorkoslatku bol u donjem dijelu njezina tijela. Protekle noći Matt se prema njoj odnosio kao prema obožavanoj mladenki. Ovog je jutra željela da se prema njoj odnosi kao prema ženi.

Zavukla je ruku pod plahtu i šapnula: - Dobro jutro.

Nešto je zagundao.

Obuhvatila je rukom njegov mlitavi penis. - Rekla sam ti dobro jutro.

Nasmiješio se, promrmljao nešto nerazgovjetno, a zatim otvorio oči. - Kendall.

- Pa, hvala što si se sjetio. Zvučiš iznenađeno.

- I jesam. Obično me budi budilica.

- Možeš baciti svoju budilicu. Navikni se na ovo.

- Svako jutro?

- Zašto ne? Zar moramo štedjeti? - Masirala ga je i istodobno mu ljubila prsa i spuštala se prema trbuhu.

- Kendall...

Odmaknula je plahtu i nježno ga ugrizla ispod pupka.

- Kendall, stigao je tata.

- Hmm?

- Tata. - Odgurnuo ju je u stranu, sišao s kreveta i pošao do prozora. - Čuo sam njegov automobil na prilazu.

Kendall se jedva izvukla iz seksualne omaglice kad se začulo kucanje na ulaznim vratima. Matt je izvadio traperice iz komode. - Bit će bolje da ustaneš i odjeneš se - rekao joj je dok je navlačio hlače.

Osupnuto je sjela na krevetu i gledala ga kako izlazi iz sobe.

- Dolazim, tata - doviknuo mu je iz hodnika. Zatim je čula kako otvara ulazna vrata. - Dobro jutro.

- Smetam li?

- Ni govora. Upravo sam namjeravao skuhati kavu. Uđi.

Pošli su u kuhinju. Kendall je slušala njihove glasove sve dok je mogla razaznavati riječi, a zatim je podigla koljena i spustila na njih glavu, nastojeći suzbiti svoju ljutnju i razočaranje.

Kad je postalo očito da se Matt ne namjerava vratiti u krevet, ustala je i istuširala se.

Pridružila im se u kuhinji desetak minuta kasnije. Gibb je okretao slaninu u tavi. - Ah, evo i mladenke! - zapjevušio je kad ju je ugledao.

Zaobišao je stol i srdačno je zagrljio. Zatim ju je odmaknuo od sebe i pogledao ravno u oči. - Ne smeta ti što sam došao ovamo i pripremio doručak za vas, zar ne?

Je li to trebala biti šala? Prokletstvo, da, smeta joj. Ako je ovo jedini medeni mjesec što će ga imati, želi u njemu uživati sama s Mattom.

No Gibb se tako prostodušno smiješio da mu nije imala srca reći istinu. Blijedo mu se osmjehnula i rekla: - Naravno da mi ne smeta, Gibb.

Oslobodila se njegova zagrljaja i zaputila do aparata za kavu. Očito nije uspjela prikriti svoju ogorčenost jer je nakon njezina hladna pozdrava uslijedila nelagodna tišina.

- Možda ovo ipak nije bila dobra ideja. - Gibb je počeo odvezivati pregaču što ju je zavezao oko struka.

- Nemoj biti smiješan, tata - pobunio se Matt. - Kendall nije baš najbolje raspoložena rano ujutro. Upozorila ine da mogu očekivati malo mrzovolje. Nije li tako, draga?

Pokajnički se nasmiješila. - Bojim se da moram otvoreno priznati tu svoju manu, Gibb. Užasna sam kad se probudim.

- Nadam se da si i gladna. - Ponovno je zavezao pregaču i vratio se tavi na kojoj je cvrčila slanina. - Voliš li vafle? Tijesto napravim od ostataka uz dodatak tajnog sastojka.

- Čega?

Namignuo je. - Valjda tebi mogu reći jer si sada član obitelji. - Vanilije - šapnuo je. - Dodaš žlicu vanilije u tijesto. Razlika je nevjerojatna.

- Hvala na savjetu.

Matt je ustao i ponudio joj svoju stolicu. Ceremonijalno joj je poljubio ruku i rekao: - Gospodo Burnvood, izvolite sjesti. Dopustite da vas poslužujemo.

Sjela je i tek tada primijetila poklone na stolu. - Još darova? Odakle, zaboga? Već smo ih tako puno dobili.

- Tata ih je donio.

- Ostavili su ih u mojoj kući. Zašto ih ne otvorite dok ja pripremim doručak?

Ona i Matt su podijelili poklone i počeli ih otvarati. Dobili su *Waterford* zdjelu za kolače, par srebrnih svijeć- njaka i pladanj za posluživanje. Matt joj je pružio posljednji poklon. - Tebi prepuštam čast.

- Roscoe Calloway jutros je donio taj poklon - obavijestio ih je Gibb.

-O, kako lijepo od njega! - uskliknula je Kendall. Roscoe je bio kućepazitelj u zgradi sudnice. Ondje je radio već trideset godina i postao neka vrsta institucije. Otkako je zauzela položaj braniteljice po službenoj dužnosti, Kendall se sprijateljila s njim. Otvorila je poklon i unutra našla okvir za sliku.

- 'Najljepše želje' - pročitala je čestitku. - Potpisani su Roscoe i Henrietta Calloway. - Njezin se smijehak pretvorio u zbunjenost. - Sad sam se sjetila da ih nisam vidjela na vjenčanju. Pitam se zašto nisu mogli doći?

- Savjetovao sam ti da ih ne pozivaš - blago ju je podsjetio Matt.

- Ali pozvala sam ih jer sam tako željela - rekla je Kendall. - Roscoe je tako drag prema meni. Uvijek mi ostavlja svjež ružu na stolu, ili učini nešto tako lijepo. Bio je vrlo uzbuđen kad smo se zaručili. Jako te cijeni, Matt. I tebe, Gibb.

- Roscoe je jedan od boljih.

Gibb se okrenuo od štednjaka i donio joj tanjur. Vafli su bili savršeni; debeli i zlatnosmeđi s pravokutnim komadićem maslaca što se topio na sredini.

Međutim, Gibbova joj je primjedba uništila apetit.

- *Jedan od boljih!* - ponovila je nadajući se da je pogrešno shvatila njegove riječi.

- Roscoe je znao da se on i njegova žena... pa, ne bi uklapali među goste na vašem vjenčanju - objasnio je njezin svekar.

Pogledala je svog muža koji je kimnuo glavom u znak slaganja. - Bili bi jedini crnci ondje, Kendall.

- Siguran sam da Roscoe cijeni tvoj poziv, iako je znao kako mu je pametnije da se ne pojavljuje. On zna kako stvari stoje, čak i ako ti ne znaš.

- Gibb joj je nježno stisnuo rame i dodao: - Ali naučit ćeš.

8. poglavlje

Nakon beskrajnih sati vožnje, Kendall je jedva stajala na nogama. No prije no što je mogla uopće razmišljati o spavanju, morala je obaviti gomilu stvari, a najprije je trebalo naći nešto u čemu će Kevin spavati.

U spremištu je našla staru ogradicu koja je davno poslužila za leglo labradora. Sredstva za čišćenje nalazila su se o ormaru gdje ih je baka uvijek držala. Temeljito je oribala ogradicu dok nije bila posve sigurna da je dovoljno čista pa Kevin može u njoj spavati.

- Ima li štogod za jelo?

Svom težinom se oslanjao na štake, očito posve iscrpljen. Čim su stigli, ona mu je predložila neka pođe u krevet, ali je on to odbio. Umjesto toga, slijedio ju je po kući poput lovačkog psa.

- Izluđuješ me - prasnula je kad se naglo okrenula i našla ga tako blizu sebe da je zamalo naletjela na njega. - Ako nećeš poći u krevet, barem negdje sjedni i prestani me slijediti iz sobe u sobu.

- Tako da možeš zbrisati kroz stražnja vrata?

Razdraženo je uzdahnula. - Čak i da mi je to namjera, a nije, nemam više snage za vožnju. Opusti se, u redu?

Nije se posve opustio, ali ju je ipak prestao slijediti naokolo. Sad ju je pitao za jelo, a ona mu je odgovorila: - Pogledat ću što mogu naći.

U smočnici je našla samo limenku graha i staklenku kompota od bresaka.

- Nije baš *haute cuisine* - rekla je pokazavši na jela.

- U redu je - rekao je. - Sada je sve bolje od ničega.

- Sutra ću kupiti namirnice. Dotad će se hladnjak rashladiti.

Podijelili su hranu i sve pojeli, uključujući i krekerke što ih je kupila u automatu kad su je zaustavila ona tri tinejdžera. Zbog njegovog je upletanja

to postao nezaboravan događaj, pogotovo za momka koji će se sutradan ujutro probuditi s modricama na nogama. To ju je ozlovoljilo.

S druge strane, njegova ju je srčanost ugodno iznenadila. Očito je u njemu duboko usađena potreba da brani slabije, a to nije nestalo zajedno s njegovim pamćenjem. Zamjerila mu je što je dojurio u njenu obranu, ali je po- tajno priznala da je to bilo prilično uzbudljivo.

Čak i onako izudaran i ozlijeđen, bio ju je spreman braniti. Divila se snazi njegove volje. Osim toga, izgledao je vrlo privlačno kad je vjerovao da se netko usudio stupiti na njegov teren.

Kendall nije bila od onih koje osvaja pretjerana muška agresivnost. Zapravo, to ju je odbijalo. Stoga se gotovo stidjela koliko je uživala kad ju je spašavao ovaj muška- rac čija je fizička moć bila jednako privlačna kao i nje- gova unutarnja snaga.

- Ne sjećam se, jesi li dobra kuharica? - upitao je prekinuvši uznemirujući tijek njezinih misli.

- Ne naročito, ali nećemo umrijeti od gladi.

- Zvuči kao da se ovdje namjeravamo dulje zadržati.

- Mislim da bismo trebali ostati dok ti se ne vrati pamćenje. Mirno je, tiho, pravo mjesto za oporavak.

- Što je s mojim poslom?

Ustala je i brzo počela sređivati prljavo posuđe. Odni- jela je dio do sudopera, ali kad je došla po ostatak, šokirao ju je zavukavši ruku za pojas njezinih traperica i zadržavši je. Zglobovi njegovih prstiju zabili su se u njezin trbuh, ali je otkrila da to nije jako neugodno.

- Bio sam zaposlen, zar ne?

- Naravno.

- Što sam radio?

- Ako ti kažem, samo ćeš se uzrujati. Ti si ona vrsta osobe koja misli da je nezamjenjiva. Odmah ćeš se htjeti vratiti na posao, što je, naravno, nemoguće. Vjeruj mi, tvoj će te posao čekati kad se oporaviš. Obavijestila sam sve koji to trebaju znati. Svi se u potpunosti slažu sa mnom.

- Kad si ih obavijestila? Ovaj je telefon isključen.

Znači da je provjerio. Prije nesreće bio je vrlo oštrouman. Zašto je pretpostavila da će amnezija umanjiti njegovu oštrinu? Nastojeći prikriti svoju nelagodu, Kendall je rekla: - Nazvala sam dok si bio u bolnici.

- Kako to da nitko nije zvao ili poslao pisamce? To mi se čini vrlo neobičnim. Zapravo, nevjerojatnim.

- Liječnik je zabranio posjete. Rekao je da bi se samo iznervirao kad bi se gomila neznanaca sručila na tebe, a ti se ionako nikoga ne sjećaš, te da bi ti dobronamjerni prijatelji učinili više štete nego koristi. Nismo se ondje zadržali dovoljno dugo da bi mogla stići pošta.

Nastavio ju je sumnjičavo promatrati.

- Za sve sam se pobrinula. Vjeruj mi - naglasila je.

- Tvoja karijera nije u opasnosti.

- Dakle, riječ je o karijeri, a ne o običnom poslu?

- Može se tako reći.

- Daj mi neki nagovještaj. Liječnik, odvjetnik, indijanski poglavica?

- Sjećaš se uspavanke?

Njegov se iskrivljeni osmijeh izgubio. - Izgleda - promrmaljao je. - Kako se mogu sjećati dječje pjesmice, a tebe zaboraviti? - Pogled mu se spustio do njezinih prsiju.

Iznervirana bliskim kontaktom, Kendall je izvukla njegovu ruku iz svojih traperica. - Čujem Kevina.

Djetetov plač što je dopirao iz susjedne sobe okončao je njegovo ispitivanje, a njoj jje laknulo. Njegova je znatiželja bila sasvim prirodna, adi ona će biti sigurnija ako budu što manje razgovarali o razdoblju prije nesreće. Naizgled bezopasna, slučajna riječ mogla bi mu odjednom vratiti pamćenje.

Kevinov plač prekinuo je i trenutak neobične prisnosti koji je djelovao na Kendall više no što je htjela priznati. Mora ga i dalje držati u uvjeirenju da mu je ona žena, ali sama ne smije prijeći određene granice.

Nahranila je Kevina, okupala ga i uspavala ljuljajući se na udobnoj stolici u dnevnoj sobi i pjevajući mu pjesme što ih je njezina baka običavala pjevati njoj.

Sjedio je na drugoj stranii sobe na kauču, podigavši slomljenu nogu na stolac. Svjetiljka na stolu uza zid stvarala je duboke sjene ispod nje govih obrva sakrivši mu oči, iako ih Kendall nije morala vidjeti da bi znala kako su uperene u nju, uporno i oprezno poput sokolovih.

- Što je s mojom obitelji? - naglo je upitao.

- Majka ti je umrla prije pmno godina.

Usvojio je taj podatak, a potom je rekao: - Pretpostavljam da ne mogu žaliti za nekim koga se čak ne mogu ni sjetiti. Imam li braće ili sestaira?

Odmahnula je glavom.

- Što je s mojim ocem? I on je umro?

- Nije. Ali vas dvojica ste se na neki način otuđili.
- Zbog čega?
- Čak i prije nego se ovo dogodilo, nisi volio o tome govoriti. Mislim da nije pameitno sada zalaziti u to.
- Zna li za nesreću?
- Nisam mislila da bi želio da ga nazovem, pa nisam.
- Naše je otuđivanje tako oizbiljno? Mog oca nije briga jesam li živ ili mrtav?
- Bilo bi ga briga jesi li živ ili mrtav, ali ti ne bi želio da on zna za nesreću. Ispričaj :me. Moram odnijeti Kevina na spavanje. - Nastojala je d;a njezin izlazak ne sličij bijegu.
- Ogradicu je smjestila u manjoj od dviju spavaćih soba koliko ih je kuća imala. Nježno je položila dijete u nju.
- Odmah je povukao koljena pod trbuh i izbacio guzu u zrak.
- Kako može tako spavati?
- Nije znala da ju je slijedio dok mu nije čula glas točno iza svog ramena.
- Puno novorođenčadi tako spava.
- Izgleda neudobno.
- Valjda moraš imati tri mjeseca da bi ovaj položaj držao udobnim.
- Jesi li imala tešku trudnoću?
- Imala sam malo problema tijekom prvih nekoliko injeseci. Kasnije je sve išlo glatko.
- Kakvih problema?
- Uobičajenih. Jutarnja mučnina. Umor. Depresija.
- Zbog čega si bila u depresiji?
- Zapravo nisam bila u depresiji. Samo plačljiva.
- Zbog čega si bila plačljiva?
- Molim te. Iscrpljena sam. Ne može li ovo ispitivanje pričekati? - Okrenula se s namjerom da ga zaobiđe, ali je on podigao štaku i prepriječio joj put.
- Znaš - bijesno je rekla - već mi je preko glave te tvoje proklete štake što je koristiš umjesto rampe.
- A meni je dosta tvojeg izbjegavanja mojih pitanja. Odgovori mi, zašto si bila depresivna i plačljiva tijekom trudnoće? Zar nisi željela biti trudna?
- Nije imala snage za ljutnju. Njena je srdžba isparila pa je umorno rekla:
- Žene su često plačljive u prvom tromjesečju, a to je posljedica hormonalnih promjena. I svim sam srcem željela Kevina.

- Jesam li ga ja želio?

Njihovi su se pogledi prikovali na nekoliko sekundi, a zatim je ona mirno odgurnula njegovu štaku. - Idem se okupati.

Ugasila je svjetlo. Čim je to učinila, par automobilskih farova osvijetlio je kuću i zaustavio se točno na spavaćoj sobi.

- O, moj Bože! - Kendall se naglo okrenula i zateturala prema prozoru gdje se priljubila uza zid. Srce joj je lupalo. Prestrašeno je gledala kako se automobil zaustavlja.

Zatim je jednostavno s upaljenim motorom stajao na početku prilaza, uperivši snopove svjetla na prednji dio kuće. Magla i kiša dale su mu svojstva nemani, te je djelovao ogromno i prijeteće, a zvuk njegovog motora podsjećao je na rezanje.

Čula je kako šepa prema njoj. - Nemoj dopustiti da te vide! - prasnula je. - Makni se s prozora.

Ukočio se na mjestu. Ni on ni ona nisu se micali. Kendall nije čak ni disala sve dok se automobil nije maknuo s prilaza i otišao. Mogla se srušiti od olakšanja. Kad je uspjela progovoriti, nastojala je unijeti vedrinu u svoj glas.

- Zacijelo je netko pogrešno skrenuo.

Okrenula se i ugledala ga kako stoji na otvorenim vratima, a njegova se pojava ocrta na svjetlu što je dopiralo iz hodnika. Djelovao je krupno i impozantno. Dok je prolazila kraj njega, on se hitro pokrenuo. Upalio je svjetlo na stropu i podigao njezino lice prema sebi kako bi ga pažljivo proučio.

- Koji se vrag događa?

- Ništa se ne događa.

- Ništa? Blijeda si poput duha. Zamalo si se onesvijestila kad si vidjela onaj automobil. Zašto? Tko nas progoni? Tko *tebe* progoni?

Nije ga gledala kad je rekla: - Jednostavno nisam očekivala posjetitelje, to je sve.

- Vraga! Možda sam izgubio pamćenje, ali nisam idiot pa se nemoj prema meni ponašati kao da jesam. - Još uvijek ju je držao za bradu pa ju je prisilio da ga pogleda. - Bježiš kako bi spasila život, zar ne? Od koga? Zar te netko želi povrijediti? Tvoje dijete? - Pogledao je prema ogradici u kojoj je Kevin spavao. - *Naše* dijete?

- Nitko nas neće povrijediti sve dok smo zajedno - rekla je, a tako je i mislila. Nekako je znala da će ih braniti dok je živ, iako joj nije vjerovao i

usprkos njegovoj neobjašnjivoj averziji prema Kevinu. Zbog toga će joj biti teško otići od njega.

Znala je da se ni na koga ne može osloniti. Morat će se sama snaći. Dugo se uspijevala sama snalaziti. Ipak, osjećala se sigurnijom u njegovu društvu, iako je to, s obzirom na njegovo stanje, vjerojatno bio lažan osjećaj sigurnosti. Bilo bi opasno, možda čak i fatalno, prepustiti se tom osjećaju.

Odmaknula se od njega. - Bit ću u kupaonici. Javi mi ako me Kevin bude trebao. - Ovoga je puta nije zadržao.

Ispunila je kadu do vrha i uronila u toplu, umirujuću vodu. Kad mu se petnaest minuta kasnije pridružila u dnevnoj sobi, na sebi je imala samo ručnik što ju je pokrivao od prsiju do polovine bedara. Moku je kosu začesljala unatrag, a lice joj je blistalo od čistoće.

Stajao je na otvorenim ulaznim vratima, leđima okrenut prema njoj, i zurio u tminu i neumoljivu kišu. Čuo je korake njenih bosih nogu pa se okrenuo.

- Izašla sam - nepotrebno je izjavila.

Kad se okrenula prema spavaćoj sobi, on je rekao: - Čekaj. - Hramao je preko sobe dok ih nije dijelilo samo nekoliko centimetara.

Podigao je ruku do njezinih prsiju, a Kendall je ustuknula. Upitno je nakrivio obrvu, oklijevao, a zatim dodirnuo njezinu vlažnu kožu. - Boli li te?

Nije shvatila o čemu govori dok nije vidjela da gleda ružnu modricu što se pružala dijagonalno preko njezinih prsiju, počevši od vrata.

- Gornji dio sigurnosnog pojasa - objasnila je. - Nije baš lijepo, zar ne? Iako bih sigurno puno gore izgledala da nisam bila vezana.

Kratko se i pokajnički osmjehnuo. - Da. Onda bi izgledala poput mene.

- Ne izgledaš tako strašno. - Pogledi su im se sreli pa su načas zurili jedno u drugo. Zatim je Kendall progutala slinu. - Želim reći, znatno su ti splasnule otekline na licu.

Odsutno je kimnuo glavom jer je njegovu pozornost ponovno zaokupila modrica na njezinim prsima. - Dokud ide ova modrica?

Osjetila je kako joj se trbuhom i prsima naglo širi vrelinu. Bilo joj je neugodno, a budući da mu je žena, ne bi se smjela tako osjećati. I dalje mu je gledala u oči dok je podizala ruke do mjesta gdje je ručnik bio pričvršćen na njezinim prsima. Polako je razvezala ručnik. Raširila ga je i odmaknula dva kraja od tijela omogućivši mu neograničeni pogled.

Nikad se još nije osjećala više golom, izloženijom. Pogledom je putovao po njezinu tijelu upijajući svaki centimetar kože, svaku sjenku i oblinu. Podnosila je njegov pogled koliko god je mogla izdržati, ali kad je pokušala ponovno skupiti ručnik, on ju je spriječio.

- Što je ovo?

Dodirnuo ju je, nisko na tijelu. Naglo je udahнула jer je njegov dodir izazvao brzu i putenu reakciju. Trbuh joj je zadrhtao, ali se nije povukla dok je vrškom prsta nježno prelazio preko ružičastog ožiljka što se nalazio po- prečno iznad stidnih dlaka. Prešao je cijelom dužinom, a ni tada nije povukao ruku.

- To je ožiljak od carskog reza - uspjela je odgovoriti.

- Hmm. Zašto drhtiš?

- Jer je još uvijek osjetljiv. Pogotovo nakon nesreće.

Sigurnosni pojas je doista ostavio još jednu široku modricu preko njezina krila, protežući se od jedne zdjelične kosti do druge. Prstima je slijedio i taj trag.

Naglo je privukla ručnik i čvrsto ga priljubila uza se. Povukao je ruku. Poželjela je pobjeći od njega, ali se natjerala da se ponaša poput dobre supruge.

- Kada je duboka - rekla je. - Čak i bez gipsa na nozi teško je u nju ući i izaći. Bilo bi pametno da te operem spužvom.

Načas je razmislio o prijedlogu, a zatim je odlučno odmahnuo glavom. - Hvala, ali sam ću se snaći.

- Jesi li siguran?

Pogledao je njeno tijelo, a potom se brzo okrenuo na drugu stranu. - Da. Siguran sam. - Prošao je kraj nje i zatvorio vrata kupaoalice za sobom.

Kendall se nemoćno naslonila na dovrtak. Prošlo je nekoliko minuta prije nego se uspjela smiriti. Ovo će biti puno teže no što je očekivala. On je imao previše dobar dar zapažanja, a ona je bila previše dobra lažljivica. Tako dobra da je počela vjerovati vlastitim lažima. Sad se jedino mjesto na kojem se mogla sakriti pretvorilo u stupicu. Morala je pobjeći od njega.

No najprije mora prebroditi noć.

U komodi u spavaćoj sobi našla je laganu spavaćicu što ju je ostavila kad je zadnji put bila ovdje. Namjestila je krevet za njega i upravo je dovršila namještanje jastuka kad je čula otvaranje vratiju kupaoalice. Polako se primi- cao hodnikom.

Na sebi je imao samo bokserice što mu ih je tog jutra kupila. Dlake na njegovim prsima bile su vlažne. Mirisao je na sapun, pastu za zube i vodicu za usta. Polako se spustio na krevet, a po svakom se pokretu vidjelo koliko je umoran. Kretao se kao čovjek koji ima trideset godina više. Ten mu je bio nezdrave, sivkaste boje.

- Legni - nježno je rekla. - Staviti ću ti jastuk pod nogu.

Dok mu je pomagala da se smjesti, duboko je uzdahnuo od olakšanja i sklopio oči. Još uvijek je djelovao isprebijano. Već se gotovo privikla na njegove modrice i ogrebotine, upale oči i ispijene obraze. No sada su ti znakovi patnji postali izrazito vidljivi pa ju je obuzela sami- lost.

Ugasila je lampu na noćnom ormariću kako mu svjetlost ne bi smetala očima. - Jesi li popio aspirin?

- Nekoliko.

- Nadam se da će ti omogućiti ugodan san.

- Bit će mi dobro.

- Pa, u tom slučaju, vidimo se ujutro. Laku noć.

Naglo je otvorio oči. - Kamo ideš?

Pokazala je prema vratima. - Spavat ću na kauču u dnevnoj sobi. Mogla bih te tijekom noći slučajno udariti po nozi.

Dugo ju je i podozrivo gledao.

-No, ako želiš riskirati - čula je vlastiti glas - jasno da bih radije spavala s tobom.

Bez riječi se pomaknuo na jednu stranu kreveta. Taj mu je napor teško pao. Disao je kratko i ubrzano, a koža mu je bila vlažna na dodir kad se zavukla pod plahtu do njega.

- Je li ti dobro? - zabrinuto je upitala.

- Da. Samo sam umoran.

-Dobro se odmori. - Za svaki slučaj, nagnula se prema njemu te ga čedno i nježno poljubila u obraz. Umjesto da ga umiri, poljubac ga je razdražio.

- Valjda možeš i bolje od toga. - Grubo ju je uhvatio za potiljak i držao joj glavu dok ju je ljubio u usta. Taj poljubac nije bio ni nježan ni čedan. Koristio se jezikom smiono, senzualno, vješto i posesivno.

Točno je znao što radi jer, iako se borila protiv toga, tijelo su joj proželi prekrasni osjećaji. Zaprepastili su je. Poljubac nije djelovao samo na nju. Odmaknuo je usta, ali joj je glavu i dalje čvrsto držao dok je nastojao uroniti u dubine njezinih očiju.

Ona je u njegovim očima pročitala uzbuđenje, neodlučnost i smućenost. - Isuse - tiho je rekao.

Naglo ju je pustio, kao da se opekao. Zatvorio je oči i trenutno usnuo. Ili se pretvarao.

Kendall je ležala kraj njega ukočena tijela. Bojala se pomaknuti, gotovo se bojala disati iz straha da ne pore- meti neku osjetljivu ravnotežu.

Zaboga, u što li se to uvalila? U početku joj se plan da ga proglasi svojim mužem činio pametnim i jednostavnim. Dobro je djelovao u bolnici. Međutim, nije predvidjela da će on ozbiljno shvatiti svoju ulogu muža i očekivati od nje da se ponaša u skladu s tim. Iako bi trebala. On je heteroseksualni muškarac, a ona ga uvjerava da mu je žena. S obzirom na okolnosti što ih je sama stvorila, on se zapravo ponaša prirodnije od nje.

Na svoj užas, priznala je sebi da preuzimanje uloge nje- gove žene ne bi u njoj izazvalo odvratnost. Na licu su mu se vidjeli tragovi uzbudljiva života, ali je sumnjala da bi mogao ući u neku prostoriju bez privlačenja pozornosti svih nazočnih žena. Držao se rezervirano, a to ga je na neki način činilo još privlačnijim. Bio je krut. Nikad nije uzalud trošio riječi. Posjedovao je nevjerovatno, i opravdano, samopouzdanje, što se vidjelo u današnjem susretu s trojicom tinejdžera. Neće sam potražiti nevolje, ali ako ga one snađu, znat će se nositi sa svakim problemom.

Udubina na njegovoj bradi svakako je seksepilna. Mogao bi privući svaku ženu.

Prije no što je izjavila da joj je on muž, trebala je uzeti u obzir mogućnost njihove uzajamne privlačnosti. Nije to učinila i sad joj se njezina nepromišljenost osvećuje. Uхватила se u zamku situacije koja bi mogla biti opasna i eksplozivna poput minskog polja. Jedan pogrešan potez i bit će osuđena na propast.

Došla je u iskušenje pograbiti Kevina i jurnuti do automobila prije nego se situacija pogorša, prije nego shvati da ne želi otići.

No njezino je tijelo zahtijevalo odmor. Ne bi mogla skupiti snage za dizanje iz kreveta. Osim toga, gdje bi još mogla biti tako sigurna kao ovdje?

Dugo joj je trebalo da zaspi. Ležala je kraj njega, još uvijek osjećajući okus njegova poljupca, i bojala se da će se ujutro probuditi i svega se sjetiti, a u tom bi slučaju sve njezine brige bile bespredmetne.

9. poglavlje

S puštanje helikoptera stvorilo je veliko uzbuđenje u Stephensvilleu.

Činjenica da je imao oznaku FBI-a izazvala je još veću radoznalost. Malena zajednica u Georgiji nije doživjela takvo uzbuđenje još od vremena kad se slabo poznati gangster sakrio u predgrađu, u javnoj kući svoje ljubavnice, te je uslijedila pucnjava između njega i agenata FBI-a. Samo su se starci toga sjećali.

Specijalni agent Jim Pepperdyne uopće nije obratio pozornost na zabezeknute radoznalce kad je izašao iz helikoptera koji se spustio u dvorište srednje škole. Predvođeci skupinu podređenih agenata, koji su morali trčkarati ako su ga htjeli pratiti, pregazio je igralište, marširao pločnikom, prešao ulicu i ušao u bolnicu gdje su posljednji put viđene osobe koje je tražio.

Osoblje bolnice već su ispitali drugi agenti te su ih upozorili da dolazi glavni šef. Pepperdyne je dugim koracima ušao u čekaonicu gdje je već bilo okupljeno osoblje.

Nakon mukotrpnih sati ispitivanja njegova prethodnica nije otkrila niti jedan važan podatak. Nisu iščeprkali ni najmanji trag koji bi upućivao na ono što se dogodilo s muškarcem, ženom i njezinim djetetom. Jednostavno su nestali. Činilo se da ih je zemlja progutala.

Jim Pepperdyne nije vjerovao u sablasti. Nije vjerovao ni u izvanzemaljce koji usisavaju taoce u svoje svemirske letjelice i vode ih na vožnju. Vjerovao je samo u opaku dovrtljivost Čovjeka. Tijekom svoje karijere nebrojeno se puta uvjerio da ona postoji.

Sredovječni muškarac koji se okomio na bolničko osoblje nije ulijevao strah svojim fizičkim izgledom. Trbuh mu se opustio, a kosa mu se prorjeđivala brzinom koja ga je ljutila. Bez obzira na to, iz njega je zračio autoritet te je svatko dvaput razmislio prije nego mu se suprotstavio.

Zdravstveno osoblje podvrgnuo je gotovo prezirnom odmjeravanju od glave do pete. Pepperdyne je rado primjenjivao takvu taktiku zastrašivanja, iako su njegova srdžba i zabrinutost bile posve iskrene. Mučit će ga gnjev i zabrinutost sve dok ne otkrije boravište bjegunaca koji su se uspješno sakrili pred policijskim snagama nekoliko država.

O njima se ništa nije znalo trideset šest sati; za Pepperdyna trideset šest mahnitih sati; i tek je tada službenik u šerifovu uredu ovoga gradića Bogu iza leđa povezao osobe spomenute u policijskoj okružnici s prometnom nesrećom što se nedavno zbila u ovom kraju.

Pepperdyne je prvi put čuo za Stephenville u Georgiji kad je primio poziv, ali je gradić odmah postao središte njegova svijeta. Poslao je onamo ekipu agenata, a oni su mu telefonom javili da opisi nestalih osoba odgovaraju onima žrtvama nesreće.

Poslao je još agenata radi ispitivanja svih s kojima je troje nestalih došlo u doticaj. Dosad sva ispitivanja nisu dala rezultata.

Razbijeni automobil nađen je pet kilometara nizvodno od mjesta nesreće. Žrtva je pozitivno identificirana. Pepperdyne je očekivao službeni izvještaj mrtvozornika o uzroku smrti.

Sad se Pepperdyne ustobočio pred šutljivom skupinom, neznatno raširivši noge i zauzevši čvrst stav. Nije gubio vrijeme na predstavljanje.

- Tko je bio dežuran one večeri kad su ih doveli ovamo? - Podignulo se nekoliko ruku. Pokazao je na jednu medicinsku sestru. - Sto se dogodilo? Sve mi ispričajte.

Dala mu je sažet, ali precizan izvještaj: - Ona i novorođenče bili su u redu. Potreseni, ali bez ozbiljnije ozljede. Njezinom je mužu odmah trebalo pružiti pomoć.

- Glavom je pokazala prema drugim agentima. - To smo im ispričali već desetak puta.

Pepperdyne nije obratio pozornost na njezinu žalbu.

- Je li bio pri svijesti?

- Nije.

- Je li štogod rekao? Nešto promrmljao?

- Ne.

- Je li imao oružje?

Odmahnula je glavom.

- Sigurni ste u to?

- Morala sam rasjeci njegovu odjeću - ukočeno je rekla. - Nije imao pištolj.

- Bilo kakvu identifikaciju?

- Ne. Ona nam je kasnije rekla da je sve potonulo u automobilu.

- Ona je . . ?

- Gospođa Kendall.

Pepperdyne se osvrnuo preko ramena prema jednome od svojih agenata, a on je slegnuo ramenima kao da želi reći: *Rekao sam ti.*

Pepperdyne se, očito obuzet gađenjem, ponovno okrenuo prema sestri. - Njezino je prezime Burnvood. Kendall *Burnwood*. Je li ikad spomenula to prezime?

- Ne. U obrasce je upisala imena John i Mary Kendall

- odgovorila je sestra.

- Da, vidio sam obrasce. - Jedan mu je agent pružio preslike, a Pepperdyne je njima zamahnuo pred okupljenom grupom. - Nije ostavila niti jedno prazno polje, ali svi su podaci lažni. Imena, adrese, telefonski brojevi, brojevi socijalnog osiguranja, sve je pogrešno, sve izmišljeno. Zar vam se nije činilo čudnim da uza se ima gotovinu, ali nikakvih osobnih dokumenata?

Odgovorili su mu nijemi, defenzivni pogledi.

Na kraju je progovorila druga medicinska sestra: - Nije me briga kako se zove. Jako je draga i poštena. Mogla je jednostavno otići i ništa ne platiti. Nije morala ostaviti novac u svojoj sobi. Ostavila ga je tamo gdje je bila sigurna da ćemo ga naći, a svota je više nego pokrila njihove troškove. Ona je divna majka i bila je jako zabrinuta zbog gubitka pamćenja njezina muža.

- Zabrinuta je za gubitak njegova pamćenja jer se boji da će mu se ono vratiti. - Pepperdyne se okrenuo liječniku. - Kad će se to dogoditi?

- Možda svakog časa. Možda nikad.

- Dobar odgovor - s gađenjem je promrmljao specijalni agent. - Prijeti li mu opasnost zbog potresa mozga?

- Ne, ako se bude odmarao kako sam mu savjetovao.

- Što je s njegovom nogom?

- Imao je čist prijelom. Kost bi trebala potpuno zacijeljeti za nekoliko mjeseci.

Liječnikovo neusiljeno ponašanje podiglo je Pepperdynov tlak. - Čovjek s ozljedom mozga i slomljenom nogom jednostavno je odšetao odavde, a vi ste to dopustili?

- Nikako nismo mogli znati da će ga izvući iz bolnice usred noći.

- Je li to uobičajeno ponašanje? Zar se vaši pacijenti često iskradaju iz bolnice, doktore? Nije li vam se to učinilo trunčicu sumnjivim? Kad ste drugoga jutra otkrili njihov nestanak, zašto niste to odmah prijavili šerifu?

- Zamjenik šerifa nekoliko ih je puta ispitivao i činio se zadovoljnim njihovim pričama. Nije ih uhitio, ili tako nešto. Što su, zapravo, učinili? Kako to da su se vaši agenti razmiljeli cijelim gradom u potrazi za njima?

- To su povjerljivi podaci - kruto je rekao Pepperdyne.

Ako mediji nanjuše ovaj slučaj, stvari bi doista krenule nizbrdo. Zelio je zastrašiti ove ljude tako da mu kažu svaki djelić informacija što su ih imali, ali nije ih želio zintrigirati do te mjere da shvate kako sjede na priči od nacionalne važnosti za koju bi svaki novinar dao svoje li- jevo jaje. Zasad je ovaj nestanak uspio zadržati u tajnosti. Što mu više vremena preostane prije nego priča dospije u javnost, to bolje.

-Kako su izašli iz grada? - Pitanje je uputio eijelov grupi.

Bio je gotovo siguran da se više ne nalaze u Stephenvilleu. Nakon što ga je vidio iz zraka, Pepperdyne je sumnjao da bi gospođa Burnvood, bez obzira na svoju mudrost i dovitljivost, ovdje na dulje vrijeme uspjela sakriti novorođenče i bolesnika s amnezijom. Nije bilo toliko skrovitih mjesta. Osim toga, njegovi su agenti po cijelom gradiću pokazivali fotografije bjegunaca. Nitko o njima ništa nije znao.

- Imate li neku ideju o tome kako su izašli iz grada? Je li netko od vas vidio da gospođa Burnwood vozi automobil?

- Ja sam joj posudila svoj - javila se jedna od medicinskih sestara. - Ali samo na nekoliko sati. Otišla je u Wal- Mart i kupila odjeću za sebe i dijete.

- Jeste li kasnije provjerili kilometražu?

-Kilometražu? - ponovila je kao da prvi put čuje tu riječ.

Još jedna slijepa ulica. Na policiji su već provjerili ukradene automobile. U Stephenvilleu nije bilo takve krađe već dvije godine. U gradu je postojala samo jedna garaža u kojoj se mogao nabaviti polovni automobil. Iako ih je nekoliko ondje propadalo, već šest mjeseci nijedan nije prodan.

-Odavde ne voze autobusi. Nema zrakoplova. Nema brodova niti putničkih vlakova. Kako su, dovraga, izašli iz grada? - Pepperdynov gromki glas potresao je stakla na prozorima, ali nije polučio nikakav drugi rezultat.

Uzdahnuo je s osjećajem poraza i rekao: - Zahvaljujem na vašem vremenu, ljudi.

Dok su se približavali helikopteru, jedan je od njegovih ljudi upitao: - Gospodine, *kako* su otišli odavde?

Pepperdyne se sagnuo ispod krila propelera i ljutito viknuo: - Eliminirali smo sve druge mogućnosti, dakle, zacijelo su im niknula krila pa su odletjeli!

10. poglavlje

Kako se zove? Molim? Jeste li rekli *Crook*? Obično se piše?

Kendall je ramenom pridržavala telefonsku slušalicu jer su joj ruke bile zauzete upisiva- njem imena u blok. - Uhvaćen na djelu? Uh, uh. Hvala ni za što - promrmljala je.

Netko je pokucao na vrata njezina ureda. Podigla je glavu i ugledala Matta pa mu je domahnula neka uđe.

- Smetam li? - oblikovao je usnama.

Iskrivila je lice u grimasu zato što postavlja tako glupa pitanja. U slušalicu je rekla: - U redu, čim završim ovdje, doći ću dolje i razgovarati s njim. Sad imam nekoga u uredu. Dovidjenja.

Spustila je slušalicu i začesljala kosu sa svojih deset prstiju. Potom je mužu uputila blaženi smiješak i rekla: - Ti se činiš barem donekle normalnim. Nadam se da je tako jer su svi s kojima sam danas došla u doticaj posve izvan kontrole.

Matt je sjeo na kut njezina stola i tiho se nasmijao.

- Sezona je ragbija. U petak uvečer odigrat će se utakmica na domaćem terenu. Od toga svi pomalo polude.

- Pomalo polude? Više odgovara riječ pomahnitali. Pošašavili.

- Neću li sad čuti *na primjer*?

- Da vidimo. U hodniku je došlo do natjecanja u deranju između dva susjeda. Njemački ovčar jednoga obavio je nuždu u dvorištu drugoga samo nekoliko minuta prije početka priprema navijača. Kad se piramida navijača srušila... Pa, možeš zamisliti. Nije bilo naročito lijepo. On će podnijeti tužbu. Zatim me je optuženi za oružanu pljačku, koji čeka suđenje, pitao mogu li ga izvući iz zatvora samo toliko da može poći na utakmicu. Usput će proslaviti deset godišnjicu mature.

Matt se smijao. - Rekao sam ti.

- Nevezano s ragbijem, ja sam imala bučnu svađu s našim cijenjenim okružnim tužiteljem. Prepiremo se oko toga smije li na suđenju iskoristiti prijašnje optužbe za napade. Nazvala sam Dabneyja ruljom za linč sastavljenom od jednog čovjeka. On je mene nazvao liberalnom, srcedrapateljnom ljevičarkom i Ijubiteljicom Yankeeja, a potom mi je zalupio slušalicu i više ne odgovara na moje pozive.

Matt ju je suosjećajno slušao. - Dabney je poznat po durenju, ali to ga brzo prođe.

Kendall i Dabney Gorn redovito su ukrštali mačeve. To je bilo u skladu s njihovim poslom. Prema Kendallinu mišljenju, ona ne obavlja dobro svoj posao ako se okružni tužitelj na nju ne ljuti.

Međutim, Gorn je često osobno shvaćao profesionalne prepirke, a to je situaciju činilo dvostruko težom jer su ga u Prosperu jako cijenili. Nije imao protukandidata na izborima već četiri puta za redom, a tri puta prije toga pobijedio je s velikom većinom. Gospodin Gorn bio je visoko štovani vođa zajednice, simbol zakona i reda, branitelj istine, pravde i američkog načina života. Dakle, svakoga tko mu je protuslovio automatski se smatralo negativcem, ili negativkom.

Osim toga, bio je bliski prijatelj Burnwoodovih. Kad je o njemu govorila u Mattovu i Gibbovu društvu, pažljivo je birala riječi. Zato Mattu nije rekla da Dabneyja Gorna smatra napuhanim manipulatorom koji tumači zakon kako njemu odgovara, a više ga zanima zadržavanje vlastita položaja nego služenje pravdi.

Zajedno sa sucem Fargom, čija su se gledišta u potpunosti podudarala s Gornovima, tužitelj je predstavljao moćnog neprijatelja. Kendall nije željela zvučiti poput plačljivice koja pati od manije proganjanja pa je i to mišljenje zadržala za sebe.

- Sve u svemu - rekla je - cijelog je dana ponedjeljak. - Sklopila je ruke i položila ih na rub stola te mužu posvetila svu svoju pozornost. - Što mogu učiniti za vas, gospodine Privlačni Izdavaču Novina?

- Za početak, možeš me poljubiti.
- Mislim da s tim neću imati problema.

Nagnuli su se preko stola jedno prema drugome i poljubili se. Kad su se razdvojili, ona je oblizala usne.

- Hvala, to mi je bilo potrebno.
- To je takva sezona - ponovio je Matt. - Svi se uzbuđuju oko ragbija.
- Je li tako bilo i kad si ti igrao?
- Pitaš li ozbiljno? Kad je riječ o tati, ragbi je na drugom mjestu, odmah iza lova. Učio me kako ću dodavati loptu istodobno kad mi je pokazivao kako se rukuje lovačkom puškom.

Gibb je često pričao Kendall o Mattovim uspjesima na igralištu ragbija. Kad je o tome govorio, oči su mu blistale poput očiju novog obraćenika.

Kendall je sumnjala da bi Gibb bio jednako ushićen da je Matt u srednjoj školi od- lučio svirati flautu u školskom orkestru.

Njezin je svekar prezirao sve što nije muževno. Sudjelovanje u svemu umjetničkom bilo je rezervirano isključivo za »dame« i »čudake«, a tu je ubrajao sve muškarce koji su voljeli klasičnu glazbu, balet ili kazalište. Neki su njegovi komentari bili tako apsurdni da je Kendall pože- ljela prasnuti u smijeh. Ili zadržati.

Ponekad bi poželjela vrisnuti od frustracija zbog njego- vih krajnje konzervativnih stavova. Baka joj je u odgoj usadila vjerovanje da treba tolerirati i poštovati druge ljude i njihove ekscentričnosti. Razlike među ljudima čak bi mogle biti zanimljive i poticajne.

Liberalizam Elvie Hancock nije uvijek bio popularan u Sheridanu, Tennessee. Bez obzira na to, ona nije odstupala od svojih stavova te ih je usadila i u svoju unuku. Kendall je pretpostavljala da je to bio jedan od razloga što je izabrala zanimanje braniteljice po službenoj dužnosti. To, ali i nepravde što ih je vidjela u posvećenim hod- nicima Bristola i Mathersa.

- S kim si razgovarala? - upitao je Matt. - Ili možda ne smiješ razgovarati o tome?

- Neslužbeno?

- Svakako.

- Jednog su momka danas uhvatili kako krađe u du- ćanu. Slušaj ovo. Prezime mu je Crook.

- Najmlađi? Billy Joe?

- Poznaješ ga? - iznenađeno je upitala.

- Poznajem tu obitelj. Blizanci Henry i Luther godinu su dana stariji od mene. Postoji hrpa braće i sestara između njih i Billy Joea. Njihov je stari vodio skladište otpada na rubu grada. Tamo gdje se nalazi ona velika hrpa zahrdalog metala?

Kimnula je glavom jer je znala o kojem ružnom mjestu govori. - Rekao si *vodio*, u prošlom vremenu.

- Umro je prije nekoliko godina. Gospoda Crook muči se s održavanjem posla.

- Kako to?

- Stari Crook nije uvijek čekao karambolirana vozila kako bi popunio svoj inventar. Mušterije su često kupu- vale od njega ono što im je nedavno ukradeno s automo- bila. Iz toga je proizlazilo da je stari vodio posao poput Fagina, slao je svoje sinove u krađu.

- Pokušava li gospođa Crook voditi zakoniti posao?
- Možda, ali sumnjam. Vjerojatno joj smeta pomanjka- nje dovrtljivosti, a ne moralna uvjerenja.
- Hmm. Dakle, želiš reći da Billy Joe potječe iz obitelji Lopov?
- Ah, okrećeš na šalu.
- Zapravo ne. Hvala ti što si me upoznao s prošlošću obitelji Crook, ali mislim da bismo sada trebali prekinuti ovaj razgovor jer bismo mogli povrijediti etička pravila.
- Shvaćam.

Nikad nije zahtijevao više informacija no što je sama htjela otkriti jer je znao da ne želi narušiti povjerenje između odvjetnika i branjenika. Budući da je on izdavao lokalne novine i dvaput tjedno pisao uvodnik, morala je jako paziti kad je govorila o svojim slučajevima. Ne zato što nije imala povjerenja u njegovo poštenje, već stoga da zaštiti svoje.

- Što te dovodi ovamo? - upitala je.
- Došao sam ti reći da neću doći kući na večeru.
- O, Matt!

Podigao je ruke kako bi zaustavio njezino protestiranje. - Žao mi je. Ne mogu se izvući.

- Ovo je drugi put u četiri dana. O čemu je danas riječ?
- Leonard Wiley pozvao je tatu i mene u lov na rakune. Ima novog psa na kojeg je jako ponosan pa se želi praviti važan. Tata je prihvatio u moje ime.
- Reci mu da večeras ne možeš poći jer smo već nešto planirali.
- Ali nismo.
- Reci mu da si mi obećao ostati kod kuće kako bismo mogli vegetirati ispred televizora.
- Nisam ti obećao.
- On to ne zna!
- Ali ja znam.
- Oh, za ime svijeta! - uzviknula je. - Zar nikad nisi nešto izmislio?
- Ne, kad je riječ o ocu.

Onda mu reci istinu. Reci mu da imam PMS, da ti stvaram gomilu problema zbog tvojih noćnih izlazaka, te da ti prijetim kastracijom ako me večeras ostaviš samu. - Zaobišla je stol mašući nožem za otvaranje pisama.

- Nasmijao se i odbio udarac što ga je uputila prema nje- govim preponama.
- Znao sam da ćeš se razočarati.
- Nisam razočarana. Sjebana sam.

Njegov je smiješak nestao. - Moraš li upotrebljavati takve izraze?

Prijekor ju je samo još više razbjesnio. - Ne, ne moram, Matt. Ali puno se bolje osjećam kad tako govorim. Moj muž od tri mjeseca radije provodi večer s lovačkim psima nego sa mnom. Mislim da mi to daje pravo na malo vulgarnosti.

Okrenula mu je leđa i prišla polici za knjige gdje su se nalazili tomovi saveznih i državnih zakona, te druge pravničke knjige. Okvir za sliku što im ga je Roscoe poklonio kao vjenčani dar nalazio se na polici. Stavila je unutra fotografiju s vjenčanja i držala je u uredu gdje ju je kućepazitelj vidio kad god bi ušao.

Kad je prvi put vidio svoj dar na tako istaknutu mjestu, slabašna su mu se prsa nadula od ponosa. Njegov je smiješak nadoknadio sve Gibbove i Mattove prijekore zato što mu je poslala pozivnicu na vjenčanje iako su se oni tome protivili.

- Ne mogu shvatiti zašto je novi lovački pas tako važan.

- Meni nije važan - strpljivo je rekao Matt. - No Leonardu to puno znači. Ne smijem povrijediti njegove osjećaje.

Okrenula se prema njemu. - Ali moje možeš povrijediti.

- Nisam to htio.

- Pa, tako je ispalo.

- Ja samo pokušavam - ukočeno je rekao - svima ugoditi. Iskreno rečeno, to me već zamara.

Očito ga je taj problem već duže vrijeme mučio. Nehotice je načela tu temu, a on je želio reći svoje mišljenje.

- Ne znam što je gore, Kendall. Povrijeđeni pogled što mi ga ti uputiš kad ne činim ono što želiš, ili zadirkivanje prijatelja kad se povinujem tvojim željama.

Riječi su je zapekle. - Budući da ti je brak pokvario prijateljstva, možda si trebao dvaput razmisliti prije nego si me zaprosio.

- Želio sam se oženiti. Želio sam brak s tobom. Ali moraš razumjeti da-

- Da si najprije pripadao njima. Posebno Gibbu.

Približio joj se i uhvatio je za ramena. - Tako je, jesam. Nakon majčine smrti samo sam mu ja ostao. Živjeli smo zajedno gotovo trideset godina. Samo nas dvojica. Otkako sam otišao od kuće, on je usamljen.

- Usamljen? - s nevjericom je ponovila. - Bez da se posebno trudim mogla bih imenovati desetak žena koje čeznu za njim i natječu se ne bi li ga osvojile. Kad bi prihvatio sve pozive, mogao bi svaku večer provesti u ne-

kom društvu. Ima toliko prijatelja da ih sve ne stigne niti obići. Zašto moraš uvijek ti biti glavni i odgovorni za njegove zabave?

- Jer mi je on otac i ja ga volim. On voli mene. A voli i tebe - naglasio je.
- Možeš li navesti samo jednu lošu stvar koju ti je učinio ili rekao? Nije li dao sve od sebe da bi se ti ovdje ugodno osjećala?

Spustila je pogled i duboko udahнула. - Da, Matt, dao je sve od sebe. Samo-

Položio joj je prst na usne. - Nemojmo se svađati, Kendall. Mrzim kad se svađamo.

Njoj je bilo mrsko što je on uvijek imao priliku govoriti u svoju korist, a zatim se nastojao pomiriti prije nego ona nešto kaže za sebe. No svaki je student prava znao vrijednost odabira pravih argumenata. U ovom slučaju, on je imao dobar argument. Njegov se večerašnji izlazak doista nije kosio s njezinim planovima.

Međutim, najviše je voljela baš te večeri kad nisu imali društvenih obveza, kad su zajedno boravili kod kuće, gledali televizijski program i grickali kokice. Vodili ljubav. Osjećala se isključenom kad je izlazio sa svojim muškim društvom, pogotovo zato što nije mogla sudjelovati u njihovim aktivnostima na otvorenom.

No više je voljela večeri provoditi sama nego da je pošalju k ženama svojih prijatelja kako bi bila s njima dok su muškarci vani.

Pokušala je stvoriti prijateljstva, ali njezina nastojanja nisu urodila plodom. Nesvjesno je udaljavala druge žene od sebe jer je puno vremena posvećivala svojoj karijeri. Osim toga, postojalo je i ono neobjašnjivo *nešto* čime se izdvajala od ostalih. Nije mogla točno odrediti o čemu je riječ, ali je to snažno osjećala. Možda je patila od paranoje, ali gotovo joj se činilo da svi ostali imaju neku zajedničku tajnu, a njoj je nisu povjerili. Zaključila je da ima takav osjećaj otuđenosti zato što nema duboke korijene u zajednici, a većina ostalih ih ima.

Jednostavno, nije se uspjela uklopiti. Možda je na Mattu iskaljivala svoj osjećaj neuspjeha pa je pretjeravala u mnogim stvarima zato što je on imao tako puno prijatelja, a ona niti jednoga. Možda joj je bilo neugodno što je još nisu prihvatili u te čvrsto zatvorene društvene krugove. Budući da su nju izbjegavali, to ju je činilo ljubomornom i posesivnom u odnosu na Matta, koga su svi obožavali.

U svakom slučaju, predstavljala je patetični kliše: mlada supruga koja ne može podnijeti muževljeve aktivnosti izvan braka.

- Nadam se da taj prokleti pas neće otkriti niti jednog rakuna - natmureno je rekla.

Prihvativši njezine riječi kao bijeli stijeg predaje, što je i bila njezina nakana, Matt joj je nježno poljubio vršak nosa. - Ne bismo se trebali previše dugo zadržati, ali ne- moj me čekati.

- Čekat ću te. - Ponovno ju je poljubio, a potom krenuo prema vratima.
- Budi oprezan s tim puškama i sličnim stvarčicama - doviknula je za njim.
- Uvijek.

Kasnije je dugo sjedila za svojim pisaćim stolom i u mislima prebiralala po svemu što su rekli. Matt je iznio neko- liko opravdanih pritužbi. Posebno joj je stavio do znanja da ga je dovela u nezavidnu situaciju u kojoj mora birati između nje i svog oca, a oboje je volio i želio im udovoljiti. Tu je pogriješila.

Nikad ne bi mogla izazvati raskol između svoga muža i njegova oca, niti je to željela. Sviđalo joj se biti član njihove obitelji. Umjesto da se žali na njihove aktivnosti iz kojih su je isključivali, trebala bi pokazati zanimanje i priključiti im se. Matt bi se oduševio, a i Gibb, koji je često običavao reći kako bi želio da ona u potpunosti prihvati njihov način života.

Donijela je odluku i odmah se osjetila puno bolje. Ako joj se trenutna situacija ne sviđa, na njoj je da je promijeni. Učinit će što god bude potrebno.

Zato jer nije željela samo dobar brak. Željela je fantastičan brak.

Billy Joe Crook bio je visok i mršav, a nije bilo naročitih razlika u širini njegovih ramena, struka ili bokova. Ispod odjeće stršale su mu oštre kosti. Jedini način da ukloni svijetlu, žilavu kosu iz očiju bilo je oštro zabacivanje glave što je činio u tako kratkim razmacima da je trzaj djelovao poput tika.

- U policijskom izvještaju stoji da si u trenutku kad su te zaustavili unutar košulje imao CD-e.

Ušmrknuo je i pročistio sinuse te progutao slinu. - Namjeravao sam ih platiti.

- Ispred prodavaonice?
- Pošao sam prema automobilu po novac kad me taj idiot zgrabio odostrag i počeo me opipavati kao da sam nekakav kriminalac.
- Uh, uh - rekla je Kendall na koju njegovo ogorčenje nije ostavilo ni najmanji dojam. - Jesu li te i ranije uhvatili u krađi?

Bezbojnim se očima zagledao u nju. Iako je njegov pogled bio leden, Kendall se pred njim nije povukla. Na kraju je on okrenuo glavu, pogledao u strop, osvrnuo se preko ramena prema stražaru na vratima, proučio nekoliko mjesta u prostoriji, a tek tada su se njegove hladne oči ponovno zaustavile na njoj. - Ne.

- Nemoj mi lagati, Billy Joe - opomenula ga je. - Saznat ću ako mi budeš lagao. Bez obzira na to koliko je istina ružna, više bih je voljela čuti od tebe nego od nekoga iz ureda gospodina Gorna. Imaš li već dosje na policiji?

- Nisu me uhitili.

- No nešto se dogodilo?

Glupavo se nacerio omalovažavajući događaj. - Prije nekoliko godina? U Piggly Wigglyju?

Kendall je prekrížila ruke i zauzela slušateljsku pozu.

- Ta, ovaj, blagajnica je rekla da sam pokušao ukrasti knjižicu stripova. - Ravnodušno je slegnuo koščatim ramenima. - Kučka je lagala.

- Nisi uzeo stripove?

- Uzeo sam ih sa stalka, svakako. Samo sam ih ponio sa sobom u kupaoonicu da čitam dok sam na zahodu. Ta je kuja sve uzbunila i pozvala upravitelja. Izbacio me iz prodavaonice i rekao mi neka se više ne vraćam. Kao da je mene briga. Rekao sam im da tamo više sigurno nikad neću kupovati.

- To ih je zacijelo teško pogodilo.

- Hej, kučko, na čijoj si ti strani? - viknuo je poskočivši na stolici. - I kako to da me brani nekakva suknja?

Kendall je tako naglo ustala da je njezina stolica tresnula na pod. Stražar koji je dotad stajao na vratima dojurio je k njima, ali ga je ona zaustavila uzdignuvši ruku i odmahnuvši glavom. Poslušao ju je i zadržao se podalje, iako se činio spremnim u svakom trenutku skočiti na Billy Joe Crooka, ako se za to ukaže potreba.

Kendall je bijesno zurila u svog drskog branjenika, a zatim je opasno tihim glasom progovorila: - Ako me ikad ponovno tako nazoveš, stjerat ću ti niz grlo tvoje gnjile zube. Jesi li me razumio? I da sam na tvom mjestu, više bih voljela da me brani žena. Toliko si odvratna da bi teško koja žena svojevrijedno sjedila kraj tebe u sudnici

i branila te, osim ako nije sasvim sigurna da si nepravedno optužen.

Ostavila mu je vremena da o tome razmisli. Vrpeljio se na stolici i glodao nokat svoga kažiprsta, iako više nije imao što gristi. Uza svu njegovu drskost, sad je primijetila i tračak nelagode.

- Dobro, dobro - na kraju je rekao. - Ne morate se odmah uzrujavati. Nisam ništa loše mislio.

- Jasno da jesi. - Mirno je namjestila svoju stolicu i sjela. - Nije me briga što osobno misliš o meni, Billy Joe. Plaćena sam da te zastupam. O meni ovisi koliko do- bro ili loše ću to činiti. Bez obzira kakav će biti rezultat saslušanja, ja ću ipak dobiti svoj ček u petak. Jasno?

Shvatio je. Zabacio je kosu i prigušenim glasom rekao: - Ne želim poći u zatvor.

- Dobro, dakle. Porazgovarajmo o našim opcijama.

- Priznati krivnju? Mislite, da kaže kako je to učinio? Vi ste pošasavili, ženo!

Nepristojnost je, izgleda, bilo zajedničko svojstvo obitelji Crook. Kao i kosa boje prljave slame i oči praktički bez pigmentacije. Braća Billy Joea bila su visoka i koštunjava, iako ne baš onako izrazito mršavi poput njega. Go- dine su ublažile oštrinu kostiju.

Henry i Luther Crook zaskočili su je kad je htjela izaći iz zgrade suda. I oni su vrlo glasno izrazili svoje nezadovoljstvo zato što žena zastupa njihovog mlađeg brata. Ignorirala je njihove pritužbe i rekla im što je savjetovala svom branjeniku.

- Nisam pošasavila - mirno je rekla. - Mislim da bi Billy Joe trebao priznati krivnju.

- Priznati krivnju - prezirno je rekao Henry. - Baš ste vi neka odvjetnica. Pa, možete zaboraviti na to. Naći ćemo nekoga drugoga. Nekoga tko se razumije u svoj posao.

- Dobro. Rado ću predati slučaj onome koga izaberete ili koga sud odredi. No moj je zadatak brzo riješiti ovaj slučaj. Mogli bi proći tjedni prije nego se neki drugi odvjetnik bude mogao toga prihvatiti. Za koliko vremena želite da se riješi ovaj slučaj?

Luther i Henry načas su razmislili o njezinim riječima. Henry je bespomoćno pogledao Luthera i rekao: - Mamu ubija pomisao da je njezin mezinac u zatvoru.

- Poslušajte me i onda odlučite - predložila im je Kendall. - Billy Joe ima tek šesnaest godina. Maloljetan je. Ovo mu je prvi prijestup. Možemo

zaboraviti na događaj od prije nekoliko godina. Nije bio uhićen niti formalno optužen, a čak i da je bio, to se ne bi moglo iskoristiti na sudu.

- Uh?

Henry je laktom udario Luthera po rebrima. - Umukni i pusti je neka govori.

Kako je Henry očito bio inteligentniji od njih dvojice, što nije puno značilo, ona je ostatak svojih riječi uputila njemu.

- Ako se Billy Joe pojavi pred sudom za maloljetnike i prizna da je *pogriješio* kad je izašao iz prodavaonice s *compact discovima* prije nego je platio za njih, iako je namjeravao platiti, vjerujem da će ga samo ukoriti i uvjetno kazniti.

- Što to znači?

- Da neće odležati u zatvoru, niti će ga poslati u Columbiju na R&E. - R&E bilo je razdoblje od četrdeset pet dana tijekom kojeg su maloljetni prijestupnici bili pritvoreni, a ljudi iz Odsjeka za maloljetničku delikvenciju temeljito su ih proučavali. Tada bi sudac donio presudu na osnovi te procjene i preporuke Odsjeka.

- Što znači ta uvjetna kazna?

- Znači da Billy Joe ne smije *pogriješiti* u određenom vremenskom razdoblju, recimo tijekom jedne godine. Pozorno će ga pratiti. Dok je na uvjetnoj slobodi, morao bi se kloniti neprimjeka.

- Što ako se ne kloni?

- Ako se ne kloni, nastradat će.

Dok je Henry razmišljao o tome, odsutnim se pokretom počeo ispod pazuha. - Koja je druga mogućnost?

- Druga je mogućnost da tvrdi kako je nevin. Sudit će mu se, a to može donijeti strožu uvjetnu kaznu ili ga mogu poslati na R&E. Osobno mislim da će sudac u ovom slučaju pozitivno reagirati na optužnikovo kajanje.

Blijedo su je pogledali pa im je pokušala bolje objasniti. - Vjerojatnije je da će sudac donijeti blažu presudu ako Billy Joe kaže da mu je žao zbog onoga što je učinio te obeća da to više neće činiti. Moram reći da se pomisao na uvjetnu kaznu svidjela vašem bratu. Zakleo mi se da će se kloniti nevolja ako se iz ovoga izvuče. To je sve. Kakva je vaša odluka?

Blizanci su se povukli i šaptom se dogovarali. - U redu - rekao je Henry u ime obojice kad su se vratili do nje.

- Pristajemo na to. Na ono što ste rekli.

- Dobro. No želim da bude jasno kako priznavanjem krivnje Billy Joe priznaje da je počinio zločin. Imat će dosije. I nema nikakvog jamstva da će to priznanje smekšati sučevo srce. To je rizik koji nam se može osvetiti. Među- tim, po mojoj procjeni, to je sigurni rizik.

Složili su se kimnuvši glavama i rekavši kako će mama biti presretna kad čuje da mali Billy Joe neće morati u zatvor.

- Jasno, čim izađe, dobro će ga premlatiti zbog svih briga što ih je izazvao.

Mama je zacijelo krasna osoba, pomislila je Kendall.

- Predlažem da mu kupite novo odijelo prije nego se pojavi na saslušanju - savjetovala im je. - I pribor za higijenu. - Kako bi je bolje shvatili, dodala je: - Želim da izgleda kao da ide u crkvu na vlastito vjenčanje.

- Kad smo već kod vjenčanja, vi ste žena Matta Burnwooda, zar ne? - pitao je Luther.

- Tako je.

- Stari Matt našao si je gradsku curu.

- Nije baš tako - odgovorila je Kendall dok su izlazili kroz glavni ulaz. - Odrasla sam u istočnom dijelu Tennesseeja, u gradu manjem od Prospera, a zove se Sheridan.

- Ponašate se gradski - rekao je Luther. - Tako se i odijevate - primijetio je odmjerivši njezin kostim. - Čudno da se Matt oženio s vama. Uvijek sam mislio da će-

Brat ga je ponovno tresnuo laktom. - Luther uvijek previše lupeta - ispričao se Henry. - Sad moramo poći kući odnijeti mami dobre vijesti. - Gurnuo je brata prema parkiralištu gdje se nalazio automobil koji je vidio i bolja vremena.

Kendall je odahnula kad su se odvezli. U njihovoj je blizini osjećala potrebu za kupkom.

- Tuna je na rasprodaji, tri kutije za dolar.

Prosjak koji je sjedio na stubama ispred sudske zgrade bio je poznat prizor. Glasno je čitao posljednje izdanje Mattovih novina. Iako mu je donji dio lica pokrivala prosijeda brada, nije bio star čovjek. Vjerojatno ne puno stariji od Matta.

- Dobra večer, Bama - rekla je i nasmiješila mu se.

- Večer, odvjetnice.

- Kako ste?

- Ne mogu se požaliti.

Roscoe joj je pričao o čovjeku. - Jednostavno se jednoga dana pojavio, nekoliko mjeseci prije vašeg dolaska u grad. Naziva se Bama, prema Alabami, znate. Svakoga dana sjedi na stubama, po kiši ili suncu, po vrućini ili hladnoći, i čita novine od početka do kraja. Prijateljski raspoložen momak. Nikoga ne uznemirava. Barem ne previše.

- Pokušali su ga istjerati nekoliko puta, ali on se uvijek vraća idućega dana. Prava šteta, zar ne, tako potratiti život? - Pazikuća je žalosno odmahnuo glavom zbog ne- poznatih nedaća što su Bamu natjerale da živi od milostinje i trpi prezir društva.

Kendall je izvadila novčanicu od jednog dolara iz svoje torbice i spustila je u džep njegove prljave jakne od tvida. - Kupite za sebe malo te tune, Bama.

- Puno vam hvala, odvjetnice.
- Laku noć.
- Noć.

Bio je to dug dan. Svaka je minuta na njoj ostavila trag. Pokušala je čekati Matta, kako mu je obećala, ali je bila tako pospana da je oko ponoći napokon priznala poraz i sama pošla u krevet.

11. poglavlje

Časni suče!

- Tišina! - Sudac H. W. Fargo udario je svojim čekićem po stolu. - Ako odvjetnica ne može kontrolirati ispade svoga branjenika i gledatelja koji su zbog njega došli, optužit ću je za nepoštipanje suda.

- Časni suče, smijem li govoriti? - viknula je Kendall od stola obrane, a istodobno je pokušala obuzdati Billy Joea Crooka. Kad je čuo sučevu presudu, počeo je vikati prostote.

- Vaš je branjenik priznao krivnju, a ja sam odredio da ga pošalju u Columbiju na R&E. O čemu još imamo raspravljati?

- Oprostite na ispadu mojeg branjenika, Časni suče. No s obzirom na okolnosti, osjećam da je njegovo ogorčenje opravdano.

Fargo se nagnuo naprijed i nasmiješio, ali je to bio ružan izraz lica. - Je li?

- Da, Časni suče.

- *Casni moju guzicu - podrugljivo je rekao Billy Joe.*

- Vi ste gomila govana, suče. A to je i ona. Kao i svi u ovoj proklesoj sudnici.

Kendall ga je tako čvrsto stisnula za mršavu ruku da je uzviknuo od bola. - Sjedni i zatvori svoja prljava usta. Meni prepusti pričanje.

- Zašto bih? - upitao je istrгнуvši ruku iz njezina stiska. - Postupio sam kako ste rekli i zato idem u zatvor. Isto kao zatvor. Nikakav psihič neće mene procjenjivati!

Počela se oslobađati njegova kosa što su je gelom zalizali prije dolaska u sudnicu. Zabacio je glavu kalco mu ne bi ulazila u oči. Bijesno je zurio u Kendall, a ona mu je uzvratila na isti način. Billy Joe prvi je skrenuo pogled.

- Sranje. - Opet se skljkao na svoju stolicu. - Pobjeći ću, to ću učiniti. Samo čekajte.

Iza ograde nalazili su se Henry i Luther koji su režali poput bijesnih pasa na kratkom lancu. Gospođa Crook mrmljala je psovke. Kendall se osjećala uhvaćenom u noćnoj mori.

Krajičkom oka primijetila je kako joj se tužitelj Dabney Gorn ceri sa svog mjesta za stolom optužbe. Uživao je u njezinu porazu, a još više u činjenici da ne uspijeva kontrolirati svog branjenika.

Budući da je ovo tako nevažan slučaj, zašto ga Gorn nije prepustio jednome od svojih pomoćnika? Rijetko se osobno pojavljivao u sudnici. Izdavao je naređenja iz svog ureda, a zatim veći dio radnog dana provodio u kavani nasuprot sudskoj zgradi, pio ledeni čaj i razmjenjivao iskustva sa svakim tko je onuda naišao.

Kendall se ponovno obratila sucu. Osjećala je da svi pogledi počivaju na njoj, uključujući i Mattov. Svratio je kako bi navijao za nju. Više bi voljela da to nije učinio.

- Časni suče, apsurdno je odrediti R&E u ovom slučaju. Vrijednost otuđenih predmeta manja je od sto dolara. Na osnovi čega-

- Na osnovi toga da je vaš branjenik lopov, gospođo. Sam je to priznao. Ako želite, mogu zamoliti zapisničara da ponovno pročita taj dio.

- Hvala, Časni suče, to nije potrebno. Znam da je moj branjenik priznao krivnju. Gospodin Crook priznaje da je pogriješio u procjeni, iako to ne znači da je pogriješio s

namjerom krađe, kako to tumači sud. Ovo je prvi prijestup moga branjenika.

-Službeno - šaljivim je tonom rekao Fargo.

- Što bi se jedino smjelo uzeti u obzir - odbrusila mu je Kendall. - Možemo li zaključiti da ovaj sud ima predrasude prema mojemu branjeniku?

Fargovo se lice oblilo rumenilom. - Ne trebate zaključivati ništa o ovom sudu. - Žestoko je zamahnuo čekićem u znak opomene. - Nalazite se na opasno tankom ledu, odvjetnice. Je li to sve?

- Ne, nije. Želim da uđe u zapisnik moje mišljenje o tome kako je ova presuda nepoštena i neopravdana. Billy Joe Crook pokajao se za svoje djelo, a kako je ovo njegov prvi prijestup, čini mi se da bi uvjetna kazna bila puno više u skladu s prihvaćenim mjerilima.

- Pa, ja nastojim poboljšati prihvaćena mjerila. Vaš je branjenik ovime povjeren na brigu Odsjeku za maloljetničku delikvenciju. Osudit ću ga na temelju njihova izvještaja. - Udario je čekićem. - Slučaj je zaključen.

Kad su prišli policajci i pokušali staviti lisičine Billy Joeu, toliko se opirao da su bili prisiljeni primijeniti silu. Njegovoj je braći samo to trebalo. Obojica su preskočila ogradu.

Kendall im se isprijecila na putu u nadi da će ih usporiti i pružiti policajcima dovoljno vremena za stavljanje lisičina.

- Molim vas, Luther, Henry, ovako mu ne pomažite!

Ali oni je nisu slušali. Niti su joj dopustili da im zakrči put. Jedan ju je gurnuo u stranu. Pala je unatrag udarivši bokom o kut stola. Dok je ustajala, vidjela je kako od- vlače Billy Joea kroz pokrajnja vrata, a on se otima i viče. Luther i Henry nagnali su za njima.

Odjednom je još netko projurio kraj Kendall. Matt. Sustigao je blizance prije nego su stigli do vratiju. Pograbio je Luthera odostrag i zabio ga u zid. Henry je priskočio u pomoć svom bratu blizancu. Matt je zauzeo položaj za napad. Od ledenog izraza njegova lica Henryjeva je borbenost splasnula.

- Čuli ste što je odlučio sudac - rekao je Matt. - Slučaj je zaključen. Billy Joe je na putu u zatvor.

-Zahvaljujući *njoj*. - Luther je ubilačkim pogledom ošinuo Kendall. - Mi tebi ništa ne zamjeramo, Matt. Zamjeramo tvojoj ženi. Ona je smjestila našeg malog brata u zatvor.

- Vaš je mali brat sam sebe smjestio u zatvor kad je ukrao one CD-e. Osim toga, ako još jednom taknete moju ženu, prerezat ću vam grkljan.

- Matt, molim te - Kendall je šepesala prema njima.

Gužva je privukla pozornost mnoštva. Sva su vrata zakrčili sudski službenici koji su izletjeli iz svojih ureda kako bi vidjeli što se događa. Kendall nije željela da svi oni budu svjedoci njezine sramote. Ako se pročuje da joj je muž priskočio u pomoć, to će naškoditi njezinoj vjerodostojnosti i ugroziti poštovanje oko kojeg se toliko trudila. Skeptici će dobiti podršku za svoju tvrdnju da žena ne može obavljati težak posao.

Dodirnula je Mattovu ruku i molećivo ga pogledala.

- Ovo je moja arena. Sama ću voditi svoje bitke. - Vidjela je da mu se to ne sviđa te se sprema pobuniti. - Moram se sama pobrinuti za to, Matt. Molim te.

Dobacio je braći Crook šutljivi upozoravajući pogled, a zatim je koraknuo u stranu.

Kendall im je prišla. - Ako se sjećate, upozorila sam vas da postoji rizik ako priznamo krivnju. - Pokajnički je odmahнула glavom. - Vjerujte mi, šokirana sam i razočarana jednako kao i vi.

- Vraga ste šokirani.

Kendall se okrenula prema novom glasu, blagom i nježnom poput čelične vune.

Za razliku od svojih vitkih potomaka, gospođa je Crook bila krupna žena, a njezino se tijelo više sastojalo od mišića nego od sala. Imala je na sebi bezobličnu šarenu haljinu koja joj je loše pristajala i kućne papuče na širokim, kvrgavim nogama. Težak život uklesao je duboke bore po njezinu žilavu tenu. Pukotine su se širile od njezinih tankih usana, kao da ih je desetljećima držala napućene.

-Jako mi je žao, gospođo Crook - rekla je Kendall.

-Nije prošlo kako sam očekivala.

-Zahvaljujući vama, moje dijete ide u zatvor.

- To je privremeno. Billy Joe dosad nije imao ozbiljnijih neprilika. Zacijelo će odande stići preporuka da ga se kazni uvjetno. Iako se sudac ne mora pridržavati njihove preporuke, uvjerena sam da će to ipak učiniti.

- Kao što ste bili sigurni i za ovo? - prezirno je upitala. Oči su joj se zlokobno stisnule. - Požalit ćete što ste nas prevarili.

Pogledala je preko Kendallina ramena i dala znak svojim sinovima. Oni su joj poslušno stali svaki s jedne strane, a potom je sve troje bez riječi krenulo središnjim prolazom prema izlazu. Gledatelji su se razmaknuli da bi ih propustili.

Kendall ih je žalosno promatrala kako odlaze, svjesna da je tog jutra stekla neprijatelje. Ljudi poput Crookovih rijetko su zaboravljali.

I nikad nisu opraštali.

Burnwoodova prodavaonica sportske opreme imala je još dvadeset minuta do zatvaranja kad je ušetao Dabney Gorn. Gibb je diskretno podigao bradu u znak pozdrava, ali je ostao uz ribolovca kojem je prodavao mamac.

Nakon što je obavio dobru prodaju, Gibb je ispratio mušteriju do izlaza, zaključao za njim vrata i stavio znak »Zatvoreno«. Pogasio je svjetla dok je prolazio kroz prodavaonicu i pridružio se svom gostu koji se ra- skomotio u stražnjoj prostoriji.

Tužitelj je prelistavao katalog vatrenog oružja i pljučkao duhan u veliku posudu od kave što je tamo stajala upravo u tu svrhu. - Taj je bio brbljavac. Dugo te je zadržao, zar ne?

- Isplatilo se. Napravio je prilično velik račun. - Gibb se spustio u ugodno pohabani naslonjač nasuprot onome u kojem se izvalio Gorn. Otvorio je čep dijetnog gaziranog soka. - Piće?

- Već sam se poslužio, hvala. - Gorn je podrignuo, ponovno pljučnuo, nagnuo se naprijed i polako protrljao šake. - Gibb, jesi li čuo što se danas poslijepodne dogodilo u sudnici?

- Matt me nazvao, vrlo je uzrujan. S pravom, ako je istina da se moja snaha sa svima sukobila radi onog malog Crooka.

Tužitelj je prenio Gibbu sve što se dogodilo, od riječi do riječi. - Jasno mi je da ti je ona sada u rodu, ali to je tek odskora - rekao je zabrinuta izraza lica. - S druge strane, ti i ja već se dugo poznajemo.

Muškarci su šutke odali priznanje posebnoj vezi što ih je spajala. Bila je puno jača od krvnih veza i trajnija od samog života.

- Što ti je na umu, Dabney? Znaš da možeš slobodno govoriti.

- Brine me ta djevojka - rekao je.

Brinula je i Gibba, ali on to nije htio priznati prije nego čuje što Gorn ima ze reći. Veliki vođa zna vrijednost zadržavanja svoga mišljenja za sebe, i slušanja. Ne otkriva svoje misli dok ne sazna kako dišu oni oko njega.

- Kako te brine, Dabney?

- Vjeruješ li da će ikad postati jedna od nas, Gibb? *Doista* jedna od nas? - Pomaknuo se u naslonjaču premjestivši se do ruba jastuka kao da želi naglasiti povjerljivost razgovora.

-Prosper je trebao branitelja po službenoj dužnosti koji bi... dijelio naše stavove, da tako kažem - nastavio je Gorn. - Svi smo zaključili da ćemo s njom lako izaći na kraj. Nakon onog slučaja u Tennesseeju, nismo očekivali da će imati savjest. Ako se sjećaš, to je glavni razlog što smo je primili na posao.

Opet je pljunuo u posudu od kave i nadlanicom obrisao usta. - Čvršća je no što smo očekivali, odana svojim uvjerenjima. Isto tako, savjesnija je no što nama odgovara. Proturječi nam češće no što nam se sviđa. Neki od nas misle da smo pogriješili.

Kendallino strogo pridržavanje uzvišenih principa iznenadilo je i Gibba. Kao i njezina tvrdoglavost. Vjerovao je da će djevojka biti puno fleksibilnija i ne tako otvorena. Bio je uvjeren da će se s vremenom promijeniti. Samo što će za to trebati nešto više vremena od očekivanog. To je rekao Gornu.

Međutim, to nije umirilo sumnje njegova starog prijatelja. - Ne uklapa se u društvo ostalih žena.

- Još ne, ali hoće. Prepusti je Mattu i meni. Baš mi je neki dan rekao da se osjeća pomalo izopćenom. Možda je rješenje problema u tome da je počnemo malo više uključivati u ovdašnja događanja.

Dabney Gorn se iskreno začudio. - Misliš li da je to pametno?

Gibb se tiho nasmijao. - Opusti se - rekao je. - Nisam budala. Nećemo je uključiti ni u što važno dok ne budemo posve uvjereni da se u potpunosti slaže s nama.

- I doista misliš da će tako biti?

- Da - bez oklijevanja je odgovorio Gibb. - Još uvijek je pod utjecajem liberalizma jer je u tom duhu odgojena. Njezina baka ne može živjeti vječno. Kad umre, njezin upliv na Kendall postajat će sve slabiji.

- Sto ako se to ne dogodi?

-Hoće - oštro je rekao Gibb. Zatim je, ublaživši ton širokim smiješkom, rekao: - No, te se promjene ne mogu ubrzati, Dabney. Moramo ići polako. Ne možemo na nju odjednom sve sručiti. Previše je reakcionarna. - Stisnuo je šaku, a oči su mu zablistale u slabo osvijetljenoj prostoriji. - No pomisli kakav će nam ona biti oslonac kad bude posve naša. Prepusti to meni. Točno znam kako ću postupati s njom.

Ustao je i povukao prijatelja na noge. - Zapravo, ako ne odeš odavde, zakasnit ću. Pozvala me na večeru.

Gorn se na vratima okrenuo prema njemu. I dalje je djelovao zabrinuto, ali sad iz drugog razloga. - Nadam

se da ovo nisi pogrešno shvatio, Gibb. Ja... sva braća... imamo povjerenja u tebe. Uvijek smo imali.

- U tom slučaju, braća nemaju razloga za brigu, zar ne?

- Bio je to nadasve viteški čin, Matt, ali ja moram sama voditi svoje bitke.

- Kendall je posegnula preko stola u blagovaonici i uhvatila ga za ruku čvrsto je stisnuvši.

Nije joj uzvratio pomirljivi smiješak. - Ponizila si me pred svima.

- O, molim te!

- Pa, nisi li? Javno si me osramotila.

Okrenula se Gibbu i, braneći se, rekla: - Uopće nije bilo tako.

- Zvuči kao da ste svi zajedno priredili pravu predstavu.

- Nije ni izbliza bilo tako senzacionalno kako to Matt prikazuje.

- Dabney smatra da je bilo senzacionalno.

- Dabney? Razgovarao si s njim o tome?

Gibb je kimnuo glavom. - Svratio je u prodavaonicu kasno poslijepodne i ispričao mi svoju verziju.

- Koja me zasigurno prikazuje u najgorem svjetlu. - Kendall je ljutito odgurnula svoju stolicu i otišla od stola. Nadala se da će udobrovoljiti Matta ako pozove Gibba na jednostavnu večeru. Mattov je ponos smrtno ranjen jer mu nije dopustila da je brani.

Zapravo je stvorila frontu protiv sebe. Bili su jači. Gibb je nije kritizirao, ali je u njegovu izrazu lica pročitala tihi prijekor.

- Tek da su se Matt i braća Crook upustili u tučnjavu nastao bi pravi spektakl. - Pogledala je muža i dodala: - Nisam te pokušavala osramotiti, Matt. Nastojala sam izbjeći katastrofu.

Nastavio se duriti.

Gibb je rekao: - Ne mogu reći da sam se obradovao kad sam čuo kako se moj sin i snaha petljaju s bijelim smećem kakvi su Crookovi, bez obzira što je tome razlog.

- To su Kendallini prijatelji, a ne moji - promrmeljao je Matt.

Kendall se naslonila na ormarić i polako brojila do deset. Kad se dovoljno smirila da bi mogla govoriti, rekla je: - Oni nisu moji *prijatelji*, Matt. Billy Joe bio je moj klijent. Prema Ustavu Sjedinjenih Država, svi, pa i Billy Joe Crook, imaju pravo na zakonskog zastupnika. Ako nemam krivo, Prosper još uvijek poštuje Ustav. Priznajem da moji klijenti vrlo rijetko spadaju u društvenu kremu.

- Pa, meni se to ne sviđa. Svakodnevno imaš posla s ološem.

- Obavljam svoj posao!

Gibb se umiješao: - Mislim da je ovdje glavni problem pitanje lojalnosti. Kendall, stala si na stranu obitelji Crook protiv svog muža, a to su svi vidjeli.

Zabezeknuto je zurila u njega, ne vjerujući da govori ozbiljno, iako je bilo očito da je tako. - Ovome pridajete preveliko značenje. Obojica.

- Zacijelo imaš pravo - pomirljivo je rekao Gibb.

- Želio bih spriječiti da ikad više dođe do ovakvog nesporazuma. Mislim da sam se domislio jednom načinu. Molim te.

Pokazao je na Kendallinu praznu stolicu. Nerado je sjela. Kao i Matt, ni Gibb joj nije dao do riječi pa ništa nije mogla učiniti da bi dokazala kako je u pravu.

- Već mi se neko vrijeme po glavi mota jedna ideja - počeo je Gibb. - Ovo mi se čini pravim trenutkom za razgovor o tome. Kendall, jesi li ikad razmišljala o vraćanju među privatnike?

- Nisam.

- Možda bi trebala.

- Ne želim se ponovno priključiti nekoj bezobzirnoj odvjetničkoj kancelariji gdje se više energije troši na napredovanje u poslu nego na bavljenje pravom.

- Što ako ne bi bila tako bezobzirna? - rekao je Gibb.

- Što ako ne bi bilo konkurencije? Što ako bih ti omogućio otvaranje vlastite firme? Ja bih podmirivao račune dok ti ne krene.

Nije to očekivala pa na trenutak nije znala što bi rekla od čuda. Znala je da ga mora odbiti obzirno i diplomatski. - To je vrlo velikodušna ponuda, Gibb - rekla je kad je uspjela doći do glasa. - Hvala ti. Međutim, nikad ti to ne bih mogla vratiti. Nikad ne bih imala dovoljno clijenata da bih mogla zarađivati za život.

- Imam neograničeno povjerenje u tebe.

- I ja imam povjerenja u sebe, ali nemam povjerenja u ovdašnje žitelje. Stavove gradana Prospera ne bih opisala kao progresivne, a ti? - upitala je uz žalostan osmijeh.

- Crookovi me ne bi uzeli za braniteljicu da su imali izbora. Tko bi ovdje uzeo mene, *ženu*, za svog odvjetnika i povjerio mi svoje pravne probleme?

- Ne bi ti trebalo puno clijenata - bio je uporan Gibb.

Prvi put te večeri, Matt je pokazao zanimanje. - Tako

je, draga. Mogli bismo usmjeriti neke poslove prema tebi.

- Ne želim to, Matt. Svi bi mi se smijali. Gibbova snaha, Mattova žena, svakog se jutra sređuje kako bi se igrala odvjeticice. - Odlučno je odmahнула glavom.

- Hvala, ali ne.

- Ti odlučuješ, naravno - rekao je Gibb i razočarano uzdahnuo. - Iako mislim da je tvoja darovitost potraćena u javnoj službi.

Nije imao pojma koliko ju je vrijedala ta primjedba.

- Potraćena, Gibb? Ne bih rekla. Vidiš, muški šovinizam i konkurencija kod Bristola i Mathersa samo su dijelom razlog za moj odlazak od njih.

- Dosad nisam o ovome ni s kim razgovarala, osim s Ricki Sue i bakom, ali vama ću ispričati jer će vam možda pomoći da shvatite zašto sam se odlučila posvetiti karijeri braniteljice po službenoj dužnosti.

Ustala je i šetkala dok je govorila. - U ured Bristola i Mathersa jedna je žena došla zatražiti moju pomoć. Imala je AIDS. Njezin ju je muž zarazio virusom, a zatim je napustio nju i njihovo troje djece. Zdravlje joj je sve više

slabilo. Kad više nije mogla raditi i uzdržavati sebe i svoju djecu, država je preuzela brigu nad njima i smjestila ih kod staratelja.

- Nakon šest mjeseci već ju je obuzeo očaj jer nije mogla vidjeti svoju djecu jer su stalno odbijali njezine uporne zahtjeve. Očaj ju je naveo da s pištoljem uđe u državni ured gdje je zaprijetila službenicima. Uhitili su je. Pištolj čak nije bio nabijen, ali to je bila samo formalnost.

- Pustili su je uz kauciju. Nije bila zadovoljna odvjetnikom kojeg su joj dodijelili pa je došla k meni. Odmah me obuzelo suosjećanje. Da, počinila je zločin, ali olakotne okolnosti morale su se uzeti u obzir. Po momemu mišljenju, u tom su slučaju došli u sukob zakon i pravda. Preda mnom se nalazila žena koja je samo željela još jednom prije smrti vidjeti svoju djecu. Pristala sam je zastupati.

Duboko je udahнула kako bi obuzdala gnjev što ju je obuzimao kad god bi se sjetila kako su je partneri pozvali u salu za sastanke. - Bili su užasnuti. Ženu su uhapsili na mjestu zločina. Na osnovi čega sam se mogla nadati da će je osloboditi optužbe? I je li firma doista željela imati posla s osobom oboljelom od AIDS-a? Bilo je jasno kako glasi odgovor, gromki *ne*.

- Nadalje, a to je zapravo bio odlučujući čimbenik, nije postojala mogućnost zarade. Žena je imala jako malo sredstava, a sat zaposlenih u firmi bio je prilično skup. Kako će Bristol i Mathers ostvarivati dobit ako

svoje- voljno prihvaća milosrdne slučajeve? Ako preuzme jedan slučaj, o tome će se proćuti i partneri će biti zasuti takvim slučajevima. Bez okolišanja naredili su mi da se okanim slučaja.

- Da sam imala petlje, podnijela bih ostavku na licu mjesta. Ali trebao mi je posao, a Bristol i Mathers bila je najcjenjenija firma u Sheridanu. I tako sam ostala dok nisam čula za ovaj posao u South Carolini. Vjerovala sam da ću ovdje moći služiti pravdi bez razmišljanja o tome koliko će to stajati moju firmu. Volim pravo. I dr- žim se onog zastarjelog, staromodnog načela da je pravo stvoreno za Ljude, a ne za odvjetnike.

- Usput, žena je umrla prije no što je njezin slučaj do- spio na sud. Umrkla je bez da je još jednom vidjela svoju djecu. Kad god izgubim neki slučaj, to shvaćam osobno. Čini mi se kao da sam je ponovno iznevjerila.

Nakon nekoliko trenutaka tišine, Gibb je tiho rekao:

- Dirljiva priča, Kendall. Ali ne smiješ sebe kriviti zato što je H. W. poslao Billy Joea u Columbiju.

- U danim okolnostima, to nije bilo potrebno. Njegov prekršaj to ne opravdava.

- Pa, ja sam samo glupi trgovac sportskom opremom. Nemam pojma kako je H. W. donio takvu odluku - rekao je Gibb. - On je samo čovjek, kao i svi mi ostali. Nor- malno je da si razočarana, ali njegova presuda ne uma- njuje tvoje sposobnosti. Dala si sve od sebe. To je sve što od tebe očekujemo.

Željela je čuti tako nešto. Razvedrila se i osmjehnula.

- Hvala na podršci, Gibb.

- Tata je čudotvorac kad treba jasno postaviti stvari. Uvijek je u pravu.

Kendall je prišla Mattu s leđa i položila mu ruke na ramena. - Treba mi prijatelj. Jesmo li još uvijek prijatelji?

Nagnuo je glavu unatrag. - Što ti misliš?

Sagnula se i poljubila ga u čelo. - Hvala što si mi pri- skočio u pomoć. Vidjela sam tvoju privlačnu i opasnu stranu što je dosad nisam upoznala. Žao mi je ako si ste- kao dojam da ne cijenim tvoj herojski potez.

- Oprošteno ti je. - Poljubili su se, a potom je on prekržio njene ruke na svojim prsima i tako ih zadržao.

- Tata, hoćemo li joj otkriti kakvo smo joj iznenađenje pripremili za ovaj vikend?

- Iznenađenje? - Obuzelo ju je radosno iščekivanje.

Provela je užasan dan. Sutradan neće biti puno bolje

jer će se dotad proširiti vijesti o njezinu neuspjehu. Svi će o tome govoriti. Prosjak Bama već je znao za događaj kad je ona toga poslijepodneva odlazila iz zgrade suda.

Šteta, odvjetnice - rekao je. - Sljedeći ćete put pobijediti. - Palčevi uzdignuti u znak pobjede nisu uspjeli po praviti njezino raspoloženje. Zapravo, njegova ju je bijeda još više deprimirala.

U dnu je srca znala da je dala sve od sebe. Ipak, nije dobro podnosila poraz. Kad god bi izgubila parnicu, osjećala je da je razočarala one koji su joj ukazali povjerenje; svoje klijente, njihove obitelji, svoju baku, čak i svoje po-kojne roditelje.

Danas je doživjela gorki poraz, ali to je sad iza nje. Slučaj Crook smatrat će korisnim iskustvom, a sad će se usredotočiti na svoj idući slučaj. Više će se truditi. Raditi mudrije. Čvrsto je odlučila uspjeti.

Donijevši takve odluke, osjetila je kako joj se raspoloženje popravlja. Ugodan vikend zvučio je vrlo privlačno. - Što ste vas dvojica planirali? - upitala je.

- Matt mi je rekao da si ga proganjala neka te povede na jedan od naših izleta u prirodu.

- Ne bih upotrijebila riječ *proganjala* - koketno je rkla.

- Što misliš o dosađivala, gnjavila, maltretirala?

U šali je udarila Matta u trbuh, a on je pretjerano glasno zastenjao.

Zadovoljan što je iznova uspostavljen obiteljski sklad, Gibb im se blago nasmiješio. - Želiš li čuti o tome ili ne želiš?

Kendall je navukla na lice ozbiljan izraz. - Želim čuti.

- Ove će subote biti pun mjesec.

Zamislila je večeru uz svijeće u ugodnoj kolibi u planinama, ili vožnju čamcem po jezeru na mjesecini.

- Pun mjesec u studenome može značiti samo jedno - rekao je Matt i još više pobudio njezinu radoznalost.

- Što? - bez daha je upitala.

- Klanje svinja.

12. poglavlje

Gibb je stigao prije zore, jedva čekajući polazak. Kendall su požurivali da

što prije izade na ledeni jutarnji zrak. Dah im je stvarao oblačiće pare dok su hodali prema Gibbovu kamionetu i penjali se u kabinu. Drhtala je unatoč kaputu, a ruke u rukavicama zavukla je pod pazuha ne bi li ih ugrijala.

Matt ju je privinuo uza se. - Hladno?

- Malo. Ugrijat ću se. - Sama je to tražila; željela je sudjelovati u njihovim aktivnostima. Sad se ne smije žaliti.

- Prije izuma aparata za hlađenje, svinje su se mogle klati tek kad se temperatura spustila gotovo do ništice - govorio joj je Gibb dok je vozio niz prilaz. - Inače bi se meso pokvarilo.

- To ima smisla.

- Tako je klanje postalo jesenska tradicija. Kukuruzom tovimo svinje cijelog ljeta.

- *Mi!*

- Ne mi osobno - objasnio je Matt. - Imamo farmera koji uzgaja naše svinje na svojoj farmi.

- Shvaćam.

- Šunka što smo je jeli na našem vjenčanju potjecala je od jedne od naših svinja - ponosno je rekao Matt.

Mučno se osmjehnula. - Nisam znala da jedemo obiteljskog prijatelja.

On i Gibb su se nasmijali. Matt je rekao: - Zar si mislila da meso nastaje u onim uredno vakumiranim paketićima što ih kupuješ u dućanu?

- Više volim tako misliti.

- Jesi li sigurna da nisi gradska cura?

Njegova ju je primjedba vratila na ono što su Crookovi rekli o njoj, a to ju je podsjetilo da je Billy Joe toga dana trebao biti prebačen u Columbiju. Već je i sad drski buntovnik kivan na cijeli svijet. Jasno joj je stavio do znanja da će se opirati psihoanalizi. Bojala se da će u njegovu slučaju R&E procjena biti nepovoljna. Obuzeo ju je zloslutni predosjećaj.

Matt ju je čvršće zagrlio jer je vjerovao da se trese od zime.

Čistina se nalazila u zabačenom, gusto pošumljenom području, a do nje se moglo stići samo uskom, grbavom, šumskom stazom. Kad su oni stigli, ondje se već okupilo nekoliko desetaka obitelji.

Osjećao se karnevalski ugođaj. Oštar zrak mirisao je po dimu što se uzdizao s brojnih logorskih vatri nad kojima je ključala voda u velikim kotlovima od lijevanog željeza.

Djeca su se igrala lovice između stabala. Tinejdžeri su se okupili u stražnjem dijelu jednog kamiona. Ponašali su se bučno i razuzdano.

Burnwoodove su pozdravili glasni povici dobrodošlice kad su se iskricali iz Gibbova kamiona. Netko je stavio šalicu kave u Kendallinu ruku. Zahvalno ju je pijuckala i upravo je htjela zahvaliti kad je ugledala trupla.

Svaka je svinja visjela naglavce, obješena za tetive na stražnjim nogama kroz koje je provučena uska motka.

Motka je počivala na dva deblja štapa, zabijena u zemlju, koji su se pri vrhu račvali.

Bilo ih je tako puno da ih nije mogla ni prebrojiti. Niti je mogla otrgnuti pogled s grotesknog prizora.

- Kendall? Dušo?

Matt je govorio s očitom zabrinutošću. Dodirnuo joj je obraz i okrenuo je prema sebi. Navukao je par crnih gumenih rukavica, a to je djelovalo hladno i strano na njenoj koži. Obukao je i par radnih hlača, dugačku gumenu pregaču, te gumene čizme do koljena.

Na zemlji pod njegovim čizmama bilo je jako malo trave. Čak i tamo gdje je rijetko niknula, netko ju je zgazio. Blato je, kao i oprema njezina muža, djelovalo hrđavo.

Pokazala je na mrlje i slabašnim glasom upitala: - Je li to krv?

- Ovdje obično ubijamo životinje.

S mukom je progutala slinu.

- Blijeda si, Kendall. Osjećaš li se dobro?

- Malo mi je mučno.

- Smijem li se nadati da je riječ o jutarnjoj mučnini?

- Nažalost, ne - žalosno je odgovorila.

Bio je jednako razočaran kao i ona. Jako je želio imati dijete pa joj je obećao svu moguću pomoć što se tiče domaćica i dadilja, iako je ona čvrsto vjerovala da će bez poteškoća uskladiti svoju karijeru i majčinstvo.

Nije koristila nikakva sredstva za kontracepciju, ali je, na njihovu žalost, njezino tijelo imalo ciklus redovit poput mjeseca.

Pomisao na mjesec vratila ju je u sadašnjost.

- Nisam očekivala da će izgledati tako bespomoćno i... golo - plaho je rekla kretnjom pokazavši iza sebe, prema truplima.

Nisu odmah takve - rekao je Matt bezuspješno na- stojeći sakriti koliko ga sve to zabavlja. - Dovedemo ih ovamo i ubijemo, obično metkom u glavu. Prerežu im se vratne žile pa iskrvare. Zatim se koža natopi vrelom vodom i

sastruže se dlaka. Za sve to treba vremena pa plaćamo ljude da to učine. Uglavnom gorštacke. Za obavljanje prljavog posla dobiju nekoliko dolara, ostatke i glave.

Kendall je osjetila kako joj klecaju koljena. - Glave?

- Kuhaju ih da dobiju rasol.

- Matt!

Ona i Matt su se okrenuli i ugledali Gibba kako stoji kraj dva obješena trupla. Bio je odjeven slično kao i Matt, a sad ga je pozivao k sebi.

- Dolazim, tata. - Matt je zabrinuto pogledao Kendall. - Jesi li sigurna da ti je dobro?

- Dobro mi je. Samo što ja nikad nisam vidjela...

- Kendall, ovo nije tako strašno kako ti to doživljavaš. Čak i mala djeca uživaju u tome.

- O, strašno je uzbudljivo. - On i Gibb su mislili da su joj priredili zadovoljstvo. Nije željela djelovati nezahvalno. - Pretpostavljam da mi samo treba malo vremena za navikavanje.

- Matthevv!

- Odmah ću doći, tata.

Matt ju je na brzinu poljubio i žurno se pridružio ocu. Kendall je disala na usta kako bi umanjila osjećaj mučnine. Svaki put je duboko udahнула, a zatim polako ispuštala zrak. Ovdje je zrak bio rjeđi nego u gradu. Trebalo joj je kisika, to je sve.

Matt se osvrnuo preko ramena prema njoj. Uspjela mu je veselo domahnuti i ukočeno se osmjehnuti. Gledala je kako Gibb daje Mattu nož dugačke i široke oštrice. Dok je Gibb držao jedno truplo da se ne miče, Matt je oštricom noža zarezao vrat svinje u krug, prodrijevši kroz mišiće i tkivo vrata sve do kralježnice. Zatim je vratio nož ocu, objema rukama uhvatio glavu životinje i naglo je zakrenuo.

Kad se glava odvojila od tijela, Kendall se onesvijestila.

Osjetila je prezirne poglede svih pripadnika kongregacije dok je hodala prema trećem redu gdje su ona, Matt i Gibb sjedili svake nedjelje ujutro.

Čim je sjela, otvorila je svoju knjižicu i pretvarala se da čita kako bi si prištedjela nelagodu susreta s omalovažavajućim pogledima muškaraca i prezirnim očima žena, a svi su je nesumnjivo držali nježnom mimozom.

Poželjela im je doviknuti: - Nikad se još nisam onesvijestila!

Jasno, nije to učinila, ali od Matta nije uspjela sakriti svoj nemir. Nagnuo se prema njoj i šapnuo: - Opusti se, Kendall.

- Ne mogu. Svi znaju što se jučer ujutro dogodilo.

Na svoj užas, došla je k sebi na ležaju Gibbova kamiona, a nad nju se nadvila gomila ljudi. Netko ju je tapšao po obrazima, netko joj je trljao zglavke, a svi su komentirali kako je nježna i osjetljiva.

- Ponašaš se paranoično - rekao je Matt. - Čak i da se proćulo kako si se onesvijestila, što onda?

- Neugodno mi je!

- Nemaš razloga. To je bila vrlo ženstvena reakcija na novo iskustvo. Osim toga, pružilo mi je priliku da se iskupim. Bio sam pravi spasitelj dok sam te nosio do kamiona i uzvrpoljio se oko tebe. - Nasmiješio se. - Jako si slatka kad si bespomoćna.

Mogla se prepirati da pridjev *slatka* ne ulijeva puno povjerenja u sposobnosti braniteljice po službenoj dužnosti, ali nije se željela svađati. Nježan izraz njegova lica podsjetio ju je na dan njihova vjenčanja, a od toga joj je tijelom prostrujio val topline. Provukla je svoju ruku ispod njegove kad su trebali ustati zbog zaziva.

Kad su završili s pjevanjem crkvenih pjesama, navještenjima i s uvodnom molitvom, vjernici su se pripremili za slušanje propovijedi. Kendall se pokušala izvući i toga dana izbjeći odlazak u crkvu, a tome je samo dijelom bila razlog činjenica da svi u gradu znaju za njezinu jučerašnju sramotu. Iako su Burnvoodi već godinama pripadali toj nezavisnoj protestantskoj crkvi, ona se nikad nije radovala odlasku na misu jer joj se svećenik ni najmanje nije svidao.

Brat Bob Whitaker bio je prilično ugodan gospodin, te ljubazan i brižan pastor svome stadi, dok ne bi zašao za propovjedaonicu. Tamo bi se preobrazio u mahnitog i bijesnog propovjednika koji je govorio samo o paklu i paklenom ognju. Čak ni to nije pretjerano smetalo Kendall. Javnost se već privikla žestokim propovijedima protiv grijeha zahvaljujući televizijskim evangelistima.

Najviše joj je smetalo pastorovo neprestano ponavljanje poruke o gnjevnom Božjem sudu. Tako je često citirao »oko za oko« da se pitala je li to jedini dio Biblije što ga je naučio napamet. Rijetko je govorio o milosrđu i kreposti; često o osveti i zadovoljštini. Prikazivao je Boga kao krvožednog osvetnika, a ne kao stvoritelja ljubavi i oprost.

Iako ju je Matt nagovorio da dođe, nije ju mogao prisiliti da sluša. Brat Bob već je duboko zašao u svoje žučljive kritike prijestupa, a ona ga je prestala slušati i počela razmišljati o drugim stvarima.

U mislima je planirala svoj naredni tjedan kad se njezin pogled slučajno sreo s pogledima žene koja je sjedila s druge strane prolaza u četvrtom redu. Bila je prekrasna. Kendall je pretpostavila da je čovjek koji kraj nje sjedi njezin muž, ali on je, zapravo *svi* su bili u njezinoj sjeni.

Nije bila klasično lijepa, ali je plijenila svačiji pogled. Kestenjastu kosu začesljala je od lica te joj se spuštala u valovima do ispod ramena. Imala je velike oči, nos i usta, a sve zajedno dobro se uklapalo i tvorilo provokativno, pomalo mrzovoljno lice.

Osim ženina napadna izgleda, Kendallinu je pozornost privukao mrki pogled što ga je nepoznata žena fiksirala na nju. Kako bi je mogla vidjeti, Kendall je morala okrenuti glavu pod neobičnim kutem. Činilo se da nije slučajno opazila ženu, već ju je pakosni pogled svojom magnetskom moći natjerao da se okrene.

Matt ju je gurnuo. - Što gledaš?

Naglo je okrenula glavu. - Uh, ništa.

Posegnuo je za njezinom rukom i zadržao je u svojoj do kraja službe. Kendall se željela okrenuti i vidjeti zuri li žena i dalje u nju, ali se iz nekog razloga bojala to učiniti.

Nakon blagoslova, dok su se kretali prolazom prema izlazu, Kendall ju je opazila u mnoštvu. - Matt, tko je ona žena? - Kendall je kimnula glavom prema njoj.

- Ona u zelenoj haljini.

Prije nego je stigao odgovoriti, netko mu je skrenuo pozornost. - Hej, Matt. - Prišao im je školski nadzornik i rukovao se s Mattom. Pogledao je Kendall i naglašeno namignuo. - Jeste li jutros doručkovali slaninu? - Škripavo se nasmijsao. - Kako bi bilo da ovaj tjedan dođete jednom na večeru? Moja žena i ja bacit ćemo na roštilj svinjske kotlete.

Matt i Gibb su je upozorili da će biti izložena nemi- losrdnom zadirkivanju zbog gubitka svijesti tijekom klanja svinja, možda i godinama. Takav događaj čovjek nikad ne može nadživjeti.

Pred crkvom se barem pola kongregacije zadržalo u čavrljanju. Kendall je zaustavila žena čija je kćerka razmišljala o upisivanju na pravo. Tražile su

njezino mišljenje o tome na koji bi se fakultet djevojka trebala upisati. Dok je odgovarala na njihova pitanja, pogledom je tražila ženu u zelenoj haljini.

Također je opazila da su se Gibb i Matt pridružili grupi muškaraca. Većinu je prepoznala i mogla im je navesti imena. Odvojili su se od svih ostalih. Zacijelo zato da bi mogli pušiti, zaključila je Kendall kad je vidjela da je nekolicina pripalila cigarete.

- Jednostavno ne znam možemo li si priuštiti školarinu za drugu državu
- rekla je žena kao odgovor na neke Kendalline preporuke. - Možda bi mogla-

Oprostite što vas prekidam - rekla je Kendall. - Vi dte li onaj par koji ulazi u automobil na suprotnoj strani ceste? Ona ima na sebi zelenu haljinu. Poznajete li je?

Žena je zastrla oči od sunca i pogledala u pravcu u kojem je Kendall pokazala.
- O, to su gospodin i gospođa Lynam. - Prezirno je zavila nosom. - Ne dolaze onako često kako bi trebali. Ako mene pitate, morali bi biti ov- dje svake nedjelje.

Kendall nije zanimalo ogovaranje. Samo je htjela vidjeti hoće li je ženino ime na nešto podsjetiti, ali nije. Ipak, iz načina na koji ju je gledala bilo je očito da ima nešto protiv nje. Zašto?

- Oprostite, još jednom - rekla je Kendall. - Je li gospođa Lynam slučajno rodbinski povezana s obitelji Crook?

- Zaboga, ne! Odakle vam ta ideja?

Srećom, Matt je izabrao baš taj trenutak da joj se pridruži. - Dobar dan, gospođu Gardner, Amy - rekao je.

- Hoćemo li poći, dušo? Tata nas časti ručkom u klubu. Ako ne požurimo, baptisti će zauzeti sve dobre stolove. Nije li tako, moje dame? - Uputivši ženi i njezinoj kćerki očaravajući smiješak, ispričao se i odveo Kendall.

Dok su hodali prema parkiralištu, Kendall je pokazala grupu ljudi od koje se Gibb upravo odvajao. - To izgleda poput nekakve konferencije na visokoj razini. O čemu je riječ?

- Zašto pitaš?

Postavila je pitanje bezazlenim, gotovo zadirkujućim tonom, pa ju je zbunio njegov defenzivni odgovor.

- Bez posebnog razloga, Matt. Samo sam znatiželjna.

Njegov napeti izraz lica preobrazio se u smiješak.

- Đakoni. Sazvan je poseban sastanak dakona za sutradan uvečer na kojem će se raspravljati o crkvenom proračunu.

- Shvaćam.

- Molim te, nemoj se duriti.

- Neću. Zapravo, moram srediti puno papirologije. Obavit ću to dok tebe nema. - U posljednje se vrijeme svjesno trudila da se ne žali kad on uvečer izlazi. Isto tako, ako je morao izaći, nastojao je ranije doći kući, a bio je posebno ljubazan i drag kad bi se vratio.

Poljubio ju je kako bi joj zahvalio na razumijevanju.

Još uvijek su se mazili kad im je Gibb prišao sa svojom Biblijom pod rukom.

- Ako vas dvoje tako nastavite, uskoro će se ovdje pojaviti šerif i uhititi vas zbog nemorala.

Govorio je šaljivim tonom; smiješio se dok se smještao na stražnjem sjedištu. - Idemo. Propovijed je dugo trajala, a moj se želudac cijelo vrijeme bunio.

Matt je sjeo za volan i upalio motor. - Kakve vijesti o Billy Joeu Crooku, je li, tata?

Kendall je odmah poskočila. - Kakve vijesti?

- Imao je nesreću na putu za Columbiju - rekao joj je Gibb. Okrenula se i pogledala ga. - Nesreću? Kakvu nesreću? Je li mu dobro?

- Ne, Kendall. Bojim se da nije.

Luther je grickao pokožicu nokta i pogledavao brata blizanca. Henryjev jedini odgovor na Lutherov upitni pogled bio je slijeganje ramenima, a ta je kretnja jasno govorila o njegovoj zbunjenosti.

Bili su napeti. Nervozni. Nisu znali što misliti o cijeloj situaciji.

Nikad još nisu vidjeli svoju majku tako mirnu i tihu. Bila je takva od prethodne večeri kad su nazvali iz zatvora i rekli im za Billy Joeovu nesreću.

Henry se javio na telefon. Slušao je, a u njemu se nakupljao šok i ogorčenje sa svakom riječi što je dopirala s druge strane žice. - Možemo li ga vidjeti?

- Još ne - rekli su mu. - Ponovno ćemo vam se javiti.

Kad je spustio slušalicu, pozvao je Luthera van i ispričao mu kakva je sudbina snašla njihova mlađeg brata. Luther je žestoko opsovao, podigao sjekiru i zabio oštricu duboko u izvanjski zid kuće, a potom je izgovorio riječi od kojih je Henry najviše strepio: - Moramo reći mami.

Luther je rekao *mi*, ali Henry je znao da je to značilo *ti*.

Nisu imali vremena pozvati jednu od sestara da to učini. Živjele su previše daleko. Osim toga, one bi se samo prepustile cmizdrenju i stvorile bi cijelu gužvu, a to ne bi pomoglo.

On je bio najstariji, muškarac obitelji. Odgovornost je ležala na njemu. I tako su se on i Luther vratili u kuću, a on je mamu upoznao s lošim vijestima.

Medutim, ona nije reagirala kako su oni očekivali. Nije podivljala, nije počela vikati ili plakati ili razbijati stvari. Čak ništa nije ni popila, niti jednu čašu. Umjesto svega toga, samo se skljkala u svoju stolicu za ljuljanje i zagledala kroz prozor, a tamo je i sada sjedila, gotovo dvadeset četiri sata kasnije.

Kao da se okamenila, a to je počelo uništavati Henryjeve živce. Više bi volio da urla po kući umjesto što tako nepomično sjedi, a miču joj se samo kapci kad trepne. Gotovo je želio da je uhvati jedan od njezinih napadaja. Iz iskustva bi znao kako bi se pobrinuo za to.

Iz zatvora su nazvali prije sat vremena i rekli da u sedamnaest sati mogu posjetiti Billy Joea. Dotad će biti spreman za njih, rekli su. Tako se Henry našao u nedoumici. Trebao se pobrinuti za svog mlađeg brata, ali nije mogao mamu ostaviti samu. A Luther nije htio ostati s njom.

-Sam? - Lutherov je glas postao visok i piskutav od straha kad je Henry predložio da on ostane s mamom. - Vraga, ne! Tjera mi strah u kosti s ovim svojim nepo- mičnim sjedenjem i zurenjem u prazno. Mislim da joj nije sve bistro u glavi, to mislim. Ovo ju je dotuklo. U svakom slučaju, neću ostati sam s njom.

Henry još uvijek nije našao rješenje problema, a vrijeme je istjecalo. Ako ne stigne kad ga očekuju, možda mu neće dati da vidi Billy Joea prije...

- Henry!

Zamalo je iskočio iz kože. - Tu sam, mama.

Dok je prelazio sobu do njezine stolice za ljuljanje, spoticao se o vlastite velike noge. Kad je stigao do nje, vidio je da joj je pogled bistar i odmah je shvatio da je Luther imao krivo. Nije poludjela.

- Tvoj će se otac okrenuti u grobu ako im dopustimo da se izvuku s ovim
- rekla je.

- Vraški točno. - Luther je odahnuo od olakšanja i kleknuo kraj njezine stolice. - Ni slučajno. Nikako. Nećemo im dopustiti da se nekažnjeno izvuku.

Zauralala je i tresnula ga postrance po glavi. - Nisam poludjela. Da te više nikad nisam čula tako nešto govoriti.

Lutherove bezbojne oči ispunile su se suzama. Protrljao je svoje uho, koje će zacijelo još uvijek zvoniti u ovo doba iduće godine. - Ne, gospodo. Želim reći, da, gospodo.

- Što ćemo učiniti, mama? - upitao je Henry.

Kad im je iznijela svoj plan, shvatio je da je to pripre- mala cijelo ovo vrijeme dok je tako čudno zurila kroz prozor.

13. poglavlje

Kava krasno miriše.

Kendall je bila tako zaokupljena mislima da ga uopće nije čula kad je ušao u kuhinju. Okrenula se na zvuk njegova glasa. Stajao je na vratima poduprt štakama. Odjenuo se, ali se nije obrijao. Izgledao je neuredno, ali se činilo da se odmorio. U lice mu se vratilo malo boje, a tamni kolutovi oko nje- govih očiju vidljivo su se smanjili.

- Dobro jutro. - Nervozno je obrisala dlanove o svoje kratke hlače. - Upravo sam htjela pogledati kako si. Kako se osjećaš?

- Bolje. No ne baš sjajno.

- Nadam se da te Kevin nije probudio.

- Nije. Spava u onoj pravokutnoj stvari.

- Ogradici. Sjedni. Pripremit ću ti doručak. - Natočila mu je šalicu kave. - Što bi želio? Palačinke? Jaja? Prepečenac? Napraviti ću ti što god hoćeš, osim vafla.

- Što imaš protiv vafla?

- Nemam ih u čemu peći.

- Oh. Odakle je stigla hrana? Jesu li je tijekom noći donijele vile?

- Jutros sam bila u kupovini.

Iznenadio se. - Nisam čuo kad si otišla.

- Nisi me ni trebao čuti.

-Koliko je udaljeno najbliže naselje?

- Nije daleko.

- Jesi li se slučajno sjetila novina?

- Nalaze se na pokrajnjem stoliću u dnevnoj sobi.

- Hvala.

Pripremila mu je slaninu s jajima što je zatražio. Brzo je počistio svoj tanjur ostavivši samo jednu krišku slanine. - Želiš li je ti?

- Zar si zaboravio, ja ne jedem svinjetinu.

- Držiš se te priče?

- Ja nemam nikakvu *priču*.

- Mislim da imaš. Samo još ne znam kakva je. Zašto nisi otišla jutros kad si imala priliku?

Zašto nije? To ju je pitanje mučilo još otkako se vratila. Namjeravala je zauvijek otići nakon što se u zoru iskrala iz kuće. No, što se više udaljavala, obuzimao ju je sve veći osjećaj krivnje.

Sjetila se koliko je puta zastenjaio tijekom noći. Jedva je mogao hodati, a njegov je potres mozga i dalje predstavljao veliku brigu. Ne bi napustila ni životinju da je tako teško ozlijeđena. Nije ga mogla sad napustiti, kao ni na mjestu nesreće.

Ljutio ju je taj osjećaj odgovornosti. To je bila opasna prepreka onome što je morala učiniti. Međutim, znala je da se toga neće moći osloboditi dok mu se zdravstveno stanje ne popravi i ne bude se u stanju brinuti za sebe.

Takoder joj je palo na pamet da je ovdje možda sigurnija nego na cesti. Tog se jutra na putu do gradića osjećala izloženom, ranjivom. Ako pobjegne, kamo će poći? Nije imala točno zacrtanog odredišta, samo je mislila na bijeg. Zasad se dobro snalazila. Sve dok on ne predstavlja prijetnju njezinim planovima, čemu izazivati sudbinu preranim odlaskom s ovog skrovitog mjesta?

Pomislila je da je sve to samo racionaliziranje jer ona je zapravo željela ostati u kući što je toliko voli. Ovdje se osjećala sigurnom i nije željela otići.

- Obećajem da te neću napustiti dok se ne oporaviš - rekla je.

- Što znači da ćeš me napustiti kad se moje stanje popravi.

- Nemoj mi stavljati riječi u usta.

- Pa, sve što kažeš tako je neodređeno da moram sam popunjavati praznine.

- Praznine će se ispuniti same od sebe kad tvoj um za to bude spreman. Liječnik je pretpostavio da možda tvoja podsvijest blokira sjećanje. Možda se ne želiš sjetiti.

Obuhvatio je rukama šalicu kave i pogledao je ravno u oči. - Ima li pravo, Kendall?

To je bio prvi put da ju je nazvao imenom. Smutila se kad je to čula; na trenutak nije znala što bi rekla. - Ima li pravo? - ponovila je. - Samo ti možeš odgovoriti na to pitanje.

- Ako se ničega ne mogu sjetiti, kako mogu znati što sam odlučio zaboraviti? - Opsovao je zavukavši ruku u kosu. No zaboravio je na svoje šavove, a nestrpljiva ih je kretnja povrijedila. - Jao!

- Pazi! Čekaj, daj da vidim. - Prišla mu je i odgurnula njegove ruke s puta. Maknula je zavoj i pregledala mu ranu. - Nema znakova infekcije. Šavovi su netaknuti. Nisi ih oštetio, koliko mogu vidjeti.

- Počinju me svrbjeti - razdraženo je rekao.

- To znači da ti rana zacjeljuje.

- Valjda. - Još uvijek je stajala u neposrednoj blizini. Podigao je pogled prema njoj. - Odakle ti novac za na- mirnice?

- Rekla sam ti, ja-

- Zaradila si ga. Znam. Kako si ga zaradila?

Oklijevala je, zbrajajući pluseve i minuse ako mu kaže,

a na kraju je zaključila da će je gnjaviti sve dok ne sazna ono što ga zanima - Ja sam odvjetnica.

Kratko se nasmijao. - Tvoje su laži sve rafiniranije.

- Braniteljica po službenoj dužnosti. - Pogledao ju je kao da joj još uvijek ne vjeruje. - To je istina - ustvrdila je.

- Pričaj mi o tome.

- Što želiš znati?

- Jesi li bila dobra? Kladim se da jesi. Znaš dobro lagati.

Osmjehnula se. - To je rekla i Ricki Sue.

- Tko je to?

- Moja najbolja prijateljica.

- Hmm. - Odsutno je zagrizao u posljednji komadić slanine. - Koliko si dobro branila ljude?

Odugovlačila je tako što je najprije natočila šalicu kave za sebe, a zatim namjestila stolicu s druge strane stola.

- Vjerujem da sam bila prilično dobra. Više nego adekvatna. Ako ništa drugo, zavrijedila sam peticu iz zalaga- nja.

- *Željela sam biti dobra - nastavila je. - Ljudi koji su mi povjerovali taj posao mislili su da jako puno riskiraju kad su zaposlili ženu. Stoga sam se morala jako puno dokazivati. Sve u svemu, moj postotak dobivenih parnica bio je sasvim solidan. Naravno, nisam dobila svaku parnicu.*

Zauzeo je slušateljsku pozu i tako je naveo da nastavi.

- Jedan je poraz bio posebno gorak. U početku se slučaj činio rutinskim, ali je na kraju postao... prilično strašan.

- Što se dogodilo?

- Savjetovala sam šesnaestogodišnjem mladiću da prizna krivnju kad su ga optužili za krađu u prodavaonici, da se prepusti na milost sudu. Budući da je to bio njegov prvi prekršaj, očekivala sam da će sudac biti blag. Zapravo je iskoristio tog momka kako bi mene osramotio. - Ravnomjernim glasom prepričala mu je što se dogodilo u sudnici.

- Postoji i nastavak, zar ne?

- Tijekom putovanja u Columbiju dogodila se užasna nesreća. On je imao lisičine na rukama, znaš, i nekako, kad su se zaustavili na putu, lisičine su zapele za nešto i njegova ruka... - Zastala je i s mukom progutala slinu.

Desna mu je ruka otkinuta u ramenu, doslovno istrgnuta, kao da su ga natezali i raščetvorili. Pao je u šok i gotovo iskrvario do smrti. Uspjeli su mu spasiti život, ali se nikad neće posve oporaviti, ni fizički ni psihički.

Kad je tog nedjeljnog jutra Kendall saznala za nesreću, obuzeli su je očaj, osjećaj krivnje i bijes. I dalje su je progonili ti osjećaji. Billy Joe zasigurno nije bio anđeo. Međutim, nesreća je uništila svaku mogućnost da će jednog dana postati pošten i koristan član društva. Osakaćen i ogorčen, smatrat će cijeli svijet krivim za svoju nesreću. Posebno će kriviti svoju braniteljicu.

Njegova je obitelj to svakako činila.

- Grozna nesreća - primijetio je. Šutke je sjedio i dao joj vremena za razmišljanje o mučnom događaju i njegovim posljedicama.

Je li pametno nastaviti ovaj razgovor? Govori li mu previše? No dobro joj je činilo da se malo rastereti i olakša dušu od svega što ju je mjesecima opterećivalo.

- Ja imam vlastitu teoriju o tome - rekla je.

- A to je?

- Da to uopće nije bila nesreća.

-Zanimljivo. - Nagnuo se naprijed. - Jesi li se pobrinula da to netko provjeri?

- Tada mi to nije palo na pamet.

- Jesi li čula momkovu priču?

- Pokušala sam. Bila sam u bolnici kako bih ga posjetila, ali su mi rekli da se još uvijek oporavlja i ne može primiti posjetitelje.

- Nije li to pobudilo tvoju sumnju?

- Trebalo je, ali mi se tada činilo razumnim. Tjednima je njegovo stanje bilo kritično. Tada su mi, prije nego sam to uopće zahtijevala, poslali kopiju izvještaja o nesreći. Detaljno je opisano što se dogodilo. Sve je djelovalo službeno i u redu. Tek mi je puno kasnije palo na pamet da je ta »nesreća« možda izrežirana. Billy Joe bio je namjerno odabrana žrtva.

Prošla je prstima kroz kosu. Kad god bi se podsjetila na svoju naivnost, obuzela bi je muka. - Kad sam shvatila da je pao žrtvom, bilo je prekasno za bilo kakvu akciju.

Već sam... - Prekinula se prije nego kaže ono što ne bi trebala.

- Već si, što?

- Ništa.

- Što?

- Mislim da čujem kako Kevin plače. - Skočila je na noge.

- Ne možeš se tako lako izvući. Ne plače. Sjedni.

- Nisam pas. Ne možeš mi narediti da sjednem.

- Zašto ne želiš dovršiti svoju priču?

- Jer ja... ja...

- Što, Kendall? Od čega bježiš? Od mene?

- Ne - odgovorila je hrapavim glasom.

- Nikad to nećeš priznati, ali iz one si bolnice namjeravala otići bez mene. Da te nisam uhvatio kako se šuljaš, jednostavno bi nestala bez traga. Nemoj se truditi oko ni- jekanja jer znam da imam pravo.

- Zatim me dovodiš na mjesto gdje nema telefona, televizora, ni radija koji radi. Tako je - rekao je kad je vidio kako se iznenadila. - Isprobao sam onoga što si ga sakrila u ormaru. Jesi li ga namjerno pokvarila?

- Znala sam da je pokvaren pa sam ga sklonila s puta.

Bilo je očito da joj ne vjeruje. - Nemamo nikakve veze

s ostatkom svijeta. Nema susjeda, barem koliko ja mogu vidjeti. Namjerno si nas izolirala.

- Postoji nešto što mi ne govoriš. Postoji *puno* toga što mi ne govoriš; o mojoj prošlosti, tvojoj prošlosti, našem braku. Ako brak uopće postoji.

Ustao je oduprijevši se o stol. - Gušim se od smućenosti, a ti si moja jedina veza sa životom kakvog sam imao prije nesreće. Pomozi mi. Razjasni mi neke stvari prije nego poludim. Reci mi ono što želim znati. Molim te.

Tako je snažno stisnula naslon stolice da su joj pobijeljeli zglobovi prstiju. - U redu, što želiš znati?

- Za početak, čime sam te tako naljutio?

- Tko kaže da se ljutim?

- To je lako zaključiti. Kad si vidjela neočekivanu, ali povoljnu priliku da me se riješiš, objeručke si je zgrabila, i gotovo ti je uspjelo. Drugo, tvrdiš da smo oženjeni, ali neki jasni znakovi kažu mi da to nije točno. Zašto bi tako nešto ustvrdila?

- Kakvi znakovi?

- Vidio sam te голу. Dodirivao sam te. Ali kad god smo blizu, nemam osjećaj... prisnosti.

- Zašto to kažeš?

- Jer je previše uzbudljivo.

Nelagodno je prebacila težinu s noge na nogu.

- Možda ti se tako čini. Ali to je samo zato jer se ne sjećaš naše bliskosti.

- Koji je tvoj izgovor?

Spustila je pogled na svoje ruke i ništa nije rekla. Nije mogla.

Nastavio je: - Cijele si noći ležala kraj mene, ali si dobro pazila da me ne dotakneš, čak ni slučajno. Bio sam dovoljno nemiran i budan kako bih uvidio da vrlo pažljivo izbjegavaš svaki dodir.

- Nije tako. Poljubili smo se za laku noć.

- Ja sam poljubio tebe, a ne ti mene. I siguran sam da te nikad ranije nisam poljubio.

- Kako možeš biti siguran?

- Jer se ne mogu sjetiti.

Tiho se nasmijala. - To samo znači da moji poljupci nisu nezaboravni.

- Jedva. Upravo suprotno.

Promuklost njegova glasa natjerala ju je da podigne pogled do njegovih očiju. Osjetila je toplinu na licu, kao da iz njegova prodorna pogleda isijava vrelinu. Budući da se nije mogla sjetiti duhovita odgovora, ili čvrstog argumenta, mudro je šutjela.

Trenutak kasnije nastavio je tamo gdje je stao. - Pretpostavimo, diskusije radi, da jesmo oženjeni, jesmo li bili posvađani kad se dogodila nesreća?

- To nisam nikad rekla.

- Nisi ni morala. Što je izazvalo naš bračni sukob? Je li mi smetalo koliko vremena posvećuješ stvaranju karijere?

- Ne pretjerano.

- Jesmo li odgovarali jedno drugome?

- Dobro smo se slagali.

- Jesmo li se svađali zbog djeteta? Povremeno mi u sjećanje navru neke slike o prepirkama u kojima je riječ o djeci.

Kendall je reagirala zaboravivši na oprez. - Doista? - iznenađeno je upitala.

- Jesam li želio dijete?

- Svakako.

Djelovao je zbunjeno i uznemireno, te je prešao rukom preko čela. - Ne vjerujem.

- Užasno je tako nešto reći!

- Govorim krajnje iskreno. Znači da barem jedno od nas govori istinu.

Šutke ju je preklinjao da mu kaže istinu, ali je Kendall, u samoobrani, zadržala dalek izraz lica.

- Jesmo li se posvađali zbog novca? - upitao je.

- Ne.

- Seksa?

Pogledala je na drugu stranu i odmahнула glavom.

- Seks - rekao je izvukavši zaključak iz njezina reagiranja.

- Ništa nije nedostajalo našoj vezi u tom smislu.

- Onda dođi ovamo.

- Zašto?

- Dođi ovamo. - Ponovljeni zahtjev bio je blag, ali zato ne manje obvezujući.

Ako ostane gdje jest, mogao bi njezinu tvrdoglavost smatrati kukavičlukom.

Pa čak i da je to djelomice točno, nije mu smjela dati do znanja da ga se boji. Zato je zaobišla stol i stala točno ispred njega.

- Je li ovo test?

- Tako nekako - rekao je.

Prekrio joj je šakom dojku i nježno je pritisnuo.

Naglo je udahнула.

- Nisi ga prošla - šapnuo je.

Sad joj je bilo jednako teško zadržati smirenost kao i prethodne večeri kad ju je dodirivao, ali je znala da ne smije ugroziti svoju vjerodostojnost. -

Prošlo je jako puno vremena, to je sve.

- Koliko vremena? - Blago je dlanom gnječio njezinu bradavicu.

- Još prije Kevinova rođenja.

- Onda nije ni čudo.

- Što nije ni čudo?

Primaknuo se bliže, a kad su im se tijela priljubila, postalo je jasno na što je mislio.

Sagnuo je glavu i ovlaš joj dotaknuo usne, a od toga su joj cijelim tijelom prošli žmarci. Zatim ju je žedno poljubio otvorenim, mekanim i slatkim ustima. Svojim je jezikom potražio njezin.

Ona se bez daha odmaknula od njega. - Ne mogu.

- Zašto ne? - Usne su mu klznule niz njezin vrat.

- Puna sam.

- Puna?

- Izlučuje mi se mlijeko. - Odgurnula je njegovu ruku i zateturala unatrag. Smeteno je dotaknula svoje vlažne, pulsirajuće usne, svoj vrat. Rukom je prešla preko mokrih dijelova na svojoj majici. - S obzirom na okolnosti, mislim da ne bismo trebali... ništa raditi.

- Kako to?

- Čini mi se neobičnim.

- Zašto?

- Jer smo praktički postali stranci otkako patiš od amnezije.

- Tvrdiš da smo oženjeni.

- Da.

- Imamo dijete.

- Da.

- Ali smo praktički stranci? Objasni mi to, Kendall. A kad smo već kod objašnjavanja... - Posegnuo je iza sebe i izvukao nešto iz pojasa svojih kratkih hlača. - Objasni i ovo.

Trzajem zglavka, uperio je pištolj ravno u nju.

14. poglavlje

Z ovom se Kendall Burnwood. Odložila je torbu za spise na stol i pružila desnu ruku ženi koja je sama sjedila u sobi za saslušanja. Frizura joj nije bila onako besprijekorna kao nekad. Egzotično su lice nagrdile otekline i modrice. Kendall je ipak odmah prepoznala ženu koju je samo jednom vidjela u crkvi.

- Znam tko ste vi. Ja sam Lottie Lynam.

Rukovala se s Kendall bez naročito^g oduševljenja.

Kendall je primijetila da joj je ruka suha, a ne vlažna uslijed nervoznog znojenja. Glas joj je bio staložen, a pogled ravnodušan. U danim okolnostima, čovjek bi očekivao više emocija.

Djelovala je čudesno smireno za ženu koja je nedavno ubila muža.

- Mogu li štogod učiniti za vas, gospođo Lynam?

- Možete me izvući odavde.

- Odmah ću početi raditi na tome. Što ste rekli policajcima koji su vas uhitali?

- Ništa.

- Jako je važno da znam sve što ste rekli dok ste bili pod paskom policije, čak i ako je riječ o nečemu što držite posve nevažnim.

- Ništa im nisam rekla, osim da me Charlie premlatio i silovao, te da želim odvjetnika prije nego me pitaju o njegovoj smrti.

- To je dobro. To je jako dobro.

- Puno gledam televiziju - rekla je.

- U koje ste vrijeme uhićeni?

- Oko četiri ujutro.

- Kad vas je pregledao liječnik?

- Dovedi su me ravno ovamo.

Kendall je pogledala na sat. Bilo je gotovo sedam sati. - Već tri sata ovdje sjedite u ovakvom stanju? Imate li bolova?

- Malo. Mogu podnijeti toliko.

- Pa, ja ne mogu. - Kendall je bučno odgurnula stolicu unatrag, prešla preko sobe, ljutito otvorila vrata i obratila se svima u susjednoj prostoriji. - Moja klijentica treba liječničku njegu. Tko će nas odvesti u bolnicu?

Kendall se vozila na stražnjem sjedištu policijskog automobila zajedno s gospođom Lynam koja je za cijelo vrijeme kratke vožnje šutjela. U bolnici su je podvrgnuli ginekološkom pregledu. Pripremljeno je sve u vezi silovanja, uključujući fotografije tijela gospođe Lynam. Obećali su Kendall da će joj poslati kopiju izvještaja o dokaznom materijalu čim policija dobije svoj primjerak.

Iako su modrice na licu gospođe Lynam grozno izgledale, liječnik ju je uvjeravao da su »površinske« te će s vremenom nestati. Antiseptikom su zbrinuli ogrebotine na njezinim ramenima, grudima i bedrima. Kad su se vratile u sudsku zgradu, Kendall je inzistirala da se njezinoj klijentici omogući tuširanje i donese doručak prije službenog ispitivanja.

- Pozovite me kad počne ispitivanje - rekla je policajcu zaduženom za slučaj. - Bit ću u svom uredu. - Prije odlaska, ohrabrujuće je stisnula ruku gospođe Lynam.

Dva sata kasnije svi su se vratili u sobu za saslušavanje. Kosa Lottie Lynam još je uvijek bila vlažna. Lice joj je djelovalo čisto i... nedužno, primijetila je Kendall. Bez šminke izgledala je puno mlade i ranjivije. Imala je na sebi otrcanu sivu zatvorsku trenirku i jeftine kožnate papuče.

- Našli smo tri rupe od metaka na Char-, ovaj, na žrtvi - policijski je detektiv rekao Kendall. - Već imamo fotografije s mjesta zločina. Nisu naročito lijepe.

- Smijem li ih vidjeti, molim vas?

Pružio joj je žuti fascikl. Kao što ju je upozorio, fotografije u boji bile su naglašeno krvave.

-Jedan je metak ušao kroz vrat. Jedan je ispaljen u čelo, otprilike ovdje. - Pokazao je na određeno mjesto na svojoj glavi. - Treći mu je prošao ravno kroz obraz i izašao na sljepoočnici s druge strane. Pucano je iz blizine. Jutros oko tri i trideset. Umro je trenutno, u vlastitom krevetu.

Pogled mu je skrenuo prema Lottie koja je sjedila s rukama sklopljenim u krilu. Njezin izraz lica ništa nije odavao. Kendall je podsvjesno zapazila kako će njezin stoicizam dobro doći u sudnici.

Zahvalila je policajcu na obavještenjima. - Je li mrtvozornik dao izvještaj s obdukcije?

- Jutros će to obaviti. Rekao je da bismo njegov izvještaj mogli dobiti do kraja radnog dana.

-Voljela bih dobiti jedan primjerak što je prije moguće, molim vas.

-Svakako. No bit će u skladu sa svime što sam vam rekao.

Kendall na to nije odgovorila. Samo je postavila jednostavno pitanje: - Zašto je moja klijentica pritvorena pod sumnjom za ubojstvo?

Detektivski pomoćnik, koji se dosad naslanjao na zid i čačalicom čistio zube, zagrcnuo se od smijeha. Pokazao je pištolj što je ležao na stolu. Bio je obilježen i nalazio se u prozirnoj vrećici. - To je oružje kojim je počinjeno ubojstvo. Pištolj je ležao na podu kraj kreveta na kojem je Charlieju raznesena glava. Već smo usporedili njezine otiske s onima na pištolju, a na njenim smo rukama našli tragove baruta. Ne možemo imati čvršće dokaze od toga.

- Ne možete? - snishodljivo je upitala Kendall.

Drugi je policajac preuzeo riječ. - Kad smo stigli u njihovu kuću, Lottie je sjedila za kuhinjskim stolom i pijuckala čisti viski, hladna poput čelika.

- Pretpostavljam da je gospođa Lynam bila u šoku i da je zavrijedila piće nakon što je silovana.

- Silovana! Charlie je bio njezin muž. Godinama su bili u braku - prepirao se detektivski pomoćnik. - Ovdje imamo jasan slučaj umorstva. Jasno se vidi što se dogo- dilo.

- O? - Upitni ton Kendallina glasa naveo ga je na teoretiziranje.

-Charlie je pijan došao kući. To se nije naročito dopalo Lottie. Vjerojatno mu je zanovijetala, a on ju je nekoliko puta tresnuo. Ne kažem da je to bilo u redu - brzo je dodao. - U svakom slučaju, Lottie se razgnjevila, a kad je zaspao, ona je pucala i ubila ga.

- Imate li izjave očevidaca? - upitala je Kendall.

- Očevidaca?

- Onih koji su bili tamo i vidjeli što se dogodilo - objasnila je nedužnim glasom. - Može li neki susjed potvrditi da je došlo do takve svađe? Može li netko posvjedočiti da je gospođa Lynam bila bijesna na muža te da je pucala u njega iz pištolja, kojega je, usput rečeno, mogla bilo kada imati u rukama?

Dva su policajca razrnijenila poglede. - Nema nikakvih susjeda - jedan je namrgođeno priznao. - Njihova je kuća na osami.

- Shvaćam. Dakle, nitko nije čuo tu svađu koja je, po vama, navodno prethodila pucnjava. Nitko nije vidio umorstvo.

Policajac je bacio čačkalicu na pod i odgurnuo se od zida. - Nitko ne može posvjedočiti niti da je bilo silovanja.

Kendall im je zahvalila i zatražila da u četiri oka razgovara sa svojom klijenticom. Čim su policajci izašli iz sobe, Lottie Lynam je prvi put progovorila. - Uglavnom je onako kako su rekli.

Kendall se baš toga bojala, ali nije dopustila da njezina malodušnost izbije na vidjelo. - Na osnovi fizičkih dokaza što ih već imaju gotovo je sigurno da će vas optužiti za umorstvo. Bez obzira na moju predstavu pred policajcima, mi znamo da ste povukli okidač pištolja i ubili svog muža. Niste *nevin*i, to je činjenica. Međutim, *krivnju* tek treba odrediti. Dakle, moj je zadatak istražiti i razot- kriti okolnosti vašeg života s Charlesom koje će umanjiti vašu krivnju.

- Prije nego uđem u sudnicu kako bih vas zastupala, morat ću o vama i vašem braku znati više nego što bih trebala. Sudnica nije mjesto gdje je

pametno prirediti iznenađenje vašem branitelju. Stoga se unaprijed ispričavam što ću zabadati nos u pitanja koja bi trebala biti osobna. To je neugodan, ali nužno potreban vid mogega posla.

Lottie očito nje željela da se netko petlja u njezin život, ali je kimnula glavom u znak pristanka na Kendalline uvjete.

Kendall je počela skupljanjem biografskih podataka. Saznala je da se Lottie rodila u Prosperu kao najmlađe od petero djece. Njezini su roditelji umrli, a braća i sestre razišli su se na sve strane. Maturirala je u srednjoj školi, godinu dana pohađala fakultet, a potom se zaposlila kao tajnica u osiguravajućem društvu.

Charlie Lynam bio je trgovački putnik koji je prodavao uredski materijal. - Svraćao je u ured osiguravajućeg društva - pričala je. - Počeo je oćijukati i pozivati me van. U početku sam ga odbijala, ali sam na kraju popustila pa smo izlazili kad god je bio u gradu. Jedna je stvar dovela do druge.

Bili su u braku sedam godina. Nisu imali djece. - Ne mogu imati djece. Kao tinejdžerka imala sam upalu slijepog crijeva. Došlo je do infekcije od koje sam ostala sterilna.

Lottie Lynam nije imala naročito ispunjen život. Što je više govorila, Kendall je obuzimalo sve veće suosjećanje, te se morala podsjetiti da treba zadržati profesionalnu objektivnost. Svim je srcem željela pomoći toj ženi koja je bila primorana pribjeći očajničkim mjerama kako bi se spasila od kronično nasilnog muža.

Kendall je otvorila jedan fascikl. - Malo sam istraživala dok ste se vi tuširali i doručkovali. Za protekle tri godine sedam ste puta pozvali policiju u svoju kuću. - Podigla je pogled. - Točno?

- Ako vi tako kažete. Prestala sam brojiti.

- Od tih sedam slučajeva, dvaput ste završili u bolnici. Jednom ste imali nekoliko slomljenih rebara. Drugi je put riječ bila o opeklini na vašim leđima. Kakva je to bila opeklin, gospođo Lynam?

- Žigosao me mojim željezom za kovrčanje kose - rekla je nevjerojatno smireno. - Pretpostavljam da sam imala sreće. Pokušao ga je... staviti u mene. Rekao je da me jednom zauvijek želi učiniti svojom.

Kendall se ponovno morala koncentrirati na činjenice i paziti da ne pokaže samilost. - Je li bio ljubomoran?

-Ludački ljubomoran. Na svakoga u hlačama. Nikamo nisam mogla poći, ništa učiniti, a da me on ne optuži kako pokušavam privući druge muškarce. Želio je da lijepo izgledam, ali kad bih se uredila, pobjesnio bi

ako bi me neki drugi muškarac samo ovlaš pogledao. Tada bi se napio i premlatio me.

- Je li vam ikad prijetio ubojstvom?

- Previše često da bih brojila.

-Željela bih da se sjetite je li netko čuo kad vam je prijetio da će vas ubiti. Jeste li ikad s nekim razgovarali o njegovom nasilničkom ponašanju? Sa svećenikom? Možda s bračnim savjetnikom? - Lottie je odmahнула glavom.

- Pomoglo bi nam kad bi netko mogao posvjedočiti kako ste se bojali da će vas tijekom jednog od svojih ispada doista ubiti. Zar baš ni s kim niste o tome razgo- varali?

Oklijevala je. - Ne.

- U redu. Što se dogodilo noćas, gospodo Lynam?

- Charlie je nekoliko dana bio na putu. Došao je kući umoran i ćudljiv. Počeo je piti i vrlo se brzo napio.

- Uhvatio ga je napadaj bijesa pa je napravio cijelu gužvu oko večere što sam je skuhala. Bacao je hranu po zidovima. Razbijao posude.

- Je li policija to vidjela?

- Ne. Sve sam počistila.

To je bila šteta. Dokazi o napadaju bijesa dobro bi im došli; ako bi uspjela dokazati da je Charlie stvorio gužvu.

- Nastavite - poticala ju je Kendall.

- Bijesno je izašao iz kuće i satima ga nije bilo. Vratio se oko ponoći, pijaniji i opakiji nego ranije. Nisam htjela spavati s njim pa mi je učinio ovo - rekla je pokazavši na svoje izubijano lice. - Mislila sam da je po zakonu silova- nje ako žena kaže da neće.

- Tako je. Posve ste mu jasno stavili do znanja da ne želite voditi ljubav s njim, je li to točno?

Kimnula je glavom. - Ali on me prisilio. Prikliještio mi je ruke na krevetu, a rukom mi je stisnuo grlo. Strgnuo mi je gaćice i uzeo me. Boljelo je. Namjerno me povrijedio.

- U bolnici su vam očistili nokte. Hoće li naći njegovo tkivo, dokaz da ste se opirali?

- Trebali bi. Borila sam se poput divlje mačke. Kad je završio, nadvio se nada mnom. Govorio mi je pogrdne riječi, a potom zaprijetio da će me ubiti.

- Možete li točno ponoviti njegove riječi?

- Izvadio je pištolj iz ladice noćnog ormarića, zavukao mi cijev u usta i rekao da bi trebao raznijeti moju prokletu glavu. Možda bi me tada bio ubio da se nije onesvijestio.

-Dugo sam ondje ležala, previše umorna, ranjava i prestrašena da bih se pomaknula. Znala sam da sam si- gurna dok on spava. No, što će biti kad se probudi? Tada sam odlučila da ću ja njega ubiti prije nego on mene.

Pogledala je Kendall ravno u oči i priznala: - Uzela sam pištolj i ispalila mu tri metka u glavu, baš kako su rekli. I ne kajem se da sam to učinila. Prije ili kasnije

on bi ubio mene. Moj život nije nešto čime se mogu di- čiti, ali nisam željela umrijeti.

Vrativši se u svoj ured, Kendall je gledala kako kišne kapi udaraju o prozore poput metalnih kuglica. - Neu- godno - promrmljala je.

Kad je tog jutra stigla do sudske zgrade, Bama je pro- gnozirao kišu. - Prije nego se smrači - rekao je prosjak mudro kimajući glavom.

Kendall je sumnjičavo pogledala vedro nebo nad sobom.

- Ne vidim niti jednog oblaka, Bama. Jeste li sigurni?

- Oluja prije zalaska sunca. Zapamtite što sam rekao.

Imao je pravo. Grmljavina je odjekivala s obližnjih pla-

nina, sada skrivenih niskim oblacima i maglom. Otresavši se neodređenog osjećaja prijetnje, Kendall je odgovorila na telefonske poruke i otvorila svoju poštu.

Tog je jutra poštom stiglo još jedno pismo obitelji Crook. Okrivljavali su je za svoju nesreću i prikriveno joj prijetili, a sve to s užasnim pravopisnim greškama. To je bila peta takva pošiljka što ju je primila otkako je Billy Joe doživio nesreću, ali ne i najgora. Nekoliko dana nakon što je ostao bez ruke, dobila je paket u kojem se nalazio krepani štakor.

Vijest o tome proširila se sudskom zgradom poput požara. Na kraju je stigla i do uredništva novina, dva bloka dalje. Uskoro je Matt stigao u njezin ured i ljutito pitao je li istina ono što je čuo.

Kad mu je pokazala smrdljivi dokaz, bio je spreman organizirati skupinu dobrovoljaca i dati se u potragu za blizancima i svakim tko se preziva Crook. Gibb je također čuo vijest te je odmah podržao Mattov plan.

Kendall ih je uspjela nagovoriti da od toga odustanu.

- Uzrujani su zbog onoga što se dogodilo Billy Joeu. Na neki način suosjećam s njima.

- Suosjećaš! Učinila si sve što si mogla za onog šmrka- vog malog lopova - vikao je Matt.

- Ovakvo zastrašivanje je pretjerano, čak i za ološ

kakvi su Crookovi - rekao je Gibb. - To su kriminalci i trebalo bi ih jednom zauvijek srediti.

- Oni su primitivni ljudi - pomirljivo je rekla ne bi li ih smirila.

- Upozorio sam to bijelo smeće da ako ti naude... - rekao je Matt.

- I nisu mi naudili. Ako im uzvratimo istom mjerom, spuštamo se na njihov nivo. Molim vas, Matt, Gibb. Ne- mojte učiniti nešto nepromišljeno. Na kraju bi mi to moglo više naškoditi od nečega što bi Crookovi mogli učiniti. Moram odgovoriti na profesionalni način, a vjerujem da to podrazumijeva ignoriranje njihovih gluposti.

Uspjela ih je primiriti i dobiti obećanje da neće biti od- mazde. Uzimajući u obzir njihovu srdžbu, mudro je šutjela o drugim porukama obitelji Crook. Rekla je Mattu da joj je kamen što je iskočio ispod kotača kamiona razbio prednje staklo automobila. Zapravo je staklo našla razbijeno kad je jedne večeri nakon posla stigla do automobila. Za kamen kojim je staklo razbijeno bila je pričvršćena prijeteća poruka.

Nije uništila prijeteće poruke, jer bi se jednog dana mogle iskoristiti kao dokazni materijal, već ih je držala pod ključem u jednom ormariću za spise. Stavila je i ovo posljednje pismo u fascikl, a potom se ponovno usredotočila na Lottie Lynam. Taj će slučaj zasigurno dominirati njezinim poslom u narednih nekoliko mjeseci.

Kao što je i očekivala, kasnije toga poslijepodneva javio joj se tužitelj Dabney Gorn. Počeo je razgovor srdačnim predviđanjem: - Pa, izgleda da ćemo ovdje imati malo uzbuđenja.

- O, doista? - nedužnim je glasom upitala Kendall.

- Hoće li nam ugraditi novo dizalo? Ona je starudija koju imamo tako klimava da uvijek idem stubama.

Počeo se smijuljiti. - Kod mene ne pali takva gluma, gospodo Burnwood. Imate vrući krumpir u rukama.

- Točno. Rado se upuštam u nešto tako ogavno kao što su napad, premlaćivanje i silovanje.

- Što mislite o ubojstvu prvog stupnja?

- Ubojstvo prvog stupnja? - zaprepašteno je upitala.

- Govorimo li o istom slučaju?

- Lottie Lynam.

- Optužit ćete je za ubojstvo prvoga stupnja? Ostala sam bez riječi.
- Vidjeli ste iste izvještaje o dokaznom materijalu kao i ja.
- Dakle, kako su vam mogle promaknuti fotografije gospode Lynam snimljene u bolnici, ili zapisi o njezinim prethodnim boravcima u bolnici, ili policijski izvještaji o nasilju u kući Lynamovih?
- Sve to podupire moj stav o predumišljaju - rekao je. - Lottie je imala puno razloga da to učini i puno vremena za razmišljanje. Optužit ćemo je za ubojstvo s predumišljajem. Jeste li se nadali ubojstvu iz nehata? Zaboravite. Vaša je klijentica noćas satima razmišljala prije nego je odlučila srediti Charlieja.
- To ne možete dokazati i toga ste svjesni, Dabney. Ovog trenutka mogu smisliti stotine načina da u porotnike usadim sumnju.
- U redu, odvjetnice, prestanimo okolišati - rekao je nakon trenutka tišine. - Charlie Lynam nije baš bio simpatična osoba. Svi znaju da je previše pio i često premlaćivao Lottie. Uštedimo malo novca poreznim obveznicama i sebi puno vremena.
- Kako glasi vaša najbolja ponuda? - upitala je odmah prešavši na stvar.
- Nagovorite Lottie da prizna ubojstvo bez predumišljaja. Vjerojatno će dobiti dvadeset godina, a odslužiti najviše osam.
- Hvala, ali ne. Moja klijentica nije kriva.
- Nije kriva! - Sad je na njemu bio red da se ljuti.
- Tako će se braniti, da nije kriva?
- Točno ću joj to savjetovati.
- Na temelju čega, ludila?
- Lottie Lynam posve je normalna. Znala je što joj je činiti kako bi spasila vlastiti život. Priznajem, bio je to očajnički potez, ali posve je jasno da je muža ubila u samoobrani.

15. poglavlje

Gospodine Pepperdyne? - Ovdje sam - javio se. Mladi, neiskusniji agent

žurno je ušao u malenu kuhinju. Pepperdyne je podigao pogled kućanskih računa Kendall Burnwood što su bili rasprostrti na stolu pred njim te ih je pomno proučavao.

- Ima li štogod?

- Da, gospodine. Ovo smo upravo našli u spavaćoj sobi. Bilo je ljepljivom vrpcom pričvršćeno za donju stranu komode.

Pepperdyne je uzeo svežanj papira od uzbuđenog agenta i počeo ih čitati. Njegov je podređeni, previše uzbuđen da bi mogao mirno sjediti, šetkao uskim prostorom između stola i štednjaka. - Meni se čini da je ono o propovjedniku, onom Bobu Whitakeru, posebno zanimljivo - usudio se izjaviti. - Jesmo li znali da nikad nije diplomirao u sjemeništu i zapravo su ga zamolili da ode jer su njegova uvjerenja bila pretjerano neortodoksna?

- Nismo - ukočeno je priznao Pepperdyne.

- Ali gospođa je Burnwood znala. Pobrinula se da sazna. Sve je dokumentirano.

- Hmm. Naša je gospođa Burnwood zacijelo imala pune ruke posla.

- Ima i cijeli dosje o javnom tužitelju Prospera. Samo što ih u South Carolini drugačije zovu. Jeste li to već pročitali?

- Ispričaj mi ukratko.

- Gornu su u Louisiani oduzeli pravo plediranja. Tada se preselio u South Carolinu. Nekoliko godina kasnije izabran je za javnog tužitelja okruga Prosper. U najmanju ruku, sumnjivo. Ima još više o sucu. Bankari, ravnatelji škola, policajci. Navedite bilo koji stup te zajednice, ona mu je potkopala temelje i sasvim ga razgolitila. Sve tu piše.

Pepperdyne je i protiv volje bio impresioniran temeljitom istragom koja je dala rezultate slične onima što ih je dobio FBI.

- Zacijelo joj je trebalo puno vremena za provođenje ovakve istrage - rekao je drugi agent. - I pameti.

- O, ima ona dosta pameti - rekao je Pepperdyne.

- Isto je tako skliska poput jegulje.

- Već su prošla gotovo dva tjedna otkako su otišli iz bolnice, a nema im ni traga ni glasa.

- Znam koliko je prošlo - obrecnuo se Pepperdyne. Skočio je na noge, a od naglog se pokreta zamalo srušio maleni kuhinjski stol. Zbog njegova je tona agent hitro zbrisao iz kuhinje mrmljajući nešto o nastavljanju potrage u spavaćoj sobi.

Pepperdyne je prišao sudoperu. Na prozorskoj dasci uveli se bršljan hrabro borio za opstanak unatoč nedostatku vode. Nalazio se u keramičkom loncu na kojem su bili nacrtani suncokreti. Zavjese na prozoru također su imale uzorke u obliku suncokreta. Pepperdyne je ne- svjesno opipao jednoga ovlaš se osmjehnuvši.

Ovo pripada otmičarki, podsjetio se i naglo povukao ruku.

No barem ne pripada ubojici. Obdukcija obavljena na tijelu izvučenom iz automobila u Georgiji pokazala je da je putnica umrla od posljedica prometne nesreće. Gos- pođa je Burnvood nije pustila da se utopi. Dakle, nije ubojica. Još ne.

Pepperdyne se zagledao kroz prozor razmišljajući o tome što su najnovija otkrića govorila o gospođi Burnwood i ljudima u South Carolini s kojima je imala posla. Sto je više otkrivao, manje je znao. Svaki odgovor na neko pitanje otvarao je novo, složenije i opasnije. Ako ih uskoro ne pronađu, trag će postajati sve hladniji.

Tiho je opsovao i tresnuo šakom po prozorskoj dasci.

- Gdje ste, gospođo? I što ste učinili s *njimi*!

Zazvonio je telefon na zidu. Pepperdyne je naglo okre- nuo glavu. Zurio je u aparat. Oglasio se po drugi put. Postojala je slaba šansa da netko zove Kendall Burnwood, osoba koja bi im mogla pružiti neki trag. Ako je tako, on nije želio uplašiti tu osobu.

Stisnulo ga je u želucu kad je podigao slušalicu i oprezno se javio.

- Gospodine Pepperdyne?

- Pri telefonu - rekao je i opustio se.

- Ovdje Rawlins, gospodine. Imamo nešto.

Pepperdynov se želudac ponovno zgrčio kad je prepoz-

nao ime jednog od agenata koje je ostavio u Stephenvilleu u Georgiji. - Slušam.

- Ovdje je neki čovjek koji tvrdi da je prodao automobil Kendall Burnwood. Identificirao ju je prema fotogra- fiji.

- Je li siguran?

- Posve.

- Gdje je, dovraga, bio cijelo ovo vrijeme?

- Posjetio je unuke na Floridi. Nikad ranije nije letio pa je kupio avionsku kartu za Miami novcem kojim je gospođa Burnwood platila automobil.

- Imala je gotovinu?

- Tako je rekao.

Loša vijest. Neće ostaviti papirnati trag. Iako zacijelo ne bi bila tako neoprezna, ali čovjek se uvijek mogao nadati.

- Nije bio u gradu kad smo išli od vrata do vrata - do- dao je agent. - Tek se sinoć vratio, rekao je, te je čitao o lokalnim događajima kad je ugledao njezinu fotografiju u novinama. Pročitao je priču i nazvao nas.
- Izdajte okružnu tjeralicu za automobilom.
- Već smo to učinili, gospodine.
- Dobro. Zadržite ga. Dolazim.
-

16. poglavlje

N atjeraj ih da prestanu! Ne mogu to podnijeti. Prekini njihovo plakanje, prekini njihovo plakanje, prekini njihovo plakanje. O, Isuse! O, Bože. Ne! Probudio ga je vlastiti vrisak. Naglo je sjeo i divlje gledao naokolo. Automatski je posegnuo za oružjem što ga je sakrio ispod madraca.

- Nije tamo. - Bio je to Kendallin glas. Čuo ju je, ali je nije mogao vidjeti. - Uzela sam ga i sakrila tamo gdje ga više nećeš naći.
- Protresao je glavom, potražio je pogledom po sobi i na kraju je opazio ispruženu na podu kraj kreveta. - Što se dogodilo? Što radiš na podu?
- Ovdje sam se zaustavila kad si me bacio s kreveta. Imao si moru, a ja sam te pokušala probuditi. Dobila sam šakom u rame.
- Jesam li te povrijedio?
- Nisi - rekla je i ustala.

Srce mu je mahnito tuklo i bio je obliven znojem. Osjećao se slabim i dezorijentiranim pa je skvrčio zdravu nogu i položio čelo na koljeno.

- Moralo je biti strašno - primijetila je. - Sjećaš li se nečega?

Podigao je glavu i pogledao je. - Srećom, ne sjećam se. Smrtno me je prestrašilo.

- Posve si mokar. Idem po ručnik.

Kad je Kendall izašla, on je ustao, prišao prozoru i sjeo na stolicu ravna naslona. Odmaknuo je zavjesu i razočarao se kad je vidio da je dan jednako prašnjav i nepomičan kao i kad je odlučio popustiti letargiji i malo odrijemati. Poslije pljuskova od prije dva tjedna, uslijedila je suša. Sparina je bila nesnosna.

Osvrnuo se preko golog ramena na zgužvane, vlažne plahte. - Žao mi je zbog toga - rekao je kad se Kendall vratila u sobu.

- Nije mi teško promijeniti posteljinu. - Oklijevala je i potom dodala: - Ovo nije prvi put da imaš takvu noćnu moru.

- Nije?

- Ne, ali je ovo danas bilo daleko najgore. Osjećaš li se sad bolje?

Kimnuo je glavom i zahvalno uzeo čašu limunade što ju je donijela. Ruka mu se tresla. Otpio je nekoliko velikih gutljaja ledene limunade, a zatim pritisnuo hladnu čašu na čelo.

Zapanjio se kad je osjetio vlažan ručnik na svojim leđima. Obično se svim silama trudila da izbjegne bilo kakav dodir.

Sad je prelazila ručnikom preko njegovih ramena, ispod ruku i po rebrima, duž kičme sve do križa gdje se znoj nakupio. Mekani je ručnik djelovao krasno svježe i ugodno. Pokreti su joj bili nježni.

To ga je podsjetilo na njezino ponašanje prema djetetu. Bez obzira na sve ostalo, ona je divna majka. Nježna. Nesebična. Pažljiva. Brižna. Uživala je u toj ulozi. Kad se bavila djetetom, lice bi joj razvedrio prirodni smiješak.

Promatrao ju je, obično kad toga nije bila svjesna, kako brine o djetetu. Ponekad je gotovo zavidio malcu. Jasno, nije se sjećao svog tako davnog djetinjstva, ali nije mogao zamisliti da se i oko njega netko toliko trudio. Sumnjao je da ga je netko ikad tako nesebično volio, bilo kao dijete ili kao odraslu osobu.

Isto tako, pitao se je li on sposoban tako nesebično i potpuno voljeti drugo ljudsko biće. Mučilo ga je uvjerenje da nije.

- Bolje? - Smotala je ručnik i položila ga na njegov zatiljak.

-Da. Hvala. - Spontano je posegnuo za njezinom rukom i prekrrio je svojom. Nekoliko je trenutaka držao njezinu ruku zarobljenu između ručnika i svog dlana. - Puno bolje.

- Dobro.

Na kraju je ipak maknuo ruku, a ona je povukla svoju. Zatim je ručnikom osvježio prsa i trbuh, odjednom požalivši što nisu čvršći, tvrdi, mlađi. Kad je uhvatio Kendall kako ga gleda, ona se žurno okrenula na drugu stranu.

Oboje su počeli istodobno govoriti.

- Donijela sam-

-Čemu služi sve ovo?

- Odmah ću - rekla je kao odgovor na njegovo pitanje. - Najprije moraš doći k sebi.

Sjela je na rub kreveta i sklopila ruke u krilu. Svakog je dana nosila kratke hlače pa su joj noge potamnjele. Zaključio je da ih prilikom svakog kupanja brije jer su uvijek izgledale svilenoglatke. *Izgledale* su glatke. Nije znao iz iskustva jer je nije niti jednom dotaknuo nakon onoga jutra kad ju je poljubio. Iz njemu zasad nepoznatih razloga ona je uvela zabranu dodirivanja. Pokušao je sam sebe uvjeriti da mu taj veto ne smeta. Ako ona tako želi, u redu.

Medutim, nije bilo u redu. Patio je od gotovo smrtonosnog oblika požude. Živio je s njom kao njezin muž, a morao se ponašati kao stranac. Sve je to iz dana u dan postajalo nesnošljivije. Otrgnuo je pogled s njezinih nogu i malenih, uskih stopala.

Tko je ova žena?

Pitao se od čega bježi. A zasigurno bježi. Može to nijekati do Sudnjega dana, ali on je znao da je užasava nešto izvan četiri zida ove kuće. Svake je noći nekoliko puta ustajala i na prstima obilazila prostorije, virila kroz prozore i pogledom pretraživala okoliš kuće. Zašto? Uvijek se pretvarao da spava tijekom njenih noćnih obilazaka, ali uvijek je znao za njih. Nije znao razlog za njezin oprez, a to ga je opterećivalo.

Ponekad ga je neznanje izluđivalo. Zašto mu se ne želi povjeriti i dopustiti mu da joj pomogne? Jedini razlog koji mu je padao na pamet bio je da je i on dio njezina problema. Ta ga je mogućnost uznemiravala, a ona je njegove brige mogla raspršiti s nekoliko jednostavnih, istinitih odgovora. Da ne bi. Već dva duga tjedna svake noći spava uz nju, ali nije osvojio njezino povjerenje.

Poznavao je njezino sneno disanje, ali mu je i dalje ostala strana. Čak bi i slijep prepoznao njezin miris i zvuk njena glasa, ali ona mu nije pripadala. Mogao bi se o život kladiti da je tako.

- Kako si našla pištolj? - upitao je.

-Čovjeku na štakama nije dostupno baš tako puno skrovitih mjesta.

Prvog jutra što su ga ondje proveli ona je nešto radila u kuhinji, a on je pretražio njezine stvari. Našao je pištolj među pelenama, na posljednjem mjestu gdje bi se čovjek mogao nadati smrtonosnom oružju. A to je potvrdilo ono u što je cijelo vrijeme vjerovao: laže čim zine. Situacija nije ni izbliza bila onako bezopasna kakvom ju je ona htjela prikazati.

Prirodno, Kendall se jako uzrujala kad ga je vidjela s pištoljem. Optužila ga je za njuškanje i miješanje u tuđe stvari, što je on priznao, ali kad je zahtijevala da joj vrati pištolj, nasmijao joj se u lice.

Međutim, ona se zadnja smijala jer je metke sakrila na neko drugo mjesto. Pištolj mu je bio beskoristan. Ipak, pružao mu je lažan osjećaj moći dok ga je imao. Čudno, ali pištolj nije u njemu izazivao nelagodu. Težina oružja u njegovoj je ruci djelovala poznato i neobično prirodno. Sasvim je spretno rukovao njime. Iako nije imao metaka, nekako je znao kako se pištolj puni i kako se iz njega puca. Poštivao je moć oružja, ali ga se nije bojao. Pitao se kako je i kad stekao takvu prisnost s oružjem. Nastojao se sjetiti je li ikad koristio pištolj, ali ga je pamćenje i dalje iznevjeravalo. Dok je držao pištolj, imao je osjećaj da nazire prošlost; bilo mu je jako mrsko što ga više nema.

- Ponovno ću ga naći - rekao je.

- Ovoga puta nećeš.

- Tražit ću ga sve dok ga ne nađem.

- Nećeš.

- Čiji je?

- Moj.

- Mlade majke rijetko imaju posla s pištoljima, Kendall. Što će tebi vatreno oružje? Jesi li nekoga držala na nišanu da bi me mogla oteti? Hoćeš li zatražiti otkupninu za mene?

Nasmijala se. - Što misliš, koliko vrijediš? Osjećaš li se bogatim?

Načas je razmislio o tome, a potom je odmahnuo glavom. - Ne.

- Sjećaš se, ti si zahtijevao da te povedem. Nisam te odvela iz bolnice protiv tvoje volje.

Točno. Nije. Dakle, to je uništavalo njegovu teoriju o otmici i otkupnini. - Jesi li pištolj sakrila na isto mjesto kao i ključeve automobila?

- Zašto si tražio ključeve automobila?

- Zašto si ih sakrila?

- Da ti ključeve automobila pružim na srebrnom plad- nju, što bi učinio s njima? - upitala je. - Ne možeš voziti s takvom nogom.

- Barem bih mogao pokušati.

- Zar bi Kevina i mene ostavio ovdje, same i bespomoćne?

S posebnim joj je naglaskom odgovorio potvrdno.

- Baš kao što ti namjeravaš napustiti mene čim ti se za to ukaže prilika.

- Pa, prije nego pođem - sarkastično je rekla - najprije moram nešto učiniti. Najbolje da to odmah obavim.

Ustala je i posegnula za pladnjem što ga je odložila na noćni ormarić. Sumnjičavo je pogledavao plastičnu bočicu alkohola, sićušne škarice i pincetu. - Što ćeš obaviti?

- Izvadit ću ti šavove.
- A ne, nećeš.
- Nije to ništa posebno.
- Lako je tebi govoriti. Nisu to tvoji šavovi. Zašto ne možemo poći k liječniku?

Natopila je alkoholom komad gaze. - Nema razloga. Samo ih treba presjeći i izvući. Vidjela sam kako se to radi.

- Ja sam vidio operaciju srca. To ne znači da je mogu izvesti.
 - Kad si vidio operaciju srca?
 - Govorio sam metaforički. - Pokazao je prema pladnju. - Makni to. Nećeš mi se ni približiti s tim škarama. Kako bih mogao znati da ih nećeš zabiti u mene?
 - Da sam imala takvu namjeru, učinila bih to dok spavaš, već odavna.
- Imala je pravo. Željela ga se riješiti, ali ubojstvo joj se nije motalo po glavi, barem se nadao da je tako.
- Prestani se tako djetinjasto ponašati i sagni glavu. - Ispružila je ruke prema njemu, ali ih je on pograbio.
 - Znaš li doista što radiš?
 - Imaj povjerenja.
 - Ni slučajno.

Zakolutila je očima. - Na površini ima samo nekoliko šavova. Svi se ostali nalaze ispod kože. Dosad su se već rasplinuli.

- Odakle sve to znaš?
 - Liječnik mi je rekao. - Zagledala se u njega s molećivim izrazom lica. - Neće te boljeti. Obećavam. Rana je zacijeljela.
- To je bilo točno. Već ga danima nije boljela, a i glavobolje su nestale. Mogao je prati kosu. Šavovi su ga lagano iritirali, kao i okolna koža. Rasla mu je kosa na mjestu gdje su ga obrijali, a taj ga je dio glave luđački svrbio. Nevoljko joj je oslobodio ruke. - Dobro. Ali ako me počne boljeti-
- Prestat ću.

Položila mu je ruku na obraz i povukla mu glavu prema dolje. Zatim je cijelo područje oko šavova natapkala alkoholom. - Budi miran - promrmljala je kad je odložila gazu i uzela škarice.

Bila je nježna. Da nije čuo metalni škljocaj škarica, ne bi ni znao kad je presjekla prvi šav. Jasno, ometali su ga drugi podražaji, moćniji od bola; njezin dah u njegovoj kosi, dodir bedra, omamljujuća blizina njezinih grudi.

Možda je nije smio natjerati da mu se razgoliti. Tada mu se to činilo dobrom idejom, pravim načinom za testiranje njezine »bračne« priče. No sad mu se činilo da je to bila taktična greška koja je više potresla njega nego nju. Jer kad bi sad opazio lelujanje njezinih dojki pod spavaćicom ili majicom, u mislima su mu se stvarale slike od kakvih dječaci imaju mokre snove.

- Je li ti dobro? - iznenada je upitala.

- Da, svakako.

- Muči li te noga?

- Ne.

- Onda što nije u redu?

- Sve je u redu.

- Pa, prestani se vrpeljiti. Ne mogu ovo učiniti ako ne sjediš mirno.

- Samo završi već jednom, može? - ljutito je rekao.

Vratila je škarice na pladanj i uzela pincetu. - Možda ćeš osjetiti lagani-

- Jao!

- Trzaj.

- Jao!

Koraknula je unatrag i položila ruke na bokove nateg- nuvši majicu preko prsiju pa se vidjela svaka pojedinost.

- Želiš li sam to srediti?

Želim srediti tebe, vikale su njegove misli.

- Reci mi i ja ću odmah prestati.

- Kad si već dovde stigla, izvadi već te proklete končiće.

Prionula je poslu, a kad je završila, ponovno je sve natopila alkoholom. Malo ga je peklo, ali se nije žalio.

Zadnji je put dotaknula njegovu glavu vlažnom gazom i rekla: - Čim ti izraste kosa, bit ćeš kao nov.

- Ne sasvim.

- Misliš na amneziju? Baš ničega se ne sjećaš?

- Nemoj se pretvarati da si razočarana. Ti ne želiš da se sjetim. Nije li tako?

- Jasno da želim.

- U tom slučaju, zašto mi ne pomogneš? Jako si škrtka kad je riječ o informacijama.

- Liječnik je rekao-

- Liječnik je rekao, liječnik je rekao - oponašao ju je zlobnim tonom. - Tvrdila si da nemaš povjerenja u onog brbljavog, ulickanog govnjara, ali ga s lakoćom citiraš kad ti odgovara.

- Liječnik je rekao da te ne smijem opterećivati s previše podataka. Činilo se da na nju uopće nije djelovala njegova svadljivost niti ružne riječi. Zar ništa nije moglo zbuniti ovu ženu? Njezin razumni ton i mirnoća nisu ga smirili, već su ga samo učinili još hirovitijim.

- To bi moglo usporiti povratak pamćenja - rekla je.

- Sjećanje će ti se vratiti kad bude htjelo. To ne možemo požurivati.

- Sad izmišljaš.

Rasrdila se pa je rekla: - Dobro, pitaj. Što želiš znati?

- Tko je otac tvoga djeteta?

Napokon! Iskrena, nepripremljena, neproračunata reakcija. Posve ju je smutio. Očito je očekivala pitanje o nekim drugim stvarima, a ne o ocu svoga djeteta.

- On nije moje dijete - sa sigurnošću je rekao. - Znam da nije moj. Među nama nema ničega. Ništa me ne veže s njim.

- Kako možeš znati? Nikad ga ne dodiruješ. Jedva ga ponekad pogledaš.

- Ja... ja ne mogu. On... Djeca općenito, oni... - Što bi mogao reći? Da su ga užasavala? Pomislila bi da je lud, a on joj to ne bi mogao zamjeriti. Ipak, strah je bio najbolja riječ za opisivanje osjećaja što su ga obuzimali kad god bi se našao u djetetovoj blizini.

Kendall ga je radoznalo promatrala pa je morao nešto reći. - Smeta mi kad cvile i plaču.

Od same pomisli na djecu koja plaču izbijale su mu kapljice znoja po licu. Čuo je odjeke svoje nedavne noćne more, ali ih nije pokušao suzbiti, već je sklopio oči i pokušao ih dosegnuti, nastojeći proširiti granice svojih misli. Ovoga je puta shvatio nešto što mu je ranije promaknulo. U snu je želio da djeca prestanu plakati. No sad je shvatio da se jednako bojao iznenadne tišine kao i plakanja. Zato što je tišina značila njihovu smrt. Znao je to. Također je znao da je on na neki način odgovoran. *Isuse.*

Dugo je potrajalo dok nije otvorio oči. Osjećao se fizički iscrpljenim, potresenim i praznim, kao da je još jednom proživio noćnu moru.

Kendall se nije pomaknula. Gledala ga je s mješavinom zabrinutosti i strepnje.

- Kad si me se pokušala riješiti u Stephensvilleu, je li to imalo neke veze s tvojim djetetom? - upitao je.

- Što imam protiv njega?
- Ništa.
- Nemoj mi lagati, Kendall. Imam nešto protiv dojenčeta, a ne znam zašto. Osim ako nisam običan bezosjećajni gad, postoji razlog za moje osjećaje prema njemu. Koji je to razlog?
- Ne znam.
- Reci mi.
- *Ne znam!*

17.poglavlje

T rudna sam!

Nastojeći obuzdati svoje oduševljenje, Kendall je čvršće zgrabila volan svog automobila. Glasno se nasmijala i protresla ramenima. Ako je netko vidi, zacijelo će pomisliti da je poludjela, ali bila je previše sretna da bi o tome brinula.

Sumnja li Matt? Vjerojatno ne. Nije bilo nimalo neobično da ona odmah zorom ode od kuće. Često je odlazila u ured prije početka radnog vremena kako bi mogla nesmetano raditi u svom uredu.

Međutim, tog je jutra otišla k svom ginekologu. Mattu nije htjela ništa govoriti dok ne dobije medicinsku p tvrdju da je željno očekivano dijete Burnwoodovih konačno začeto.

Zamolila je liječnika i njegovo osoblje da čuvaju njezinu tajnu. Vijesti su se brzo širile Prosperom. Nije željela da Matt radosnu vijest čuje od drugih prije nego mu ona uzmogne reći.

Možda za ručkom? Da, nazvat će ga i dogovoriti da se negdje nađu. Ili je možda bolje pričekati i reći mu tijekom romantične večere uz svijeće.

Još je bilo rano kad je stigla pred sudsku zgradu. Njezin je automobil bio prvi na parkiralištu. Činilo joj se da

lebdj dok je ulazila u zgradu i prolazila pustim hodnicima do svog ureda.

Kad je skrenula za ugao, opazila je svjetlo u svom uredu. Roscoe je također rano počeo s radom. Promolila je glavu kroz otvorena vrata, ali

umjesto jednostavnog »dobro jutro« uskliknula je od zaprepaštenja: - O, moj Bože!

Kućepazitelj je zamalo iskočio iz kože, ali kad je prepoznao Kendall, strah u njegovim očima zamijenio je izraz isprike. - Nadao sam se da ću uspjeti sve počistiti prije nego stignete, gospodo Burnwood.

Vandalizam se nije dalo opisati. Netko je razbio staklo na njezinim vratima pa je pod bio prekriven oštrim komadićima. Provaljeno je u njezine ormare za spise, a njihova je sadržina razbacana naokolo. Pravne knjige srušene su s polica.

Afričke ljubičice, što ih je s pažnjom uzgajala, netko je istresao na podmetač na stolu. Na njenom stolu ostali su samo slomljeni listići i hrpa zemlje za cvijeće. Sve ostalo pobacano je na pod, poderano, razbijeno ili zgnječeno. Čak su i njezini ukrasni jastuci na kožnatoj stolici bili rasječeni.

- Tko je ovo učinio? - ljutito je pitala.
- Mislite li da su to mogli učiniti oni blizanci Crook?

Da, baš je to mislila, ali nije izgovorila svoje sumnje. Nazvala je policiju. Uskoro su stigla dva policajca. Proveli su rutinsku istragu, ali je Kendall vidjela da sve rade preko volje. Kad su završili s uzimanjem otisaka prstiju, pošla je za njima u hodnik, gdje ih Roscoe nije mogao čuti.

- Jeste li našli dobre otiske?
- Teško je reći - jedan je odgovorio. - Vjerojatno ćemo dobiti samo vaše, tajničine i onog starog crnca.

Drugi je policajac pokazao glavom prema uredu.

- Kako znate da on to nije učinio?

Kendall se tako zapanjila nad rasnom netrpeljivošću da na trenutak nije shvatila pitanje.

- Gospodin Calloway? - s nevjericom je upitala. - Kakav bi motiv on mogao imati?

Policajci su izmijenili poglede kojima su šutke prekorili njezinu naivnost. Jedan je rekao: - Javit ćemo vam ako otkrijemo nešto važno, gospodo Burnwood. Jeste li se kome zamjerili u posljednje vrijeme?

- Mnogima - kiselo je odgovorila. - Pogotovo među vašim ljudima.

Nije imala što izgubiti ako ih uvrijedi. Rutinski će zaprimiti njezinu tužbu, a potom će je zaboraviti. Neće provesti ozbiljnu istragu. Nije bila

omiljena u policiji. Previše policajaca palo je žrtvom tijekom njezinog unakrsnog ispitivanja...

- Bit ću vam zahvalna na svemu što možete učiniti.

Dok je gledala za njima, znala je da je slučaj ovime zaključen, osim ako se sama njime ne pozabavi, a to neće učiniti zbog Matta. Ako sazna za ovo, mogao bi ostvariti svoje prijetnje i osvetiti se obitelji Crook.

- Roscoe, hoćete li mi, molim vas, pomoći raščistiti ovaj svinjac? - upitala je kad se vratila u ured.

- To uopće ne morate pitati.

- Hvala vam. Spise treba srediti što je prije moguće. - Potom je dodala: - Bila bih vam zahvalna da ovo zadržite za sebe. Molim vas, nemojte nikome govoriti o događaju. Čak ni mojemu mužu.

Do podneva Kendall se mogla kretati po svom uredu bez da joj se pod nogama drobi staklo ili da se spotiče preko tomova pravnih knjiga. Njezina je tajnica uskoro donekle sredila spise. Roscoe je nabavio odbačenu stolicu na kojoj će Kendall sjediti dok ne stigne nova.

Ako joj se na putu nađu Henry ili Luther Crook, mogla bi doći u iskušenje da ih sama sredi, ne samo zato što su joj demolirali ured već zato što su umanjili ljepotu njezina zlatna dana. Umjesto uživanja u tajnoj spoznaji vlastite trudnoće i planiranja posebnog načina na koji će Mattu to reći, bila je prisiljena baviti se vandalizmom obitelji Crook.

Jasno, nered u njezinu uredu pobudio je radoznalost među sudskim djelatnicima. Kad su je zapitkivali, lagala je. Čak je lagala tužitelju Gornu koji je ušetao u njezin ured baš kad je htjela otići kući.

Pokazao je na radnika koji je mijenjao staklo na njezinim vratima. - Što se ovdje dogodilo?

-Odlučila sam malo preurediti. - Nije mu dala vremena za komentar već je odmah upitala: - Što vas je dovelo ovamo u ovo doba dana, Dabney? Je li kavana prekoputa ostala bez ledenog čaja?

- Stvarno ste drski i bezobrazni, odvjetnice. Čudi me da vas Gibb i Matt nisu dosad naučili pristojnom ponašanju.

- Matt je moj muž, a ne odgojitelj. Gibb nema baš nikakvih ovlasti nadamnom. Osim toga, da nisam tako drska ne bih vam bila trn u oku kakav sam sada. Svakim danom sve mi se više sviđa ta uloga.

Posegnula je za fasciklom što ga je donio sa sobom jer je pretpostavila da je to razlog njegova neočekivana posjeta. - Što imate za mene?

- Otkrića o slučaju Lynam. Ovdje je sve što namjeravamo iskoristiti. Nikako ne možete optužiti moj ured da vam tajimo dokaze i zaskočimo vas na sudu. To nam nije potrebno. Imamo jasan slučaj.

Zavukao je palčeve ispod širokih, crvenih naramenica za hlače. - Mi smo spremni za suđenje. Mogao bih postići da je proglase krivom s jednom rukom vezanom na leđima.

- Mislim da u dubini duše ne vjerujete u to, Dabney. - Ustala je, pokupila torbicu i torbu za spise, te krenula prema vratima. - Kad biste vjerovali, ne biste me morali tako često podsjećati na to. Hvala na spisima. Sad ćete me morati ispričati. Upravo sam namjeravala otići kad ste vi naišli. Predlažem da ugovorite sastanak kad me idući put poželite vidjeti.

Ranije tijekom dana nazvao ju je Gibb i pozvao nju i Matta na večeru. Jedva je čekala da Mattu kaže za dijete, ali budući da je imala naporan dan, nije imala volje ku- hati niti izaći u restoran pa je prihvatila poziv svog svekra.

To je bila ležerna večera. Jeli su s pladnjeva u dnevnoj sobi, pod žalosnim pogledima njegovih lovačkih trofeja. Tek kad su stigli do deserta naćeo je temu skorašnjeg suđenja Lottie Lynam.

Gibb nije bio od onih koji okolišaju pa je otvoreno pitao: - Kako si uopće došla na ideju da kaže kako nije kriva?

- Ne mogu s tobom raspravljati o pojedinostima moga slućaja, Gibb. To znaš i sam.

- Shvaćam potrebu povjerljivosti između odvjetnika i klijenta, i tome slično. Ali sad si među članovima obitelji. - Nasmiješio se. - Osim toga, ne govorim o pojedinostima. Govorim o osnovnim principima.

-Kao što su oni o kojima je brat Whitaker razglabao prošle nedjelje?

Kongregacija je s propovjedaonice dobila jezikovu juhu. Kendall je iznervirala njegova propovijed pa je to odlučila reći, iako je neslaganje s pastorom kojeg su Matt i Gibb nadasve cijenili bilo poput mahanja crvenom zastavom.

- Kakve veze ima propovijed brata Whitakera s tvojim slučajem? - upitao je Matt.

-Ne vjerujem da je prošle nedjelje slučajno izabrao svetost braka kao temu - rekla je. Nije uspjela prikriti prezir u svom glasu. - Cijeli je sat govorio kako žene moraju slijepo slušati svoje muževe.

- Pokornost žene je biblijska.

- Govori li Biblija i to da se žena mora pokoriti mužu koji je pokušava sodomizirati vrelinom željezom za uvijanje kose?

- To nije naročito ugodna tema za večerom, zar ne?

- To nije ugodna tema ni u koje vrijeme, Matt - strastveno je uzvratila. - No nedjeljna se propovijed može opisati jedino kao muški šovinizam. Budući su porotnici bili nazočni. To je zasigurno utjecalo na njih.

- Bob nije opravdavao premlaćivanje žena, Kendall - rekao je Matt. - Svi znaju da je Charlie Lynam bio na- prazit i pijani nasilnik.

- To joj nije dalo pravo da ga ubije, sine - rekao je Gibb prije nego se okrenuo prema Kendall. - Rekao sam Dabneyju da si Lottie savjetovala da se tako brani jer nisi svjesna kakva je ona zapravo.

- Kako to misliš, *rekao sam Dabneyju!* Zar je s tobom raspravljao o slučaju? On ne smije-

Gibb je podigao ruku i prekinuo je. - Dabney i ja odavna se poznajemo, Kendall. Zapravo, ja sam ga nago- vorio da se kandidira za javnog tužitelja i pomogao sam da ga izaberu. Kao *prijatelja*, pitao me što mislim o tvom načinu obrane, a ja sam mu objasnio kako stoje stvari.

- Ti nisi odavde. Lottie ti je zamazala oči. Ne znaš da je ona drolja još otkako je postala žena. Brak nije promijenio njezine navike. Njezino kurvanje natjeralo je Char- lieja da se oda alkoholu.

Kendall je ostala bez riječi. Tužitelj Gorn teško je prekršio etiku kad je s Gibbom razgovarao o predstojećem suđenju za ubojstvo, ali čini se da Gibb to nije shvaćao. Previše ga je mučilo što se njegova snaha zauzima za mješnu bludnicu.

- Gibb, gospodin Gorn nikako nije smio s tobom raspravljati o tome. Osim toga, neće se suditi moralnim osobinama gospođe Lynam. Još malo i ustvrdit ćeš kako je ona zaslužila da je prebije i siluje.

- To je drugo što mi smeta - rekao je. - Nije me briga kakvi su zakoni u knjigama, ali kako čovjek može *silovati* vlastitu ženu?

Matt se umiješao prije no što je Kendall dospjela odgovoriti na to strašno pitanje. - Tata, Kendall ne bi trebala nama dokazivati nedužnost svoje klijentice. Iscrpljena je. Operimo to suđe da je mogu odvesti kući.

Kendall je nastavila razgovor čak prije no što su izašli na cestu. - Ono čega se doista bojim je činjenica da će veliki postotak budućih porotnika imati Gibbova zastarjela shvaćanja o dužnosti žene da sluša svog muža bez ob- zira na sve. Možda ću zatražiti promjenu mjesta suđenja. Moja klijentica neće imati pošteno suđenje u Prosperu.

- Tata potječe iz druge generacije, Kendall. Ne možeš od njega i njegovih prijatelja očekivati da imaju iste stavove kao mi o nekim društvenim i moralnim pitanjima.

-Kao što je kronično premlaćivanje i bračno silovanje?

-Nemoj se sa mnom svađati - rekao je jer je osjetio razdražljivost u njezinu glasu. - Ja nisam osporavao tvoj stav.

- Nisi ga ni branio.

-Nisam se želio naći između dvije vatre tijekom besmislene svađe.

-Ja ne mislim da je besmislena. Gospođa Lynam sigurno je ne bi držala besmislenom.

-Ja nisam porota - bezizražajnim je glasom rekao Matt. - Meni ne moraš ništa dokazivati. A nisi trebala ni tati.

-On se nije ustručavao o tome razgovarati s tužiteljem. - Bila je podjednako uzrujana i zbunjena. - Reci mi, Matt. Zašto bi Dabney o pravnom problemu raspravljao s Gibbom?

- Tata ti je objasnio. Oni su stari prijatelji pa su malo diskutirali. Tome pridaješ preveliko značenje.

-Ne vjerujem. Smeta mi što je Dabney odmah sve izbrbljao Gibbu, kao da on ima nekakvu kontrolu nad mo- jim poslom braniteljice po službenoj dužnosti. - To je bila još jedna problematična komponenta već ionako problematičnog slučaja. Bila je uvjerena da bi dobivanje oslobađajuće presude u Prosperu bilo ravno čudu.

- Imaš li nešto protiv da intervjuiram gospođu Lynam za novinski članak?

-Sto? - Zapanjeno se okrenula prema Mattu čija je ponuda došla kao grom iz vedra neba. - Kakav članak?

-Gospođu Lynam napadaju s propovjedaonice i na ulici. Čak i moje novine - nevoljko je priznao. - Zaslužuje priliku.

Kendall mu je zahvalila, ali je istodobno izrazila bojazan. Još uvijek su razgovarali o tome kad su stigli kući. Dok su hodali prema svojoj spavaćoj sobi, on ju je nastavio nagovarati.

-Ovako ja nastojim nadoknaditi tatinu netaktičnost. Navikao je da ga pitaju za savjete i često ih daje. Siguran sam da mu nije jasno u kako te je nezavidan položaj doveo razgovarajući o slučaju s Dabneyjem. Dopusti mi da to učinim za tebe, Kendall. Dajem ti riječ da je u priči nećemo napadati.

- Zapravo, unaprijed ću ti isprintati popis pitanja. Mo- žeš ih pregledati i uputiti gospođu Lynam kako će odgovoriti. Neću odstupati od tih pitanja, a

ti možeš pročitati članak prije nego ode u tisak. Možeš izbaciti sve što ti se ne bude svidjelo.

S obzirom na tako povoljne uvjete, nije vidjela razloga da se i dalje protivi. - U redu. Hvala.

Raširio je ruke. - Izgledaš kao da bi ti dobro došao zagrljaj.

Rado se prepustila njegovu zagrljaju. Čvrsto ju je držao i masirao joj križa, a njegove su snažne ruke uklanjale napetost. Večera s Gibbom onemogućila joj je da mu kaže za dijete.

Dvoumila se hoće li objaviti radosnu vijest obojici istodobno, ali je od toga odustala. Gibb je previše često bio prekobrojni treći. Ovo je bila vrlo posebna prilika i zavređivala je privatnost. Sebično je željela Matta samo za sebe kad mu to kaže.

I sad su napokon sami.

Njegovo joj je ime bilo na vrhu jezika, ali je on prvi progovorio. - Kendall? - Odmaknuo ju je od sebe i pomilovao po obrazu. - U posljednje si vrijeme jako rastresena. Mogu li večeras nakratko imati tvoju posvemašnju pozornost?

Ovo je još bolje. Nakon što budu vodili ljubav, tijekom ugodna opuštanja, imat će savršen trenutak za divne vijesti. Obavila mu je ruke oko vrata. - Bit će mi zadovoljstvo - šapnula je.

Priljubila se uz njega i milovala ga, uživajući u njegovoj muškosti i fizičkoj snazi. Voljela je njihove bračne intimnosti kojima se, kao što ju je podsjetio, u posljednje vrijeme nisu dovoljno često prepuštali.

Međutim, sjedinjenje nije donijelo onakvo zadovoljstvo kakvo je očekivala. Kad je ušao u nju, nije još bila sasvim spremna za njega. Njegovo ju je prodiranje pomalo boljelo, a to je umanjilo užitak. Voljela bi da je bilo više predigre, sporog seksualnog buđenja koje bi postupno rasplinulo njezin umor i zamijenilo ga uzbuđenjem i žudnjom.

Kasnije se pokajnički nasmiješio. - Je li bilo dobro?

Lagala je kako bi poštedjela njegov ponos.

- Tvoje su misli zaokupljene drugim stvarima, Kendall - rekao je s očitim razočaranjem. - Više se ne slažemo kao ranije. Izgubili smo ritam. Tata ima pravo.

Oslonila se na lakat. - U čemu ima pravo?

- Previše vremena provodiš na poslu, a premalo kod kuće.

- Raspravljao si o mojim nedostacima s Gibbom prije nego si meni uopće štogod spomenuo?

- Nemoj se uzrujavati. Nisam svalio svu krivnju na tebe. Rekao sam mu kako je očito da nešto činim po- grešno kad si se tako udaljila.

- Matt, budi pravedan - uskliknula je. - Kad sam te prije dvije večeri nazvala i rekla da ću se dulje zadržati na poslu, rekao si da nije važno jer ćeš i ti izaći. Stigla sam kući i zaspala puno prije tvog povratka.

-Nemoj se ljutiti.

- Zašto se ne bih ljutila? Tvoje je gledište iskrivljeno. Kad ja kasnim, radim. Kad ti kasniš, naokolo se zabavljaš s prijateljima i Gibbom.

-Ljubomorna si.

-To nije ljubomora.

-Zvuči kao ljubomora.

- U tom bih slučaju morala reći da si ti ljubomoran na moj posao.

- Jesam. Priznajem. Zato što si tako prokleta opsjednuta svojom karijerom.

- Ja sam *predana*. Smatrali bi me vrlo sposobnom da sam muškarac.

- Ali nisi. Zena si. A tvoj je posao smetnja tvojim od- govornostima što ih imaš kao moja žena. - Ublaživši svoj ton, privukao ju je k sebi i počeo joj milovati kosu.

- Dušo, mrzim kad se svađamo.

- I ja, Matt, ali svađe su ponekad potrebne. Kad si me oženio, znao si da želim karijeru. Volim svoj posao. Želim pravdu za-

- Sve ja to znam - prekinuo ju je. - Ponosim se tvojim radom, ali moraš li toliko ulagati u svoju karijeru? Zar ne možeš više vremena posvetiti sebi? Druga područja života također trebaju tvoje vrijeme i pozornost. Posebice ja. Volio bih da se više zainteresiraš za događanja u našoj zajednici, da se više družiš s ostalim ženama. Znaš, puno je bolje uklopiti se i postati pripadnik grupe nego se izdva- jati od svih.

Pritisnuo je svoje usne na njezinu sljepoočnicu. - Tata kaže da nam je potrebno dijete. Ono bi unijelo ravnotežu u tvoj život. Slažem se s njim. Napravimo dijete, Kendall. Noćas.

Kendall nije željela ovakav ugođaj za objavljivanje vijesti o tome da je njihovo dijete već začeto. Ponovno su vodili ljubav, ali su njegovi uznemirujući komentari uma- njili njezinu želju. Previše se trudio da u nju usadi svoje sjeme da bi primijetio s kako malo oduševljenja odgovara na njegovu strastvenost.

18. poglavlje

Š to radiš?

- Idem u grad s tobom. - Smjestio se na suvozačevu sjedalu, a štake je odložio na pod ispred stražnjeg sjedišta.

- Ne, ne ideš - rekla je Kendall.

- O, da, idem.

Znala je da ne smije od toga stvarati pitanje jer bi mogla potvrditi njegove sumnje. - Vjeruj mi na riječ, gradić nije ništa posebno.

- Rado bih ga sam vidio, a tebi ništa ne vjerujem na riječ.

Prokletstvo! Zašto ju je baš danas odlučio pratiti? *Danas!* Je li mu mora što ju je imao jučer poslijepodne uzdrimala djeliće sjećanja? Izgovarao je imena od kojih joj se krv ledila u žilama. Ako se sjetio osoba o kojima je buncao, sjetit će se svega. Tada joj nema izlaza.

Zato je danas odlučila otići u grad i ne vratiti se.

- Tako je odvratno vruće - rekla je pokušavajući ga obeshrabriti. - Samo ćeš se umoriti. Zašto se ne bi još danas odmarao, a ako još uvijek budeš želio poći u grad, odvest ću te sutra.

- Dirnut sam što toliko brineš za moju dobrobit, ali... - Odmahnuo je glavom. - Morat ćeš me silom izbaciti iz automobila. Iako imam slomljenu nogu, ne bi ti to pošlo za rukom. Dakle, ja idem.

Znala je da je takva pobuna samo pitanje vremena. Svakim je danom postajao sve jači. Sreća joj je postupno okretala leđa. Što je postajao pokretniji, to su bili veći izgledi da će je nadjačati i preuzeti kontrolu.

Više se nije zadovoljavao njezinim izbjegavanjima i manjkavim odgovorima u kojima je bilo tek toliko istine da bi bili vjerojatni. Jučer ga je uvjeravala da je njegova averzija spram Kevina zacijelo samo neka čudna poslje- dica amnezije. No vidjela je kako su njezini površni odgovori u njemu izazvali samo još veće nepovjerenje.

Počeo je sve više nagađati te je imala sve manje vremena. Već se zadržala s njim više no što je pristojnost zahtijevala. Ako je dovoljno snažan za ovakvu pobunu, moći će se brinuti o sebi dok ne pozove pomoć.

Dva se tjedna mučila između bojazni da će mu se vrtiti sjećanje i želje da ostane u kući što joj je pružala sigurnost. U najboljem slučaju kuća joj je pružala minimalnu zaštitu, ali bi na otvorenoj cesti bila još ranjivija jer je

zasigurno traže. Vjerojatno se već smirila buka što ju je podigao njezin nestanak iz Stephensvillea. Progonitelji su već sigurno izgubili zanimanje i postali neoprezni. Kad se sve uzme u obzir, ovo je savršeno vrijeme za bijeg.

Sad je on osujetio njezine planove.

S druge strane, možda je bolje što inzistira da danas pode s njom. Očekivao je da će pobjeći, ali neće mu pasti na pamet da bi mogla nestati dok je on s njom.

Tijekom vožnje do gradića smislit će kako će se izvući.

- Ako želiš poći u grad, u redu - rekla je prisilivši se na smiješak. - Bit će mi ugodno u društvu.

Njezin se suputnik nije pokazao naročito ugodnim društvom. Prvih desetak minuta vožnje nije rekao ni riječi jer je bio previše zaokupljen proučavanjem okoline i orijentiranjem u prostoru. Što se nje ticalo, mogao je crtati i zemljovide. Ako jutros uspije u svom naumu, njegovo poznavanje okoline neće imati nikakvih posljedica po nju.

Na kraju je primijetio: - Dobro poznaješ ove ceste.

- Trebala bih. Ovdje me ja baka učila voziti.

- Puno govoriš o njoj. Doista si je voljela, zar ne?

- Jako.

- Kakva je bila kad je u tebi pobudila takvu ljubav?

Kendall je shvatila da običnim riječima ne može opisati dubinu svoje ljubavi prema Elvie Hancock, ali je ipak pokušala opisati svoje osjećaje.

- Baka je bila domišljata i zabavna te je uvijek izmišljala zanimljive pothvate. Osim što sam je voljela, divila sam se njezinoj ljudskosti. Bila je iznimno tolerantna i bezrezervno je prihvaćala ljude sa svim njihovim manama. Uvijek joj je uspijevalo u meni pobuditi osjećaj da sam posebna. Čak i kad sam u nečemu pogriješila, a ona me morala kazniti, nikad nisam posumnjala u njezinu ljubav. Zato sam je toliko voljela.

Dotad su već stigli do predgrađa. Kendall je vozila do parkirališta supermarketa. Pričekao je dok nije ugasila motor, a potom upitao: - Jesi li je voljela više nego mene?

Kendall se smela. - Kakvo pitanje! To su posve drugačiji odnosi. Ne mogu se uspoređivati.

- Ljubav je ljubav, nije li tako?

- Uopće. Sve je to subjektivno.

- Kako?
- Ovisi o ljudima i prirodi njihova odnosa.
- Jesam li te volio? Ne, nemoj odgovoriti - rekao je.
- Samo bi lagala. - Trenutak se praznim pogledom zagledao kroz vjetrombran; potom je zamišljenim glasom rekao: - Ne sjećam se da sam ikoga volio. Da jesam, zacijelo bih se toga trebao sjećati, zar ne?

Ponovno se okrenuo prema njoj te je Kendall vidjela muku u njegovim očima. Pitala se što je time mislio. Da su okolnosti drugačije...

Ali nisu, pa je nagađanje o njegovom emotivnom stanju beskorisno i opasno.

Hitro je izašla iz automobila i uzela Kevina iz dječje

stolice. - Neću se dugo zadržati - lagala je. - Bit će ti dobro ovdje, zar ne?

- Svakako. Udobno ću se smjestiti i proučavati krajolik.

Nikako nije mogla pokupiti stvari što ih je spremila u prtljažnik. Možda bi mogla uzeti što god dok prolazi kroz prodavaonicu, ali nije imala puno vremena.

- Mogu li ti nešto donijeti? - pitala je nastojeći djelovati što normalnije.

- Prijalo bi mi pivo.

- Koju vrstu voliš?

- Ne sjećam se. Ali ti bi trebala znati. Draga.

Ignorirala je njegov sarkazam. - Zapravo, znam. Odmah se vraćam.

Osjećala je njegov pogled na svojim leđima dok je ulazila u supermarket. Prisilila se na uobičajeni hod kako bi djelovala ležerno i opušteno. Čim je ušla, požurila je do telefonske govornice jer je znala da je ne može vidjeti kroz reflektirajuće staklo. Srećom, zapamtila je broj.

- Halo?

- Gospođa Williams? Ovdje Mary Jo Smith. Nazvala sam vas prije nekoliko dana u vezi s automobilom?

- Oh, a ja vas svakog trenutka očekujem. Niste se predomislili, zar ne? Drugima koji su nazivali rekla sam da je automobil prodan.

- Ne, ne, nisam se predomislila. Samo... Sjećate se da sam vam rekla kako mi automobil može u svakom trenutku otkazati? Pa, ugasio se i ne mogu ga ponovno pokrenuti. Bespomoćna sam i ne mogu doći do vaše kuće. Sa mnom je moje dijete i, ovaj, ne znam što bih mogla učiniti!

Pustila je da joj se u glasu osjeti očaj i nemoć.

- O, zaboga, pa... - Gospođa Williams zvučila je suočeno, ali oprezno. Zacijelo su je upozorili na prijevare što su ih postarije udovice mogle

očekivati. - Valjda bih ja mogla dovesti automobil do mjesta na kojem se nala- zite.

- O, nikako to ne bih mogla tražiti od vas! Ne, ne, ja ću... hmm. Čekajte da trenutak razmislim.

Kendallina je taktika dala rezultata. - Doista mi nije teško - rekla je gospođa Williams. - Gdje ste?

Dala joj je ime servisne radionice što ju je ranije opazila. Bila je blizu supermarketa.

- To je samo pet minuta daleko od moje kuće - zadovoljno je rekla gospođa Williams. - Mogu vam dovesti automobil, riješit ćemo ostala pitanja, a vi ćete me tada odvesti natrag kući.

- Žao mi je što vas toliko gnjavim.

- Nemojte to ni spominjati. Jedva čekam da prodam automobil.

- A ja jedva čekam da ga kupim. Očajnički mi je potreban.

Ovoga je puta doista rekla istinu. Dosad je Jim Pepperdyne već zacijelo pronašao čovjeka u Stephensvilleu koji joj je prodao automobil. Morala je nabaviti drugi ako se želi voziti cestama po južnim državama.

Gospođa je Williams potvrdila vrijeme i mjesto sastanka. - U redu, doći ću. Pet minuta. - Kendall je spustila slušalicu i zaputila se prema izlazu na suprotnoj strani prodavaonice.

Automatska su se vrata otvorila, a Kendall se ukočila na mjestu.

Noga ga je već boljela od neudobne vožnje do grada, ali nije htio propustiti priliku te je odlučio otkriti što se događa.

Čim se Kendall izgubila iz vida, otvorio je vrata automobila i posegnuo za štakama. Izašao je i osvrnuo se oko sebe.

Imala je pravo. Gradić nije ništa posebno. S mjesta na kojem se nalazio mogao je vidjeti pumpnu stanicu i servisnu radionicu, grill restoran, briačnicu i... *poštanski ured!*

Zaputio se preko asfaltiranog parkirališta, usijanog po- put tignja. Za manje od minute košulja mu je bila natopljena znojem, a mišići su mu podrhtavali od umora. Bože, kako je mrzio i prezirao svoju slabost!

Krajičkom je oka opazio dječaka na biciklu koji je projurio kraj njega. - Hej, mali! - viknuo je.

Dječak od kojih dvanaestak godina osvrnuo se preko ramena, naglo okrenuo bicikl i prišao mu.

- Što vam se dogodilo s nogom?

- Slomio sam je u sudaru.

- Glavu, također?

- Da. Glavu, također. Koji je ovo gradić? Jesmo li u Tennesseeju?

Dječak je naglo zaustavio bicikl. Pozorno mu se zagledao u lice i široko se nacerio. - Zgodno. Drogiran si, zar ne? - Palcem i kažiprstom napravio je pokret kao da puši marihuanu.

- Nisam drogiran. Samo bih želio znati gdje se nalazim.

Kazališnim je šaptom rekao: - Ovo je Katmandu, čovječe. No, nisi li malo star za drogiranje? Mislim, sigurno imaš najmanje četrdeset kuka.

- Tako je, prastar sam. Dakle, kako se zove ovaj jebeni gradić?

- Isuse, baš si čudan. - Malac je odmaknuo bicikl na sigurnu udaljenost, okrenuo se i odjurio brzo okrećući pedale.

- Čekaj, vrati se!

Dječak mu je pokazao uzdignuti prst.

Osvrnuo se oko sebe u nadi da nije bilo svjedoka kratkoj razmjeni riječi. Nije bio siguran da želi pozornost policije privući na smušenog stranca koji postavlja čudna pitanja. Želio je poći u poštanski ured samo da bi otkrio u kojem se mjestu nalazi i vidio ima li tjeratica s njegovom fotografijom.

Procijenio je preostalu udaljenost do poštanskog ureda i zaključio je da je dalje no što mu se u početku učinilo. Napor što ga je zahtijevalo prelaženje parkirališta, udružen s vrućinom, iscrpio je njegovu snagu.

Koliko mu je vremena preostalo do njezina povratka u automobil? Koliko će potrajati njezino kupovanje? Što je još namjeravala kupiti, osim piva za njega? Nije se činilo da je u posebnoj žurbi kad je pošla prema prodavaonici.

Odjednom je dozvao u sjećanje prizor Kendall koja ulazi u prodavaonicu. Nosila je Kevina, ručnu torbicu i torbu s pelenama. *Torbu s pelenama*. Ako se u prodavaonici namjeravala zadržati samo nekoliko minuta, zašto je sa sobom ponijela pelene?

Okrenuo se i počeo šepesati natrag prema supermarketu, a hodao je najbrže što je mogao, s obzirom na štake. - Prokleta budalo - pjenio se. - Zašto si je pustio s očiju?

Slutio je da se priprema na bijeg. Zato je uporno zahtijevao da danas pođe s njom. No što ga je navelo na pomisao da će je njegova nazočnost navesti na odustajanje od očito odlučne namjere? Glupavo je nasjeo njezinim prijevarnim smicalicama.

Proklinjao je svoju lakovjernost i nemoć prisiljavajući se na brže kretanje.

- O, moj Bože. Moj Bože. - Kendall uopće nije bila svjesna da je glasno izgovorila te riječi dok nije čula vlastiti drhtavi glas.

Sagnula je glavu i udaljila se od stalka s novinama, dalje od svoje velike fotografije na naslovnoj stranici. Nasumce je krenula prema izlazu.

Mora izaći iz prodavaonice prije nego je netko prepozna. Je li već prošlo pet minuta? Gospođa Williams će je čekati. Kendall je bila svjesna da bi žena mogla otići ako ona ne stigne na vrijeme.

Zatim joj je na pamet pala još jedna užasna misao: Što ako je gospođa Williams pročitala jutarnje novine i prepozna je?

Morat će riskirati, zaključila je. Nije imala izbora. Kao što je strahovala, u tijeku je lov na čovjeka, a ona je plijen.

Vani je stisnula oči zbog sunčana bljeska i zaputila se uza zid zgrade. Ne može je vidjeti iz automobila, ali-

- Ideš nekamo?

Kendall se naglo okrenula, a srce joj je mahnito lupalo. Svom se težinom oslanjao na štake. Prsa su mu se dizala i spuštala od ubrzana disanja. S kose mu se doslovno cijedio znoj.

- Zašto si izašao iz automobila?

- Zašto ti izlaziš na ova vrata? Automobil je s druge strane zgrade.

- Ovaj, valjda sam se unutra pogrešno orijentirala.

- Hmm. Zašto nisi ništa kupila?

Zašto nije ništa kupila? *Misli, Kendall!* - Kevin je malo povratio čim smo ušli unutra. Mislim da mu nije dobro. Smeta mu i uznemirava ga vrućina ili tako nešto.

- Meni izgleda sasvim u redu.

Kevin je zapravo djelovao vrlo zdravo i sretno dok je gugutao i lupkao po njezinoj naušnici. - Pa, nije mu dobro - obrecnula se. - Morat ću se vratiti drugi put.

Krenula je prema automobilu što se nalazio u suprotnom pravcu od servisne radionice gdje će je čekati zbu- njena i ozlojeđena gospođa Williams.

Danas neće kupiti automobil.

Više neće pokušavati ni bijeg.

19. poglavlje

Zar je Li kinesko ime?

Kao odgovor na Kendallino pitanje zatvorski je stražar slegnuo širokim ramenima. - Kinesko, japansko, tko zna? Ne razlikujem te kosooke.

Kendall ga je prijekorno pogledala, ali na njega to očito nije djelovalo. Otključao je malenu prostoriju u kojoj će razgovarati sa svojim novim branjenikom. Dok je ulazila, navodni je silovatelj, Michael Li, ustao.

- Bit ću pred vratima. - Stražar je praktički zaurao na mladića.

Kendall je zatvorila vrata pred stražarevim nosom, okrenula se i prišla Liju koji se držao tako ukočeno da mu je zamalo rekla »Voljno«. Nakon što se predstavila i rukovala s njim, pokazala mu je neka sjedne. Ona mu je sjela nasuprot, s druge strane stola.

- Treba li vam nešto? Želite li štogod popiti?

- Ne, gospođo - stoički je odgovorio. Osamnaestogodišnji Michael Li imao je glatki ten i

uredno podšišanu crnu kosu. Bio je nizak i vitak. Tamne su je oči oprezno, ali i pomalo radoznalo promatrale dok je vadila papire i nalivpero iz torbe za spise.

- U zatvoru nikad nije ugodno - rekla je. - Čak i dok to govorim, znam da je to vrlo blago rečeno.

- Jeste li ikad bili u zatvoru? - upitao je.

- Jednom - iskreno je odgovorila. - Uhitili su me dok sam protestirala protiv zabrane određenih knjiga u javnoj knjižnici.

Kimnuo je glavom kao da joj odobrava.

- Odmah ću vam srediti za jamčevinu.

- Moja obitelj si to neće moći priuštiti. - Govorio je dostojanstveno i ukočeno. - Ne želim još više opterećivati svoje roditelje jer ih je ovaj nesretni nesporazum već namučio, gospođo Burnwood.

- Sigurna sam da možemo smisliti odgovarajući financijski dogovor.

- Ako je ikako moguće, želio bih nastaviti s pohađanjem nastave - rekao je. - Važno je da maturiram na vrijeme.

- Vi držite oproštajni govor kao najbolji đak, je li tako?

- Tako je.
- Vaši su roditelji zacijelo vrlo ponosni.
- Da, gospodo, jesu. Nekoliko mi je sveučilišta ponudilo punu stipendiju. Nisam još odlučio što ću prihvatiti.
- Spustio je pogled na ruke i čupkao kožicu oko noktiju.
- Nakon ovoga, možda me taj problem više neće mučiti.

Kendall je držala da je zasad najbolje skrenuti razgovor s mladićeve budućnosti. Obeshrabrilo bi ga razmišljanje o svemu što bi mogao izgubiti ako se stvari budu odvijale nepovoljno po njega. Nastavila je preliminarni razgovor tako da stekne određeno mišljenje o mladiću što će ga zastupati na sudu.

- Sudjelujete u mnogim školskim aktivnostima i organizacijama, uključujući i Nacionalno udruženje najboljih učenika.
- Da, gospodo. Zapravo, Kim i ja smo se zainteresirali jedno za drugo baš na izletu tog udruženja u Gatlinburg.
- Zašto ne biste odatle počeli i upoznali me s cijelom situacijom?

Dok su uživali u turističkim atrakcijama gradića u brdskom dijelu Tennesseeja, on i njegova školska kolegica Kimberly Johnson počeli su se »družiti«.

- Poslije toga redovito smo zajedno izlazili. No nikad nisam pošao po nju kući. Uvijek bismo se negdje našli. Mislila je da bi se njezini roditelji protivili našoj vezi. Smatraju me strancem.

Odjednom su mu oči zablistale od naglašena ponosa.

- Ja sam *Amerikanac*, jednako kao i Kim. Jednako kao i gospodin Johnson. Moja se majka rodila u Americi. Obitelj moga oca emigrirala je dok je on bio novorođenče. Čak nikad nije naučio kineski, a engleski govori bolje od gospodina Johnsona.

Kendall u to nije sumnjala. Nije dobro poznavala Hermana, ali ga je često vidala u mjesnom klubu. Obično je bio pripit, govorio je previše glasno, pričao masne viceve i općenito pravio budalu od sebe.

Nije poznavala ni gospodina Lija, ali njemu i njegovoj ženi trebalo je čestitati što su odgojili tako pristojna i vrijedna sina. Prema podacima što ih je prikupila, to su marljivi ljudi dostojni divljenja.

S vremenom se veza Michaela i Kim učvrstila. - Mi mislimo ozbiljno - rekao je. Priznao je da su prije otprilike dva mjeseca stupili u intimne odnose.

- Odgovorno - naglašeno je dodao. - Uvijek se zaštitimo. I dajem vam riječ da je to uvijek bilo suglasno. Nikad ne bih ničim povrijedio Kim. - Oči su mu se ovlažile. - Nikad.

-Vjerujem vam - uvjeravala ga je Kim. - Sad mi točno ispričajte što se sinoć dogodilo.

On i Kim našli su se u knjižnici kako bi učili. Sjedili su za istim stolom, ali su se namjerno ignorirali kad god bi se našli na udaru zlobna knjižničarkina pogleda.

Odvojeno su izašli iz knjižnice, ali su se ranije dogovorili da će se naći na parkiralištu. Tako joj se on pridružio i ušao u njezin automobil. Nije mogao pogledati Kendall u oči kad joj je priznao da su pošli na stražnje sjedalo kako bi mogli voditi ljubav.

- Shvaćam da vam je ovo neugodno, Michael - suosjećajno je rekla. - No ako se ova optužba održi i sudi vam se zbog silovanja, morat ćete odgovarati na daleko otvorenija pitanja s mjesta za svjedoke. Tužitelj će biti nemilosrdan. Odsad morate biti posve iskreni prema meni. Mogu li se na to osloniti?

Kimnuo je glavom, a ona mu je počela postavljati pitanja vezana uz sinoćnji događaj.

- Je li Kim skinula odjeću?

- Samo gaćice.

- Dakle, imala je suknju?

- Da.

- Bluzu?

- Da.

- Grudnjak?

- Da.

- Ništa od toga niste skinuli?

- Otkopčali smo, ali nismo skinuli.

- Što je s vama?

- Samo sam otkopčao hlače.

- Jeste li skinuli košulju?

- Ne.

- Raskopčali je?

- Da.

- Kad su vas uhvatili, jesu li vas ljudi vidjeli s raskopčanom košuljom?

- Pretpostavljam da jesu. Je li to važno?

- Teško da bi silovatelj imao vremena raskopčavati košulju. To bi učinio jedino ljubavnik.

Opustio se; čak joj se ovlaš osmjehnuo.

- Jeste li završili s vođenjem ljubavi kad je stigao gospodin Johnson?

- Da.

- Vi ste ejakulirali?

Spustio je pogled. - U, ovaj, kondom.

- Dakle, fizički dokaz što su ga poslali u laboratorij nije sporan?

- Nije. - Podigao je glavu.

- - Ne niječem da smo Kim i

ja vodili ljubav, gospođo Burmwood. Međutim, to *nije* bilo silovanje kako tvrdi gospodin Johnson. Knjižničarka ga je nazvala i rekla mu da sam slijedio Kim iz knjižnice. Zabrinula se za Kiminu sigurnost. Pretpostavljam da čovjeka drže sumnjivim ako ima kose oči - prezirno je rekao.

- U svakom slučaju, kako Kim još nije stigla kući, gospodin Johnson se uspaničio. Došao ju je potražiti i već mu je pjena izbijala na usta, čak i prije no što nas je našao. Izvukao me je iz automobila i počeo me gušiti. Pomislio sam da će me ubiti.

- Što je bilo s Kim? Što je ona radila?

- Histerično je plakala. Kad je stigla policija, jedan ju je policajac izvukao sa stražnjeg sjedala. Još uvijek je bila djelomično razodjevena.

Pokrio je lice rukama. - Moralo joj je biti strašno. Svi su iz knjižnice izašli da bi vidjeli kakva je to gužva. Ljudi su zurili u nju. Nisam je nikako mogao poštediti tih ne- ugodnosti.

Kendall je odložila nalivpero i prekrižila ruke na stolu. - Što mislite što će Kim reći policiji kad je budu ispiti- vali?

- Da je nisam silovao! - uskliknuo je. - Nikad je nisam ni na što primoravao. Reći će im to, ako već nije. Neće dopustiti da me optuže za silovanje. Kad policija bude s njom razgovarala i ona im razjasni kako stoje stvari, pu- stit će me.

Kendall nije dijelila njegovu vjeru u odanost Kimberly Johnson. Zestoka reakcija Hermana Johnsona kad je svoju kćerku našao na djelu s Michaelom možda je dje- vojku toliko prestrašila da će lagati policiji, javnom tuži- telju i poroti ne bi li izbjegla očev gnjev.

Kendall je tijekom karijere upoznala svjedoke koji su počinili krivokletstvo u daleko lakšim situacijama, samo da bi zaštitili sebe. Kim bi

se mogla bojati progonstva iz obitelji ako prizna da je svojevrijedno vodila ljubav s Michaelom, pogotovo ako su bili protiv njega iz rasnih razloga.

Čak ako Kim prizna svojim roditeljima da je Michael privlači, mogli bi je prisiliti na laž. Možda neće htjeti javno obznaniti da njihova kćerka ima ljubavnu vezu s mladićem azijskog podrijetla, čak ni ako je najbolji učenik svoje generacije i predodređen za velike stvari.

Kendall se prekorila zbog nepravednog optuživanja Johnsonovih za zadrtnost, iako ih je jedva poznavala. No bojala se najgoreg. Najvjerojatnije će poduzeti sve što je u njihovoj moći kako bi dokazali da je Michael Li silovao njihovu kćerku. Kim će, kako bi se zaštitila od skandala i odmazde, zacijelo pristati na sve što od nje budu tražili.

Medutim, Kendall svom klijentu nije željela pokazati pesimizam. Bilo je jako važno situaciju gledati s vedrije strane. – Sigurna sam da će vaši kolege iz škole svjedočiti da ste Kim i vi par. Vaši će učitelji zasigurno povoljno svjedočiti o vašem karakteru. Sve u svemu, puno toga radi u našu korist.

Spremila je bilješke u torbu za spise i ustala. – Nadam se da će gospodin Johnson povući svoju tužbu. Ako to ne učini, nastojat ću da vaš predmet sutra dođe na sud.

Mladić je tvrdio da do toga neće doći. – Kim me voli kao što ja volim nju. Reći će im istinu. Tada njezin otac neće imati drugog izbora nego da povuče tužbu.

Kendall je željela da može u to vjerovati.

Nikad nije odlazila iz sudske zgrade a da ne bi pomislila na Bamu. Beskućnik se očito ukrcao na teretni vlak i otišao iz grada. Tako su barem zaključili ona i Roscoe.

– Pretpostavljam da mu je skitnja u krvi – primijetio je pazikuća kad ga je Kendall upitala je li i on opazio da Bame nema na njegovu uobičajenu mjestu na stubama ispred zgrade. – Pojavio se jednog jutra, a nitko ne zna odakle je došao. Kao što ni sada nitko ne zna kamo je nestao. Bit će nekako pusto bez njega – tužno je dodao.

Prošlo je više od tjedan dana otkako je Bama nestao. Dok je izlazila iz sudske zgrade ubrzo nakon razgovora s Michaelom, sjetila se kratkih razgovora što ih je svakodnevno vodila s beskućnikom. Nedostajali su joj. Prvi ju je pozdravljao po dolasku i posljednji kad bi odlazila. Postao joj je nešto poput prijatelja.

Ovog se poslijepodneva osjećala kao da nema niti jednog prijatelja na svijetu.

Njezin ured još uvijek nije bio posve sreden nakon vandalizma Crookovih. I dalje je vjerovala da je to bilo njihovo djelo iako nije imala nikakvih dokaza, a kao što je pretpostavila, policija nije uložila nikakav napor da otkrije počinitelje.

Pretrpani ured izazivao je u njoj osjećaj klaustrofobije. Razgovor s Michaelom Lijem ju je deprimirao. Osjećala je kao da se zidovi zatvaraju oko nje pa je odlučila odnijeti dosje o slučaju Lynam do kuće gospođe Lynam. Koristit će joj čisti zrak, zaključila je, a tijekom vožnje imat će prilike razmišljati bez bilo kakva ometanja.

Bila je potištena, a razlog tome bio je osobne, a ne profesionalne naravi. Prošlo je više od dvadeset četiri sata otkako je saznala da nosi Mattovo dijete, a još uvijek mu to nije rekla.

Prethodne joj je večeri oteo priliku iz ruku iznošenjem stavova kakve mu nikad ne bi pripisala. Šokiralo ju je kad je čula kako njezin muž iznosi tako zastarjela shvaćanja o braku i ulogama što ih u njemu trebaju imati bračni part- neri.

Da je govorio u šali, ili čak u bijesu, mogla bi zanemariti njegove neočekivane seksistične primjedbe. No, on ih je izgovorio tako mirno i samouvjereno, a baš je zato ona o njima cijeloga dana razmišljala.

Ponavljao je Gibbove riječi, jasno. Matt zapravo nije želio plahu i pokornu ženu. Inače je nikad ne bi oženio. Smetalo joj je što Gibb ima tako velik upliv na Mattovo razmišljanje. Jednako kao što ju je uznemirilo kad je shvatila kako se Gibbov utjecaj u ovom gradiću širi da- leko izvan njegova djelokruga.

Ako bi htjela ponovno osjetiti zanos što ga je doživjela kad je saznala za svoju trudnoću, ona i Matt bi najprije trebali raščistiti svoje odnose i usuglasiti svoje stavove o tome što podrazumijeva brak, kao i zauzeti zajednički stav prema Gibbovu upletanju.

Nije joj bilo ugodno kad je pomislila koliko će takav razgovor zahtijevati vremena, snage i emocija s njezine strane, pogotovo kad je svu svoju energiju trebala čuvati za obranu Lottie Lynam.

Kendall i tužitelj Gorn imali su žestoku prepirku zbog njezine jamčevine, ali je sudac Fargo, na Kendallino iznenađenje, presudio u korist obrane. Gospođa Lynam uspjela je prikupiti novac stavivši pod hipoteku obiteljsko

imanje koje je postalo njezino jer ga nije htio nitko od njezine braće i sestara.

Obrana im je stajala na klimavim nogama. Nadala se da će gospođa Lynam uočiti nešto korisno u spisima što joj ih nosi na uvid. Možda će u dokazima što ih je prikupila policija pronaći nešto što bi u glavama porotnika stvorilo sumnju i tako podržalo njihovu obranu koja se temelji na samoobrani.

Kendall nije imala nikakvih iluzija. To će biti teško suđenje i zahtijevat će svu njezinu vještinu. Samo dok je razmišljala o tome, nešto ju je stiskalo u prsima. Vratni mišići su joj se grčili.

Ne bi bilo dobro da je njezina klijentica vidi tako zabrinutu i napetu. Impulzivno je zaustavila automobil uz rub uske ceste. Do kuće joj je preostala kratka šetnja. Kretanje će joj koristiti, a dobro će doći i djetetu.

Ostavila je automobil i krenula pješice. Grane stabala bile su okićene izrazitim zelenilom što najavljuje dolazak proljeća. To obećanje obnavljanja, kao i plod koji se razvijao u njezinoj utrobi, obnovili su Kendallinu odlučnost. Čvrsto je odlučila da će uspjeti, kako na profesionalnom, tako i na osobnom planu. Preuzela je golemi rizik svojim dolaskom u Prosper. Nije smjela doživjeti neuspjeh.

Odlučnost je ubrzala njezin korak. No naglo je stala kad je izašla iz zavoja i ugledala automobil parkiran kraj vozila gospođe Lynam ispred malene, trošne kuće.

Što li Matt ovdje radi?

Je li nazvao njezin ured pa su mu rekli da je krenula k gospođi Lynam, a on se odlučio ovdje s njom naći i obaviti intervju o kojem su prethodne večeri razgovarali?

Ne, ne može biti o tome riječ. Još joj nije dao popis pitanja kao što je obećao. Valjda nije mimo njezina znanja pošao intervjuirati gospođu Lynam prije nego je ona imala priliku uputiti je kako ima odgovarati.

No ako nije osjećala da njegova nazočnost ovdje usred bijela dana nije na neki način protuzakonita, zašto se nije uputila k vratima nego se sakrila iza živice?

U glavi još nije posve oblikovala to pitanje kad su se pojavili Lottie i Matt. Zajedno su izašli iz kuće i stupili na trijem. Sako je prebacio preko ramena i držao ga obješena na prst. Drugom je rukom obgrlio Lottien struk.

Na sebi je imala samo starinski bijeli kombine, s gornjim dijelom od čipke, a donji dio nije joj dopirao do koljena. Jedna joj je naramenica kliznula s

ramena razotkrivši blijedu oblinu dojke. Glavu mu je položila na rame, a tijelo pripila uz njegovo. Nije mogla odrediti tko koga pridržava jer su oboje djelovali podjednako jadno i žalosno.

Stigli su samo do prve stube kad se Lottie zaustavila i okrenula k njemu. Sugestivno se protrljala uz njega. Pustio je sako da padne na neoličeni pod trijema.

Obavila mu je ruke oko vrata.

On je posjedničkim pokretom stisnuo njezinu stražnjicu i privukao je k sebi.

Podigla je bedro visoko na njegov bok.

Zestoko ju je još jače priljubio uza se.

Glava joj je pala unatrag.

Stenjući je izgovorio njezino ime.

Njihove su se usne potražile, našle i upile s neobuzdom strašću.

20. poglavlje

K oji se vrag dogodio s tvojom kosom? Kendall je izašla iz kupaonice i smeteno dotaknula potiljak, sada vidljiv nakon što je skratila kosu. - Bilo mi je vruće, a kosa mi se uvijek lijepila za vrat. Nisam je više mogla trpjeti niti jedan dan. - Naglašeno je pogledala kružni, napola ćelavi dio njegove glave kraj sljepoočnice i podrugljivo rekla: - Osim toga, baš mi ti možeš govoriti o kosi.

Imao je pravo; njezina je bila grozna. Sišanje je bilo drastičan, ali nužan potez nakon što je vidjela svoje lice na naslovnoj stranici novina iz Nashvillia. Fotografiju zacijelo pokazuju i na televiziji. Nadala se da će je drugačija frizura barem donekle zaštititi.

- Dijete je plakalo - rekao je.

Zaobišla ga je i ušla u malenu sobu u kojoj je Kevin spavao. - Što je bilo, Kevine? Hmm?

- Hoće li te prepoznati ovakvu?

- Prepozna je mi glas. - Podigla je dijete iz ogradice i odnijela ga do komode na kojoj ga je obično presvlačila. - Jesi li moker? Možda te to muči?

Čula je zvuk njegovih štaka dok joj je prilazio iza leđa. Još uvijek se ljutila zbog njegove primjedbe o kosi, pa ga je ignorirala i usredotočila se na mijenjanje pelene.

- Obrezan je - primijetio je.
- Aha.
- Religiozni razlozi?
- Ne baš. Tako smo se dogovorili.
- Zašto?
- Ne znam - nestrpljivo je odgovorila.
- Jesam li htio da bude poput mene?
- Kako to misliš?
- Jesam li ja obrezan?
- Zar ne znaš? - podrugljivo je rekla.
- Znam. - Stavio joj je prst pod bradu i okrenuo njezinu glavu prema sebi.
- Znaš li *ti*!

Da ju je netko iznenada tresnuo ne bi se mogla više zaprepastiti. Na kraju se drhtavo nasmijala. - Kako smiješno pitanje. - Pokušala se vratiti svom poslu, ali ju je on čvrsto uhvatio za ruku i držao dok nije popustila i ponovno ga pogledala.

- Dakle, Kendall?
- Mrzim kad me ovako ispituješ.
- Ja mrzim kad mi netko laže. Tvrdiš da si mi žena. Svaka bi žena sa sigurnošću morala znati je li njezin muž obrezan ili nije.

Govorio je tiho i usrdno pa je jedva čula njegove riječi. Probadao ju je pogledom dok ju je palcem lijeno milovao po dlanu.

- Pa? Zar smo uvijek vodili ljubav u zamračenoj prostoriji?
- Jasno da nismo.
- I tuširali smo se zajedno?

Pokušala se okrenuti, ali joj je on naglo povukao ruku. Bijesno ga je pogledala. - Ponekad.

- Dakle, zasigurno si me prala. Milovala me. - Podigao je njezinu ruku do ustiju i poljubio joj dlan. Osjetila je na dlanu micanje njegovih usana dok je govorio. - Kladim se da si me znala milovati tako da mi krvni tlak poraste. Kendall je osjetila kako joj se želudac diže i spušta, kao da se nalazi u zrakoplovu što uzlijeće. Pokušala je gutnuti, ali su joj se usta osušila. U ušima su joj odzvanjali otkucaji srca. - Nikad se nisi žalio - slabašnim je glasom rekla.

- U tom slučaju, ovo nije teško pitanje.
- Nije.
- Pa odgovori.

- Glupo je.

- Udovolji mi.

Znala je da će joj glas biti suh i hrapav, ali on je čekao odgovor. Morala je odgovoriti točno.

- Jesi - jedva je izgovorila.

Držao ju je u neizvjesnosti dugim, prodornim pogledom, a tada joj je pustio ruku. Mogla se srušiti od olakšanja. Zavrtjelo joj se u glavi i osjećala je golemu radost što se još jednom izvukla.

Podigla je Kevina, poljubila ga za laku noć i vratila ga u ogradicu. Nahranila ga je prije no što se pošla okupati pa je sad bio spreman za spavanje. Pokrila ga je laganom dekom.

Kad se uspravila i okrenula, on joj bio uznemirujuće blizu. Uhvatio ju je za ramena. Pogledom joj je prešao preko lica, a potom ga zaustavio na kosi.

- Zašto si to učinila?

- Zar je tako strašno? - pokajnički je upitala.

- U usporedbi s tvojom prijašnjom frizurom, da, prilično je loše. Zašto si se tako udesila?

- Rekla sam ti-

- Nisi govorila istinu, Kendall. Da ti je kosa smetala na vratu, mogla si je pričvrstiti na tjemenu. Umjesto toga, ti si je unakazila. Zašto? - Zagledao se u nju tvrdim, ispitujućim pogledom. - Namjeravala si otići danas, zar ne?

- Nisam!

- Prestani mi lagati. Ako mi i dalje misliš samo lagati, bolje da mi uopće ništa ne govoriš. - Privukao ju je k sebi. Čvrsto. - Zato jer sam počeo željeti da su tvoje laži istina. Toliko žudim za tobom da bih želio da si doista moja. Želim... O, prokletstvo. - Poljubio ju je vrelinom, gladnim poljupcem.

Kendall se prepustila njegovom poljupcu, odgovorila je

na nj. Odjednom je priznala ono što je već danima podsvjesno izbjegavala; željela ga je jednakom žudnjom kao i on nju. U početku se bojala i prezirala je sve što je on predstavljao. Zbog svoje averzije nije vidjela čovjeka. No nakon što je živjela uz njega, spavala s njim, više nije mogla ignorirati njegovu privlačnost. Vjerovala je da je imuna na njegovu seksualnost, čak i na svoju, ali to nije bilo točno.

Njezina žudnja nije bila samo tjelesne naravi. Čak i dok su njegove tjelesne ozljede zacjeljivale, zapazila je duboke rane na njegovoj duši koje je trebalo liječiti. Ta je potreba, koju on zacijelo ne bi priznao ili je uopće nije

svjestan, dotaknula nešto u njoj. Željela je iz njegovih očiju ukloniti progonjeni pogled.

Svakim su se danom, svakim satom približavali ovom trenutku. To je bilo neizbježno od samog početka. Više se nije htjela boriti protiv toga, već se prepustila osjećajima.

Budući da je on imao poteškoća s kretanjem, ona mu se približila i priljubila tijelo uz njegovo. Zastenjao je i pritisnuo joj rukama dojke.

- Dopusti mi da te dodirujem - hrapavim je glasom rekao.

Milovao joj je bradavice koje su se ukrutile. Njegovo je milovanje izazvalo pojavu vlažnih mrlja na njezinoj spavaćici. Pogledao ih je, a zatim svoje vlažne vrške prstiju, te mu je izraz lica postao napregnut od strasti.

Krupnim je šakama obuhvatio njezinu glavu. Palcima je prelazio preko njezinih obraza, preko ovlaženih usana. Sagnuo je glavu i još je jednom poljubio, ali je ovoga puta poljubac bio neobično nježan. Usnama je jedva okrznuo njezine. Uvijek iznova. Kad god bi se njihove usne susrele, od blagog je dodira Kendall osjećala vrelinu po cijelom tijelu.

Njezino je iščekivanje napokon nagrađeno. Strastveno ju je poljubio služeći se jezikom za erotično istraživanje dubine njezinih ustiju. Pritisak u donjem dijelu njezina tijela postao je neizdržljivo sladak. Osjetila je kako otiče,

pulsira, vlaži se, a nije se mogla sjetiti kad je zadnji put doživjela taj fantastični fenomen. Dojke su joj postale bolne i napete, te je čeznula za milovanjem njegovih ruku i usana. Željela mu je biti blizu. Još bliže.

- Kendall?

- Hmm?

- Pođimo u krevet.

Krevet. Želio ju je u krevetu gdje će voditi ljubav. Očekuje da će reagirati kao njegova žena.

Nepoželjno rezoniranje sručilo se na nju. Nije ga mogla izbjeći, kao što nitko ne može trčati dovoljno brzo da pobjegne lavini. Obuzelo ju je i pritiskivalo. Nije ga se mogla riješiti.

Zar je poludjela? Zar je i ona izgubila pamćenje? Ne može se upuštati u ovo!

- Žao mi je. Ne mogu.

Tako se naglo odmaknula od njega da su zamalo oboje izgubili ravnotežu. Oslonila se na komodu i ispružila ruku kako bi ga zadržala dalje od sebe. - Molim te, nemoj me više tako dodirivati.

Lice mu je potamnijelo od uzbuđenja. Opsovao je dubokim, promuklim glasom. - To nema nikakva smisla, Kendall. Zašto ne možeš?

- Jasno i jednostavno, rekla sam ne. To je dovoljno.

- Za mene nije. Duguješ mi objašnjenje.

- Već sam ti objasnila.

- Zagonetkama koje bi zbunile i čarobnjaka. - Vikao je, a od toga se Kevin uznemirio i zaplakao. Kad se dijete ponovno smirilo, on je dlanovima pritisnuo sljepoočnice i duboko udahnuo. - Ne shvaćam. Ako smo muž i žena kako ti tvrdiš, ako oboje želimo.

- *Ja više ne želim. Već dugo nisam željela.*

- Zašto ne?

- Zbog boli.

- Boli? - Problijedio je. - Povrijedio sam te?

Odmahnula je glavom. - Ne fizički. Emotivno. - Oči su

joj se ispunile suzama. - Previše se dobro svega sjećam, i još uvijek me boli.

Sva bol i izdaja što ju je onog poslijepodneva osjetila kraj kuće Lottie Lynam navrla je u njezinu svijest. Pre- križila je ruke preko trbuha, kao da joj se utroba grči u agoniji.

- O, sranje. - Njegove su se usne, maločas tako erotski mekane na njezinima, stisnule u tanku crtu gorčine i žaljenja. - Riječ je o drugoj ženi, zar ne?

21. poglavlje

Kendall je sjedila na trijemu i praznim pogledom zurila preda se. Nije bila svjesna vjeverica što su jurile sa stabla na stablo, iako je inače uživala u njihovim vratolomijama. Nije čula prodoran zvuk motorne pile što ju je koristio neki susjed, kao ni grdnju šojke kreštalice.

Osjetila su joj odrvenjela nakon što je vidjela kako njezin muž vodi ljubav s Lottie Lynam sa strašću kakvu nikad nije unio u njihov bračni krevet.

Kendall se prekoravala jer se nije suočila s njima. Uхватила ih je na djelu. Nisu mogli zaniijekati. Zašto ih nije ošinula prezirom što su ga svakako zasluživali?

Zato što u tom trenutku nije mogla učiniti ništa do povući se i lizati svoje rane. Kad ih je ugledala, nekoliko je trenutaka s posvemašnjom nevjericom zurila napola očekujući da će se okrenuti prema njoj, nasmijati se i reći: »Jesmo tel!« i tako joj staviti do znanja da je nasjela okrutnoj šali.

No nije bila riječ o šali. Sve je bila tragična stvarnost. Fascinirano i užasnuto promatrala je ljubavnike u strastvenom zagrljaju. Kad to više nije mogla podnijeti, neprimjetno se vratila prašnjavom cestom. Prije no što je stigla do automobila, obuzela ju je mučnina te je povratila u jarak uz cestu. Nekako se uspjela dovesti do kuće, iako se uopće nije sjećala puta.

Otađ je prošlo nekoliko sati. Ljutnja je zauzela svoje mjesto u njezinim osjećajima i tako umanjila bol. Bila je spremna suočiti svoga muža s njegovom izdajom, iako nije bila sigurna na koji će način to učiniti. To se nije moglo unaprijed planirati i uvježbati.

U svakom slučaju, više nije imala vremena. Vratio se kući.

Gledala je kako njegov automobil skreće s glavne ceste na njihov dugački prilaz. Dvaput je zatrubio kad ju je opazio na trijemu. Izašao je iz automobila, nasmiješen i sretan što je vidi.

- Zdravo! Nazvao sam te u ured, ali mi je tvoja tajnica rekla da si rano otišla. Gdje si bila?

- Morala sam obaviti neke sitnice.

Potrčao je uza stube, odložio torbu za spise na trijem, prebacio sako preko naslona stolice i sagnuo se kako bi je poljubio u čelo. Morala je skupiti svu svoju snagu i samokontrolu kako se ne bi okrenula od njega. Barem joj nije poljubio usne. To ne bi mogla podnijeti.

Opazio je da nije dobre volje pa je suosjećajno upitao: - Težak dan?

- Prosječan.

Prosječan? Upravo suprotno, nije mogao biti teži. Izdao ju je životni partner i klijentica čija je budućnost ležala u njezinim rukama.

Matt je olabavio kravatu i sjeo na stolicu kraj nje.

- Veći dio dana proveo sam pri telefonu i pokušavao nekoga iz vlade navesti na razgovor o novom proračunu za javno školstvo. U Columbiji nitko nema vremena za intervju, osim ako nisi iz moćnih novina nekog velegrada.

Skinuo je cipele i čarape. Jedan je gležanj položio na koljeno druge noge i počeo si masirati stopalo. - Jesi li danas razgovarala s tatom?

- Ne.

- Ni ja se nisam čuo s njim. Pitam se čime se bavi. Mislim da ću ga nazvati.

Zaustavila ga je prije nego je stigao do vratiju. - Matt, kad mogu očekivati onaj popis pitanja?

- Kakav popis pitanja?

- Za intervju s gospodom Lynam.

Pucnuo je prstima. - Oh, tako je. Znači, slažeš se s idejom? Imam li zeleno svjetlo?

- Da je intervjuiraš ili jebeš?

Pristup nije bio naročito otmjen, ali je predstavljao do- bar udarac i svakako je poslužio svrsi. Na licu mu se pojavio zabezeknuti izraz.

Puno mirnijim glasom no što je očekivala, Kendall je rekla: - Nemoj se sramotiti, niti me vrijeđati, glumeći nevinašce. Ovo nije ružna glasina što sam je čula kod frizera. Poslijepodne sam pošla do njezine kuće i vidjela vas zajedno usred bijela dana. Mogla sam doći samo do jednog zaključka. Ništa nije bilo prepušteno nagađanju.

Prišao je ogradi trijema i zagledao se preko dvorišta, okrenuvši joj leđa. Sa sve slabije kontroliranim strplje- njem, Kendall je čekala njegov odgovor. Već ga je htjela zasuti verbalnim napadom kad se konačno okrenuo prema njoj. Smireno je prekrižio ruke na prsima.

- Ono što si vidjela nema nikakve veze s tobom.

Riječi je izgovorio razumno i spokojno. Možda su je baš zbog toga pogodile poput plimnog vala. - Nema veze sa mnom! - viknula je. - Nema veze sa mnom? Ja sam ti žena!

- Upravo tako, Kendall. Izabrao sam tebe za svoju ženu.

- A Lottie Lynam za ljubavnicu!

- Točno. Prije puno godina. Dok tebe nisam još ni po- znao.

- Puno godina?

Ponovno joj je okrenuo leđa, ali je ona skočila sa sto- lice, jurnula k njemu, uhvatila ga za rukav i prisilila da je pogleda. - Kako dugo već spavaš s njom, Matt? Želim znati.

Popustila je njegova samokontrola pa je grubo odgurnuo njezinu ruku. - Od svoje četrnaeste godine.

Kendall je zaprepašteno ustuknula.

- Eto. Je li ti sad bolje, Kendall? Jesi li zadovoljna što si to otkrila? Jasno da nisi. Trebala si to ostaviti na miru.

Međutim, on se tu nije zaustavio. Nije stao na toj zapanjujućoj obavijesti. Sad je veza izašla na vidjelo pa nije ništa zadržao za sebe.

- Još od vremena kad smo bili radoznala djeca, nešto je postojalo između Lottie i mene - počeo je. - Kemija, karma, kako god hoćeš. Oduvijek me je privlačila, a i ja nju. Kad nam je bilo četrnaest godina, zadovoljili smo svoju radoznalost. Tako je počelo.

Kendall je pritisnula prste na usne kako joj ne bi podrhtavale. Situacija je bila gora no što je u početku mslila. Puno gora. Ovo nije bila obična, kratkotrajna veza, pogreška koju će ispraviti i potom na nju gledati s kajanjem i žaljenjem. On i Lottie Lynam imali su više od običnog ljubakanja. Imali su vezu koja je trajala dulje od većine brakova.

Kendall se pripremila za svađu. Očekivala je da će najprije čuti nijekanje, zatim priznanje, te na kraju molbu za razumijevanjem i opraštanjem. Nije se pripremila na ovo.

- Nakon tog prvog puta, Lottie i ja kradomice smo se sastajali kad god bi nam se za to ukazala prilika. Ja sam izlazio s drugim djevojkama. Ona je izlazila s drugim mladićima. No to je bilo samo zato da nitko ne otkrije našu vezu. Lottie je kupovala kondome kako ljekarnik ne bi tati ispričao koliko ih koristim. Posljedica toga bila je dolazak Lottie na loš glas. Nitko nije znao da ima samo jednog ljubavnika.

- Jasno, na kraju se saznalo da se krišom sastajemo. Tata je o tome čuo. Pitao me je jesu li glasine istinite; zanijekao sam. Zatim me je jednog vikenda ostavio samog kod kuće, navodno kako bi otišao na sajam sportske opreme u Memphis. Lottie je bila u krevetu sa mnom kad je uletio u kuću.

- Pozvao je njezina oca da dođe po nju. Tata me je dobro namlatio i održao mi predavanje o ženskim zamkama, o tome kako su djevojke poput Lottie hvatale

momke kakav sam ja. Zatim mi je dao ime i adresu jednog bordela u Georgiji. Rekao je da će rado platiti kad god osjetim potrebu za ženom. No, trebao sam se kloniti ološa kakva je Lottie. Od petljanja s njom ne može pro- izaći ništa dobro, govorio je.

- Neko sam se vrijeme bojao sastajati s njom od straha da nas ponovno ne otkrije. Zatim sam otišao na fakultet. Godine su prolazile, a sjećanje na nju je blijedjelo. Diplomirao sam, vratio se u Prosper i počeo raditi na

kupovini novinske kuće. Kad sam to sredio, pošao sam u osiguravajući zavod kako bih osigurao zgradu i opremu. Tamo je sjedila Lottie.

Na trenutak je ušutio, kao da je zamišlja kako sjedi za pisaćim stolom u uredu osiguravajućeg zavoda.

- Razmijenili smo poglede. To je bilo dovoljno. Nastavili smo tamo gdje su nas prekinuli. Nekoliko je godina sve bilo sjajno. Zatim je počela postavljati ultimatumе. Rekla je da je moram oženiti ili posve nestati iz njezina života. Mislio sam da je to samo smicalica pa sam je prestao vidati. Tri mjeseca kasnije udala se za Charlieja Lynama.

- Da bi napakostila tebi.

Klimnuo je glavom. - Tada joj je život postao vrlo težak.

- Osim u trenucima što ih je provodila s mojim mužem.

Nestrpljivo je prošao prstima kroz kosu. - Danas je bio izuzetak, Kendall. Nisam bio s Lottie otkako smo se vjenčali. Zamisli kako sam se osjećao kad sam čuo da je ti za- stupaš na suđenju za ubojstvo. To mi se uopće nije svi- djelo, ali ništa nisam mogao učiniti.

- Zašto si danas pošao k njoj?

- Ne znam - razdražljivo je odgovorio. - Kakve to veze ima?

- Za mene ima. Prekršio si naše bračne zavjete. Želim objašnjenje. Mislim da mi barem toliko duguješ.

Očito se osjetio stjeranim u kut jer je bijesno zurio u nju i nervozno grickao unutrašnju stranu obraza. - Ne može se objasniti, u redu?

- Ne. Nije u redu. - Morala se boriti sa svojim pono- som, ali ju je nešto prisiljavalo da ga pita. - Voliš li je, Matt?

Zanijekao je odmahnuvši glavom i odlučnim niječnim odgovorom. - No Lottie je uvijek uspijevala...

- Što? - poticala ga je. - U čemu je uspijevala?

- Ispunjavati određene potrebe! - viknuo je.

- Potrebe koje ja ne mogu zadovoljiti?

Čvrsto je stisnuo usne i ništa nije rekao, iako je odgovor bio jasan i teško je pogodio Kendallino samopoštovanje. Hoće li, nakon današnjeg dana, ikad imati povjerenja u svoju ženstvenost?

Kao da joj je mogao čitati misli, Matt je rekao: - Nikad te nisam želio povrijediti.

- Pa, malo je kasno za to, gospodine Burmwood, jer si me užasno povrijedio. Isto tako, bijesna sam, ali najviše osjećam zbunjenost. Ako Lottie tako odgovara tvojim potrebama, zašto je, dovraga, nisi oženio?

S nevjericom ju je pogledao i kratko se, neveselo nasmijao. - Oženio nju? To nije dolazilo u obzir. Tata mi nikad ne bi dopustio.

- Kako to misliš, ne bi ti dopustio? Zar je Gibb trebao odlučivati umjesto tebe? Je li mene izabrao on ili ti?

- Nemoj mi stavljati riječi u usta, Kendall.

- A ti nemoj sa mnom razgovarati tako superiornim tonom.

- Postaješ histerična.

- Nisam histerična. Bijesna sam. Vraški bijesna. Nasamario si me. Napravio si budalu od mene.

Raširio je ruke u pokretu ogorčenja i nevinosti. - Kako sam te nasamario?

- Udvarao si mi i pretvarao se da me voliš.

- Doista te volim. Godinama sam čekao da naiđe sa- vršena žena za mene, a ti si ta. Odabrao sam te jer si ob- darena svim kvalitetama što sam ih tražio.

- Kao da kupuješ novi automobil. Čekao si na pravi model prije kupovine.

- Ponašaš se nerazumno, Kendall.

- Držim da je moje nerazumno ponašanje posve opravdano.

- Zato što sam jednom zastranio? Jer sam proveo jedno poslijepodne sa starom ljubavi? Ne shvaćam zašto si tako šokirana i uzrujana.

Nije mogla povjerovati vlastitim ušima. Tko je ovaj čovjek? Pozna je li ga ona uopće? Pozna je li on nju? Zar mu nije jasno kako je njoj važna vjernost? Nikad nisu o tome posebno razgovarali, ali valjda se samo po sebi razumjelo da ona očekuje vjernost.

- Što bi bilo da sam ja zastranila? - upitala je. - Što bi bilo da si ti mene uhvatio kako vodim ljubav s bivšim draganom?

- To uopće nije isto.

- U čemu je razlika?

- Drugačije je - kratko je rekao.

- Ne postoje dvije zbirke pravila, Matt, jedna za dje- čake i druga za djevojčice.

-Ovaj se razgovor spustio na apsurdno niske grane. Želio bih ga sada prekinuti, poći u kuću i presvući se. - Pokušao je proći kraj nje, ali mu je ona prepriječila put.

-Ovaj razgovor nije apsurdan, i teško da ćemo ga samo tako zanemariti. Vidjela sam te s njom, Matt. Vidjela sam kako ste se priljubili jedno uz drugo i, iskreno rečeno, mislim da se zavaravaš kad je riječ o tvojim osje-

ćajima prema Lottie. Ni izdaleka nije izgledalo onako usputno kako ti pokušavaš prikazati. Zapravo, bilo je posve suprotno. Ne mogu se pretvarati da se nije dogodilo. Ne mogu jednostavno zaboraviti da si počinio preljub.

Glas joj se slomio. Duboko je udahнула kako ne bi briznula u plač. Svaki znak slabosti ugrozio bi njezin položaj.

Kad je uspostavila kontrolu nad glasom, nastavila je: - Želim da se preseliš u Gibbovu kuću. Treba mi vremena da to raščistim sama sa sobom. Dok to ne učinim, ne želim živjeti u istoj kući s tobom.

Skrušeno joj se osmjehnuo, kao da je njezina naivnost pobudila njegovo suosjećanje. - To se nikad neće dogoditi, Kendall - tiho je rekao. - Ovo je *moja* kuća. Ti si *moja* žena. Nisam pošao k Lottie s namjerom da te povrijedim. Žao mi je što si me vidjela s njom, ali sad ćeš to lijepo zaboraviti.

Odgurnuo ju je s puta i posegnuo za kvakom ulaznih vratiju. Kao da se ništa nije dogodilo, obratio joj se uobičajenim glasom: - Tata i ja imamo nekog posla na zakupljenom lovištu. Vjerojatno ću se jako kasno vratiti kući.

22. poglavlje

Za manje od deset minuta Matt se presvukao u sportsku odjeću i čizme, pripremio platnenu torbu s lovačkom opremom i izašao iz kuće. Činilo se da ga zabavlja njezino odbijanje poljupca za pozdrav.

Dugo po njegovu odlasku Kendall je ostala sjediti na trijemu, ukočena od očaja. Nije znala što ju je više pogodilo, Mattova nevjera ili njegovo bezbrižno zanemarivanje preljuba.

Zar je očekivao da mu progleda kroz prste zato što je ovo prvi put da ju je prevario? Možda bi mu trebalo čestitati što je tako dugo odolijevao iskušenju? Kako se usuđuje njezin bijes samo tako zanemariti, umjesto da ga shvati ozbiljno kako bi trebalo!

Točno bi trebala spakirati svoje stvari i otići dok ga nema. To bi ga uzdrimalo!

No to bi bilo prepuštanje ljutitim nagonima, a ne mudra, dobro promišljena odluka. Ako želi stvoriti dobar brak, ne smije reagirati prenakljeno. Njegova ju je nevjera teško pogodila; nikad se od toga neće posve oporaviti. Ipak, znala je da bijes i ponos mogu biti podjednako razorni.

Najteže joj je bilo prihvatiti činjenicu da je Matt već godinama zaljubljen u Lottie i bio bi je oženio da je Gibb dao svoj pristanak.

Lottie nije bila tip žene kakvu je Gibb namijenio svom sinu. Nije odgovarala standardu Burnwoodovih. No Gibb je odobravao izbor Kendall Deaton, kulturne, školovane i otmjene.

Njezin je jedini nedostatak u tome što ne može ispuniti muževljeve potrebe, s gorčinom je pomislila.

Pitala se je li nju izabrao Matt ili Gibb. Plašila ju je pomisao da Gibb ima tako puno kontrole nad Mattovim odlukama. Sve dok je u Gibbovoj milosti, nema se čega bojati. No ako naljuti svog svekra, steći će moćna neprijatelja.

Zasad je potisnula tu mučnu misao. Sad je morala odlučiti što će učiniti po pitanju svog braka.

Želi li ga sačuvati? Da, želi. Dakle, kako će to postići?

Imala je dvije izrazite prednosti pred Lottie Lynam. Prvo, Gibb je nije želio, a Matt je puno držao do Gibbova mišljenja. Drugo, Lottie nije mogla imati djece. Kendall je nosila Mattovo dijete.

No, umjesto da je njezino tajno oružje utješi, ono joj je samo uvećalo bol. Ona i Matt bi večeras trebali slaviti. Trebali bi se diviti čudu prirode što ga je stvorila njihova ljubav. Morali bi razmišljati o dječjoj sobi, raspravljati o imenima, pripremati blistavu budućnost za svoje dijete.

Međutim, on je izašao i ostavio je samu i utučenu da u glavi odmotava prizore njega i Lottie. On je bez grižnje savjesti pošao za svojim poslom.

- Proklet bio! - rekla je. Kako je mogao jednostavno otići i pretvarati se da se ništa nije dogodilo? Čak joj nije pružio priliku za dobru svađu.

Odjednom je skočila sa stolice i utrčala u kuću. Zadržala se tek toliko da uzme svoju torbicu. Nekoliko sekundi nakon što je donijela odluku već je sjedila u automobilu i jurila niz prilaz.

Željela je ostati u braku s Mattom. Htjela je osnovati obitelj. Željela je *pripadati* obitelji.

No ne ako je to značilo žrtvovanje samopoštovanja.

Neće dopustiti da je ignorira. Neće postati otirač za noge. Neće Mattu dopustiti da njezino ogorčenje svede na običan napadaj gnjeva.

Ako želi da se njihov brak održi, mora priznati svoju krivnju. Mora joj dati riječ da neće obnavljati svoju vezu s Lottie ili s bilo kojom drugom ženom. O vjernosti se nema što raspravljati. Ako bude htio priznati da je pogriješio, ona će mu oprostiti.

No ponuda vrijedi samo večeras.

Neće čekati kod kuće poput poslušne, pokorne male ženice dok se on ne vrati. Pobjegao je od svađe, dakle, ona će svađu odnijeti k njemu. Ako je Gibb s njim, još bolje. Neka svom ocu objasni otrcanu, izvanbračnu aferu s Lottie Lynam.

Kendall je znala da će u tome imati Gibbovu bezrezervnu podršku.

Već se spustio mrak kad je izašla iz grada. Uskoro joj je postalo jasno da neće biti tako lako pronaći Matta kao što je u početku mislila. Sad kad su svjetla Prospera ostala daleko iza nje, nije se imala po čemu ravnati.

Samo je jednom bila s Mattom na zakupljenom lovištu. Ondje se nalazila malena jednostavna koliba što su je on i Gibb sami izgradili. Ponosno joj je pokazivao kućicu. Sad je požalila što nije više pazila na put kojim su do kolibe stigli.

Cestice što su vijugale kroz šumovite brežuljke oko Prospera bile su neasfaltirane, uske i mračne. Rijetko je koja imala prometne znakove. Samo su ovdašnji starosjedioci mogli razlikovati jednu stazu od druge. Pridošlici sve su djelovale jednako.

Zaključila je da jednom ipak mora naići na nešto poznato pa je nastavila vožnju. No, kad je prošla kraj istog trošnog štaglja što ga je vidjela prije desetak minuta, morala je priznati da se izgubila.

Zaustavila je automobil nasred ceste. - Prokletstvo! - Suze frustriranosti navrle su joj na oči. Očajnički je željela naći Matta. Što prije to raščiste, prije će to ostaviti iza sebe i nastaviti sa svojim životima.

Razdraženo je izašla iz automobila i ogledavala se na sve strane, pokušavajući otkriti nešto poznato. Sa svih ju je strana okruživala duboka, prijeteca šuma.

Ponovno je sjela u automobil i krenula, svjesna da prije ili kasnije mora naći cestu kojom će se vratiti u Prosper. Mora odustati od potrage za kolibom u ovo doba noći.

Shvatila je da joj je koristilo što se izgubila. Imala je vremena za smirivanje prije suočavanja s Mattom. Sad će imati priliku razmisliti o

problemu sa svih strana. Možda bi mogla otkriti što je zapravo natjeralo Matta da potraži društvo svoje bivše ljubavnice. Možda ona na neki način snosi krivnju?

U želji da se što prije pomiri s mužem, Kendall je ubrzala. Kad je automobil izbio na vrh jedne strmine, primijetila je crvenkasti odsjaj iznad krošnji, udaljen otprilike kilometar. Najprije je u panici pomislila da je riječ o šumskom požaru. No uskoro je odbacila tu zastrašujuću mogućnost jer se činilo da je vatra ograničena na maleno područje.

Kako se približavala rasvijetljenom mjestu, krajolik joj je postajao sve poznatiji. Shvatila je gdje se nalazi. Bila je ovdje prošlog studenog, onog jutra kad su klali svinje. Odavde je barem znala put do svoje kuće. Možda će je Matt već ondje čekati nakon što je dobro promislio.

Ipak je maknula nogu s papučice za gas i zakočila. Što to gori?

Možda je njezina prva misao ipak bila točna. Netko je mogao ostaviti neugašenu logorsku vatru. Nije bilo nikakvih automobila na vidiku pa se moglo zaključiti da nitko ne pazi na vatru. To je rizik za cijelu šumu.

Zaustavila je automobil, ali nije ugasila motor. Oprezno se ogledala naokolo, otvorila vrata i izašla. U toplom, proljetnom zraku osjećao se jak miris dima.

Zabrinuto je promatrala mračnu šumu. Možda bi se što brže trebala vratiti u grad i o ovome obavijestiti vođu vatrogasaca.

No što ako je riječ samo o grupi tinejdžera ili obitelji okupljenoj oko roštilja? Napravila bi nepotrebnu gužvu.

To bi bio još jedan događaj što bi je izvrgnuo ruglu, baš kao i njezina nesvjestica tijekom klanja svinja.

U jedno je bila sigurna; ne može tek tako otići ako postoji i najmanja mogućnost šumskog požara. Skupivši hrabrost, krenula je pješice.

Nije bila odjevena za hodanje kroz divljinu jer je na sebi još uvijek imala strogi poslovni kostim i visoke pete. Njezine čarape nisu imale nikakvih izgleda. Grmlje i drugo raslinje bujalo je nakon mjeseci zimskog sna i čupalo joj kosu i odjeću, ostavljajući ogrebotine na njezinim rukama i nogama. Nešto je šušnulo u grmlju na nekoliko metara od nje, ali je ona brzala dalje ne zaustavljajući se da provjeri o čemu je riječ.

Vrisak se prolomio zrakom.

Kendall se ukočila. Strah ju je zgrabio za grlo. Što je to bilo, za ime svijeta? Životinja? Nekakva divlja mačka? Nisu li pantere tako zvučile?

Ne, to je bio ljudski glas, užasno, strahovito ljudski. Na što li je naišla, za Boga miloga?

Nakon prvog vriska uslijedilo je nekoliko isprekidanih krikova čiste agonije.

Potaknuta nečijom očitom potrebom za pomoći i zaboravljajući na svoj strah, Kendall je žurno nastavila svoj put. Izgubila je utabanu stazu jer je nastojala pronaći najbrži put. Morala se rukama i nogama probijati kroz gusto raslinje. Nije obraćala pozornost na bolove dok su joj grane derale kožu, a trnje je bolo sa svih strana.

Zatim je pred sobom ugledala poznatu čistinu. Između stabala vidjela je plamsanje vatre i obrise ljudi.

Bilo je dvadeset do trideset ljudi. Vikali su. Međutim, nije se činilo da viču od straha ili boli.

S olakšanjem je zastala kako bi došla do daha, zabrinuta da bi zastrašujuća trka kroz šumu mogla naškoditi njezinu djetetu. Oslonila se rukom o deblo stabla, savila se u struku i duboko disala.

Iznenadna provala smijeha navela ju je da ponovno podigne glavu. Radoznalost ju je tjerala da otkrije kakav je ovo skup. No osjećala je da mora oprezno napredovati.

Dok ne otkrije tko je i zašto vrisnuo, oprez je bio najbolji pristup.

Uskoro je razabrala da je grupa sastavljena isključivo od muškaraca. Zar je naišla na nekakvo uvođenje u bratstvo? Gotovo je zaključila da je o tome riječ kad je primijetila poznato lice koje ju je zaprepastilo.

Dabney Gorn. Što li okružni tužitelj radi u ovoj zabiti? A tamo je i sudac Fargo. Je li to sastanak nekakva kluba?

Također je opazila predsjednika školskog odbora, upravitelja pošte u Prosperu, Hermana Johnsona, te Boba Whitakera, pastora.

Pozornost svih bila je usredotočena na nešto što se nalazilo na zemlji. Oko toga su stvorili čvrsti krug pa Kendall nije mogla dobro vidjeti i shvatiti o čemu je riječ.

Zamalo je iskočila iz kože kad se prolomio još jedan vrisak. Herman Johnson zabacio je glavu i ispustio jodlavi urlik od kojeg joj se krv sledila u žilama, a nekolicina ostalih podigla je ono što je ležalo na tlu.

To je bio kršćanski križ.

Za njega je bio čavlina zabijen Michael Li.

23. poglavlje

M ladić je bio nag.

Na mjestu gdje su mu trebale biti genitalije nalazila se rana iz koje je šikljala tamnocrvena krv. Glava mu je beživotno visjela nad mršavim prsima. Bio je ili mrtav ili onesviješten.

Kendall se ukočila od užasa pa nije mogla ni vrisnuti. U nijemoj prestravljenosti gledala je kako Johnson stavlja desnu nogu na spremne ruke jednog od ljudi koji ga je gurnuo prema gore. Kad se našao na istoj visini s Michaelom Lijem, pograbio ga je za kosu i podignuo mu glavu. Zatim mu je silom otvorio usta i nešto gurnuo unutra. Kendall je lako mogla pogoditi o čemu je riječ.

Kad je Johnson skočio na zemlju, svi su mu klicali. Klicanje je uskoro prestalo, a grupa je sablasno utihnula. Nekoliko časaka kasnije počeli su pjevati crkvenu pjesmu.

Kendall je osjetila nalet mučnine. Progutala je žuč kako ne bi povratila i stala se oprezno vraćati unatrag bojeći se da je ne otkriju. Bila je svjedokom divljačkog pogubljenja nedužna mladića. Kad bi znali da ih je vidjela, ni prema njoj ne bi imali više milosti nego prema Michaelu Liju.

Čim je bila sigurna da je više ne mogu vidjeti, dala se u mahniti bijeg, probijajući se naglavce kroz raslinje, ne pazeći na buku što ju je stvarala. Nisu je mogli čuti. Još uvijek su pjevali crkvenu pjesmu karikirajući skladateljeve svete riječi.

Spotaknula se preko korijena i zamalo pala. Refleksno je zaštitnički položila ruku na trbuh. Znala je da se mora čuvati radi djeteta. Mora usporiti. No ne smije se zadržavati. Ako odmah obavijesti organe vlasti, mogli bi ih uhititi na mjestu odvratnog zločina.

- Moj Bože - dahnula je pomislivši na šok što će ga ovaj događaj izazvati u zajednici. Kako li je Herman Johnson, kojeg je većina žitelja držala neugodnom budalom, nagovorio sve te stupove društva na sudjelovanje u takvoj grozoti?

Brzo se krećući, ali opreznije nego ranije, Kendall se pokušala vratiti na stazu kojom je ranije došla, no to se u mraku pokazalo nemogućim. Tmina je sakrila uleknuće u tlu dok nije bilo prekasno.

Izgubivši tlo pod nogama, pala je prema naprijed i teško se srušila licem prema zemlji. Od pada je ostala bez daha pa je nekoliko trenutaka mogla samo ondje ležati i duboko disati.

Tada je osjetila odvratani smrad od kojeg je ponovno zamalo povratila. U istom je trenutku shvatila da ne leži na zemlji nego na tkanini. Oduprla se rukama i podigla na koljena. Kad je to učinila, našla se licem u lice s Bamom.

Polu mu je lica nedostajalo, a druga se polovica već uvelike raspadala. Jedna njegova očna duplja bila je prazna, ako se izuzmu insekti koji su onuda vrvjeli.

- Jojoojoojoj! - Kendall je cviljela od straha, četvero- noške se pomaknula unazad i povratila.

Tada se, još uvijek na sve četiri, zagledala u tijelo koje se raspadalo, očito zakopano u previše plitki grob da bi ga zaštitio od lešinara. Meso je otkidano s kostura, ali nisu ga ubile životinje. Umro je od metka. Nasred čela nalazila se rupa.

Samoubojstvo? Teško. Je li samo slučajnost što se Bamino tijelo nalazi tako. blizu mjesta pogubljenja? Kendall je bila gotovo sigurna da zna tko ga je ubio.

Koljena su joj se strahovito tresla, ali se ipak nekako podigla na noge. Zaobišla je Bamine ostatke i nastavila se naslijepo probijati u smjeru ceste. Prilično je skrenula s puta, ali je ipak njezin automobil bio na vidiku. Jurnula je prema njemu i s olakšanjem ustanovila da motor još uvijek radi. To će joj uštedjeti vrijeme. Osim toga, ruke su joj se tako tresle da vjerojatno ne bi uspjela pogoditi bravu.

Dok je vozila, planirala je svoje postupke. Na putu do središta grada mora proći kraj svoje kuće. Zašto se ne bi ondje zaustavila i nazvala šerifa? Možda će, daj Bože, Matt biti kod kuće. Trebala ga je. Njegova je nevjera postala beznačajna u usporedbi s ovim što je upravo vidjela.

Usredotočila je pogled na cestu, čvrsto stiskala volan i nastojala se koncentrirati na ono što mora učiniti, ali joj se pred oči stalno vraćao Michael Li pribijen na onom užasnom križu. Ponovno je čula klicanje muškaraca kad su mu gurnuli genitalije u usta.

I Bama. Dragi, bezopasni Bama koji je za svakoga imao ljubaznu riječ, koji je predviđao vrijeme s iznimnom točnošću. Nema sumnje da su ga pogubili jer je narušavao urednost grada. Predstavljao je smetnju, beskorisnog žitelja, loš uzor za prospersku djecu.

Moj Bože, koliko su još nepoželjnih osoba uklonili ili kaznili na ovaj divljački, barbarski način?

Billy Joe Crook? Zasigurno! On je bio lopov pa su mu odsjekli ruku. Tko bi opovrgnuo naoko nedužnu, iako tragičnu, priču o nesreći? Billy Joe sigurno ne bi jer bi ugrozio svoj život kad bi razotkrio da je njegova nesreća zapravo djelo skupine samozvanih sudaca.

Oni su se držali uzrečice »oko za oko«. Michael Li prešao je granicu s bijelom djevojkom. Osudili su ga na kastraciju i smrt.

Kendall je sretno uzviknula kad je pred kućom ugledala Mattov automobil. Potrčala je uza stube dozivajući ga. Dok je jurila hodnikom, on je izašao iz spavaće

sobe, a bilo je očito da se upravo istuširao. Kosa mu je još uvijek bila vlažna. Oko struka je omotao ručnik.

- Kendall, gdje si bila? Vratio sam se i našao kuću praznu. Nakon naše svade-

- Matt, hvala Bogu da si ovdje. - Bacila mu se u zagrljaj i jecala uz njegova naga prsa.

Čvrsto ju je stisnuo uza se. - Draga! Možeš li mi oprostiti? Možemo li početi iznova?

- Da, naravno, ali slušaj, slušaj me!

Kad se odmaknula od njega, shvatio je da njezino oduševljenje što ga vidi ne proizlazi iz strasti. - Što se, za ime svijeta, dogodilo? Blijeda si poput duha. Što ti je to u kosi? - Uklonio joj je s glave grančicu i radoznalo se zagledao u nju.

- Matt, bilo je užasno. - Jecala je. - Nikad u to ne bih povjerovala da nisam vidjela vlastitim očima. Tamo je bio Michael Li. Vjerojatno ga ne poznaješ. On je... Nije važno, mogu ti kasnije objasniti. Moraš se odjenuti. Odmah ću nazvati policiju. Mogu se ovdje sastati s nama jer im je usput. Povest ću ih do-

- Kendall, smiri se. O čemu, za ime svijeta, govoriš? - Imao je vremena da je pogleda od glave do pete pa je postao jednako zabrinut kao i ona. Dotaknuo joj je obraz, a prst mu se zacrvenio. - Krvariš. Kako si dobila sve ove ogrebotine?

- Dobro mi je. Doista. Samo sam uplašena.
- Tko te je povrijedio? - ljutito je pitao. - Blizanci Crook? Ako su oni gadovi-
- Ne, ne! - viknula je kako bi ga nadglasala. - Slušaj, Matt. Ubili su Michaela Lija. Barem mislim da je bio mrtav. Kastrirali su ga i posvuda je bilo krvi. Na njemu, na tlu. - Oslobodila se njegova zagrljaja i prekoračila hrpu prljave odjeće kako bi stigla do telefona. Utipkala je 911.
- Uopće te ništa ne razumijem, Kendall. O kome to govoriš?
- *Michael Li - nestrpljivo je ponovila. - Mladić kojeg su lažno optužili da je silovao Kim Johnson. Ubili su i Bamu. Našla sam njegovo tijelo u šumi dok sam bježala.*
- Halo? Da? Ovdje - Ne, nemojte me prisiljavati da čekam! - vrisnula je u telefonsku slušalicu, a glas joj se slomio.
- Matt joj je brzo prišao. - Kendall, histerična si.
- Ne, nisam. Kunem se da nisam. - Progutala je slinu i silom potisnula sve veću histeriju što ju je zanijekala. Zubi su joj nekontrolirano cvokotali. - Smirit ću se kad stigne policija. Mogu ih odvesti točno na mjesto događaja.
- Kakvo mjesto?
- Tamo gdje se kolju svinje. Vjerojatno ondje ubijaju ljude kako se ne bi vidjela krv - dodala je misao koja joj je odjednom pala na pamet. - Lukavi su. I ima ih tako puno. Ljudi koje poznajemo i nikad ne bismo u njih posumnjali.
- Što si radila sama u šumi u to doba?
- Pošla sam tebe potražiti. - Vrele, slane suze slijevale su se niz njezine obraze. - Željela sam te vidjeti. Nisam htjela da ovo s Lottie nabuja i postane nepopravljivo. Nisam mogla dočekati da dođeš kući kako bismo sve sredili. Pokušavala sam naći kolibu, ali sam se izgubila.
- Hitna služba. Kako vam mogu pomoći?
- Da, halo? - Mattu je znakom pokazala da se netko napokon javio na telefon. - Smjesta mi treba policija ili šerifov ured. Zovem se-
- Matt joj je istrgnuo slušalicu iz ruke i spustio je. Zaprepašteno se zagledala u njega. - Zašto si to učinio? Moram ovo prijaviti! Mogu ih povesti onamo. Ako stignu na vri- jeme-
- Nikamo nećeš poći, osim pod tuš i u krevet. - Pomi- lovaio ju je po kosi.
- Šuma može noću djelovati sablasno ako nisi naviknula na nju. Izgubila si se i uhvatila te panika. Imaš napadaj tjeskobe. Nakon toplog tuša i hladne čaše vina, sve ćeš to zaboraviti.

- Ovo nije napadaj tjeskobe! - Shvativši da njezin vrištavi ton samo potkrepljuje njegovu teoriju, duboko je udahнула. - Sasvim sam prisebna, uvjeravam te. Užasnuta sam, ali nisam luda.

- Nisam ni rekao da si luda. No u posljednje si vrijeme pod velikim pritiskom i-

Odgurnula ga je od sebe. - Prestani se pokroviteljski ponašati i *slušaj*. Matt, oni su-

- Kao prvo, tko su ti »oni« o kojima stalno govoriš?

- Gotovo svi koji u ovom kraju obnašaju nekakvu vlast. Mogla bih ti nabrojiti desetak uglednih ljudi.

Počela mu je na prste nabrajati, ali ju je on iznova prekinuo. - I ti tvrdiš da svi oni imaju veze s kastriranjem i raspećem? Da i ne spominjem umorstvo prosjaka? - Skeptično je uzdignuo obrve. - Kendall, budi razumna. Kako možeš očekivati da ću povjerovati u takvu priču?

- Vjeruješ.

Zbunjeno je nakrivio glavu.

Stresla se. - Uopće nisam spomenula raspeće.

Spustila je pogled na hrpu odbačene odjeće na podu. Njegove su čizme bile pune blata, sitnih grančica i borovih iglica. Osjetila je i slabašan miris dima. Polako je vratila pogled na njegovo lice. Mirno ju je promatrao blaga izraza lica. - I ti si bio ondje, zar ne? - šapnula je oporim glasom. - Ti si jedan od njih. Gibb također.

- Kendall. - Pružio je ruku prema njoj.

Okrenula se i potrčala, ali je prešla tek nekoliko koraka dok je on nije zaustavio povukavši je za jaknu. - Pusti me! - Zamahnula je rukom iza sebe i pokušala mu ogrepsti lice rukama. Čula ga je kako je zastenjao od bola, a to joj je pružilo sitno zadovoljstvo.

- Jednostavno nisi mogla stvari ostaviti na miru, zar ne, gospodice Radoznalice?

Tresnula ga je laktom u trbuh. Pustio ju je i presavio se u struku. Kendall je jurnula prema vratima, ali ju je po- novno uhvatio.

Hrvali su se, ali joj je on na kraju ipak uspio stisnuti ruke uz tijelo. Lice mu se iskrivilo od bijesa. Kapljice su mu letjele iz ustiju kad se sagnuo i izderao joj se u lice.

- Želiš razgovarati sa šerifom? Ili šefom policije? Dobro. Naći ćeš ih tamo s ostalima.

- Tko ste vi?

- Bratstvo. Dijelimo pravdu jer su se takozvana demokracija i legalni sustav okrenuli protiv nas. Sad je sve na strani ološa. Kako bismo uravnotežili situaciju, morali smo uzeti stvari u vlastite ruke.

- Ubijate ljude?

- Ponekad.

- Koliko? Otkad se ovo događa?

- Već desetljećima.

Koljena su joj kleknula i zacijelo bi pala da je on nije držao. - Nadali smo se da ćeš nam se pridružiti, Kendall. U svakom slučaju, ne možeš se boriti protiv nas.

- Želiš li se kladiti?

Tresnula ga je koljenom u prepone. Opsovao je i presavio se. Kendall se bez razmišljanja naglo okrenula, pograbila veliku vazu s komode i svom ga snagom opalila po glavi. Srušio se poput klade i ostao nepomično ležati.

Nekoliko je trenutaka zurila u njegov nepomični lik, kao da ne vjeruje što je učinila. Disala je glasno i oštro. Pomislila je na dijete. Hoće li preživjeti ovu noć? Hoće li ona?

Samo ako uspije pobjeći.

Skinula je vjenčani prsten i bacila ga na Matta. Zatim je trkom krenula prema ulaznim vratima.

No kući su se približavali automobilski farovi. Vozilo se zaustavilo. Gibb je izašao iz svog kamioneta, popeo se stubama i pokucao.

Kendall je jurnula natrag u spavaću sobu i pograbila kućnu haljinu iz ormara.

- Dolazim! - doviknula je. Stigavši do ulaznih vratiju, navukla je kućnu haljinu i čvrsto je omotala oko sebe kako se ne bi vidjela njezina prljava odjeća i izgrebane ruke. U posljednjem se trenutku sjetila odbaciti cipele. Tada je odškrinula vrata i virnula van.

- O, zdravo, Gibb. - Nadala se da će njezino uzbuđeno disanje pripisati nečemu drugome, a ne strahu. Imao je na sebi sportsku odjeću. Čizme su mu bile jednako blatnjave kao i Mattove, a i on je oko sebe širio miris dima. Došao

je ravno s krvavog pogubljenja, ali to nitko ne bi pogodio po njegovu dobrostivu smiješku.

- Jeste li vas dvoje još uvijek na nogama?

Osvrnula se preko ramena, gotovo očekujući da će vidjeti Matta kako izlazi iz spavaće sobe i masira krvavu kvrgu na glavi.

Ako nije mrtav.

Razvukla je lice u čedan osmijeh, ili se barem nadala da je takav, i opet se okrenula svekru. - Zapravo, nismo. Mislim... pa, nismo još zaspali. Samo... znaš. - Budalasto se smijuljila, u stilu južnjačkih ljepotica. - Mogu ti pozvati Matta ako je doista važno da sad s njim razgovaraš.

Tiho se nasmijao. - Sumnjam da je važno kao ono što sad radi.

- Pa - rekla je namješteno plahim glasom - upravo si nas prekinuo u pomirbi. Ranije smo se malo porječkali. - Slutnja ju je navela da doda: - Nije li ti to spomenuo?

- Zapravo, jest, iako mi nije rekao zašto ste se posvađali. Došao sam vidjeti mogu li vam pomoći da izgladite stvari. - Široko se nacerio i namignuo joj. - Vidim da moje posredovanje nije potrebno. Zato idem kući, a vas prepuštam vašem poslu. - Kad je ispružio ruku i stisnuo joj podlakticu, pobojala se da će ponovno povraćati. - Vрати se svome mužu. Laku noć.

- Laku noć.

Okrenuo se i bučno sišao stubama.

Kako bi sve bilo još uvjerljivije, Kendall mu je doviknula: - Dođi ujutro na doručak, hoćeš li? Nedostaju mi tvoji slavni vafli.

- Doći ću oko osam.

Gledala je za njim dok se stražnja svjetla kamioneta nisu izgubila iz vida, a potom se žurno vratila u spavaću sobu. Matt se nije ni pomaknuo. Nije se mogla prisiliti da ga dotakne, čak ni kako bi provjerila osjeća li se bilo. Kakve to veze ima?

Bez obzira je li živ ili mrtav, život kakvom se privikla je završio.

24. poglavlje

Z ovem se Kendall Deaton Burnwood. Ovo što ću vam ispričati zvučit će

nevjerojatno. Mislit ćete da sam luda. Uvjeravam vas da nisam. - Zastala je i otpila gutljaj kole što ju je kupila u motelskom automatu.

- Slušam.

Agent Braddock iz FBI-a zvučio je pospano i nezainteresirano. Vraška šteta. Ono što mu ima reći naglo će ga razbuditi. Kako bi unijela vjerodostojnost u svoju nevjerojatnu priču, predstavila se kao braniteljica po službenoj dužnosti. Inače bi mogao pomisliti da razgovara s neakvim čudakom.

- Već gotovo dvije godine živim i radim u Prosperu. Večeras sam otkrila tajnu organizaciju za provođenje pravde koja čini nevjerojatne zločine, uključujući i umorstva. Grupa je sastavljena od najuglednijih ljudi. Nazivaju se Bratstvom. Moj... moj muž je jedan od njih.

- Sam je priznao da kažnjavaju svakoga za koga oni drže da treba biti kažnjen, ali se nekako provukao kroz pravni sustav.

- Ne znam koliko su ljudi uklonili tijekom godina, ali večeras sam osobno bila svjedokom umorstva. - Tada mu je ispričala o pogubljenju Michaela Lija i otkrivanju Baminih ostataka. - On nije bio zločinac, ali pretpostavljam da su i njega ubili.

Rekla je agentu što je vidjela u šumi, precizno i točno, smirenim glasom. Pretjerana emotivnost dovela bi u pitanje njezinu vjerodostojnost. - Ta je čistina duboko u šumi u pustom kraju. Ondje kolju svinje. I, pretpostavljam - drhtavo je dodala - ne samo svinje.

Zastala je shvativši da je on cijelo vrijeme šutio. - Jeste li još tamo?

- Još sam ovdje. Samo što... Pa, gospodo, ovo je vrlo neobična priča. Jeste li to navodno umorstvo prijavili mjesnoj policiji?

- Oni su također umiješani.

- Policija također? Shvaćam.

Bilo je jasno da uopće nije shvaćao. Samo joj je udovo- ljavao. Što bi mogla reći kako bi ga uvjerila da nije slučaj za umobolnicu? Odmaknula je kosu s čela i otpila još jedan gutljaj pića. Od napetosti je osjećala probadajuću bol u leđima. Vozila je preko dvjesto kilometara dok se nije osjetila dovoljno sigurnom i zaustavila se. Za cijelo vrijeme vožnje jednim je okom gledala cestu pred sobom, a drugim retrovizor.

Kad će se Matt osvijestiti i upozoriti ostale članove Bratstva da je ona otkrila njihovu tajnu? Ili, ako ga je ubila vazom, kad će netko otkriti tijelo? Nadala se da se to neće dogoditi prije osam ujutro kad Gibb dođe pri-

premiti vafle. Pogledala je na sat. Već su prošla dva sata ujutro. Vrijeme joj je istjecalo.

- Gospodine Braddock, rekla sam vam da će vam sve to zvučiti nevjerojatno.

- Morate priznati da jest pomalo nategnuto. O Prosperu znam da je to mala ugledna zajednica.

- Tako izgleda, ali to je kamuflaža. Čujte, znam da svakodnevno slušate šašave priče od čudaka, ali kunem se da govorim istinu. Vidjela sam kako su dječaka pribili na križ.

- Smirite se, gospodo Burnwood. Nikamo nećemo dospjeti budete li histerični.

- Nećemo niti ako me ignorirate.

- Ne ignoriram-

- U tom slučaju, što ćete poduzeti?

- Imenovali ste neke prilično važne ljude - rekao je okolišajući. - Ljude koji obnašaju vlast.

- Zar mislite da ja to ne znam? Najprije nisam mogla povjerovati da su svi oni upleteni. No, što više o tome mislim, sve postaje jasnije.

- Zašto ste to rekli?

- U gradu se osjeća neobična atmosfera. Ne mogu je točno opisati, ali *osjećala* sam je otkako sam stigla onamo. Ljudi nisu onako napadni kao *skinheads*. Nisu agresivni kao neke od poznatijih neonacističkih grupa. No, njihove su filozofije slične.

- To je uznemirujuće.

- Tim više što djeluju tako podmuklo. Ne možete ih opaziti. Ne možete odmah shvatiti što su oni zapravo. To su ljudi na položajima, od povjerenja i vlasti, a ne iza- zivači nereda s obrijanim glavama i svastikama na čelu. Ne nose halje i šiljate kape. Ne održavaju skupove na kojima viču rasne besmislice i propovijedaju bijelačku nadmoć. Kad o tome razmišljam, njima nije dovoljno ako je netko bijelac. Billy Joe Crook je bijelac. A to je bio i Bama.

- Billy Joe Crook?

- Ispričala mu je o maloljetnom prijestupniku i njegovoj »nesreći«. - Pretpostavljam da u očima Bratstva osoba mora biti bijela i *izabrana* - rekla je s jedva prikrivenim gađenjem.

Agent FBI-a duboko je udahnuo. - Zvučite mi poput razumne osobe, gospodo Burnwood. Ne vjerujem da ste sve ovo izmislili. Podnijet ću izvještaj i vidjeti što mogu učiniti.

- Hvala vam, ali podnošenje birokratskog izvještaja neće riješiti situaciju. Neću biti sigurna sve dok svi oni ne budu iza brave.

- Slažem se, ali prije nego počnemo uhićivati osumnjičene poslat ću čovjeka da pogleda čistinu o kojoj ste govorili. Ako nekoga privedemo zbog ispitivanja, primjerice vašeg muža, to bi upozorilo ostale. Mogli bi se raspršiti. Dobro se sakriti. Trebaju nam fizički dokazi prije uhićenja, a tada to moramo učiniti organizirano i prikriveno.

Imao je pravo, naravno. To je bila najbolja strategija. Međutim, ona neće mirno disati dok njezin muž, Gibb i ostali ne budu pod paskom. - Kad ćete početi?

- Ako mi sad kažete kako se može doći do tog mjesta, poslat ću nekoga onamo čim svane.

Rekla mu je gdje može naći Bamino tijelo. Bila je gotovo sigurna da će i Michael Li biti mrtav kad ga nađu. Bilo bi zanimljivo čuti kako objašnjavaju njegov nestanak iz prosperskog zatvora.

Dok je Braddocku pričala o svojoj borbi s Mattom, samo mu je rekla da ga je onesvijestila. Nije mu rekla kako se boji da ga je možda ubila. Preko tog će mosta prijeći samo kad i ako bude morala.

- Gdje se nalazite? - upitao je. - Ukoliko nađemo dokaze koji potkrepljuju vašu priču, bit ćete ključni svjedok i trebat će vam zaštita.

Nije imala ništa protiv toga. - Nalazim se u gradiću po imenu Kingwood. - Dala mu je broj državne ceste što je prolazila središtem gradića. - Uzela sam sobu u motelu *Pleasant View*. Ne možete ga promašiti. Smješten je uz autoput. Soba 103. Kad ćete stići ovamo?

- U devet sati.

Sedam sati. Hoće li izdržati tako dugo? Nije imala izbora. Pozvala je konjicu; morat će čekati dok ne stigne.

- Ostanite tamo - rekao joj je agent. - Nemojte počinuti neku glupost i pomisliti da ste hrabri. Ako je točno ovo što ste mi ispričali, a ja počinjem vjerovati da jest, imamo posla s vrlo opasnim ljudima.

- Vjerujte mi, znam. Nađu li me, bez razmišljanja će me ubiti.

- Drago mi je da to shvaćate. Nemojte izlaziti ni iz kojeg razloga. Jesu li vas mogli slijediti?

- Zaklela bih se da nisu.

- Nitko drugi ne zna gdje se nalazite?
- Ne. Vozila sam i nisam se zaustavila dok mi se nije učinilo da je dovoljno sigurno. Najprije sam nazvala vas.
- Dobro. Vozit ću neobilježeni automobil. Obična siva limuzina.
- Čekat ću vas.
- Bit ću tamo u devet sati i odvesti vas ravno u naš glavni ured u Columbiju.
- Hvala vam, gospodine Braddock.

Kendall je spustila slušalicu, ali je na njoj zadržala ruku. Treba li nazvati baku? Bilo kakav poziv u ovo doba prestrašio bi postariju gospođu. Ovaj bi je poziv užasn timer.

Podigla je slušalicu i birala broj.

- Ovo bi doista moralo biti vraški važno.

- Ricki Sue, ja sam.

Raspoloženje njezine prijateljice u trenu se promijenilo od ljutnje u iznenađenje. - Kendall, što-

- Je li netko s tobom?

- Je li papa katolik?

- Žao mi je, odista. Ne bih te molila za uslugu da nije od životne važnosti.

- Što se događa? Zar je nešto pošlo po zlu?

- Da, ali sad bi predugo trajalo da ti objašnjavam. Molim te, možeš li poći do bakine kuće i ostatak noći prove- sti s njom?

- Misliš... sada? - bez oduševljenja je upitala Ricki Sue.

- Mislim odmah.

- Kendall, koji se vrag-

- Molim te, Ricki Sue. Znaš da to ne bih tražila od tebe da situacija nije kritična. Ostani s bakom dok te ponovno ne nazovem. Zaključaj vrata i nikome ne otvaraj, čak ni Mattu ili Gibbu.

- Što-

- Ne javljaj se na telefon, ako najprije dvaput ne zazvoni. To će značiti da ja zovem. U redu, Ricki Sue? Pozdravi baku u moje ime i reci joj da sam zasad na sigurnosti. Nazvat ću čim budem mogla. Hvala ti.

Spustila je slušalicu prije nego se Ricki Sue mogla pobuniti ili postaviti još neko pitanje. *Ako* je Matt preživio, i *ako* je on i Gibb počnu tražiti, najprije će poći u Tennessee. Bakin je život također u opasnosti, kao i njezin. U opasnosti je i život njezina djeteta.

Kendall je odjednom shvatila što će joj budućnost donijeti. U najboljem slučaju, svi će članovi Bratstva biti uhićeni kako bi im se sudilo za njihove zločine. Ona će biti svjedokom najmanje jednog ubojstva. Mjesecima, a možda i godinama, bit će pod zaštitom države, dok se tužitelji budu mučili s dokazima i pripremali optužnicu. Sama bi istraga mogla potrajati godinama. Zatim će biti odgoda, kašnjenja, žalbi, beznadna zbrka zakonskih zavrzlama koje bi se mogle otezati unedogled. Ona i njezino dijete bit će u središtu zbivanja.

Dok se slučaj ne zaključi, njezin će život pripadati vladi. Pratit će svaki njezin pokret. Trebat će joj vladino dopuštenje za sve što bude htjela učiniti. O svom životu neće moći odlučivati ništa više nego lutka na koncu.

Pokrila je lice rukama i zastenjala. Zar je to trebala biti njezina kazna? Hoće li tako plaćati za ono što je učinila kako bi dobila posao u Prosperu?

Kad federalni agenti počnu čeprkati po zamračenim kutevima života svoje glavne svjedokinje, doživjet će veliko iznenađenje. Zasigurno će otkriti sve o Kendall Deaton. Koliko će joj vjerodostojnosti ostati kad njezina tajna izbije na svjetlost dana?

Uhvatila se u zamku što ju je sama stvorila te nije mogla okrivljivati nikoga do sebe. Poželjela je zaplakati, ali se bojala da neće moći prestati kad jednom počne. Ako je agent Braddock nađe u nekontroliranom plaču, zaključit će da je riječ o ženi koja se posvađala s mužem te je izmislila priču kojom bi mu mogla naškoditi.

Da bi se smirila i umanjila napetost u bolnom tijelu, stala je pod topli tuš, ali nije navukla zavjesu kako bi vidjela kroz spavaću sobu do ulaznih vratiju. Pobjegla je samo u odjeći što ju je imala na sebi. Kostim joj je bio prljav i poderan, ali ga je ponovno obukla i legla na krevet.

Iako je bila posve iscrpljena, nije mogla zaspati. Samo je zadrijemala i budila se na svaki, pa i najneznatniji zvuk. Svakog je časa pogledavala na sat.

Noć je bila vrlo duga.

- Želite li uz to i slatko pecivo? Jutros imamo fina peciva s groždicama i medom.

- Ne, hvala, samo kavu.

Bilo je tek osam i dvadeset. Kendall je bila na nogama od šest sati, nervozno koračajući po sagu motelske sobe i odbrojavajući minute što su se sporo vukle. Zaključivši da više ni trenutka ne može podnijeti sobu, a usto

je žudjela za šalicom kave, Kendall se oglušila o Braddockovu naredbu da ne izlazi. Neprestano pogledavajući preko ramena da vidi goni li je netko iz Bratstva, prešla je na drugu stranu ulice i ušla u maleni restoran.

Kendall je platila ljubaznoj blagajnici i izašla s kavom za van. Primijetila je telefonsku govornicu na uglu zgrade. Samo još jedan brzi poziv za Sheridan kako bi se uvjerila da je sve u redu? Uvijek se mogla poslužiti telefonom u motelskoj sobi, ali je bolje da ne napravi veliki račun.

Telefonska je govornica bila starinska, s vratima na sklapanje. Zatvorila ih je i nazvala posluživši se novčićima. Pustila je da telefon dvaput zazvoni, prekinula vezu, a potom iznova nazvala.

Ricki Sue se javila nakon što je telefon jednom zazvonio. - Sto je bilo? Jesu li saznali? Zar si u nevolji?

- U nevolji sam - odgovorila je Kendall. - Ali ne iz razloga na koje ti misliš. Kako je baka?

- Dobro. Zabrinuta, naravno. Obje bismo rado znale koji se vrug događa.

- Je li tkogod nazvao i raspitivao se o meni?

- Nije. Gdje si, Kendall?

- Ne mogu dugo razgovarati. Ja-

- Govori glasnije, mala. Jedva te čujem. Zvučiš kao da si u zdencu.

Siva je limuzina skrenula s autoceste na parkiralište ispred motela. Agent Braddock stigao je trideset minuta ranije.

- Kendall? Jesi li još na vezi?

- Jesam, tu sam. Pričekaj malo. - Pogledom je slijedila automobil što se polako kretao kraj numeriranih vrata. Dva su muškarca sjedila na prednjem sjedalu. Braddock nije spomenuo da će nekoga dovesti sa sobom, ali zar federalni agenti nisu radili u paru?

- Kendall, tvoja baka želi razgovarati s tobom.

- Ne, čekaj. Ostani na vezi, Ricki Sue. Nađi nešto za pisanje. Požuri.

Automobil se zaustavio ispred sobe 103. Izašao je visok, vitak i sjedokos muškarac. Imao je naočale za sunce, a bio je odjeven u tamno odijelo i bijelu košulju, tipičnu odoru federalnih agenata. Osvrnuo se naokolo, a zatim prišao vratima sobe 103. Pokucao je, pričekao, ponovno pokucao. Okrenuo se prema automobilu i slegnuo ramenima.

- *Kendall! Reci nešto. O čemu se radi?*

Drugi je čovjek izašao na suvozačevoj strani. Gibb Burmwood.

- Ricki Sue, moraš me slušati. Nemoj ništa zapitkivati, molim te. Nema vremena za to. - Govorila je brzo i davala upute kratkim riječima i

izrazima, a cijelo je vrijeme držala na oku dva muškarca s druge strane prometne autoceste. - Jesi li sve zapisala?

- Stenografirala sam. Ali zar mi ne možeš reći-
- Ne sada.

Kendall je spustila slušalicu. Srce joj je sišlo u pete. Agent Braddock i Gibb dogovarali su se ispred njezine sobe. Još je nisu vidjeli, ali nisu ni gledali u njezinom smjeru. Ako slučajno pogledaju prema restoranu, vjerojatno će je opaziti.

Agent je izvadio nešto iz džepa i sagnuo se nad kvaku. Za nekoliko sekundi otvorila su se vrata sobe 103. Ušli su.

Kendall je otvorila vrata telefonske govornice i jurnula u uličicu između restorana i prodavaonice. Dok je trčala između zgrada, uznemirila je jednu mačku koja je čeprkala u potrazi za hranom, ali je nitko drugi nije vidio.

Uličica je vodila do uskog parkirališta iza niza jednokatnica. Tamo je prethodne večeri ostavila svoj automobil. Tada joj se ta mjera predostrožnosti činila melodramatičnom. Sad je zahvaljivala Bogu što je tako postupila.

Nasumce je izabrala ulicu i vozila umjerenom brzinom. Kretala se ulicom kroz stambenu četvrt, kraj nogometnog igrališta, a potom izvan grada gdje se ulica pretvorila u seosku cestu koja će je nekamo odvesti.

Ili nikamo.

25. poglavlje

Sastale su se u Chattanooga u motelu što ga je Kendall tog jutra odredila tijekom kratka telefonska razgovora s Ricki Sue. Baka ju je stisnula uz svoje mršavo tijelo i milovala joj kosu.

-Draga moja djevojko, nasmrt si me prestrašila. U kakvu si sad nevolju upala?

- Ti normalno pretpostavljaš da sam ja krivac.
- Iskustvo je dobar učitelj.

Kendall se nasmijala i čvrsto zagrlila baku. Bila je pre-sretna što je vidi, ali ju je šokiralo koliko se baka postarala otkako su se zadnji put vidjele. Međutim, njezine su oči živahno blistale kao i uvijek.

Ricki Sue zamalo je zdrobila sve Kendalline kosti kad su se zagrlile. - Dakle - rekla je s ljutitim prizvukom u glasu - sinoć si me odvukla od pravog pastuha. Jutros si davala upute poput rafala. Vozila sam tako daleko da sam se sasvim ukočila. Voljela bih znati koji se vrag događa.

- Jasno mi je da si ozlojeđena. Ispričavam se zbog neprilika što sam ti ih stvorila i zahvaljujem ti od sveg srca za sve što si učinila. Mislim da ćeš shvatiti hitnoću kad vam sve objasnim. Priča je duga. Prije nego počnem, jesi li sigurna da vas nitko nije slijedio?

- Vozile smo se po ovom gradiću dok mi se nije zavrtjelo u glavi. Posve sam sigurna da nas nitko nije slije- dio.

Sve su tri sjele na jedan krevet dok je Kendall pričala svoju nevjerojatnu priču. Dvije su žene napregnuto slu- šale, a Ricki Sue je s vremena na vrijeme tiho pro- mrmljala neku psovku.

- I tako sam jutros, kad sam vidjela Gibba s Braddoc- kom, shvatila da mi, prvo, ili nije povjerovao, te je nazvao najbližeg rođaka kako bi spasio ženu na rubu živčanog sloma. Ili, drugo, a to je doista zastrašujuća mogućnost, Bratstvo ima ljude u regionalnom uredu FBI-a.

- Dobri Bože! - uskliknula je Ricki Sue. - U svakom slučaju, ti si nadrljala.

- Tako je. Zato ne mogu riskirati i ponovno nazvati savezne organe dok ne budem jako daleko. U međuvremenu, ja sam jedina osoba koja zna za postojanje Bratstva i njihove opasnosti. Mogu ih prokazati i stoga će me progoniti. Namjeravam se dobro sakriti dok gadovi ne budu uhićeni, optuženi i zadržani bez mogućnosti jamčevine.

Baka joj je stisnula ruku. Zabrinutost je još više naglasila bore njezina lica. - Dotad će ti život biti u opasnosti. Kamo ćeš poći? - upitala je baka.

- Ne znam. No želim da ti podeš sa mnom. Molim te, bako - preklinjala ju je Kendall kad je vidjela da se starica namjerava pobuniti. - Možda me mjesecima neće biti. Želim te uza se, ne samo radi sebe već i radi tebe. Mogli bi pokušati doprijeti do mene preko tebe. Moraš poći sa mnom.

Više od sat vremena nastojala ju je nagovoriti, ali bez uspjeha. Baka je ostala čvrsta. - Bit ćeš sigurnija bez mene na brizi.

Kendall se obratila Ricki Sue ne bi li ona nagovorila baku, ali je Ricki Sue stala na drugu stranu. - Ti ne razmišljaš pravilno, mala. Tvoja baka ima pravo. Ti možeš promijeniti boju kose, staviti naočale, drugačije se odijevati, promijeniti izgled na bezbroj načina. Ženu koja je u godinama puno je teže prerusiti.

- Osim toga - rekla je baka - znaš da želim umrijeti kod kuće da me pokopaju kraj tvog djeda i tvojih roditelja. Kad dođe moje vrijeme, ne bih mogla podnijeti da se nalazim na stranom mjestu okružena nepoznatim ljudima.

Kendall na to nije imala što reći, iako je prekorila baku što govori o svojoj smrti kao da joj je vrlo blizu.

Ona i baka te su noći spavale na istom krevetu, a Ricki Sue je hrkala na drugom. Cijele je noći Kendall držala baku privinutu uza se. Šaptale su o prošlim danima. Tiho su se smijale dok su obnavljale lijepe uspomene što su ih dijelile. S bolom su govorile o Kendallinim roditeljima i djedu, iako se ona nikoga nije sjećala. Poznavala ih je samo iz bakinih opisa što su bili vrlo česti i nadasve vjerni.

-S obzirom na sve udarce sudbine što smo ih doživjele, prilično smo se dobro snašle, zar ne? - upitala je starica i potapšala Kendallinu ruku.

- Više nego dobro, bako. Ti predstavljaš poseban blagoslov u mojem životu. Voljela si me više no što mnogi roditelji vole svoju djecu.

- Željela bih da je moja ljubav bila dovoljna.

- Bila je! - šaptom je uskliknula Kendall.

- Nije. Kao i svako dijete, željela si ljubav i odobravanje mame i tate, a njih nije bilo da ti to pruže. - Okrenula se prema Kendall i pritisnula hladnu, suhu, staračkim mrljama posutu ruku na njezin obraz.

- Nikome se ne moraš dokazivati, dušo. Pogotovo ne njima. Služila bi im na ponos, pa i više od toga. Nemoj si prestrogo suditi. Uživaj u životu.

- Nakon svega ovoga, sumnjam da mi preostaje puno uživanja.

Baka se nasmiješila samouvjerenošću proročice koja je u svojoj kristalnoj kugli vidjela nešto čudesno. - Preživjet ćeš ti ovo. Oduvijek si bila znatiželjna i hrabra, a obje su ti osobine dobro poslužile. Kad sam te prvi put vidjela na bolničkom odjelu za dojenčad, ti si virkala naokolo, a nisi mirno spavala poput ostale dječice. Već sam tada tvojoj majci rekla da si posebna, i još i danas tako mislim.

Oči su joj zablistale. - Jedinstvena si. Život za tebe čuva predivne stvari. Čekaj i vidjet ćeš jesam li u pravu.

Jutro ih je našlo potištene i ozbiljne.

Kendall je baka utisnula u ruku kuvertu punu gotovine. Malo se borila s ponosom, ali morala je prihvatiti jer nije imala drugog izlaza. - Vratit ću ti čim se negdje smjestim i nađem posao.

- Znaš da je sve što je moje i tvoje. I nemoj brinuti o podizanju s računa velike svote. Ta je gotovina već godinama skrivena u različitim dijelovima kuće.

- Hej! Vi ste mudra starica - rekla je Ricki Sue i potapšala je po leđima. - Svida mi se vaš stil, bakice.

Kendall je našla utjehu u prijateljstvu što se među njima razvilo. Osjećala je da baku može bez straha prepustiti brizi Ricki Sue.

-Nazvat ću vas kad budem mogla - obećala je. - No vjerojatno nećemo moći voditi duge razgovore. Mogli bi staviti lovce na vaše telefone. - Kao odgovor na zaprepaštene izraze njihovih lica, Kendall je rekla: - Kad je o njima riječ, ništa nije nemoguće. Budite jako oprezne.

Jako im je željela reći za dijete što ga je nosila, ali je odustala od toga. Kad bi znale za dijete, samo bi se dvostruko više brinule. Osim toga, nije imala povjerenja u vlastitu snagu. Mogle bi je nagovoriti da ne odlazi u nepoznato, a ona bi mogla doći u iskušenje da ih posluša.

Neumitno je stiglo vrijeme rastanka. Kendall je čvrsto zagrlila baku nastojeći upamtiti njezin miris i dodir krhka tijela. - Volim te, bako. Vidjet ćemo se čim to bude moguće.

Starica ju je odmaknula od sebe i dugo promatrala njezino lice. - I ja tebe volim. Jako, jako te volim. Budi sretna, dijete moje. - Kendall je u njezinu sjetnu pogledu pročitala konačni zbogom.

Znala je da je ovo vjerojatno posljednji put što vidi baku pa ju je željela privinuti uza se i nikad je ne pustiti. No ugledala se na dostojanstveni primjer svoje bake i uspjela se hrabro, iako drhtavo nasmiješiti.

Ricki Sue, koja je bučno i otvoreno plakala, izjavila je da ne želi nikakve seljačine ubojice ili izdajničke federalce za svojim petama, te je obgrlila baku i povela iz sobe.

Kendall je s prozora promatrala kako odlaze, a potom je jecala dok joj se grlo nije pretvorilo u ranu. Zašto se uopće bojala Bratstva? Prije nego joj uđu u trag, umrijet će jer će joj puknuti srce.

Ostavila je automobil na parkiralištu motela u Chattanooga i kupila nekakvu krntiju od čovjeka koji je prodaju oglasio preko novina.

Automobil ju je dovezao do Denvera gdje je posljednji put kašljucnuo i ugasio se. Ostavila ga je na prometnoj autocesti, pošla do najbližeg McDonaldsa, naručila veliki hamburger i stala proučavati oglase tražeći stan za unajmljivanje.

Našla je točno ono što je tražila u starijem susjedstvu. Njezina je stanodavka bila postarija žena koja je poboljšavala svoju materijalnu situaciju iznajmljivanjem stana iznad garaže. Kuća se nalazila blizu gradske knjižnice gdje je Kendall dobila posao.

Puno je radila. Nije sklapala prijateljstva. Čak nije dala uvesti telefon. Kad je njezina trudnoća postala vidljiva, na pristojna je pitanja odgovarala suzdržljivo i tako obeshrabrila radoznalce.

Koliko je ona mogla procijeniti, nijedan od njezinih poziva FBI-u nije pobudio zanimanje, a kamoli istragu. Svakih je nekoliko tjedana nazivala drugi ured i prijavila sve što je vidjela u Prosperu.

Očito su je otpisali kao poremećenu osobu. Odano je pratila državne vijesti i čitala časopise nadajući se da će vidjeti priču o razotkrivanju grupe za dijeljenje pravde u South Carolini. Takva se priča nigdje nije pojavila.

Ljudi iz Bratstva neće biti kažnjeni za svoje zločine, a ona tu ništa nije mogla učiniti ako nije željela ugroziti svoj život. No nije mogla besposleno sjediti i ništa ne činiti.

Svoje je slobodne sate provodila u knjižnici i skupljala podatke. Na raspolaganju joj je stajao širok izbor kompjutorskih izvora pa ih je iskoristila. Postupno je stvorila vlastitu biblioteku. Sastojala se od dosjea o javnim slu- žbenicima Prospera, neriješenim ubojstvima, izvještajima o nestalim osobama, svega što bi jednog dana moglo pomoći da se zločinci dovedu pred lice pravde.

Zbog njihove vlastite sigurnosti Kendall nije baka i Ricki Sue obavijestila o mjestu svog boravka. Tako je za bakinu smrt saznala tek kad je obavila svoj rutinski poziv.

-Strašno mi je žao, Kendall. - Ricki Sue je plakala dok joj je to govorila. - Boli me srce da ti to moram ovako reći.

- Je li bila sama?

- Da. Tog sam jutro otišla k njoj da vidim kako je, ali nije mi otvarala vrata. Našla sam je u krevetu.

- Znači da je umrla u snu. To je sreća.

-Što želiš da učinim s kućom?

-Podijeli njezinu odjeću ljudima koji će je koristiti. Osobne stvari i dragocjenosti stavi u sef trezora banke. Sve ostalo ostavi kako jest zaključaj kuću. Plaćaj račune sredstvima s bankovnog računa. - Ricki Sue je imala punomoć na bakin tekući račun još otkako je Kendall preselila u Prosper.

Nije imala nikoga s kim bi mogla podijeliti bol pa je trpjela u samoći.

Radila je do dva tjedna prije porođaja, tada je pripremila maleni stan za dolazak djeteta. Dobila je trudove rano jednog jutra i poslužila se stanodavkinim telefonom kako bi pozvala taksi kojim je pošla u bolnicu.

Njezino se dijete rodilo tog poslijepodneva. Dobila je zdravog, zadovoljnog dječaka teškog tri kilograma i osamsto grama. Nazvala ga je Kevin Grant, prema svom ocu i djedu. Bila je tako presretna da svoju radost nije mogla zadržati za sebe. Morala ju je s nekim podijeliti.

- Dijete! - vrisnula je Ricki Sue. Iako je bila oduševljena kad je čula za rođenje Kendallina sina, ljutila se što joj Kendall nije rekla za trudnoću.

- Zar se ne možeš sada vratiti? Moj Bože, dokad ćeš biti bjegunac? Nisi učinila ništa loše, za Boga miloga!

Kendall je obeshrabrivala činjenica da nitko iz Prospera nije pokušao stupiti s njom u vezu preko bake ili Ricki Sue. Očito je Gibb smislio nekakvo objašnjenje za njezin iznenadni nestanak; no zašto joj se nije pokušavao osvetiti? Manje bi joj bilo sumnjivo da su pokušali terorizirati njoj bliske osobe nego ova posvemašnja nezainteresiranost.

Ili su možda znali gdje se nalazi pa su čekali povoljan trenutak za napad.

Budući da su se u bilo kojem trenutku mogli nalaziti iza ugla, nastojala je ne činiti ništa što bi privuklo pozornost na nju. Pomirila se s tim da će ostatak života provesti u skrovitosti, pod lažnim imenom, žrtvujući svoju karijeru i radeći obične poslove kako bi mogla uzdržavati sebe i Kevina.

Nikad neće moći stvoriti karijeru. Nikad se neće moći udati. Ricki Sue se ponudila da će se raspitati je li Matt umro od udarca po glavi, ali Kendall nije htjela znati. Ako je umro, mogli bi je optužiti za ubojstvo iz nehata. Ako je preživio, još uvijek je bila udata. U svakom slučaju, nije imala izlaza.

Kevin je imao tri mjeseca kad je s njim sjedila na prostirci na tratini ispred udovičine kuće. Denver je uživao u predivno toplom proljetnom danu. Nebo je bilo vedro, a Kendall je osjetila približavanje službenog automobila kao što čovjek može osjetiti da će oblak zastrti sunce. Odjednom je zadrhtala i shvatila da su njezini dani u progonstvu gotovi.

Mornarsko plava limuzina zaustavila se uz pločnik. Izašla su dva muškarca i zaputila se prema njoj. Niži i krupniji se ljubazno smiješio. Viši je ostao ozbiljan.

Prvi joj se obratio. - Gospođa Burnwood?

Iz kuće je izašla njezina stanodavka. Nije poznavala Kendall pod tim imenom pa se zbunila kad je ona odgovorila potvrdno.

Izvadio je kožnatu lisnicu iz gornjeg džepa sakoa i otvorio je kako bi joj pokazao svoju iskaznicu. - Ja sam agent Jim Pepperdyne. FBI. - Glavom je pokazao muškarca strogih ustiju i neprozirnih naočala. - Ovo je savezni šerif John McGrath.

26. poglavlje

Kad se John McGrath tog jutra probudio, shvatio je da mu se pamćenje u cijelosti vraćalo.

Naglo se probudio i nije osjetio uobičajenu pospanost ili dezorijentiranost. Posve se jasno u trenutku svega sjetio, nedavne i davne prošlosti.

Znao je kako se zove, sjetio se djetinjstva u Raleighu, North Carolina, i broja na svom srednjoškolskom dresu u ragbijaškoj momčadi.

Sjetio se svog razlaza s FBI-om i strahovitog događaja zbog kojeg je prije dvije godine napustio službu. Sjetio se i sadašnjeg zadatka. Znao je da su ga poslali u Denver i zašto.

Prometna će nesreća vjerojatno zauvijek biti izbrisana iz njegova pamćenja, ali se sjećao vožnje po mokroj i skliskoj cesti, te oborenog stabla. Sjetio se osjećaja bespomoćnosti pred neizbježnom katastrofom i svog mirenja sa smrću kad je automobil sletio s ceste. Također se sjećao kako je došao k svijesti u bolnici kad ga je boljelo cijelo tijelo. Okružen neznancima i sam je sebi bio stranac.

Bilo mu je živo urezano u pamćenje kako ga je Kendall gledala ravno u oči i rekla: - *On je moj muž.* -

John je položio ruku na čelo i tiho opsovao jer se također sjetio svega što se od tog trenutka događalo.

Posebno protekle noći.

Protekle se noći uvalio do grla.

Prošle je noći tjelesno upoznao Kendall Burnwood.

Jastuk kraj njega sad je bio prazan, ali tek kratko vrijeme. Još uvijek se na njemu nazirao otisak Kendalline glave. Sjetivši se svakog uzdaha, mrmljanja, osjeta i okusa, zastenjao je i prešao rukama lice.

Dobri Bože, zar je čudo što je njegovo pamćenje tako uzdrmano? Sve što je činilo Johna McGratha kakav jest oslobođeno je njegovim činom.

Ponovno je pokrio oči i protrljao ih dlanovima. Kako li će to objasniti Pepperdynu? Kako će se opravdati pred sobom? Barem nije bio nevjeran drugoj ženi. On i Lisa-

Lisa. Lisa Frank. Poput svega ostaloga, svako sjećanje na nju bilo je izbrisano iz njegove glave. Sad su navrle uspomene na nju. I kako je odgovarajuća činjenica da se najprije sjetio svađe, a ne lijepih trenutaka.

John se vratio kući nakon putovanja u Francusku odakle je doveo u Sjedinjene Države odbjeglog zločinca. Bio je iscrpljen i prljav, a oči su ga peklye kao da u njima ima pijeska. Čeznuo je za snom i želio je neometano spavati tridesetak sati. Dok je stavljao ključ u bravu, nadao se da Lisa nije u stanu.

No bila je. Nervozna. Spremna za svađu jer se neki putnik prvog razreda tijekom poslijepodnevnog leta ponašao poput idiota.

- Žao mi je što si imala težak let - rekao je nastojeći zvučiti suosjećajno. - Ni ja se nisam baš zabavljao. Idem se istuširati. Tada pođimo u krevet i prespavajmo, može?

No popustljivost jednostavno nije bila jedna od Lisinih vrlina. Čekala ga je s ručnikom kad je izašao iz tuš kabine, a kad je ušao u spavaću sobu, ona mu se zavodnički smiješila s kreveta.

Od trenutka kad je otkrio čarobne razlike između dječaka i djevojčica, naga žena je uvijek u njemu izazivala reakciju. Međutim, te je večeri bio nespretnan i sebičan, a Lisi je nedostajala njegova uobičajena vještina.

Naglo je upalila noćnu svjetiljku. - Johnne, moramo razgovarati.

- Ne sada, molim te, Lisa. Iscrpljen sam. - Po prizvuku njezina glasa znao je da će to biti jedan od onih 'naša veza nema izgleda' razgovora, a on je za tako nešto bio previše umoran. Čak se i za dobrih večeri opirao analizama njihove veze.

Ne osvrćući se na njegov umor i loše raspoloženje, krenula je s poznatom litanijom o nezadovoljavajućim aspektima njihove veze, koji su, sasvim slučajno, bili baš oni aspekti što su njemu odgovarali.

Nisu se dovoljno često vidali, rekla je. Kao stjuardesa velike zrakoplovne kompanije, nije imala stalni raspored letenja i često je bila odsutna. Njegov je posao zahtijevao puno putovanja. U stanu su se nalazili dovoljno često da zadovolje svoju požudu, ali ne toliko da bi postali ovisni jedno o drugome. Johnu je tako odgovaralo. Lisa je htjela više.

- Ne želiš se obvezati - žalila se.

Rekao je da to nije istina, a u sebi priznao da jest. Sviđao mu se njihov dogovor; čak ga nije ni smatrao »vezom«; onakav kakav jest. Od njega je zahtijevao vrlo malo vremena, truda i pažnje. Želio je da tako i ostane.

No te je večeri Lisa uporno nabrajala njegove mane sve dok se nije naljutio. - Ne želim večeras razgovarati o tome, Lisa. - Ugasio je svjetlo i zabio glavu u jastuk.

- Gade jedan - promrmljala je, ali ju je on ignorirao.

Idućeg se jutra probudio prije nje. Dok je tako ležao i promatrao je, shvatio je da Lisu Frank ne poznaje nimalo više nego onoga dana kad su razmijenili telefonske brjeve nakon leta na kojem je ona bila stjuardesa.

Često je bio intiman s njezinim tijelom, ali je ne poznaje. Ona ne poznaje njega. Nitko se ne može zavući pod kožu Johna McGratha. Pretpostavljao je da je trebao biti pošteniji i upozoriti je na to. Umjesto toga, dopustio je da ih nosi struja do konačne svađe i raskida.

Njegovo je razmišljanje prekinuo Kendallin glas dok je u susjednoj sobi Kevinu pjevala uspavanku. Zacijelo ga je upravo nahranila. John ju je zamislio kako ljulja dijete u naručju, smiješi mu se, vršcima prstiju miluje mu sićušno lice i obasiplje ga majčinskom ljubavlju.

Upravo je to radila kad ju je prvi put ugledao na tratini ispred kuće u Denveru. Kad joj se Jim Pepperdyne predstavio, gotovo je odahnula od olakšanja, kao da je očekivala njihov dolazak pa više nije od toga morala strepeti.

Dali su joj vremena za pakiranje, a potom su je otpratili do automobila. Prije no što je ušla, zastala je s oklijevanjem. Zabrinutim je očima pogledavala čas njega čas Jima. - Vodite li me natrag u South Carolinu?

- Da, gospođo - odgovorio je Jim. - Morate se vratiti.

Tijekom svoje karijere, John je vidio gotovo svaku emotivnu reakciju što ih ljudi mogu doživjeti. Proučavao je reflekske, uvjetovane i nesvjesne. Bio je stručnjak za prepoznavanje moduliranja glasa i izraza. Zapanjujućom je točnošću mogao razaznati istinu od laži. To je bilo njegovo zanimanje. Drugi su se oslanjali na njegovo stručno poznavanje ljudskog ponašanja.

Stoga je John bio posve siguran da je Kendall Deaton Burnwood svim srcem vjerovala u svoje riječi nakon što joj je Jim rekao da je vraćaju u državu iz koje je pobjegla. Oči su joj se ispunile suzama, a dijete je zaštitnički prilju- bila na svoja prsa i rekla: - Ako me odvedete natrag, oni će me ubiti.

John je ranije sa Jimom Pepperdynom radio u timu za spašavanje taoca. Pepperdyne je bio izvrstan agent; John ga je smatrao jednim od svojih rijetkih iskrenih prijatelja. Iako John više nije radio za FBI, Pepperdyne ga je pozvao da bude nazočan tijekom ispitivanja gospode Burnwood.

-Samo kao promatrač – ovlaš je rekao dok su se hodnikom približavali uredu u kojem ih je čekala Kendall.

- Ovo bi ti se moglo učiniti vrlo zanimljivim. Osim toga, treba mi mišljenje o njezinoj vjerodostojnosti. Govori li istinu ili gomilu laži?

- Već znaš da govori istinu.

- Ali njezino svjedočenje mora biti dovoljno snažno da uvjeri porotu u nešto što će držati nemogućim. Ti si hladnokrvni gad - prijateljski je rekao Pepperdyne. - Ti si tvrdi i ciničniji od većine porotnika. Ako uvjeri tebe, nemamo se čega bojati.

- Ja se više time ne bavim - podsjetio ga je John kad su stigli do vratiju ureda.

Pepperdyne je položio ruku na kvaku, dobacio Johnu podrugljiv pogled i rekao: - Gluposti.

27. poglavlje

S jedila je sama u uredu jer je odbila pravnog savjetnika i rekla da će se sama zastupati. Njezinog je sina čuvala jedna agentica. Nije pokazala nikakve znakove zabrinutosti, čak ni kad joj je Pepperdyne uručio nalog.

Preletjela ga je pogledom, a zatim ih je zbunjeno pogledala. - Ovo je samo za svjedočenje.

- Što ste očekivali? - rekao je Pepperdyne. - Možda uhićenje zbog ubojstva?

- Je li mrtav?

- Matt Burnwood? Nije.

Uvukla je usne, ali John nije mogao odrediti je li njezina reakcija olakšanje ili očaj. - Mislila sam da sam ga ubila.

- Ako gospodina Burnwooda osude za djela za koja je optužen, vjerojatno će požaliti što nije mrtav.

Dotaknula je čelo, a njezino se nerazumijevanje jasno moglo vidjeti. - Čekajte. Ne razumijem. Želite li reći da je Matt uhićen i optužen?

- On, njegov otac, te birano društvo koje ste naveli kao članove te osvetničke skupine. - Pepperdyne joj je pružio popis imena. - Optužnice idu od zavjere o pripremanju umorstva pa sve do umorstva kažnjiva smrću. Bu-

dući da su oblasni sudac i tužitelj također optuženi, na njihove su položaje imenovane zamjene. Svi su u pritvoru, gospođu Burnwood. Svima je odbijen zahtjev za puštanjem uz jamčevinu.

- Ne mogu vjerovati - tiho je rekla. - Netko je konačno ozbiljno shvatio moje pozive.

-Od samog početka bi bili ozbiljno shvaćeni da su upućeni na pravo mjesto. - Pepperdyne je sjeo na rub stola. - Netko iz pravosuđa je i ranije nanjušio da se ondje događa nešto sumnjivo. Previše je kažnjenika u prosperskom zatvoru umiralo ili stradavalo. Presude su bile neuobičajeno krute.

- Već se vodila istraga o njima?

- Čak i prije vašeg dolaska za braniteljicu po službenoj dužnosti - odgovorio je Jim. - Ondje je tajno radio jedan naš čovjek. Prije no što je uspio prikupiti neoborive do- kaze protiv sumnjivaca, netragom je nestao.

Otvorio je jedan dosje i pružio joj fotografiju. - Mislim da ćete ga prepoznati.

- Bama! O, moj Bože!

Pepperdyne je hitro pogledao Johna. John je kimnuo glavom. Njezino je iznenađenje bilo iskreno.

- One noći kad sam vidjela kako ubijaju Michaela Lija, otkrila sam njegovo tijelo - rekla je. - Nestao je otprilike tjedan dana ranije.

- Još uvijek mu nema traga, barem što se nas tiče. Pretražili smo područje, ali ne možemo ući u trag grobu što ste ga spomenuli u svojim telefonskim pozivima. Mislite li da biste ga vi mogli pronaći?

- Sumnjam. Prošlo je više od godinu dana. Te je noći bilo mračno. Bila sam izgubljena, prestrašena, dezorijentirana. Doslovce sam se spotaknula o njegovo tijelo, a po- tom sam pobjegla glavom bez obzira. Čak i kad bih vas

mogla odvesti točno na ono mjesto, prirodni elementi su zacijelo uništili sve fizičke dokaze.

- Možda bismo ipak nešto pronašli.

Pritisnula je usne prstima kako bi prikrila njihovo podrhtavanje. - Ne mogu vjerovati da je Bama bio agent FBI-a.

- Agent Robert McCoy. Zacijelo se razotkrio, a to ga je stajalo života.

- Ne mora biti. Bratstvo je možda vršilo proljetno čišćenje pa su zaključili da treba pomesti stubište ispred sudnice. Za njih bi to bio dostatan motiv za njegovo umorstvo.

Ustala je i prišla prozoru. Prekrižila je ruke na prsima i skupila ramena kao da se želi zaštititi. John je pomislio da izgleda vrlo ranjivo i uplašeno.

Glas joj je bio jedva nešto glasniji od šapta. - Ne možete ni zamisliti na što su sve spremni.

- Stekli smo prilično određenu sliku - rekao je Pepperdyne. - Sjećate li se glavnog urednika novina vašeg muža?

- Samo sam ga jednom srela. Iznenada je umro dok smo Matt i ja bili zaručeni.

- Ne vjerujemo da je umro prirodnom smrću kako stoji u smrtovnici. Javno je izrazio svoje neslaganje s politikom vašeg muža. Ekshumirat ćemo njegovo tijelo kako bi patolog sudske medicine mogao izvršiti obdukciju. - Pep- perdyne ju je ozbiljno pogledao. - Ne, gospodo, nismo podcijenili tu bandu.

- Bojim se da je infiltrirana i vaša služba. Agent po imenu Braddock-

- Nalazi se u zatvoru s ostalima. Pobrinuli smo se za to.

- Jeste li? Kako znate da je Braddock jedini? Koliko članova ima Bratstvo? Zna li to? - upitala je uzrujano povisivši glas. - Budem li svjedočila protiv njih, pobrinut će se da me netko ubije. Naći će neki način.

- Bit ćete pod zaštitom. - Pepperdyne je kretnjom pokazao na Johna, a ona ga ovlaš pogleda, omalovažavajući njegove sposobnosti.

- Ne možete me zaštititi. Bez obzira na sve mjere što ih poduzmete, to neće biti dovoljno.

- Vaše je svjedočenje od vitalne važnosti za naš slučaj, gospodo Burnvood.

-Tko će još svjedočiti protiv njih? - Kad Pepperdyne nije mogao navesti ime još jednog svjedoka, ona se prezirno nasmijala. - Ja sam sve što imate, zar ne? I vi vjerujete da će ih porota osuditi samo na temelju mojeg svjedočenja? Njihov će me branitelj rastrgati na komadiće. Reći će da sam

izmislila nevjerojatnu priču kako bih se osvetila svojim neprijateljima u Prosperu.

- Što je s Mattom Burnwoodom? Zar vam je i on neprijatelj?

Johnu je bilo drago da je Jim postavio to pitanje. Prema izvještaju, pokušala mu je prosuti mozak kristalnom vazom. John je želio znati zašto je to učinila.

- Jeste li voljni svjedočiti protiv njega, gospođo Burnwood?

-Voljna sam, svakako. Problem je u tome što Matta zapravo nisam vidjela na mjestu pogubljenja Michaela Lija. Kao ni svog svekra. No oni su bili tamo. Znam.

- I mi to znamo. - Pepperdyne je otvorio još jedan fascikl i preletio pogledom spise. - Bratstvo ne bi počinilo ritualno umorstvo bez Gibbonsa Burnwooda jer je on njihov osnivač i vođa.

Naglo je udahnula, a potom hrapavim glasom rekla:

- Trebala sam to shvatiti.

- Koliko znate o prošlosti svog svekra?

Navela je nekoliko činjenica i rekla: - To nije baš puno, zar ne?

Pepperdyne je počeo sažeto iznositi podatke iz dosjea što ga je imao o Gibbu Burnwoodu. - Njegov je otac bio marinac na Pacifiku tijekom Drugog svjetskog rata. On i nekolicina ostalih prijavili su se za poseban zadatak. Ostali su pobijeni tijekom prvog tjedna, ali on je osam mjeseci preživio na otočiću pod okupacijom Japanaca, a hranio se sirovom ribom koju je lovio golim rukama. Uspio je ubiti pedeset neprijatelja, a nisu ga uhvatili. Kad su marinci ponovno došli na otok, poslali su ga kući gdje je dočekan kao heroj.

- Strašno ga je naljutilo što je rat završio prije nego se on mogao ponovno uključiti. Jednog je dana u listopadu 1947. pomno očistio svoju pušku, stavio cijev u usta i povukao okidač nožnim palcem.

- Unatoč samoubojstvu, mladi je Gibb idolizirao svog oca i želio je poći njegovim stopama. Prijavio se u marince i sudjelovao u nekoliko akcija u Koreji, ali je za njega rat previše brzo završio. Kad je počeo rat u Vijetnamu, bio je prestar. Propustio je sve dobre ratove pa je počeo izmišljati vlastite, podučavajući Matta cijelim putem.

- Gibb je, kao i njegov otac, bio član Klana, ali se početkom šezdesetih razišao s njima. Očito su njihove metode bile previše pitome za Gibba Burnwooda. Odlučio je osnovati vlastitu grupu zatvorenog tipa s pomno bira- nim članovima tako da ne bi morao nikome odgovarati.

Pretpostavljamo da je Bratstvo osnovao negdje sredinom šezdesetih. Prirodno, priprema Matta da zauzme njegovo mjesto kad on umre.

- Znamo za njega već gotovo tri godine, ali nemamo konkretnih dokaza. Sve što imamo su dokazi na temelju indicija. Vi predstavljate našu najbolju priliku za sređivanje tog tipa, gospodo Burnwood. Ako on padne, ostali će se rušiti poput kule od karata.

Tijekom Pepperdynova dugačka monologa, Kendall je slušala ne ispustivši ni glasa. Kad je odložio dosje o Burnwoodu, ona je rekla: - Još uvijek ne možete dokazati da su on i Matt sudjelovali u pogubljenju Michaela Lija. Imali su godinu dana za uništavanje bilo kakvih fizičkih dokaza. Dobar branitelj, a Matt i Gibb će unajmiti najboljeg, reći će da je moje svjedočenje samo osveta Mattu zbog ljubavne afere s jednom od mojih klijentica.

- On je imao ljubavnu vezu s jednom od vaših klijen- tica?

- Da.

Pepperdyne se namrštio, počeo se po glavi i pogle- dao Johna tražeći njegovo mišljenje.

- Bojim se da ima pravo, Jime - rekao je. - Ako to izađe na vidjelo tijekom suđenja, ona će djelovati kao prezrena žena, a to bi moglo oslabiti snagu njezina svje- dočenja.

- Isuse.

- Nije važno, gospodine Pepperdyne - ljutito je prasnula. - Cijeli je ovaj razgovor bespredmetan. Bit ću mrtva prije no što se njima uopće počne suditi. Bratstvo ne bi moglo postojati trideset godina bez posvemašnje oda- nosti članova i njihovih obitelji. Mislite li da će me pustiti da preživim?

-Vidjela sam ih kako kastriraju i razapinju na križ krasnog mladića samo zato što je azijskog podrijetla, a usudio se voljeti jednu od njihovih kćeri. Za njih je moj zločin tisuću puta gori od toga. Čak i kad bih odbila svje- dočiti, ubili bi me zato što sam ih izdala. Uklonili bi me bez žaljenja i osjećali bi da su u pravu, jer ono što je doista zastrašujuće u svemu ovome jest činjenica da oni *vjeruju* da imaju pravo, da je Bog na *njihovoj* strani. Oni su pomazanici. Sva svoja nedjela počinili su u njegovo ime. Pjevali su crkvene pjesme dok je Michael Li umirao. Po njihovom mišljenju ja sam krivovjernik. Moje li umorstvo bilo sveta misija.

-Sto će biti ako živim dovoljno dugo da bih mogla svjedočiti, a njih oslobode optužbe? Što ako dokazi što ćete ih predočiti, zajedno s mojim oslabljenim svjedočenjem prezrene žene, nije dovoljno za osudu i oni izađu

iz zatvora? Ako me ne ubiju, Matt bi me mogao optužiti za napuštanje i pokušati dobiti starateljstvo nad Kevinom.

Pepperdyne je nelagodno pročistio grlo. - Možda biste trebali znati, gospodo Burnwood, da je već dobio razvod braka. Optužio vas je za tjelesno zlostavljanje.

- Zato što sam se branila kad sam ga udarila?

Pepperdyne je slegnuo ramenima. - Tužio vas je. Niste se javili u predviđenom roku pa je sud donio odluku o razvodu.

- Sudac Fargo?

- Točno.

John ju je promatrao dok je probavljala informaciju da je zakonski slobodna. Vidio je da se nije emotivno uzrujala zbog razvoda, ali nešto ju je zabrinjavalo.

Njezino iduće pitanje otkrilo je razlog brige. - Zna li moj bivši muž za Kevina?

- Od nas nije saznao - rekao je Pepperdyne. - Nismo znali da imate dijete dok vas nismo našli. Naravno, postoji mogućnost da je saznao iz drugih izvora.

Naslonila se na stolicu, obgrlila se rukama i ljuljala na- prijed nazad. - Ništa ga neće zaustaviti da me dade ubiti kako bi Kevin dospio u ruke nekog pritajenog člana Bratstva. Ne - žestoko je rekla. - Ne mogu se vratiti. Neću.

Pepperdyne je rekao: - Znae jednako kao i ja da nemate izbora, gospodo Burnwood. Pobjegli ste iz okruga u kojem je počinjeno nekoliko državnih i saveznih zločina. Bijeg zbog izbjegavanja svjedočenja predstavlja savezni prekršaj.

- Trebali biste stupiti pred suca za pola sata. On će donijeti odluku da vas se zadrži kao svjedoka i pod pratnjom vrati u okrug o kojem je riječ. Vi, naravno, možete zahtijevati odvjetnika ako to želite.

- Dobro mi je poznato što kaže zakon, gospodine Pepperdyne - hladno je rekla. - Nastavit ću sama sebe zastu- pati.

-Spremni smo odbaciti optužbe protiv vas ako nam pomognete da ih osudimo. - Pružio joj je priliku da nešto kaže, ali je ona šutjela. - Stigli ste ovamo uvjereni da vas uhićujemo zbog ubojstva. Mislio sam da će vam laknuti.

Žalosno je odmahнула glavom. - Ne razumijete. Oni će se pobrinuti da me netko ubije.

- Krećemo noćas - žustro je rekao Pepperdyne.

John je znao da njegov prijatelj nije bio posve bezosjećajan kad je riječ o njezinim strepnjama. No Jim je bio odan FBI-u. Savjesno je obavljao svoj posao. Morao je izvršiti zadatak, i on će ga izvršiti.

- Zrakoplov polijeće u tri - rekao je. - Prebacit ćemo vas u Columbiju gdje ćete boraviti u sigurnoj kući do prvog suđenja. Ja idem s vama do Dallasa, a potom će vas jedna naša agentica i gospodin McGrath otpratiti os- tatak puta.

John se osjećao kao da mu je netko izvukao sag ispod nogu. Slijedio je Pepperdynea na hodnik i unio mu se u lice. - Što si time mislio?

- Čime?

- *Ja je pratim u Columbiju? Ja?*

Pepperdyneov je izraz lica bio previše nedužan da bi bio uvjerljiv. - To ti je zadatak, Johnne.

- Nije moj zadatak. Stewart je trebao biti ovdje, a ne ja. U posljednjem je trenutku javio da je bolestan, a mene su poslali umjesto njega.

- Pretpostavljam da je to samo tvoj peh.

- Jime - rekao je pograbivši prijatelja za rukav i prisilivši ga da se zaustavi i sluša. - Nisam znao da ima dijete.

- Svi smo se iznenadili, Johnne.

- Ne mogu prihvatiti taj zadatak. To će me... izludjet će me. Znaš i sam.

- Bojiš se?

- Vraški točno.

- Novorođenčeta?

Čak je i njegovim vlastitim ušima to zvučilo apsurdno. Ipak, rekao je istinu.

- Znaš što sam proživljavao nakon onog poraza u New Mexico. Od toga još uvijek imam noćne more.

Pepperdyne bi se najradije nasmijao njegovom nera- zumnom strahu. John će uvijek cijeniti što to ipak nije učinio. Umjesto toga, pokušao ga je urazumiti.

- Johnne, vidio sam te kako se pogađaš s najgorim ološem što ga je Bog stvorio. Nagovarao si teroriste da po- lože svoje oružje iako su vjerovali da neće dospjeti u raj ako se predaju. Imaš takvu moć uvjeravanja.

- Možda, nekad. Više ne.

- Imao si jedan loš dan i sve se okrenulo naopako.

- Jedan loš dan? Ti možeš ono što se dogodilo svesti na *jedan* loš dan?

- Nisam to namjeravao omalovažavati. Međutim, nitko te nije smatrao odgovornim. Nitko, John. Nisi mogao znati da će ludak izvršiti svoje prijetnje.

- Ali sam trebao znati, zar ne? O tome sam učio na fakultetu i tijekom obuke. Zato sam dobio diplomu. Trebao sam znati dokle ga mogu gurati i kad se moram povući.

- Ti si najbolji u poslu, John. Još uvijek si nam potreban i nadam se da ćeš prije ili kasnije oprostiti sam sebi za New Mexico i vratiti se. - Pepperdyne mu je položio ruku na rame. - Imaš čelične živce. Dakle, realno gledajući, koliko štete može nanijeti sićušno, cmizdravo, bezubo novorođenče?

28. poglavlje

Dok su se ukricali u zrakoplov u Denveru, Johna je obuzeo predosjećaj katastrofe. Ščepala ga je snažna slutnja da je ovo putovanje osuđeno na propast.

Sada, tjednima kasnije, dok je ležao u krevetu što ga je dijelio sa svojom zatvorenicom, slomljene noge i sa svježim ožiljkom na glavi, tek nedavno izliječen od amnezije, pitao se što je mogao učiniti da bi promijenio slijed događaja, ako je uopće nešto mogao učiniti.

Nije ih mogao spriječiti da se ukrcaju u onaj zrakoplov. Pepperdyne bi ga smatrao posve ludim da ga je povukao u stranu i rekao mu kako misli da to nije dobra zamisao, da mu instinkt govori neka ponovno razmisli o situaciji i stvori drugačiji plan.

Pepperdyne je trebao ostati u Dallasu dok su John i njegova suradnica, Ruthie Fordham, ugodna i blaga žena španjolskog podrijetla, trebali odletjeti s gospodom Burnwood i njezinim djetetom u Raleigh-Durham, a onda uhvatiti let za Columbiju.

To je bio plan puta.

Umiješala se sudbina.

Uskoro nakon polijetanja iz Denvera Kendall je počela imati problema s ušima. Agentica Fordham upozorila je stjuardesu na Kendalline probleme, a ona ju je uvjeravala da će bolovi prestati kad zrakoplov stigne do predviđene visine. Nisu prestali.

Tijekom cijelog leta u trajanju od jednog sata i četrdeset minuta, ona je bila u agoniji. Osjećajući muke svoje majke, dijete se uznemirilo i plakalo. John im je sjedio nasuprot pa je čvrsto uhvatio naslone za ruke svojeg sjedišta i molio se da dijete prestane cviljeti. No što se John više molio, dijete je glasnije plakalo.

- Možda bi trebao naručiti piće - predložio je Pepperdyne kad je opazio kapljice znoja na Johnovu čelu.

- Na dužnosti sam.

- Zajebi pravila. Postaješ zelen.

- Dobro mi je. - Nije mu bilo dobro, ali se koncentrirao na jednu pukotinu na stropu kabine i nastojao isključiti djetetov plač.

Rulanje pistom kao da je trajalo jednako dugo kao i sam let. Kad se zrakoplov konačno zaustavio, John se laktovima progurao između putnika kako bi što prije izašao iz skućenog prostora. Čim su se našli u terminalu, gospođa je Fordham žurno odvela Kendall u najbliži nužnik. Pepperdynea su ostavili s djetetom pa je djelovao nelagodno u svojoj novoj ulozi dadilje. U svakoj drugoj prilici John bi se nasmijao nelagodi svog prijatelja neženje. Sad nije uspijevao istisnuti niti smiješak, a kamoli podrugljivu primjedbu.

- Taj njezin muž, kakav je? - upitao je. Zapravo ga nije bilo briga, ali je govorio samo da ne bi mislio na dijete u Pepperdynovu naručju.

- Nisam još imao zadovoljstvo upoznati ga. - Dijete je prestalo plakati. Pepperdyne ga je oprezno ljuljao gore dolje. - Koliko sam ja shvatio, Matt Burnwood je klasični pripadnik više, bijele rase u elegantnom trodijelnom odijelu. Naočit je, uljudan, obrazovan i kulturan. No on je također stručnjak za oružje, energični zagovornik prošlosti i fanatičan kao đavo. Vjeruje da njegov tata ima Boga u svom džepu. Gibb kaže skoči, a on pita koliko visoko. -

Zastao je, a potom dodao: - Tko god im se nađe na putu, može se smatrati mrtvim.

John ga je oštro pogledao.

- Ona je u pravu, John - rekao je Pepperdyne pogo- divši što je njegov prijatelj pomislio. - S njom je gotovo ako joj se oni ili neki od njihovih pajdaša približe.

- Dakle, ovo nije samo obično čuvanje djece.

- Daleko od toga. Burnwoodi su iza brave, ali imaju dugačka ticala. Za neke, možda čak za većinu, mi još uvijek ne znamo.

- Isuse.

- Ne smiješ je ispuštati iz vida. Na svakoga sumnjaj.

Žene su im se pridružile nekoliko minuta kasnije. Kendall je uzela dijete iz Pepperdyneovih ruku. Gospođa Fordham iznijela je podatak koji je promijenio razvoj događaja. - Gospođa Burnwood se više ne može ukrcati u zrakoplov dok joj liječnik ne pregleda uši.

- Nedavno sam imala problema s alergijama - objasnila je Kendall. - Zacijelo su moje uši zahvaćene nekakvom infekcijom. Pritisak u kabini izazvao je neizdržive bolove.

Pepperdyne je stvar prepustio Johnu: - Ti si na potezu.

McGrath se okrenuo k njoj, a to je bio prvi put da su se pogledali ravno u oči. Ne bi znao reći zašto je ranije izbjegavao izravne poglede. Možda iz straha od onoga što bi mogao vidjeti i kako bi to na njega moglo djelovati.

Lisa je otišla. Dok je on bio na zadatku, ona je iselila iz stana ponijevši sa sobom sve svoje stvari i nekoliko njegovih. Nije ostavila nikakvu poruku, broj telefona ili narednu adresu. Ništa. Nula. Nije ga bilo briga, ali je žalio što joj nije mogao staviti do znanja kako mu je malo nedostajala. Otkako je otišla, on je uživao u samoći. Na neko se vrijeme odrekao žena.

Međutim, ova je žena imala nešto...

Zagledala se ravno u njega, bez treptaja. Tada je prvi put posumnjao da je vješta lažljivica. Njezin je pogled bio previše uporan da bi bio iskren. Takva se otvorenost mogla postići jedino satima vježbe.

Pretpostavljao je da su navodni bolovi u ušima samo smicalica kojom pokušava usporiti njihovo putovanje. Mogla bi čak pokušati bijeg, izgubiti se u mnoštvu putnika zrakoplovne luke u terminalu Dallas-Fort Worth.

Međutim, zbog male mogućnosti da su njezini bolovi stvarni, mora je odvesti u ambulantu i rezervirati mjesta za kasniji let.

Pepperdyne ga je napustio ispred terminala. Dok se pozdravljao, lupio je Johna po leđima. - Uživaj, prijatelju.

- Jebi se - promrmljao je John. Njegov se prijatelj samo nasmijao i pozvao taksi.

John se tada našao stiješnjen u taksiju s vozačem koji nije govorio engleski, dvjema ženama i rasplakanim djetetom. Oslonivši se na nekoliko ključnih riječi i gestikulaciju, objasnio je zbunjenom vozaču da bi ih trebao odvesti do najbliže bolnice.

Kad su stigli, agentica Fordham ostala je u čekaonici s djetetom. John je otpratio Kendall u ordinaciju. Medicinska joj je sestra izmjerila krvni tlak i temperaturu, postavila nekoliko relevantnih pitanja i ostavila ih same.

Ona je sjedila na stolu za preglede, a noge su joj visjele sa strane. John je gurnuo ruke u džepove hlača i, okrenuvši joj leđa, proučavao obojeni prikaz ljudskog krvožilnog sustava što je bio zalijepljen na zidu.

- Zar se bojite da ću nestati?

- Okrenuo se. - Molim?

- Jeste li ušli u ordinaciju sa mnom jer mislite da bih mogla pobjeći kroz stražnja vrata? - Ništa nije rekao, ali nije ni morao. Tiho se nasmijala. - Mislite li da bih napustila svoje dijete?

- Ne znam. Biste li?

Njezin se ljubazan izraz lica ukočio. - Ne - kratko je rekla.

- Moj je posao da vas čuvam, gospodo Burnwood.

- I potom me izručite vlastima u South Carolini.

- Tako je.

- Gdje će me zacijelo ubiti. Ne vidite li ironiju u tome?

Čuvat ćete moj život dok me ne vratite onamo gdje ću biti u najvećoj opasnosti.

Zapravo, mogao je u tome vidjeti ironiju. Ali, prokletstvo, on samo obavlja svoj posao. Nisu ga plaćali da razmišlja o za i protiv. - Dok ste meni povjereni, ne mogu vas ispuštati iz vida - ukočeno je rekao.

Kad je liječnik ušao, radoznalo je pogledao Johna. - Vi ste gospodin Burnwood? - upitao je pogledavši obrazac što ga je Kendall ispunila kad su je primili.

Pokazao je liječniku svoju iskaznicu.

- Savezni šerif? Doista? Je li ona vaša zatvorenica? Što je učinila?

- Boljele su je uši u zrakoplovu - rekao je John s izrazitim prizvukom razdraženosti u glasu. - Hoćete li je pregledati ili što?

Liječnik joj je poslušao pluća, opipao žlijezde u vratu primijetivši da su lagano otečene, a potom joj je pregledao uši izjavivši da ima jaku upalu iza oba bubnjića.

- Može li letjeti? - upitao je John.

- Ne dolazi u obzir. Osim ako ne želite riskirati da joj puknu bubnjići.

Čekao je u hodniku dok joj je medicinska sestra davala injekciju antibiotika. Kendall je izašla i, kad su se hodnikom zaputili prema čekaonici, iznenadila ga pitanjem:

- Mislili ste da lažem, zar ne?

- Palo mi je na pamet.

- Ne bih trošila laži na nešto što se može tako lako opovrgnuti.

- Znači da čuvate laži za situacije u kojima se možete izvući.
Stala je i okrenula se k njemu. - Upravo tako, gospodine McGrath.

* * *

- Ne bi trebalo biti tako strašno.

- Lako je tebi govoriti. - John je bio loše volje i Pepperdyneove su ga banalne primjedbe iritirale. - Ti ne moraš cestom prijeći tisuću šesto kilometara.

Nakon što je uzeo sobu u motelu za dvije žene i dijete, John je pošao ravno k Pepperdyneu koji je koordinirao prebacivanje gospođe Burnwood u Columbiju.

- Tu nema pomoći, John - strpljivo je rekao Pepperdyne. - Prema liječnikovim riječima, ona najmanje mjesec dana neće moći letjeti. Ne možemo toliko čekati. Ovo će putovanje trajati samo tri dana i dvije noći.

- Mogao bih taj put prijeći i za dva dana.

- Sam. Ne s putnicima. Pogotovo s djetetom. Možete prijeći otprilike petsto kilometara dnevno. Neće biti piknik, ali neće vječno trajati.

Ignorirajući Johnov izmučeni izraz lica, Pepperdyne mu je pružio plan puta i cestovnu kartu. - Krenut ćete ujutro i prvu noć provesti u Monroeu, Louisiana. Drugu u Birminghamu. Idućeg ćete dana stići do Columbijе.

Pitao se hoće li sve proći tako bezbolno. - Barem je Ruthie Fordham s nama - rekao je nastojeći na sve gledati s vedrije strane, ako je takva postojala. - Čini se da se dobro slaže s njima.

- Ona će ostati s gospođom Burnwood i djetetom. Za tebe smo rezervirali susjedne sobe u svakom motelu.

John je pogledom preletio plan puta. - Strepim od svakog kilometra tog puta. Misliš li da neće pokušati nešto šašavo?

- Kao što je bijeg, misliš?

- Ona je nasmrt uplašena, Jime.

Pepperdyne se nacerio. - Ništa nisi mogao protiv toga, zar ne? Analizirao si je unatoč svemu.

- Nisam je morao analizirati. Slijepa bi budala mogla vidjeti da je prestravljena.

- Nikamo neće poći bez djeteta. Ne vidim kako bi mogla svladati tebe i gospođu Fordham, te istodobno brinuti o djetetu.

- Vjerojatno imaš pravo, ali gospođa ima petlje. A trebao bi znati još nešto. Ona je lažljivica.

- Lažljivica? - ponovio je Pepperdyne i nasmijao se.

- Kako to misliš?
- Mislim - rekao je John - ona izmišlja priče.
 - Ne misliš valjda da je izmislila ovo-
 - Ne. Govori istinu o Bratstvu. To potvrđuju i dokazi što si ih dosad prikupio. No gospođa Burnwood dobro skriva svoje karte. Postoji nešto što nam nije rekla. Nije sasvim iskrena.
 - Ona je odvjetnica.

Pepperdyneova usputna primjedba izazvala je smijuljenje agenta koji je radio za računalom na drugom kraju prostorije. Pepperdyne se okrenuo prema njemu. - Ima li štogod?

- Ne.

Pepperdyne se obratio Johnu: - Vršimo rutinsku pro- vjeru o njoj, iako se čini da je sve u redu. Prema podacima o dobivenim i izgubljenim parnicama, bila je vješta braniteljica i izazvala puno muke u prosperskom za- konskom sustavu. S onim što sada znamo o ljudima na ključnim položajima u tom okrugu, jasno je da je morala biti žilava kad je tako dugo ondje opstala.

- Dakle, u čemu je problem? - upitao je John i glavom pokazao prema kompjuteru za kojeg je znao da je povezan s brojnim državnim i međunarodnim mrežama.

- Očito u našem sustavu postoji virus. Podaci što ih dobivamo nemaju nikakva smisla. On to pokušava srediti.

- Javi mi kad nešto saznate.

Jim se tiho nasmijao. - Dr. McGratha zanima što je pokreće, je li?

- Ne moraš se zbog toga uzbuđivati, Jime - rekao je John kad se okrenuo prema vratima. - Teško je prekinuti stare navike, to je sve.

- Možeš dobiti natrag svoj posao kad god zaželiš. Volio bih da radiš u mojem ogranku.

Pepperdyne je ozbiljno mislio, a John mu je bio zahvalan na ukazanom povjerenju, ali je njegov odgovor ostao niječan. - Previše pritisaka. Moje sadašnje zanimanje donosi manje stresova.

Potom je pogledao cestovnu kartu na kojoj je bio označen njihov put do South Caroline i mrzovoljno dodao:

- Dosad.

Sjećanje je Johna dovelo do jutra prometne nesreće. Kad su otišli iz Birminghama, bio je nervozan i jedva je čekao da isporuči gospođu Burnwood i njezino dijete. Procijenio je da će do glavnoga grada South

Caroline stići o zalazu sunca. Čim su pojeli doručak u motelskoj kavani, žurno ih je poveo do automobila kroz laganu kišicu.

Što su se više približavali istoku, kiša je postajala jača. Do podneva su mu živci bili na rubu sloma. Ramena su ga boljela od čvrstog stiskanja volana. U sebi je proklinjao vozače kamiona što su prolazili brzinom kakvu bi i na autocesti držao opasnom. Doista, jedan od kamiondžija zacijelo je pogrešno procijenio svoje sposobnosti.

John je odmah primijetio kad je promet u svim trakama počeo usporavati. Na kraju su jedva puzali cestom. Pojačao je prijam policijskog radija kojim je automobil bio opremljen i sa sve većim nestrpljenjem slušao kako policajci raspravljaju o velikoj prometnoj nesreći što je izazvala ovaj zastoј.

Nesreća u kojoj je sudjelovalo nekoliko vozila bila je još jedna posljedica poremećenih vremenskih prilika jer je na jugoistoku zemlje kiša već danima padala izazivajući poplave i druge nedaće.

Prema Johnovoj gruboj procjeni, nesreća se dogodila kilometrima ispred njih. Promet su zaustavljali kako bi do mjesta nesreće mogla doprijeti vozila hitne pomoći. Iako je suosjećao s unesrećenim ljudima, razdraživao ga je ovaj zastoј.

Ruthie Fordham je sjedila na suvozačevu mjestu. Dao joj je autokartu i pitao može li naći neku sporednu cestu kojom bi mogli poći. Postoji jedna, rekla je, ali će dosta skrenuti s puta. Zaključio je da će radije voziti nekoliko kilometara više, nego stajati na mjestu. Sišao je s autoceste na sljedećem izlazu.

Tako su se našli na onoj sporednoj cesti kamo im je sudbina poslala oboreno stablo. Njegova je odluka da skrene sa zacrtanog puta Ruthie Fordham stajala života. Nisu bili u dometu mobitela pa nije mogao nazvati ured u Columbiji. Policijski je radio bio zatrpan porukama u vezi s nesrećom pa je odlučio da neće uvećavati zbrku na tim kanalima.

Kad su sišli s autoceste, naumio se negdje zaustaviti i poslužiti se javnom telefonskom govornicom. Ali na seoskim cestama nije bilo takvih govornica. Stoga nitko nije znao gdje se nalaze.

Koliko su dugo čekali u Columbiji prije no što su izdali tjeralicu? ---

Zacijelo su ih Jimovi ljudi već slijedili do bolnice u Stephensvillu. Pretpostavio je da je Ruthie Fordham poginula. John se pitao je li imala obitelj. Zbog pogrešne je procjene njegova suradnica nepotrebno izgubila život. Još jedan poraz Johna McGratha.

Jasno, liječnik će Jima obavijestiti o njegovim povredama, ali ništa drugo ne može znati.

Prokletstvo, Kendall Burnwood je mudra žena. Razmišljajući o događanjima, John je shvatio da za njima nije ostavila nikakav trag. Jim neće imati što slijediti. Sva- kome tko bude istraživao njihov nestanak činit će se da su se on, Kendall i dijete rasplinuli u zraku.

Do svijesti mu je doprlo da više ne pjeva uspavanku. Čuo je šum vode u cijevima pa je znao da se pošla istširati. Imao je još nekoliko minuta za razmišljanje prije nego ona otkrije da se probudio.

Bila je vrlo lukava kad je ustvrdila da joj je on muž. To joj je dalo pravo da govori umjesto njega dok je bio onako bespomoćan. No kad je izgovorila tu laž, našla se u klopci jer se trebala toga držati. I to je vješto izvela.

Svi su se njezini odgovori na njegova pitanja temeljili na istini. To vrijedi i za njezine opise dana vjenčanja, prve bračne noći, njegova preljuba. Sve se osnivalo na či- njenicama. Samo što je ona govorila o svom braku s Mat- tom Burnwoodom. Držala se istine radije nego da izmišlja još neku priču, pa je nije bilo lako uhvatiti u laži. Mudro. Isto tako, navela je njegovo pravo ime, da se slučajno ne bi zabunila. Bila je jako dobra.

Tako dobra da se John počeo pitati nije li i protekla noć predstavljala samo još jednu laž.

29. poglavlje

P rethodne ga je noći probudila još jedna noćna mora. Nije bila onako teška kao prethodne, ali ga je ipak uznemirila toliko da se probudio. Osjećao je nemir i vrućinu pa se oslobodio vlažnih plahti i sjeo.

Kendallina strana kreveta bila je prazna, ali to ga nije uznemirilo. Često je noću ustajala kako bi pogledala dijete. Posjedovala je nagonski, materinski sustav osjeta koji ju je odmah upozoravao na djetetove potrebe. Ponekad ih je čak unaprijed znala, što je njega uvijek iznova čudilo.

Namjestio je štake ispod ruku i pošao hodnikom do druge spavaće sobe. Kolijevka je bila prazna. Kao i soba. Osjetio je gadan nalet tjeskobe i žaljenja. Je li se iskrala dok je spavao? Cijelog je dana bila zamjetno tiha i potištena. Zar je planirala još jedan odlazak?

Naglo se okrenuo i pokušao trčati na štakama dok nije stigao do dnevne sobe gdje se tako naglo zaustavio da je zamalo izgubio ravnotežu. Sobu je obasjavala jedino mje- sečina što je ulazila kroz prozirne zavjese na otvorenim prozorima. Nadimale su se poput jedara pod utjecajem svježeg povjetarca, a Kendall je zacijelo baš to tražila, malo svježine.

Sjedila je u stolici za ljuljanje i držala Kevina u naručju. Spustila je naramenicu svoje spavačice kako bi ga mogla dobiti. Njegova su sićušna usta bila priljubljena uz njezinu bradavicu. Svakih bi nekoliko sekundi počeo sisati, a njegovi punašni obrazi radili su poput mijeha, da bi mu se ustašca potom iznova opustila.

Oboje su spavali.

Sad dok je o tome razmišljao, John je priznao da je njegovo zurenje bilo posve neprikladno jer je tako ometao njezinu privatnost, ali nije se mogao natjerati da se tiho povuče i vrati u spavaću sobu. Paralizirala ga je po- žuda.

Čak ni bezvezna frizura nije umanjivala njezinu ljepotu dok je glavu nagnula na naslon stolice. Mjesečina je osvijetljavala njezin nježan vrat i plitku udubinu pri njegovu dnu. Pukotina među dojka bila je skrivena i zagonetna. Želio je istražiti tu čarobnu dolinu. Zamislio je kako je ondje ljubi, a od pomisli ga je obuzela snažna seksualna želja te je nesvjesno zastenjao.

Odmah je zašutio, prestrašivši se da bi je mogao probuditi. Bio je prestar da bi krišom virkao nage ženske dojke. Seksualno uzbuđivanje samo od gledanja s druge strane sobe bilo je glupo, nezrelo i nalik masturbiranju.

Sam se sebi zgadio pa se poželio okrenuti, ali jednostavno nije mogao. Usredotočio se na njezine usne, pune, napućene usne koje su ga izluđivale te ih je silno želio osjetiti pod svojima. Žudio je za milovanjem njenih bujnih dojki, istraživanjem tajanstvenog područja njezina krila i osjećanjem njena okusa na svom jeziku. Želio je-

Odjednom je prodoran zvižduk razbio tišinu.

Naglo se probudila.

On je zamalo iskočio iz kože; jedna mu je štaka bučno pala na pod.

Nekoliko su sekundi ostali ukočeni u tom prizoru. On je bio seksualno uzbuđen, posramljen i ljutit jer ga je takva vidjela.

- Koji je to vrag?

- Čajnik - bez daha je odgovorila. Žurno je namjestila naramenicu spavaćice. Dijete se trgnulo i nezadovoljno promrmaljalo kad ga je maknula s dojke i podigla na rame. - Stavila sam vodu za čaj prije nego sam sjela ovamo kako bih nahranila Kevina. Zašto si ti ustao?

- Previše je vruće pa ne mogu spavati.

- Primijetila sam da si nemiran noćas. Zeliš li čaja? - Čajnik je i dalje bijesno zviždio. - Biljni čaj. Bez kofeina.

- Ne, hvala.

Približila mu se. - U tom slučaju, pridrži Kevina dok ja sebi pripremim šalicu.

Dok je prolazila kraj njega, tutnula mu je u ruke Kevina, zaputila se hodnikom i nestala u kuhinji. Nekoliko trenutaka nije ništa učinio. Nastojao je iz uma izbaciti bilo kakve osjećaje. Zatim je, postupno, dopustio osjetilnim impulsima da se probiju kroz dvojne barijere averzije i straha.

Kevin je bio bucmasto dijete. Stoga mu se činilo čudnim da je tako lagan. Također ga je zaprepastila mekoća njegove kože. Ili je možda samo djelovala mekano u usporedbi s njegovim dlakavim prsima.

Konačno je uspio skupiti hrabrost i pogledati dijete. Zbunio se kad je vidio kako ga Kevin netremice promatra. Zadržao je dah. Dijete će zasigurno početi plakati kad ne uspije prepoznati osobu koja ga drži.

No Kevinova su se ružičasta usta razvukla u zijevanju, razotkrivši njegove bezube desni i maleni jezik. Zatim je tri puta lagano ispustio vjetar, što se moglo osjetiti kroz pelenu.

John se tiho nasmijao.

- Imala sam osjećaj da ćete se vas dvojica dobro slagati ako ti zaboraviš na svoj oprez.

Nije opazio da se Kendall vratila dok nije progovorila. Podigao je glavu i vidio kako ga gleda iznad šalice čaja iz koje se širio miris naranči.

- U redu je, valjda.

- On je divan, i ti to znaš. Sviđaš mu se.

- Kako znaš?

- Puše mjehuriće. Kad god je zadovoljan, puše mjehuriće.

Dijete je zapravo pljučkalo slinu po cijeloj bradi i radosno mahalo rukama. Djelovalo je zadovoljno, ali John još uvijek nije bio siguran. - Bit će bolje da ga ti sad uzmeš.

Činilo se da je to zabavlja, ali nije ništa rekla dok je odlagala šalicu na stol. Uzela je dijete i odnijela ga u njegovu sobu. - Odmah je zaspao - rekla je kad se vratila.

-Zašto odrasli nisu te sreće?

-Previše stvari zaokuplja naše misli.

-Zaokuplja li te sada nešto posebno?

Osluškivao je hoće li u njezinu glasu osjetiti podrugljiv ton, ali nije ga bilo. Ozbiljno mu je postavila pitanje pa joj je na isti način odgovorio. - Da, nešto zaokuplja moje misli. Zapravo, muči me bez prestanka.

Nije joj morao objašnjavati. Oči su joj se zamaglile, a glas postao promukao. - Nikad nije daleko ni od mojih misli.

Nije vjerovao da bi mogao preživjeti još jedno odbijanje, ali nakon što je to rekla, nikako se nije mogao suzdržati pa ju je privukao k sebi. Lagano se oslonila na njegova prsa. Zavukla je prste u dlake na njegovim prsima i podigla lice prema njemu. Pustio je i drugu štaku. Kad je pala, provukao je prste kroz njezinu kratku kosu i čvrsto joj držao glavu.

Njezine su ga savitljive usne čekale. Unutrašnjost ustiju bila joj je vrela. Zavlačio je jezik unutra i ljubio je tako posjednički da je ona oslonila obraz o njegova prsa kad je napokon prestao.

-Sporije, Johnne. Jedva mogu disati.

-Dobro - rekao je grubim glasom. - Disanje nije obvezno.

Tiho se nasmijavši, prešla mu je rukama preko ramena. - Ne mogu vjerovati da te dodirujem. Tako sam to žarko željela, i tako često.

-Diraj me do mile volje.

Najviše čemu se nadao bio je jedan dugačak, neometani poljubac kako bi donekle utažio glad. Tek toliko da može izdržati do jutra. Zato su njezini odgovori, verbalni i tjelesni, daleko nadmašili njegova očekivanja. Stvarnost je bila puno bolja od njegovih fantazija. Bila je predivna; hladna poput alabastera na površini, a vrela iznutra.

Dok su njegova usta nastavila svoje istraživanje, obujmila ga je rukama oko vrata. Rukama je kliznuo od njezinih nadlaktica, preko pazuha, te niz rebra do struka, usput joj pritisnuvši dojke sa strane. Čvrsto ih je osjećao na svojim prsima, a taj je dodir zapalio vatru u njemu.

Sagnuo je glavu i protrljao svoj hrapavi obraz o blijede uzvisine njezinih dojki. Poljubio ih je kroz mekanu tkaninu njezine spavačice, a zatim ju je nestrpljivo povukao dok pod svojim jezikom i usnama nije osjetio njeno nago tijelo.

Okus što je podsjećao na mlijeko i mošus posve ga je omamio. Čvrsto je uvukao njezinu bradavicu u usta i snažno povukao.

- O, Bože. - Hrapavost njezina glasa i uzdah što ga ja ispustila bili su najseksepilniji zvukovi što ih je mogao zamisliti. Poljubio joj je vrat. Nježno joj je grickao potiljak ispod neravno ošišane kose.

Polako se vrtjela dok se nije okrenula prema zidu, oslonivši čelo na tapete cvjetnog uzorka. Smjestio joj je ruke malo iznad glave i priljubio njezine podlaktice uza zid, od laktova do vršaka prstiju.

Uhvatio je njezinu spavačicu i počeo je podizati skupljajući tkaninu u svojoj ruci. Zavukao je ruke u pojas njezinih gaćica i gnječio joj stražnjicu. Zatim je jednom rukom posegnuo za dojkom, a druga mu je kliznula niz njezin trbuh, preko stidnih dlaka, pa među bedra.

Bila je jako vlažna. Otkrivši to, zavrtjelo mu se u glavi od žudnje. Milovao ju je s dva prsta, nježno ih zavukao u nabore njezina seksa, a potom u nju.

Znao je da nikad neće zaboraviti osjećaj što ga je obuzeo kad su mu se prsti našli tako ugodno smješteni u njezinoj intimnosti.

Pomaknuo je bokove naprijed i priljubio svoju erekciju uz udubinu njezine stražnjice. Blago je milovao njezinu napetu bradavicu dok su mu se prsti nježno micali u njoj. Uskoro je počela gurati svoje bokove naprijed, prema njegovoj ruci, sve dok je on nije sasvim umirio, a sve su pokrete stvarali njezini željni bokovi. Na zidu su se njezine ruke stisnule u malene šake.

Doživjela je orgazam tiho, ali snažno. Čim je prestala podrhtavati, povukao je ruku, okrenuo je prema sebi i zagrlio. Nemoćno se oslonila na njega i hrapavo disala.

Malo kasnije položio joj je prst pod bradu i podigao njezinu glavu prema sebi. - Odnio bih te do kreveta kad bih mogao.

Shvatila je. Podigla je njegove štake i pružila mu ih, a potom ga povela prema spavaćoj sobi. Skinuo je svoje rublje i spustio se na krevet.

Tada je odjednom s oklijevanjem zastala. Čak i nakon nevjerojatno senzualnog iskustva što su ga maločas dijelili, djelovala je nesigurno i djevičanski dok je stajala kraj kreveta.

Jutros mu je postalo jasno zašto je oklijevala. Tijekom dva protekla tjedna bili su gotovo stalno zajedno, ali su zapravo bili stranci. On joj nije muž. Tek joj je postao ljubavnik.

On je negdje duboko u sebi to znao.

No ignorirao je taj dosadni unutarnji glas. Pravio se gluh pred svojom podsvjesnom savješću. Zanemarivši intuiciju koja mu je govorila da je sve to jako pogrešno, uhvatio ju je za ruku i povukao je na krevet kraj sebe.

- Lezi.
- Možeš li... s gipsom...?
- Nema problema.

Polako ju je spustio na leđa. Skinuo joj je spavaćicu i bacio je na pod, a potom joj je počeo milovati dojke i trbuh, još uvijek treperave od njezina orgazma.

Promatrajući joj lice, položio je njezinu ruku na svoje spolovilo. Oklijevala je beskrajni djelić sekunde. Zatim ga je milovala od korijena do vrha. I ponovno.

Nešto je ispod glasa promrmljao, raširio joj noge i spustio se među njih. Primijetio je jedva vidljivi ožiljak od carskog reza. Namrštio se i slijedio ga vrškom prsta, kao što je učinio i prve noći što su je proveli u ovoj kući. - Jesi li sigurna da možemo... ?

Nasmiješila se i položila mu ruke na prsa. - U redu je.

Zbog gipsa na nozi, morao se sasvim osloniti na ruke. Prikovao je pogled na njezine oči dok je vrlo polako ulazio u nju. Uronio je u nju što je dublje mogao. Držao je njenu glavu rukama i poljubio joj usne. Kad su se napokon razdvojili, on je šapnuo: - Lagala si mi, Kendall.

Uputila mu je brz, iznenađen pogled.

Počeo se micati, ulazeći i izlazeći u savršenom ritmu s izvijanjem njenih bokova. - Nikad ranije nisam s tobom ovo radio. - Govorio je brzo dok je još mogao vladati svojim glasom. - Sigurno to ne bih zaboravio.

Čvršće ga je zagrlila i promisekoljila se pod njim.

- Samo nemoj prestati.
- Sjećao bih te se. Sjećao bih se ovoga. Tko si ti, dovraga? - procijedio je kroz stisnute zube.

Izvila je leđa u luk. - Molim te, nemoj prestati.

Ionako ne bi mogao. Dovedi su jedno drugo do burnog orgazma, a njihova su tijela komunicirala na način za kojeg je bio siguran da ga nikad ranije nije doživio.

Kad se maknuo s nje, ona je promijenila položaj i priljubila se uz njegova prsa. - Drži me - šapnula je. - Čvrsto.

Rado je to učinio. Tjednima je maštao o dodirivanju onoga što je vidio.

Pospanim je glasom, zadovoljena, promrmljala:

- John, zašto s tobom nisam bila stidljiva?

- Nisi ni trebala biti. Ja sam ti muž.

Na to ništa nije odgovorila jer je zaspala. Pitao se je li svjesna da je glasno izgovorila svoje misli. Dala je oduška svojoj senzualnosti s muškarcem s kojim nikad ranije nije bila, te je željela znati zašto.

John je i sam to htio znati.

No nije si mogao dopustiti razmišljanje o osobnim potrebama. Morao je misliti samo na poraznu činjenicu da je imao seksualne odnose sa svjedokinjom koja mu je povjerena na čuvanje. Traumatska amnezija nije bila ni- kakva isprika. Znao je. Prokletstvo, *znao je* da mu cijelo vrijeme laže.

Ipak je s njom spavao. I bilo je fantastično, tako nabi- jeno električitetom da mu je naglo vratilo sjećanje. Sad je znao da je savezni predstavnik zakona. Predstavnici za- kona nisu trebali tjelesno poznavati ženu za čiju su sigurnost plaćeni. Svi bi se na tako nešto namrgodili i osudili ga.

Dakle, kojeg će vruga učiniti?

Nikakvo školovanje za psihologa, agenta FBI-a, ili saveznog šerifa nije ga pripremilo za ovakvu situaciju. Nije imao nikakvih isprava kojima bi mogao dokazati tko je on. A kome bi to i mogao dokazivati? Čak nije točno znao ni gdje se nalaze.

Uza sve to, još ima i slomljenu nogu. Koliko daleko bi mogao dospjeti na štakama? Nije mu namjeravala dopustiti da se domogne automobilskih ključeva. Kad bi se us- pio iskrasti i uzeti automobil, ona bi zasigurno nestala dok bi se on vratio. Imala je dovoljno jak motiv da ponovno pobjegne, a bila je i puna ideja. Našla bi neki način da ona i Kevin nestanu.

Gdje li je, dovraga, njegov pištolj? Rekla je da ovoga puta neće naći skrovište i zasad je imala pravo. Dok nije bila u blizini, svuda ga je tražio.

Jako se ponosila činjenicom da ništa ne prepušta slučaju i uvijek planira unaprijed. Dosad joj je to lako polazilo za rukom jer je on bio posve zbunjen. Pa, rekao je sam sebi, možda je šerif John McGrath za protekla dva tjedna bio bespomoćan i ni o čemu nije imao pojma, ali od ovog je trenutka iznova u akciji.

Ustao je s kreveta i odšepesao do komode po čisto rublje. Uredno je složila njegove bokserice i odvojila ih od čarapa. *Poput prave ženice*, podrugljivo je pomislio i ljutito zalupio ladicu.

Iznenadni je tresak odjeknuo poput topovskog pucnja u mirnoj kući, a to ga je navelo da se trgne. Zastao je i oslušnuo, ali je odahnuo od olakšanja kad je čuo da voda još uvijek teče u tuš kabini. Preostalo mu je još nekoliko minuta za traženje pištolja.

Bila je previše mudra da bi ga se riješila. Ako ga nije namjeravala upotrijebiti protiv njega; iako je i to još uvijek jedna od mogućnosti, zlovoljno je pomislio; zacijelo ga je zadržala radi zaštite. Možda ima slobodnih članova Bratstva koji pretražuju kraj u potrazi za njom. Sigurno ne bi odbacila oružje.

John je pretražio njezine ladice, pazeći da ne poremeti uredno složene gaćice i prsluke. Ništa nije našao u komodi pa se vratio do kreveta i provukao ruke između madraca i postolja, iako nije očekivao da će ga ondje naći jer je to bilo njegovo prvotno, nemaštovito skrovište.

Pretražio je policu na vrhu ormara. Puzio je po podu i tražio labavo pričvršćene daske ispod kojih je mogla spremi pištolj. Ladice noćnih ormarića bile su prazne.

Čuo je kako je zatvorila vodu u kupaonici.

John je provukao ruke kroz kosu u pokretu frustracije i samooptuživanja. Što će učiniti? Mora donijeti odluku. Brzo. Odmah.

Njegova procjena Kendall Deaton Burnvood pokazala se točnom; ona je vješta lažljivica. Imala je smjelosti i pameti za provođenje i najdrskije spletke, čak i ako je to značilo tjelesno dokazivanje izmišljenog braka s čovje- kom koji je zapravo njezin tamničar.

Nadalje, ona je majka koja se boji za život svog djeteta, kao i za svoj. Otići će u bilo kakvu krajnost kako bi zaštitila svoje dijete.

No, čak ni majčinstvo nije opravdavalo otmicu saveznog predstavnika zakona. Prekršila je više zakona no što ih se on u ovom trenutku mogao sjetiti. Njegova je dužnost isporučiti je organima vlasti. To će i učiniti. Na bilo koji način.

Izašao je na hodnik. Vrata kupaonice bila su neznatno odškrinuta. Nečujno im se približio i lagano ih gurnuo. Bešumno su se otvorila.

Kendall je stajala za umivaonikom. Maločas ručnikom osušena kosa stršila joj je na sve strane oko glave. Imala je na sebi samo gaćice. Jednu je ruku podigla iznad glave; nanosila je puder na pazuhu.

Pjevušila je, neskladno i očaravajuće bez sluha.

Nije si dopustio smiješak. Nije si dopustio nježnu misao.

Isuse, hoće li moći provesti ono što je naumio?

Pametno je smišljeno. Potrebno je. No bit će prokleta teško, možda najteži zadatak u karijeri. U *obje* karijere.

Iako ga je tisuće nagona nastojalo zadržati, prisilio se da krene naprijed. Bojao se da bi ga mogla opaziti u zrcalu, ali nije, čak ni kad joj se približio na jedan korak. Polako je izvukao šaku ispod ruke i čvrsto je uhvatio. Potom je drugom rukom pograbio Kendall za nadlakticu i okrenuo je prema sebi.

30. poglavlje

K ako to mislite, nestala je? - Gibb Burnvwood nije dobro primio vijesti. Glas mu je bio jednako ubojit kao i pogled. Njihov je odvjetnik ostao spokojan. Sjedio je prekrživši svoje tanke noge i složivši dugačke, mršave ruke u krilu. Quincy Lamar bio je slika i prilika južnjačke elegancije i dostojanstva.

Izgledao je kao da se nikad u životu nije oznojio. Odijelo mu je bilo besprijekorna kroja. Manšete košulje ukrasio je dijamantnim gumbima. Kosa mu je bila nauljena, a ruke manikirane.

Od njegova ženskastog afektiranja Gibbu se okretao želudac. Ni sekunde ne bi tolerirao Lamara da nije bio na glasu kao sjajan kriminalistički odvjetnik, najlukaviji i najpotkupljiviji branitelj što ga je novac mogao kupiti. Neki od najgorih zločinaca Juga dugovali su svoju slo- bodu Quincyju Lamaru.

- Kako je pobjegla? Kada? - pitao je Gibb.

- Koliko sam shvatio, nema je već više od dva tjedna.

-Dva tjedna! - zagrmio je Gibb. - A mi tek sad saznajemo za to? Zašto nam nitko ranije nije rekao?

- Ne vidim nikakva razloga da vičete na mene, gospodine Burnvwood. Rekao sam vam sve što znam, a tek sam danas i ja saznao.

Lamarov je glas bio blag poput pijuckanja viskija. Kao i alkohol, njegov se milozvučan ton činio bezopasnim. No mogao se prikristi poroti ili protivniku na sudu i zadati zvučan udarac.

- Gospodu Burnwood pritvorili su u Denveru. Vodili su je natrag u South Carolinu kako bi se pojavila kao svjedok na vašem suđenju.

Matt je prvi put progovorio. - Šteta što sam se razveo od nje. Tada je ne bi mogli prisiliti da svjedoči protiv mene.

- Siguran sam da je nitko ne prisiljava - glatko mu je odbrusio Lamar. Zastao je kako bi uklonio zamišljeni komadić konca s rukava. - Gospoda Burnwood im je negdje putem pobjegla.

- *Njima? Nadmudrila je dva savezna šerifa i pobjegla im?*

Lamar je pogledao Matta. - Želite li da nastavim? Ili ćete me uporno prekidati?

- Oprostite - ukočeno je rekao Matt.

Odvjetnik se nije žurio s nastavljanjem priče. Uputio je Gibbu ozlojeđeni pogled koji mu je govorio da je sina trebao naučiti pristojnosti. Gibb bi najradije zadavio odvjetnika, ali je, kao i Matt, želio čuti kako je Kendall ne- stala.

- Jedan je agent bila žena - objasnio je Lamar. Rekao im je za Kendallinu bolest ušiju što je zahtijevalo putovanje automobilom i provođenje nekoliko noći na cesti.

Potom je dodao: - Pretpostavljam da su poslali ženu kako bi gospođi Burnwood osigurala potrebnu zaštitu i privatnost dok se brine za dijete.

Gibb i Matt su se pogledali, a potom su obojica istodobno skočila sa svojih stolica. Gibb je uživao u prestrašenu odvjetnikovu pogledu kad ga je pograbio za otmjenu kravatu i podigao sa stolice. - Što ste rekli?

Uletio je zatvorski stražar i posegnuo za pištoljem.

- Pusti ga! - viknuo je Gibbu.

Gibb je pustio Lamara čija je koščata stražnjica tupo tresnula na drvenu stolicu. Protegnuo je vrat kao da je želio provjeriti je li mu glava još uvijek na svome mjestu.

- Sve je u redu - rekao je stražaru dok je popravljao kosu. - Moj se klijent samo malo uzrujao. To se više neće dogoditi.

Stražar je pričekao kako bi se uvjerio da je odvjetnik uspostavio kontrolu nad situacijom, a potom se povukao iz prostorije i zatvorio vrata.

- Kendall ima dijete?

- Dječak ili djevojčica? Koliko je staro?

Lamar je ignorirao njihova pitanja zagledavši se u Gibba prijetecim pogledom reptila. - Ako još koji put položite ruku na mene, otići ću, a vi ćete se pržiti zajedno s vašim fašističkim seljačinama. Jesmo li se razumjeli, gospodine Burnwood?

Od njegovog piskavog glasa svaki bi se običan čovjek naježio, ali Gibb se uvijek smatrao daleko nadmoćnijim od obična čovjeka. Nagnuo se preko stola tako da mu se lice našlo na desetak centimetara od odvjetnikova duga nosa.

- Nemoj mi prijetiti, jebeni pederu. Nisam impresioniran tvojim otmjenim odijelom, masnom kosom i svilenim kravatama. I mrzim ovu prokletu stvar. - Istrgnuo je svježi karanfil iz Lamarova suvratka i zgnječio ga.

- Mogao bih te zgnječiti poput ljigavog kukca. Bolje ti je da mi kažeš sve što želim znati o djetetu kojeg moja snaha ima sa sobom, ili ću ti golim rukama istrgnuti grlo i upotrijebiti ga za mamac u ribolovu. *Jesmo* li se razumjeli?

Quincy Lamar, poznat po pretvaranju neprijateljski raspoloženih svjedoka u drhtave brbljavce, ostao je bez riječi. Pogledao je Matta čije je ukočeno zurenje samo naglasilo prijetnje njegova oca. Istaknuta odvjetnikova Adamova jabučica kliznula je gore dolje dok je nastojao progutati slinu.

Konačno je nastavio svoju priču. - Gospoda Burnvwood ima sina. - Iz torbe za spise izvadio je kopiju djetetova rodnog lista i pružio im je. - Pretpostavljam da je dijete-

- Moje - odlučno je rekao Matt nakon što je provjerio datum rođenja. - Moj je!

Gibb je zagrlio Matta i udarao ga po leđima. - Tako se ponosim tobom, sine. Hvala milostivom Gospodinu, konačno imam unuka! - Njihova je radost, međutim, bila kratkog vijeka. Gibb je tresnuo šakom po stolu. - *Tak* *kuja*.

Matt se okrenuo Lamaru. - Slušajte, želim svoga sina. Učinite sve što je potrebno da ga se domognem i zadržim. Tražio sam razvod dok nisam znao da je trudna. Osim što me je pokušala ubiti i napustila me, zatajila je činjenicu da imam sina. Dakle, moralo bi se lako postići da se dijete dodijeli isključivo meni.

Lamar je Gibbu dobacio nervozan pogled. - Budite razumni, gospodine Burnwood. Optuženi ste za nekoliko teških zločina. Ne bismo li se trebali

usredotočiti na oslobađanje od tih optužbi prije no što se upustimo u drugo parničenje?

- Ne mogu dokazati da smo tata i ja umiješani u umorstvo onog Lija. Kao ni s novom optužbom u vezi s onim tipom, Bamom.

- 'Tip Bama' je slučajno bio agent FBI-a - naglašeno ga je podsjetio odvjetnik.

- Tko god on bio, mi nemamo nikakve veze s metkom u glavu i zakopavanjem tijela negdje u šumi. Nitko nije našao tijelo, dakle, ne znaju zasigurno ni da li je uopće mrtav. Skitnica je odlutao iz grada na isti način kako je i stigao.

- Kako objašnjavate nestanak Michaela Lija iz zatvora?

- Očito je pobjegao. Ni njegovo se tijelo nije pojavilo, niti će se pojaviti. Neće se vratiti; kad bi se vratio, morao bi odgovarati za silovanje. Dakle, on se negdje skriva, a tatu i mene optužuju za dva umorstva što se nikad nisu dogodila.

- U tom slučaju, kako objašnjavate priču što ju je gospođa Burnwood iznijela organima zakona? - upitao je Lamar.

- Izgubila se u šumi, postala je histerična i halucinirala. Istodobno je uočila priliku da mi se osveti zbog ljubavne veze s Lottie Lynam.

Gibb je stisnuo zube. To mu je bio uvjetovani refleks kad god bi Matt spomenuo Lottieno ime. Gibb je gotovo na dan točno znao kad je Matt obnovio svoju vezu s njom. Nikako nije mogao shvatiti kako je njegov sin, inače tako poslušan i lako obradiv, bio slab na onu crvenokosu drolju.

Gibbu se to nije sviđalo, ali se, radi mira u obitelji, pretvarao da ne vidi što se događa. Lottie je ipak bila udata. Ništa strašno nije se moglo dogoditi, kao što je dijete. Prije puno godina pobrinuo se da ne dođe do neželjene trudnoće.

Kad je Gibb načuo o očaranosti šesnaestogodišnjeg Matta s Lottie, posjetio je njezina oca. Čovjek se složio s Gibbom da se oni moraju pobrinuti da šašava djeca ne navuku nevolje na vrat. Za sedamdeset pet dolara čovjek je obećao da će u Lottieno mlijeko ubaciti jednu tabletu. Gibb ga je uvjeravao da je riječ o bezopasnoj drogi; liječnik mu je osobno dao tabletu.

Tableta je izazvala bolove u trbuhu, a isti je liječnik dijagnosticirao upalu slijepog crijeva. Gibb je liječniku morao platiti još dvjesto dolara, plus troškove operacije kojom se uklonilo Lottieno posve zdravo slijepo crijevo, i podvezali jajovodi. Za manje od tisuću dolara Gibb je dobio garanciju da

Lottie neće roditi Mattovo kopile. Do današnjeg je dana vjerovao da je to najbolje uloženi novac što ga je ikad potrošio.

Sve dok veza nije smetala Mattovu sklapanju braka i rođenju zakonitog sina i nasljednika, Gibb je držao da nema nikakve štete ako se Matt sastaje s Lottie kad je njezin pijanac od muža izvan grada.

Međutim, nije želio da njihova veza izađe na svjetlo dana. Matt Burnwood, očiti nasljednik vođe Bratstva, nije smio biti slab na bijelo smeće kakvo je Lottie. To bi nagrdilo njihov imidž. Kad bi se Mattu dopustilo zastranjivanje od strogo zacrtanih pravila Bratstva, i drugi bi tražili izuzeće. Krvno srodstvo s ološem ili drugim rasama bilo je prvi i najvažniji tabu.

Zato je Gibbu bilo mrsko što će tijekom suđenja izbiti na vidjelo Mattova veza s Lottie. Nije dolazilo u obzir da se to zataška. Quincy Lamar je čak predložio da Matt iskoristi Lottie kao alibi za noć u kojoj je Michael Li tajanstveno nestao iz okružnog zatvora.

Kad bi gospođa Lynam prisegnula da je Matt te noći bio s njom, možda bi se nesigurna porota pokolebala. Lamar je savjetovao Mattu neka prizna manji od dva zločina. Preljub je predstavljao grijeh, ali nije se kažnjavao smrću. Barem ne u Americi.

Matt i Gibb su raspravljali o toj mogućnosti, ali još nisu donijeli odluku. Gibb je želio što je moguće duže čekati prije nego i službeno poveže Matta s tom ženom. Njihova veza nije bila najveće postignuće njegova sina, ali ako postane javna tajna, toga će se ljudi najviše sje- ćati.

Osim toga, njihova se obrana sastojala isključivo od nijekanja. Gibb je znao da bi bilo glupo ne iskoristiti svaku liniju obrane, bez obzira koliko bila nepovoljna. Spoznaja da ima unuka unijela je novu dimenziju u cijelu situaciju. Prioriteti su se promijenili. Cilj se promijenio. Možda bi trebao iznova procijeniti svoju tvrdokornost prema korištenju Lottie Lynam.

Iako je bio zaokupljen mislima, Gibb je slušao prepirku između Matta i njihova odvjetnika. Takvi ih razgovori nikamo nisu vodili. Na kraju je Gibb progovorio, nadglasavši obojicu.

- Moj vam sin govori, gospodine Lamar, kako želimo da se dijete vrati nama. On je po pravu naš. I mi ga želimo.

- Točno - složio se Matt.

Lamar je podigao obje ruke s dlanovima prema naprijed, kao da odbija napad. - Govorim vam za vaše vlastito dobro, gospodo. Gajite nerealne nade.

Odvjetnikove riječi ni najmanje nisu oslabile Mattovu odlučnost. - Učinit ću sve što treba kako bih svog sina udaljio od njegove majke. Kendall uopće nije sposobna odgajati jednog Burnvooda. Neće biti dobra majka jer nije bila ni dobra žena.

- Dao sam joj potpunu slobodu u stvaranju karijere, a ona ju je ugrozila pretvaranjem suradnika u neprijatelje. Bio sam velikodušan s novcem. Ljubazno sam se odnosio prema njoj i nikad nisam zanemarivao svoje obveze muža. Pitajte koga hoćete. Čut ćete da smo imali savršen brak.

- Ovako mi ona vraća. Izmišljajući podmukle laži o meni i mom ocu. Fizički me je napala u našem domu i ostavila me misleći da sam mrtav. Napustila me. I sada, više od godinu dana kasnije, saznajem da imam sina. Ima tri mjeseca, a ja čak nisam ni znao da postoji! Kakvo je ona čudovište kad mi je mogla zatajiti sina.

Quincy Lamar je strpljivo slušao svog klijenta, a potom je zatvorio torbu za spise i ustao. - Izvrstan govor, gospodine Burnwood. Sadržajan i moćan. Uvjerljivo izgovoren. Vrlo strastven. Uvjerili ste me da niste krivi za zločine za koje vas optužuju, kao i da ste žrtva nepojmljive izdaje gospođe Burnwood. Pobrinite se da budete jednako dobri i kad vas budu unakrsno ispitivali.

Pokucao je na vrata kako bi najavio kraj sastanka. Dok je čekao da mu stražar otključa vrata, dodao je: - Sve dok gospođa Burnwood nije nazočna i ne može svjedočiti, nitko ne može opovrgnuti vašu potresnu priču. Kad je nađu, a možete biti sigurni da savezni agenti prevrću svaki kamen Juga ne bi li je našli, možda ćemo morati ponešto promijeniti.

Nakon što je otišao, Gibb i Matt imali su nekoliko trenutaka nasamo prije no što su ih odveli svakoga u svoju ćeliju.

- Tata, imam sina! Dječaka.

Gibb je čvrsto uhvatio Matta za ramena. - To su predivne vijesti, sine. Oduševljen sam. No kasnije ćemo morati slaviti. Nažalost, sad za to nemamo vremena. Nimalo ne vjerujem onom uštogljenom odvjetniku.

- Ni meni se ne sviđa. Želiš li ga otpustiti i naći drugoga?

Gibb je odmahnuo glavom. - Svi su odvjetnici nesposobni na ovaj ili onaj način. Mogu biti himbeni i nelojalni, čak i ako su članovi obitelji - suho je dodao. - Nikad se nismo smjeli osloniti na njega, ili bilo koga, da umjesto nas misli i djeluje.

Matt je djelovao zbunjeno. - Što želiš reći, tata?

- Vrijeme je da preuzmemo stvari u vlastite ruke.

Lottie je po drugi put pročitala pismo. Zatim i po treći put. Poruka je bila bezobzirna, odvažna i sasvim jasna.

Zgužvala je list papira i bacila ga na pod. Opsovala je i primaknula se prozoru što je gledao na zapušteno dvorište. Jasno poput natpisa govorilo je da ovdje živi ološ. Charlie nije bio samo loš muž, već i loš po pitanju zbri-njavanja obitelji. Nikad nije imala sredstava za uređivanje i uljepšavanje kuće i okućnice.

Pa, što je očekivala? Da će brak unijeti čudo u njezin život?

Potekla je iz loše sredine i uvijek će spadati među ološ. Znala je to. Znao je i Charlie. Kao i Matt. Zapravo, tako ju je nazvao kad joj se prvi put obratio.

Bili su u četvrtom razredu kad ju je jednog poslijepodneva zaustavio na putu do kuće. Skočio je s niskih grana jednog stabla, nasmrt je uplašio i prepriječio put.

- Misliš da si nešto posebno, je li, crvena? - izazivao ju je. - Pa, nisi. Moj tata kaže da su tvoji siromašno bijelo smeće i da ne bih trebao imati posla s takvima kao što si ti.

-A ja kažem da ste ti i tvoj tata pileće govno. Bit će mi drago da nemam nikakve veze s tobom, Matte Burnwoode. Sad mi se miči s puta.

Pokušala ga je zaobići, ali joj je on vješto stao na put i uhvatio je za ramena. - Kamo se žuriš? - Pokušao ju je poljubiti. Udarila ga je koljenom u prepone i pobjegla.

Prošlo je još nekoliko godina prije nego je iznova skupio hrabrost da bi je pokušao poljubiti. Toga mu je puta dopustila. Od toga dana nadalje bili su naglašeno svjesni jedno drugoga, ali su isto tako znali da među njima nije moguća ozbiljna veza. Čak i kao djeca shvaćali su što su podrazumijevale razlike u njihovu podrijetlu. Potjecali su sa suprotnih strana pruge, doslovno i metaforično. Ponor se nije mogao premostiti.

Ipak su očijukali, mašući crvenim maramama zavodljivosti pred seksualnošću u razvoju, ali ništa se nije dogodilo do jednog sparnog ljetnog poslijepodneva kad su se sastali kraj potoka u brdima. Svukli su se u donje rublje i brčkali se u vodi. Matt je predložio natjecanje da bi vidjeli tko može više izdržati pod vodom.

On je pobijedio, naravno. Kao nagradu, zahtijevao je da skine prsluk kako bi joj mogao vidjeti dojke. Iza njegove arogancije naslutila je ranjivost koja joj se činila vrlo dragom.

Skinula je prsluk.

On je gledao.

Zatim je od gledanja prešao na dodirivanje. Dodir mu je bio nesiguran i nježan. Zato mu je dopustila slobodu kakvu je uskraćivala drugim dječacima. Uskoro je i ona njega milovala.

Taj prvi put pamtila je kao neugodan i nespretan. Matt je bio nezgrapan i nesiguran; ona mu je žarko željela udovoljiti. No sjećala se i grozničave vreline njihove kože, uzbuđena disanja, lupanja njihovih srca i uzdaha radosnih otkrića. Njihova je požuda bila iskrena i smiona; preplavila ih je i posve obuzela. Međutim, sve je to na neki način bilo nevino.

Lottie je položila čelo na blatnjavo prozorsko staklo, a suze su joj se slijevale niz obraze. Tada je očajnički voljela Matta Burnwooda. Kao i sada. I zauvijek.

Zato mu je dopuštala da je iskorištava. Prepoznavala je i odgovarala na očaj što je proizlazio iz njegove žudnje za njom. Ispunjavala je neku njegovu unutrašnju potrebu, a vjerovala je da nije bila samo seksualna.

Ona je predstavljala osobnu pobunu Matthewa Burnwooda zato što je ono što jest. Postigao je sve što je otac od njega zahtijevao. Ispunjavao je očekivanja drugih ljudi. Uvijek se ponašao onako kako se od njega očekivalo. Njegova veza s njom bila je jedina mana koju si je dopustio.

Činjenica da se morala držati u tajnosti bila je dio privlačnosti njihove veze. Ona je bila sušta suprotnost žene kakvu je trebao imati. Da je bila samo djelomično prihvatljiva u društvenim krugovima u kojima su se Burnwoodovi kretali, Matt bi zacijelo prije puno godina izgubio zanimanje za nju. Upravo zato što je bila tako očito nepodobna, on joj se vraćao sve te godine.

Ipak, znala je da ju je Matt na neki svoj način volio. Nikad nikoga neće voljeti kao što voli svog oca. Nikome neće pružiti slijepu ljubav i odanost što ih je čuvao za Gibba.

Iz tog je razloga Lottie suosjećala s Kendall Deaton koja se udala za Matta s tako neopravdanim optimizmom. Kad se radilo o osjećajima njezina muža, Kendall nije bila zadovoljna što je daleko iza svog svekra i očito im je to dala do znanja. Čak i prije razvoda, Matt se često žalio da je Kendall previše otvorena za vlastito dobro.

Dakle, što je to govorilo o Lottie? Da je otirač za noge? Poslušna ljubavnica koja se nikad ne žali i nastoji mu udovoljiti?

Odgovor se jasno mogao pročitati iz pisma što ga je danas primila od Matta. Sagnula se, uzela pismo s poda i raširila ga na stolu, poravnajući nabore što ih je učinila kad ga je zgužvala.

Mattu je sada potrebna više no ikad ranije ili bilo kada u budućnosti.

Zagledala se po prostoriji u bijedan namještaj, strop s mrljama od vlage i oguljeni drveni pod što je škripio pod svakim korakom.

Ovo je najbolje što mogu očekivati od, života, žalosno je pomislila.

Kad je Kendall otišla iz Prospera, Lottieno suđenje za ubojstvo je odgođeno dok se ne nađe novi branitelj. Odredili su joj odvjetnika; najprije je zatražio odgodu kako bi imao vremena proučiti slučaj i pripremiti se za obranu. Sud je odobrio njegov zahtjev. S obzirom na važne slučajeve što se sada pripremaju, mogli bi proći mje- seci dok se ne zakaže novo suđenje.

No Lottie je željela da se to što prije završi. Bez obzira na ishod suđenja, dok ne donesu presudu zbog ubojstva Charlieja, njezin će život sličiti čistilištu. Nije u zatvoru, ali nije ni slobodna.

Nema muža, ni djece, ni obitelji kojoj bi bilo stalo do nje. Ima kuću, ali je to sklonište, a ne dom. Nema nikakav položaj u zajednici.

Jedinu sreću što ju je za cijelog života upoznala našla je u naručju Matta Burnwooda. Iako je poznavala sve njegove slabosti i predrasude, voljela ga je.

Ponovno je pročitala pismo što joj ga je poslao iz zatvora. Tražio je golemu uslugu. Ako mu udovolji, stavit će život na kocku.

S druge strane, nakon što je razmislila o svom životu, bilo je jasno da nema što izgubiti.

31. poglavlje

P objegli su!

Donositelj zapanjujuće vijesti bio je šerifov zamjenik čija je jedina dužnost bila davati upute i biti na pomoći svakome tko je imao nekog posla u sudskoj zgradi okruga Prosper.

Nije se mogao pohvaliti naročito dobrim genetskim naslijeđem, pogotovo kad je riječ o bistrini. Jedva je položio ispit što ga je zahtijevao posao kojeg obavlja. No ipak ga je položio, te je ponosno nosio sivožutu odoru i bedž

svoje službe. Uštirkani ovratnik košulje bio je prevelik za njegov mršavi vrat na kojem je počivala sitna, zašiljena glava.

Zvao se Lee Simon Crook. Bio je bratić Billy Joea i blizanaca.

Luther Crook namjestio je savršeni udarac kad je Lee Simon uletio u salu za bilijar i uzbuđeno objavio vijest zbog koje je pretrčao dva bloka od sudnice. Opsovavši ispod glasa jer je promašio savršeni udarac kojim bi vratio deset dolara što ih je ranije izgubio, Luther se naglo okrenuo stegnutih šaka i spreman na tučnjavu.

- Lee Simon, malo govno! Trebao bih te pretvoriti u kašu. Imao sam savršen-

- Umukni, Luther - naredio mu je Henry s barske stolice. - Sto si rekao o nekakvom bijegu, Lee Simon?

- Pobjegli su. Iz zatvora.

Luther je pograbio rođaka za rukav odore i naglo ga okrenuo. - Tko je pobjegao, govnyaru jedan?

- B-B-Burnwoodi.

- Sto to govoriš, dovraga?

- Kunem se Bogom. - Na mršavim je prsima napravio znak križa. - Prije otprilike deset minuta. Tamo je izbio pravi pakao. U cijeloj toj zbrci uspio sam se izvući i do- trčati ovamo što sam brže mogao.

Cak i usred dana u sali za bilijar se nalazila povećća skupina ljudi. Besposličari koji su provodili vrijeme uz pivo i gundali protiv pošte koja je uvijek kasnila s isporukom čekova socijalne pomoći.

Namrštivši se, Henry je odvuкао svog bratića u jedan od mračnih, zadimljenih kuteva prostorije, a Lutheru je dao znak neka im se pridruži.

- Predaješ li se? - upitao je Lutherov suigrač.

Luther je bacio još jednu novčanicu od deset dolara na bilijarski stol, spremio svoj tak i kliznuo u separe kraj brata, te su obojica sjedili nasuprot bratiću kojeg su cijelog života terorizirali. Svadljivi blizanci pretvorili su svako obiteljsko okupljanje u pravi pakao za fizički slabije dijete njihova strica.

Stalno zlostavljanje djelovalo je na čudan način i donijelo im vječnu ljubav, divljenje i odanost Lee Simona. Činjenica da su njegovi bratići često bili na pogrešnoj strani zakona kao da ga je još više očaravala.

- Rekli ste mi da pripazim na to kako se stvari ondje razvijaju - počeo je pokazavši prstom u smjeru sudske zgrade. - Pa, tako sam i učinio. Ni u snu nisam očekivao da će se dogoditi nešto ovako uzbudljivo.

- Što se dogodilo?
- Klisnuli su. Matt i njegov stari. Usred bijela dana.
- Kako? Jesu li srušili stražara?
- Želiš reći, podigli ga - zacerekao se Lee Simon.
- Ha?
 - Gospođa Lottie Lynam... ?
 - Aha - uglas su rekli blizanci.
 - Pa, posljednjih je dana redovito posjećivala Matta. Donosila mu hamburgere i pitu od kokosa iz kafića. Časopise i knjige, tako nešto.
- Nagnuo se preko stola i povjerljivim glasom nastavio:
 - Znaate kako je dobra kad se malo sredi? Pa, ulazi u onaj zatvor kao da je kraljica od Sabe. Izluđuje sve oko sebe, znate. Uključujući i stražare. Čak i mene. Prokletstvo, možemo imati odoru, ali smo ispod nje obični muškarci, je li?
 - Je, ima par sisa od kojih bi se svima zavrtjelo u glavi - nestrpljivo je rekao Luther. - Pričaj već jednom, hoćeš li?
- Lee Simon je polizao pljuvačku koja mu se često skupljala u kutovima usana. - I tako je Lottie danas stigla u tijesno pripijenoj haljini. Pobrinula se da privuče svačiju pozornost, čak i starog Wileyja Jonesa.
- Kako je nastavljao priču, sve se više pomicao naprijed na klupi separea. Slina mu se ponovno nakupila. - Wiley ju je pustio u prostoriju za posjete, a ona se ondje spotaknula i potresla sve iz torbice. Spustila se na sve četiri kako bi pokupila svoje stvari, a čuo sam da su starom Wileyju zamalo oči iskočile iz glave. Također sam čuo da nije imala donjeg rublja, ali to su možda samo priče. Ili nečije želje.
- Ako ne prijedeš na stvar-
- Dobro, dobro. Ne želim ništa ispustiti. - Brzo je udahnuo. - Znaate kako svi naveliko skaču oko Gibba Burnwooda? Misle da je sjajan momak, i tako. Pa, većina momaka misli da je izvukao deblji kraj i zato je osiguranje oko njega i Matta prilično labavo, moglo bi se reći.
- Kad je Lottie ispustila svoju torbicu, Wiley je napustio svoje mjesto i priskočio joj u pomoć. Dok je on skupljao šminku i žvakaće gume, Matt i Gibb, koji su čekali Lottie, hladnokrvno su izašli kroz vrata.
- Lottie je zahvalila Wileyju i onda kao bez daha rekla: 'Moj Bože, ne mogu ovakva pred prijatelje!' Zagladila je kosu i poravnala haljinu, kao da se želi malo urediti, znate.

-Zatim je krenula do najbližeg zahoda gdje su je čekali Matt i Gibb. Zaključala je vrata, a oni su se presvukli u odjeću što ju je ona već ranije tamo sakrila. Njih troje je lijepo izašlo, sjelo u automobil i odvezlo se, bez ikakvih problema.

-Nekoliko ih je ljudi vidjelo dok su izlazili iz sudske zgrade. Smiješili su se, rukovali, rekli da su upravo pušteni uz jamčevinu i kako je to krasno. Pravda je pobijedila. Sustav djeluje. Takve stvari. Čelična muda, to imaju oni Burnwoodi.

- Wiley, siroti stari klippan, nije uopće shvatio što se dogodilo. Kad je nastala uzbuna, on se ljuljao na svojoj stolici i čekao da se Lottie vrati iz zahoda, a zacijelo je sanjario o onome što je vidio ispod njezine haljine. Još uvi- jek je bio tako omamljen da nije ni znao da su mu zatvorenici klisnuli!

- Gdje su sada?

- Koliko ih već nema?

- Polako, rođaci. Sve ću vam reći. No dobro bi mi došlo nešto za ovlažiti grlo - rekao je Lee Simon pogledavajući prema šanku.

Henry je dao znak barmenu, a on je donio pivo šerifovu zamjeniku. - Ne bih trebao piti dok sam u odori, ali danas nitko neće osjetiti zadah piva iz mojih ustiju jer je tamo cijeli cirkus. - Posrkao je pjenu sa svog piva.

-Nisam vidio svojim očima, ali kažu da je onaj agent FBI-a, Pepperdyne; kakvo ime, eh; kažu da je dobio histerični napadaj. Želi znati kako se dogodilo da nesposobni starac čuva savezne zatvorenike. Pita tko je to zaduženje dao starom Wileyju. Kažu da bi svi ondje već bili pokojni kad bi riječi mogle ubijati, čak i njegovi vlastiti ljudi. Pepperdyne je na ratnoj stazi.

- Kako ih je Lottie izvukla iz grada? - upitao je Henry.

-Zaključili su da je pripremila još jedan automobil. Trenutak prije no što sam dotrčao ovamo, čuo sam kako govore da su njezin automobil našli ispod nekog

mosta na autocesti. Nitko ih nije vidio kad su zamijenili vozila. Za sve Burnwoodove automobile se zna gdje su. Sigurno se negdje domogla nekog prijevoznog sredstva, ali nitko ne zna kakvog. Čini mi se da su oni već daleko odmakli.

- Kamo?

Lee Simon slegnuo je svojim koščatim ramenima. - To nitko ne zna.

- Nikakvih ideja? - upitao je Luther.

- Pa, priča se po zgradi. Uglavnom samo govorkanja. - Potegnuo je još jedan bučan gutljaj. - Svi misle da će poći u potragu za Mattovom bivšom ženom kako bi je ušutkali. Zato je taj Pepperdyne onako poludio. Ona tvrdi da su oni ubili onog Kineza koji je nestao iz zatvora. Slušajte ovo: ona kaže da su mu odsjekli maloga i razapeli ga na križ - šapnuo je.

Henry i Luther razmijenili su pogled gađenja zbog besmislica što ih je iznosio predstavnik zakona. Henry je rekao: - Čuli smo da je pobjegla policajcima koji su je dovodili ovamo zbog svjedočenja.

- To je točno. Nitko nema pojma gdje je ona. - Lee Simon je spustio glas. - Kladim se da biste vi željeli znati.

- Imaš pravo, Lee Simon. Nisi ni izbliza toliko glup koliko si ružan.

Lee Simon se ozario na pohvalu svojih starijih, grubljih i opakijih rođaka. - Moja mama kaže da vi krivite gospođu Burnwood za to da je Billy Joe završio u zatvoru. Kaže da vaša mama to još nije preboljela.

Billy Joe se s vremenom oporavio od svoje rane pa su ga poslali u bolnicu za rehabilitaciju gdje su mu namjestili protezu. Još se nije njome naučio pravo služiti kad je napao jednog fizioterapeuta. Umjetnu je ruku upotrijebio kao oružje i čovjekovoj glavi nanio teške ozljede.

Tada su mu sudili kao odrasloj osobi i osudili ga, te su ga poslali u Državni popravni institut. Billy Joeova nesreća mogla se slijediti unatrag ravno do braniteljice po službenoj dužnosti u Prosperu koja je prevarila obitelj.

- Nikad joj nismo smjeli vjerovati - rekao je Henry iskrivivši usta u opaku grimasu prožetu gorčinom. - Što ženske znaju o odvetništvu?

- Baš ništa - odgovorio je Luther. - Inače naš mali brat ne bi bio u zatvoru.

- I još uvijek bi imao svoju desnu ruku.

Lee Simon je ispio ostatak piva, a zatim se nepristojno podrignuo nastojeći impresionirati svoje bratiće. - Moram se vratiti. Znao sam da ćete htjeti znati što se događa.

Braća su ga odsutno pozdravila. Luther je ustao i premjestio se na Lee Simonovo mjesto kako bi mogao gledati ravno u brata. Zurili su jedan u drugoga preko stola sve dok, nešto kasnije, Luther nije upitao: - Što ti je na umu, Henry?

- Što je tebi na umu?

- Ja sam prvi pitao.

Henry je lupkao po bradi poput učenjaka koji razmišlja o teškom zakonu fizike. - Bila bi velika sramota da netko, možda čak Matt i Gibb, ubiju gospođu Burnwood prije nego mi dobijemo svoju priliku.

- Prokleta velika sramota.

- Više se ne bih mogao pogledati u zrcalo.

- To je pitanje obiteljskog ponosa.

- Časti.

- Prisegnuli smo mami da ćemo se osvetiti Kendall Burnvood za sve što se dogodilo Billy Joeu.

- Nije smjela prijeći obitelj Crook.

- Ako ćemo ispuniti svoj zavjet mami-

- Moramo je naći prije njih. - Henry je kliznuo iz separea i kretnjom pozvao brata da ga slijedi. - Pođimo vidjeti što mama misli.

Mama je mislila da je to sjajna zamisao. Čak je dodala nešto čega se blizanci nisu sjetili, ali je bilo posve u skladu s njihovim razlozima za hvatanjem Kendall Burn- wood.

S opakim bljeskom u očima, mama je blizancima postavila pitanje: - Tko zna što bi stari Burnwood učinio kad bismo mi riješili njegov problem umjesto njega? Ha? On ima gomilu love, zar ne?

Henry je prvi shvatio kamo mama smjera. Namignuo je bratu. - No možda bi žrtvovao nešto svoje gotovine da se ne mora braniti na sudu.

Kad je priča o Bratstvu izbila na svjetlost dana i Crookovi su saznali da u njihovoj sredini djeluje grupa samozvanih sudaca, bili su ogorčeni, ali samo zato što ih nisu pozvali da im se pridruže. Težnja da se Prosper održi rasno čistim i bez stranaca njima se činila sjajnom idejom, te nisu shvaćali zašto ljude zbog toga kažnjavaju.

Naravno, nikad im ne bi palo ni na kraj pameti da je sudac Fargo naredio odsijecanje Billy Joeove ruke kako bi njega i Kendall Burnwood naučio lekciju o poštivanju. Isto tako, nisu znali da su i oni bili na rasporedu za specijalno kažnjavanje zato što su se usudili prijetiti jednom Burnwoodu, točnije, Kendall. Međutim, zbog važnijih problema Bratstvo je moralo promijeniti svoje planove.

Obitelj Crook pogrešno je Kendall držala odgovornom za svoje nedaće. Od trenutka kad su Billy Joea odveli od kuće, oni su planirali svoju osvetu. Razbijanje njezinog vjetrobrena, prijeteća pisma i krepani štakor predstavljali su samo zagrijavanje.

Kako bi joj mogli demolirati ured, morali su zatražiti pomoć Lee Simona. Pustio ih je u zgradu po završetku radnog vremena. Blizanci su zauzvrat doveli ženu koja je za dvadeset dolara pristala provesti cijelu noć s Lee Simonom. To su smatrali dobrom pogodbom; Lee Simon bio je izvan sebe od sreće.

Njihov je plan, kako ga je zacrtala mama, bio da i dalje uznemiravaju gospođu Burnwood dok joj se ne dogodi fatalna »nesreća«. Samo bi ona znala, nekoliko trenutaka prije smrti, da su joj se Crookovi osvetili.

Nažalost, gospođa je Burnwood nestala u nepoznatom pravcu prije no što su uspjeli pripremiti veliki finale. Bijesni i frustrirani zbog osujećenih planova, Henry i Luther su se napili do besvijesti i spalili jedan sjenik samo da bi se bolje osjećali.

Međutim, nisu zaboravili na svoju osvetu. Njihova mržnja spram Kendall Burnwood nije se ublažila za godinu dana otkako je nestala. Kad su čuli da je pronađena u Coloradu i da je vraćaju u South Carolinu, proslavili su s još jednim opijanjem i razdjevičenjem dvanaestogodišnje nećakinje.

Tek što su se oporavili od mamurluka, saznali su da je njihova žrtva umaknula predstavnicima zakona i ponovno bila na slobodi. Blizanci su iznova utonuli u duboki očaj.

No sad su vijesti što ih je donio Lee Simon nanovo oživjele njihovu odlučnost kad je riječ o osveti. Mama je smislila način za punjenje džepova dok se time bave. Okupili su se oko kuhinjskog stola s bocom viskija od raži kako bi nazdravili svojem budućem blagostanju i stvorili planove.

- Ali ja sam čuo da ima dijete - primijetio je Luther nabravši obrve. - Kad je ubijemo, što ćemo s djetetom?

Mama ga je tresnula po vilici. - Glupi tikvane! Donijet ćeš ga starom Burnwoodu, naravno. Vjerojatno će platiti duplo da bi dobio svoje unuče.

Blizanci su se nacerili jedan drugome. Kad je trebalo misliti na poslove, mama je bila pravi čudotvorac, zar ne?

32. poglavlje

J e li to dijete?

Kendall se promeškolljila. - Hmm?

- Čujem kako Kevin plače?

- Spavao je duže no što sam očekivala pa se ne smijem žaliti. - Ustala je i navukla kućnu haljinu.

- Hoće li ti smetati ako ga dovedem ovamo?

- Ovaj... ne.

Dok je hodala prema Kevinovoj sobi, pitala se što je izazvalo Johnovu odbojnost prema djeci. Tijekom noćne more vikao je Pepperdynu neka prekine njihov plač. Je li u snu čuo dječji plač? I kakve su veze djeca imala s njegovim poslom? Kakav ga je događaj tako mučio?

To su bila samo neka od milijun pitanja što bi mu ih postavila da su okolnosti bile drugačije. Kako je ironično što je njegova amnezija zapravo njezina slabašna zaštita, ali istodobno i neprobojni zid koji je sprečavao da bilo što osobno sazna o Johnu McGrathu. Ništa nije znala o njegovu životu. Nije znala kad mu je rođendan, niti kako mu je srednje ime.

On je za nju bio stranac. A ipak tako blizak.

Poznavala je svaki pregib njegova glasa, ton i različite prizvuke, ali ništa nije znala o njegovim vjerovanjima ili moralnim principima. Upoznala je svaku porezotinu i ožiljak na njegovu tijelu, ali ne i kako ih je zadobio. Vršcima prstiju istražila je svaki centimetar njegova tijela, ali nije imala pojma koliko ga je žena ranije milovala.

Možda je čak oženjen.

Žurno je gurnula u pozadinu tu uznemirujuću misao. Neće si dopustiti razmišljanje o tome koga on možda voli, koga je iznevjerio spavajući s njom. Ne može ga se držati odgovornim za njegova djela dok pati od gubitka pamćenja, zaključila je.

Krivnja će pasti isključivo na nju, i ona je toga bila svjesna. Proglasila ga je svojim mužem bez da je razmislila o posljedicama, jer joj se to tada učinilo izvrsnim načinom kupovanja vremena dok joj se ne ukaže povoljna prilika za bijeg. Nije ga namjeravala oteti i tjednima živjeti s njim. Nije predvidjela promjene što su se u njemu zbivale tijekom boravka uz nju i Kevina, ublažavanje njegova karaktera što ga je učinilo manje strogim i privlačnijim.

Sigurno se nije namjeravala zaljubiti u njega.

Ujutro ju je, nakon što su prvi put vodili ljubav, uhvatila panika. Prikrao joj se iza leđa dok je stajala za umivaonikom u kupaonici. Kad ju je grubo zgrabio i okrenuo prema sebi, oči su mu tako žestoko sijevale da je bila uvjerenjena kako mu se sjećanje vratilo.

No bljesak što ga je smatrala bijesom zapravo je bila strast. Žestoko ju je poljubio i tako umirio njezinu tjeskobu. John ne bi zanemario svoju dužnost saveznog šerifa. Znala je da će biti izvan sebe od bijesa kad mu se vrati sjećanje. Učinit će sve što je u njegovoj moći da bi je vratio u South Carolinu. To je bila izvjesnost o kojoj nije željela razmišljati.

Nakon što je previla Kevina, vratila se u krevet i donijela dijete sa sobom. John se oslonio na lakat i gledao kako namješta dojenče ispod svoje dojke. Kevinova sićušna šaka udarala je po njoj dok je ustima naslijepo tražio njenu bradavicu. Približila mu ju je, a on se željno prilijepio za nju.

- Pohlepni mali klippan - primijetio je John.
- Ima dobar apetit.
- Zašto je rođen na carski rez?

Pogladila je tanašnu kosicu na Kevinovoj glavi. - Pro- vodio je svoju volju čak i prije no što se rodio - odgovorila je nasmiješivši se. - Nije se htio postaviti u odgovara- jući položaj u trbuhu. Moj ginekolog ga je pokušao okrenuti, ali Kevin nije htio ni čuti. Mislim da je riječ o taštini. Nije želio pokvariti savršeni oblik svoje glavice.

John je s oklijevanjem ispružio ruku i dotaknuo Kevinovu sljepoočnicu gdje se naziralo kucanje bila ispod prozirne kože. Zatim je nesigurno pokrio djetetovu glavu svojom šakom, pomno pazeći na mekano mjesto. - On je lijepo dijete.

- Hvala.
- Sličí tebi.
- Doista?
- Doista. A ti si lijepa.

Pogledi su im se sreli. - Zaista tako misliš?

- Da.
- Pogotovo moja kosa, je li?

Pogledao je nespretno ošišane krajeve. - Možda ćeš pokrenuti novu modu.

- Frizura Johna Deerea.
- Tko je to?
- Nije važno - rekla je i tiho se nasmijala.
- Tako je. Nije važno. Ipak si lijepa.

Znala je da misli ono što je rekao. I ona je mislila da je on lijep. Ne klasični ljepotan, sigurno. No njegove su crte lica zanimljive i nadasve muževne, od izražajnih obrva do četvrtaste brade.

Zapravo, bilo je čudno što joj se činio tako privlačnim jer je fizički bio sušta suprotnost Mattu, a njega je držala najzgodnijim muškarcem kojeg je ikad vidjela.

Matt je visok i vitak. John je jednako visok, ali ima čvršće tijelo. Matt je plavokos; Johnova je kosa tamna i lagano protkana sjedinama. Matt ima rafinirane, aristokratske crte lica, ali gotovo previše simetrične da bi bile zanimljive. Na Johnovu licu vidjeli su se tragovi uzbudljiva života, ali je izražavalo veliku snagu.

Voljela je njegove oči, zanimljiva mješavina zelene i smeđe boje. Ovisno o raspoloženju, mijenjale su boju poput kristalića u kaleidoskopu.

Znao je biti krajnje ozbiljan, ali to je samo njegove rijetke osmijehe i iskrivljene šale činilo još posebnijima. Imao je opaku crtu koju je pripisivala nesretnom djetinjstvu. Pretpostavljala je da mu nije ukazivano puno nježnosti dok je odrastao. Nije naučio izražavati emocije i ljubav pa je zato bio nespretni u prisnim odnosima. No bio je sposoban za duboke osjećaje i bez oklijevanja im se prepuštao. Sjetivši se kako se ponio prema tinejdžerima koji su je gnjavili, znala je da će dati sve od sebe kako bi zaštitio nju i Kevina.

Bio je grub, ali mogao je biti i nevjerojatno nježan, kao ranije te večeri kad se činilo da njegov pogled putuje njenim licem poput lagane šumske maglice.

Hrapavim ju je glasom upitao: - Jesi li to ikad ranije učinila?

- Što?

- Popela se na mene.

Obrazi su joj se zažarili. Sakrila je lice od njega i odmahнула glavom.

- Zašto nisi?

Podigla je glavu i zagledala mu se u oči. - Ranije nikad nisam željela.

Dugo je zurio u njene oči na onaj svoj prodoran način, a potom ju je, nešto promrmljavši, privukao u čvrst zagrljaj oslonivši svoju bradu na njeno tjeme.

Kendall je nešto kasnije upitala: - Zar to nisam učinila kako treba?

Odgovorio je tihim uzdahom. - O, da. Sasvim si dobro to izvela.

I dalje ju je držao milujući joj leđa i bokove, budeći njezinu žudnju. Na kraju ju je podigao tako da je sjela na njega.

- Ni ovako još nikad nisam bila - priznala je.

- Ne moraš ništa činiti. Samo budi svoja.

Položio joj je ruku pod bradu i palcem slijedio oblik usana, razdvojio ih, ovlaš dotaknuo njezine prednje zube, zatim jezik. Preselio je ruku na njezina prsa i pokrio joj dojke. Dok ih je on pritiskivao, milovao i preoblikovao, ona ga je jahala sa sve većom strašću.

- Kriste - šapnuo je obujmivši joj struk kako bi je pridržao i vodio.

Zatim je stavio jednu ruku između njihovih tijela. Srednjim je prstom vješto masirao blagu izbočinu, a Kendall je preplavio tako intenzivni užitek da je pomislila da će od toga umrijeti.

Sad je osjećala drugačiju vrstu zadovoljstva, ali bilo je jednako snažno i možda još značajnije. Dok je došla Kevina, a John ih je gledao, gotovo se uspjela zavarati da su doista obitelj.

Ovo je oduvijek željela, ali nikad nije imala: muškarca koji je voli, dijete, obitelj. Činilo se da joj je sudbina čvrsto odlučila uskratiti ostvarivanje tog jednostavnog sna pa je bila prisiljena ukrasti ga. Privremeno.

Više nije moglo dugo potrajati. U svakom se trenutku sreća mogla razbiti na komadiće. Johnu bi se odjednom moglo vratiti sjećanje. Ili bi agenti FBI-a mogli otkriti gdje se nalaze i uletjeti kroz vrata kako bi je uhitili zbog otmice. Ili bi je, a te se mogućnosti najviše bojala, Boornwoodi nekako mogli pronaći.

Oni su lovci. Znaju kako se slijedi plijen. Trofeji su kojima su okitili svoje uspjehe bili preparirani i visjeli na zidovima Gibbove kuće. Mogla se poistovjetiti s jadnim životinjama koje nisu imale izgleda pred njihovim puškama. Bojala se da će ona biti njihov sljedeći uspjeh i da će Kevin dospjeti u njihove podmukle šake.

U svakom slučaju, ova priča ne može imati sretan završetak. Najbolje čemu se mogla nadati bio je bijeg od Johna i ostatak života proveden u skrivanju.

To je značilo da ga sad mora napustiti, prije nego mu se vrati sjećanje i shvati da je on zapravo njezin zatvorenik. Kad shvati da ga je pretvorila u lik iz kratkotrajne bajke, bez njegova znanja, zacijelo će je zamrziti. Učinila je nešto neoprostivo: navela ga je da zavoli nju i Kevina iako je znala da će nestati i ostaviti ga samog s posljedicama njezine dvoiličnosti. Prezirat će je na profesionalnom planu, i još više na osobnom.

Nadala se da će dotad otići i neće se morati suočiti s njegovim prezirom. To ne bi mogla podnijeti. Ne daj Bože da ikad pomisli, čak ni u jednom trenutku, da je njezino prepuštanje ljubavi samo još jedna njezina smicalica.

No kako bi se mogla natjerati da ga ostavi dok je gleda na ovaj način? Kako, kad joj položi ruku na obraz i ljubi dugim, dubokim poljupcem?

Nastojeći prikriti jecaj, Kendall ga je čvrsto uhvatila za kosu i poljubila ga svom žestinom svoje ljubavi i straha. Obujmio je nju i Kevina i privukao ih k sebi iako je dijete i dalje sisalo. Poželjela je da ova slatka prisnost potraje zauvijek.

Ne može. Mora ga napustiti.

Ali ne večeras.

33. poglavlje

S to misliš, što će biti s nama, Matt? Kako će ovo završiti?

Prešao je rukom preko obline Lottiena boka. - Nemoj se za to brinuti. Za sve će se pobrinuti tata.

Odmaknula se od njega i sjela. - Jasno da se brinem, Matt. Prekršila sam zakon. Sad sam bjegunac.

- Tata je sve isplanirao.

Provukla je ruku kroz crvenkastosmeđu kosu i neveselo se nasmijala. - Tvoj je tata manijak, Matt. Zar ti to nije jasno?

- Ššš! Čut će te.

Nervozno je pogledao prema zidu što je dijelio Gibbovu motelsku sobu od njihove. To je bilo zapušteno mjesto, niz bijednih soba tankih zidova i izlizanih sagova, sastajalište tajnih ljubavnika ukoliko nisu imali sredstava za nešto bolje.

Matt nije sebe i Lottie smatrao tajnim ljubavnicima. Ovo je bilo ispunjenje ljubavne veze koja je započela dok su njegovi hormoni još bili u kaosu. Tada nije znao da će djevojka za kojom je žudio postati žena koju voli.

Prije dva dana svojem je popisu zločina za koje su ga optužili i koje je počinio dodao još i bijeg iz zatvora, ali Matt Burnwood nikad u životu nije bio sretniji. Bio je s Lottie. Javno. Uz odobravanje svog oca.

Shvaćao je da je njoj, a vjerojatno i svima drugima, djelovao naivno kad je svoju sudbinu posve stavljao u očeve ruke. No doista je vjerovao da će ih Gibb izvući iz ovoga. Rekao je da će se pobrinuti za situaciju, a nje- gova je riječ vrijedila više od zlata. Nikad nije bio u krivu. Dokie god je dopiralo

Mattovo sjećanje, njegov je otac uvijek u svemu imao pravo. On je bio utjelovljenje istinskog američkog heroja.

Baš kao što je bio i djed Burnwood. Matt nije poznao svog djeda, ali je sve o njemu znao. Gibb mu je pričao o djedovim neusporedivim vojničkim sposobnostima. Zapravo, Gibb je znao svaku pojedinost teške kušnje ko-joj je njegov otac bio podvrgnut na Pacifiku i kako je pre-živio u neprijateljskom okruženju.

Baš kao što je Gibb vjerovao da se njegovu ocu nije imalo što predbaciti, tako je i Matt imao bezuvjetno povjerenje u Gibba. Nikad ga nije loše savjetovao.

Pa, možda je pogrešno procijenio Kendall.

Gibb ga je nagovarao neka je oženi. Rekao je da će Kendall biti savršeni paravan za aktivnosti Bratstva. Preko nje će imati još lakši pristup osobama koje bi, ako ih se ne istrijebi, mogle potkopati temelje na kojima je izgrađena Amerika.

Teoretski je brak s braniteljicom po službenoj dužnosti, koju su pogrešno smatrali podmitljivom, bio sjajna zamisao. Nažalost, podcijenili su Kendallinu neovisnost. Nisu mogli njome upravljati onako kako su očekivali ili željeli, ali to je bila njezina greška, a ne Gibbova.

Matt je bio svjestan činjenice da se njegova oca lako moglo pogrešno shvatiti. Bio je opsesivan kad je riječ o kontroli. Ako ga netko nije uvažavao, imao je slonovsko pamćenje; nikad nije opraštao ili zaboravljao uvredu. Kad bi mu netko jednom stao na put, bili su neprijatelji za cijeli život. Znao je biti dogmatičan i nepopustljiv kad je držao da je u pravu. A kad bi si nešto zabio u glavu, uporno bi to nastojao postići nepopustljivošću koja je bila daleko jača od odlučnosti.

U Mattovim su očima te osobine bile vrline, a ne mane. Sve je bilo pitanje gledišta. Ono po čemu su drugi Gibba držali radikalnim, Matt je smatrao odanošću, hrabrošću i dosljednošću. Gibb nikad nije opozvao ono u što je vjerovao. Matt je želio da ima barem djelić očeve i djedove snage.

Iako, da ima njihovu snagu, možda ne bi mogao voljeti Lottie svim srcem. Ako je ljubav prema njoj njegova slabost, nikad se protiv nje neće boriti.

- Molim te, nemoj se brinuti - šapnuo je kad je ponovno posegnuo za njom. Najprije se opirala, a onda mu je napokon dopustila da je opet privuče u zagrljaj.

Poljubio ju je u potiljak pomislivši kako voli okus njezine kože. Volio je sve na njoj. Bezbroy je puta istraživao njezino tijelo i nikad nije našao ni najmanju manu. Bila je savršena.

Osim one jedne stvari; njezine jalovosti. Da nije bilo toga, vjerojatno bi udario šakom po stolu, rekao ocu da je to žena koju želi i već je davno oženio.

Tužno se osmjehnula. - Ti jednostavno ne možeš vidjeti, zar ne, Matt?

- Vidjeti da si prekrasna? Jasno da to vidim. Svi misle da si prekrasna.

- Ispran ti je mozak, ljubavi moja, a ti to uopće ne shvaćaš. - Oklijevala je, a potom upitala: - Matt, je li istina ono što pričaju o tebi, tvom tati i ostalima? Jeste li na ritualan način poubijali one ljude? Jeste li osakatili i razapeli onog malog Lija?

Poljubio ju je. - To su stvari koje nemaju nikakve veze s nama, Lottie.

- Ali *jeste* li?

- Što god smo učinili bilo je uz Božji blagoslov.

- Dakle, istina je - zastenjala je. - Isuse, Matt, zar ti nije jasno da imamo jednosmjernu kartu za pakao?

Nježno joj je poljubio vršak nosa. - Ti si pesimist.

- A ti si budala.

- Ako doista tako misliš, zašto si nam pomogla pri bijegu? Zašto si pošla s nama?

Zavukla mu je ruke u kosu i tako ga čvrsto uhvatila da ga je zaboljelo. - Ti, idiote. Siroti, glupi, predivni idiote. - Matt se začudio kad je u njezinim očima ugledao suze.

- Volim te - rekla je strastvenim šaptom. - Jedinu radost što sam je u svom nevrijednom životu upoznala pružila mi je ljubav prema tebi. Voljet ću te dokle god to budem mogla.

Ispružila se na krevetu povukavši ga za sobom.

Lottie je zatvorila slavine i izašla iz tuš kabine. Posegnula je za tankim, otrcanim ručnikom, ali je odjednom osjetila nečiju nazočnost iza sebe, okrenula se i zaprepašteno uzviknula.

- Dobro jutro, Lottie - rekao je Gibb. - Dobro si spavala?

- Što radiš ovdje?

- Jasno da si dobro spavala. Iscrpila si se kurvajući se s mojim sinom.

Lottie je pritisnula bijedni ručnik na prednji dio svoga tijela. Zubi su joj počeli cvokotati. - Izadi odavde. Ako te Matt nađe-

- Neće me naći. Kao što znaš, izašao je po kavu i uštipke. Svratio je u moju sobu i pitao me što bih želio. Uvijek je bio tako pažljiv i poslušan sin. Osim kad je riječ o tebi.

Gibb joj je čestitao na smionoj ulozi što ju je odigrala u njihovu bijegu i pohvalio njezinu hrabrost i držanje prilikom provođenja drskog plana.

No njegove su pohvale zvučile lažno. U njegovim očima nije bilo topline dok je s njom razgovarao. A sada je njezino drhtanje samo dijelom skrivila nagost i mokrina. Užasno ga se bojala.

Uvijek bi se naježila pri pomisli na Gibba Burnwooda. Čak i dok je bila malena djevojčica i s tatom ulazila u Gibbov dućan, nelagodno se osjećala u njegovoj blizini.

Njezina je averzija bila instinktivna, životinjska. Poput kućnih ljubimaca koji trenutno osjete odbojnost prema nekom članu obitelji bez vidljiva razloga, tako je njoj Gibb Burnwood bio odvratn, ali koliko je ona znala, nitko drugi nije dijelio njezine osjećaje.

Sada je, nakon noćasnog razgovora s Mattom, znala zašto joj je Gibb bio tako odvratn. On je bio podmukao čovjek koji je zadojio svoga sina svojim iskrivljenim vje- rovanjima osnovanim na zadrnosti i nasilju.

- Rado bih se odjenula, molim te. - Nastojala je govoriti smirenim glasom jer je znala da će njegov lovački na- gon uočiti njezin strah.

- Zašto? Uvijek si se ponosila svojim tijelom. Barem se već desetljećima njime razmećeš pred mojim sinom i tako ga uništavaš požudom. Zašto bi se sad pretvarala da si čedna?

- Slušaj, ne znam što ti je na umu, ali ne sviđa mi se. Uvjeravam te da se ni Mattu neće svidjeti.

- Znam što je najbolje za Matta.

- Pretvorio si ga u ubojicu. Ti to nazivaš najboljim za svog sina? To zoveš ljubavlju?

Snažno ju je tresnuo nadlanicom po licu. Zavrtjela se prema umivaoniku i čvrsto se uhvatila za nj kako ne bi pala. Učinilo joj se da se zidovi nagnju dok su joj pred očima eksplodirale jarko žute iskrice. Nekoliko sekundi nije osjetila bol. Kad ga je postala svjesna, imao je snagu ispaljivanja rakete.

- Droljo. Tko si ti da o meni sudiš? - Pograbio ju je za rame i prisilio da klekne.

- Molim te - šapnula je. - Nemoj. Što god...

Znala je da joj preklinjanje neće pomoći pa je sklopila oči i pomolila se prvi put u životu. Molila je da se onesvijesti.

Međutim, on ju je pograbio za mokru kosu i podigao joj glavu. Bolovi i poniženje bili su tako žestoki da se nije mogla nadati nesvjestici.

Prema Gibbovim uputama Matt je pošao u pretrpanu prodavaonicu gdje ni prodavači ni kupci nisu imali vremena jedni za druge.

U samoposluživanju je vrelom kavom napunio tri plastične šalice, a na blagajni je kupio šest uštipaka. Nitko ga nije dvaput pogledao.

Tata je uvijek u pravu.

Otključao je vrata svoje motelske sobe. - Tata, zdravo! - rekao je kad je ugledao Gibba koji je sjedio u jedinom naslonjaču što je postojao u sobi. - Nisam te ovdje očekivao. Baš kao što si rekao-

Vrisnuo je i ispuštao vrećicu s kavom i uštipcima. Vrela mu se kava prolila po nogavicama hlača, ali on nije ni osjetio opekline.

- Zatvori vrata, Matt.

Matt je užasnuto zurio prema krevetu na kojern je ležala Lottie; gola, raširenih ruku i nogu, i nesumnjivo mrtva. U širom otvorenim očima ukočio se užas. Grlo joj je prerezano. Nedavno. Iz rane je još uvijek šikljala krv; plahete su bile jarko crvene. Iz presječene arterije krv je poprskala zid iza kreveta i pokvarila lošu sliku stabla u cvatu.

Gibb je ustao, zaobišao svog užasnutog sina i mirno zatvorio vrata. Kava iz jedne šalice nije se prolila. Gibb ju je podigao s poda i otpio gutljaj.

Matt je zateturio prema naprijed i bio bi se bacio na Lottienino tijelo da ga Gibb nije uhvatio odostrag i povukao unatrag.

- Nije bilo drugog načina, sine - rekao je smirenim i razumnim glasom. - Znaš i sam. Hladnokrvno je ubila svog muža. Optužila ga je da ju je silovao, a potom je pučala u njega dok je spavao. Kakav je to primjer za mlade žene? Želimo li da naše žene počnu vjerovati kako mogu ubijati svoje muževe ako oni nad njima provode svoje Bogom dano pravo i zahtijevaju svoja bračna prava?

- Bratstvo ju je već obilježilo za pogubljenje. Iz poštovanja prema tebi odgodili su izvršenje kazne, ali njezino je smaknuće bilo samo pitanje vremena. Ja sam joj zapravo učinio uslugu. Bio sam milosrdan i brz. Umrkla je čineći ono što je najviše voljela.

Matt je pogledao oca očima u kojima nije bilo ništa više života nego u Lottienima.

- Tako je, sine. Umrkla je dok sam ja bio na njoj. Iskušavao sam je, baš kao što je Sotona iskušavao našeg Gospodina u divljini. Za razliku od Isusa, ona je podlegla iskušenju. - Pogledao je tijelo.

Matt nije ništa rekao. Nije ispustio ni glasa nakon prvog šoka što ga je doživio ugledavši mrtvu Lottie.

- Izvijala se i preklinjala me poput bludnice - rekao je Gibb. - Raširila je noge. Učinila me slabim i natjerala me na grijeh, baš kao što je sve te godine tebe činila slabim. Još uvijek možeš ondje vidjeti moje sjeme izmiješano s tvojim. Samo bi drolja počinila takvu grozotu.

Matt je netremice zurio u bestidan položaj tijela. Gibb je položio ruku na sinovljevo rame. - Ona je bila đavolji okot, Matthew. Bludnica iz pakla. Da je nisam zaustavio, i dalje bi raspirivala požudu muškaraca i kvarila tebe. Nisam to mogao dopustiti.

Matt je progutao slinu. - Ali-

- Misli na svog sina. Uskoro će biti s nama. Nismo mogli riskirati da i njega pokvari.

- Ona... ona to ne bi učinila. Lottie je bila dobra.

- Ah, Matt, griješiš. Znam da ti je sad teško shvatiti, ali s vremenom ćeš uvidjeti da sam u pravu. Sjećaš li se kako nam je bilo teško ukloniti tvoju majku?

Matt je tupo kimnuo glavom.

- Volio sam tu ženu, sine. Svim sam srcem volio Laurelann, ali ona je prekoračila svoja ovlaštenja. Otkrila je istinu o Bratstvu i namjeravala nas izdati onima koji ne bi razumjeli našu misiju. Morali smo je ušutkati, Matt. Plakao sam. I ti si plakao. Sjećaš se?

- Da, gospodine.

- Bilo je bolno, ali potrebno. Bio se tek dječak, ali si čak i tada shvatio nužnost takva čina, zar ne, sine?

- Da, gospodine.

- S vremenom se bol umanjila, baš kako sam ti rekao.

Tvoj se duh primirio. Naučio si živjeti bez majke. Vjeruj mi, sine, puno ti je bolje bez ove bludnice i njenog lošeg upliva u životu. Čak je moguće da bi tvoj brak s Kendall uspio i mi se ne bismo nalazili u ovako teškoj situaciji da nije bilo ove Lynamove kurve.

- Vjerujem da bi, s vremenom, jednom kad bi shvatila naše ciljeve, Kendall prihvatila Bratstvo. No ponos joj nikad ne bi dopustio prihvaćanje Lottie. I s pravom. Činio si preljub, sine. Nisi ti za to kriv. Znam. - Pokazao je mrtvo tijelo. - Đavo je stvorio njezino tijelo kako bi ti izgarao od požude. Za sve je ona kriva. Dovodila te u iskušenje kojemu nisi mogao odoljeti. Dakle, nećemo plakati za njom.

Lupio je Matta po ledima. - Sad ćemo spremiti naše stvari u automobil. Ne smijemo dopustiti da nam to osu- jeti ono što moramo učiniti, naći tvoga sina.

34. poglavlje

K uća se nalazila prilično daleko od ceste, a do nje se moglo stići uskom šljunčanom stazom što je prolazila kroz gusto zelenilo. Grane stabala pružale su se preko staze stvarajući gotovo čvrsto nadsvođe kroz koje nije prodirala mjese- čina.

Za ono što su oni imali na umu, kuća se nije mogla nalaziti na boljem mjestu.

Davno je prošla ponoć. Već više od sat vremena cestom nije prošlo niti jedno vozilo. Ugasili su svjetla i nekoliko puta prošli kraj ulaza na stazu prije no što su konačno zaustavili automobil uz rub ceste i ugasili motor. Zatim su sjedili u tišini i čekali kako bi vidjeli je li tko god primijetio njihov dolazak. Više od šezdeset minuta ništa se nije dogodilo.

- Misliš li da je ona unutra?

- Nećemo znati dok ne uđemo. Sigurno neće oglasiti svoj boravak ondje.

Tmina ih je skrivala kad su izašli iz automobila i stali se prikradati stazom, probijajući se kroz gustiš, dvije visoke sjene što su se stapale s mnoštvom drugih sjena. Tridesetak metara daleko od trijema čučnuli su iza grmlja i promatrali kuću u kojoj je ranije živjela Elvie Hancock, Kendallina baka. Služili se se znakovima ruku za sporazumijevanje i razdvojili se. Jedan je krenuo u širokom luku na lijevu stranu, a drugi na desnu. Izbjegavali su čistinu i držali se sjena šume što je okruživala imanje. Prišli su stražnjem dijelu kuće iz različitih pravaca i sastali se iza šupe.

- Jesi li što čuo ili vidio?

- Mirno je kao u grobu.

- To ne znači da ona nije unutra s djetetom.

- A McGrath?

- Tko zna?

Neodlučno su se pogledali. Na kraju je jedan upitao:

- Jesi li spreman?

- Idemo.

Namjeravali su obiti bravu na stražnjim vratima, ali su ih našli otključana. Vrata su tek neznatno zaškripala kad su ih otvorili. Kliznuli su u verandu i bešumno ušli u kuhinju.

Koliko su mogli vidjeti, sve je bilo besprijekorno uredno. Čisto posuđe bilo je složeno u sudoperu, a na radnoj ploči nije bilo nikakva nereda. Jedan je otvorio hladnjak, ali ga je brzo opet zatvorio kad se unutra upalilo svjetlo i motor je počeo zujiti.

Kendall se uspravila na krevetu. - Što je to bilo?

- Što?

Nešto ju je probudilo i neobično se uplašila. - Jesi li ti nešto čuo? - šapnula je.

John je podigao glavu i oslušnuo, ali je u kući vladala tišina. - Ništa ne čujem. Kako je zvučilo?

- Ne znam. Žao mi je što sam te probudila. Valjda sam samo sanjala.

- Noćna mora?

- Zacijelo.

Ponovno je spustio glavu na jastuk i poljubio njezino nago rame. - Je li s djetetom sve u redu?

- Dobro mu je.

Zadržali su Kevina u krevetu s njima nakon zadnjeg dojenja. Ležao je u Kendallinu naručju. Ona se smjestila leđima prema Johnu, priljubivši svoja bedra uz njegova. Privukao je nju i Kevina bliže k sebi. Prisilila se na opuštanje. Kad ju je John držao tako blizu sebi, osjećala se sigurnom i zaštićenom.

Ipak joj je bilo drago da još uvijek ima pištolj skriven na mjestu gdje ga John ne može naći. Prezirala je oružje. Bamina samrtna maska predstavljala je težak podsjetnik na razaranje što ga oružje može izazvati. Iako joj je Matt često nudio poduku iz gađanja, nikad nije pucala iz vatrenog oružja.

No kad je riječ o spašavanju Kevinova života, ili Johnova, bez oklijevanja bi pucala i ubila.

Šuljali su se kroz kuću već pet minuta, ali još uvijek nisu znali je li se njihov plijen ovdje sklonio.

Dok su se neprimjetno kretali dnevnim sobama, nisu mogli odrediti je li netko u posljednje vrijeme ondje boravio. Da bi mogli potražiti izdajničke

osobne stvari tre- bala im je baterijska lampa, ali su se bojali upaliti je da se ne otkrije.

Nakon nekoliko minuta uzaludnog pretraživanja, jedan se okrenuo drugome i naglašeno slegnuo ramenima. Drugi mu je dao znak da bi trebali krenuti u spavaće sobe gdje bi se u ovo doba noći trebao nalaziti svatko tko boravi u kući.

Jedan za drugim krenuli su hodnikom. Tamo su naišli na tvoja vrata. Upravo su htjeli ući u prvu sobu kad se prvi spotaknuo preko nečega, jedva izbjegavši pad. Sag- nuo se i podigao predmet.

To je bio plišani medvjedić.

Podigao ga je kako bi ga i njegov partner mogao vidjeti. Nasmiješili su se jedan drugome. Prvi je pokazao prema sobi na drugom kraju hodnika, a drugi je kimnuo glavom u znak slaganja. Vrata su bila odškrinuta. Lagano su ih gurnuli. Otvorila su se polako i bešumno.

Stajali su jedan nasuprot drugome, polako brojili do tri i uletjeli u sobu.

Kendall je ubacila potreban broj novčića u aparat. Dobila je međugradsku vezu te je počeo zvoniti telefon na drugom kraju. Znojnim je rukama čvrsto držala slušalicu.

Ricki Sue se javila nakon druge zvonjave. - Bristol i Mathers.

- Ja sam. Nemoj ništa reći. Možeš li govoriti?

- Sveti Kriste, živa si! Bila sam bolesna, *bolesna* od brige. Ti si najbolja dijeta što sam je ikad držala.

- Znala sam da ćeš se brinuti, ali ranije nisam mogla riskirati poziv. Ne bih te ni sad trebala zvati.

- Jesi li doista otela saveznog šerifa? - tihim, usrdnim je glasom upitala Ricki Sue.

- Na neki način.

- Sto ti to znači? Jesi li ili nisi? Gdje se, dovraga, nalaziš?

- Za tvoje vlastito dobro, ne mogu ti reći, a ne možemo ni razgovarati jako dugo. Vjerojatno prisluškuju te- lefone.

- Uopće ne sumnjam u to. Sheridan je pun saveznih agenata, a svi traže tebe, mala.

Kendall se nije iznenadila. No kad je dobila potvrdu svojih strahovanja, njezina je potištenost prešla u očaj.

- Već su nekoliko puta bili ovdje - rekla je Ricki Sue. - Prekopali su sve što stoji pod imenom Kendall Deaton.

- O, Bože.
- Čak su postavili ljude u kući tvoje bake.
- Unutra? - Kendall je osjetila mučninu. Njezina bi baka mrzila takvo narušavanje privatnosti. - To je tako glupo i nepotrebno. Budući da znam kako bi me tamo najprije tražili, ne bih se ni približila bakinoj kući.
- Nisu samo savezni agenti mislili da bi mogla biti ondje. Prošle su noći onamo provalila dva muškarca, očito očekujući da će te tamo naći.
- Dva muškarca? Tko?
- FBI je postavio zamku, ali nije upalilo. Uljezi su po- bjegli prije no što su ih identificirali. Jurnuli su prema svom automobilu pod kišom metaka od čije bi buke i mrtvi ustali, ali policija misli da čak nisu ni ranjeni.
- Ali tko-
- Nemoj paničariti, mala, ali možda su to bili tvoj muž i njegov tata.
- Oni su u zatvoru - slabašnim se glasom pobunila Kendall.
- Više nisu. Pobjegli su prije tri dana.

Kendall je odmah spustila slušalicu, ali je obje ruke zadržala na njoj, kao da joj je to pojas za spašavanje. Bojala se okrenuti od straha da ne ugleda Matta i Gibba kako je promatraju i snishodljivo se smješkaju sad kad je imaju na nišanu.

- Jeste li gotovi s telefoniranjem, gospodo?

Kendall je poskočila, a zatim se žurno osvrnula preko ramena. Čovjek u bejzbolskom dresu nestrpljivo je čekao na telefon.

- Oh, oprostite.

Udaljila se spuštene glave. Na benzinskoj je crpki sve djelovalo bezopasno. Jedan je čovjek točio benzin u svoje vozilo. Drugi je ubacivao novčiće u automat za prodaju cigareta. Dva su mehaničara stajala ispod automobila što su ga podigla hidrauličkom dizalicom i razgovarala s vlasnikom.

Nitko nije ni najmanju pozornost obraćao nestašku u trapericama i tenisicama koji ni po čemu nije podsjećao na objavljene fotografije Kendall Burnwood, nestalu odvjetnicu.

Državna policija cijelog Juga tražit će automobil kojim se odvezla iz Stephenvillea. To je bio pokretni cilj, a ona je strahovito riskirala kad god ga je vozila. No morala je saznati kako je napredovao lov na nju i koliko joj je vremena preostajalo dok je ponovno ne uhvate.

Požurila je natrag do automobila. Morala bi što prije barem promijeniti registarske tablice. U automobilu je vrućina oduzimala dah, ali je Kendall drhtala kad se vratila na autocestu i krenula kući.

Kući?

Da. Tu je kuću jednako smatrala domom kao i bakinu kuću u Sheridanu. Farmersku je kućicu njezin djed naslijedio od svog ujaka. Djed je umro prije nego je imao puno prilike uživati u nasljedstvu, ali Kendall i njezina baka svakog su ljeta dobro iskoristile kućicu.

Čim bi nastava završila, krenule bi na selo gdje su provodile besposlene, sretne dane. Ponekad su lovile ribu, ponekad bi spremale zimnicu od svježeg voća što su ga kupovale na štandovima uz cestu, a ponekad nisu radile ništa već samo uživale u zajedničkim trenucima. Uvečer bi glasno čitale priče jedna drugoj, plele su vjenčiće od tratinčica na trijemu, i često odlazile na piknik do omiljenog mjesta kraj vodopada.

Nikad nisu imale goste u farmerskoj kućici. Nikoga nisu pozivale da im se pridruži tijekom ljetnog ljenčarenja. Prijatelji su znali da su svake godine odlazile iz Sheridanu početkom lipnja i vraćale se tek početkom rujna, ali nitko nije znao gdje se nalazi njihovo utočište. Zato je Kendall znala da će to biti sigurno skrovište.

No, koliko je uopće bila sigurna sad kad su Matt i Gibb na slobodi?

Pepperdyne je sigurno pomahnitao. Izgubio je svoju svjedokinju, prijatelja Johna McGratha, a sad i glavne osumnjičene. Na Kendall je ostavio dojam ljubazna čovjeka grube vanjštine. Nije ga mogla mrziti zato što je obavljao posao za koji je plaćen. No učinit će što god bude potrebno kako bi mu umaknula.

Međutim, radije bi ponovno dospjela u njegove ruke nego da je Matt i Gibb nađu. A oni će je naći. Njezina je jedina šansa za preživljavanje bila da uvijek bude korak ispred njih dok ih ponovno ne uhite i vrate u zatvor. Znala je da bi trebala uzeti Kevina i već večeras otići.

No što će s Johnom?

Iako je još uvijek hodao s jednom štakom, gotovo se sasvim oporavio. Sad ga može napustiti mirne savjesti. Problem je u tome što ona to nije željela.

No, ako ga voli, nije li to samo još jedan razlog više za odlazak? Sve dok je uz nju, njegov je život također u opasnosti. Ne bi dopustio Burnwoodima da polože ruku na nju ili Kevina s kojim se svaki dan sve više zbližavao. Mogao bi poginuti dok njih štiti, a umro bi ne znajući o čemu je zapravo riječ.

Nije mogla dopustiti da se to dogodi. Nisu imali zajedničke budućnosti, ali čak i da ostatak života proživi bez njega, željela je znati da je živ.

Što bi trebala učiniti? Predati se?

Odmah je odbacila tu pomisao. Ricki Sue je rekla da su agenti FBI-a bili u uredu, zapitkivali, kopali po njezinoj prošlosti. Ako saznaju sve o njoj, njezina će vjerodostojnost nestati.

Bit će proglašena nepouzdanim svjedokom, pa im ionako ne bi bila ni od kakve koristi. Ili će joj suditi za ot- micu i poslati je u zatvor, ili će je pustiti na slobodu bez ikakve zaštite od Matta, njegovog oca i njihovih sljedbenika.

Za nju je jedino dolazio u obzir još jedan nestanak. Prekorila se što je tog poslijepodneva ostavila Kevina s Johnom. Da sad ima dijete sa sobom, jednostavno bi mogla nastaviti vožnju. Srce bi joj se kidalo jer više ne bi vidjela Johna i tiho se od njega oprostila, ali bit će još teže ostaviti ga nakon što ga ponovno vidi.

No, znala je da to mora učiniti.

* * *

- Tko je zajebao stvar?

Agenti pod nemilosrdnim Pepperdynovim pogledom nisu izustili ni riječi. Bojali su se disati. - Dakle? - Njegov je urlik zatresao stakla na prozorima policijske st- nice u Sheridanu, Tennessee, gdje je smjestio svoj ured nakon odlaska iz Prospera.

Jedan od dvojice agenata koji su sudjelovali u sinoćnjoj zbrci napokon je skupio hrabrost i rekao: - Motrili smo na kuću još otkako je nestala, gospodine, i ništa se nije dogodilo.

- Pa?

- Pa, mi... ovaj... zajebali smo stvar - nesigurno je završio agent.

- Gospodine? - plašljivo se javio drugi agent. - Bojali smo se pucati jer smo pomislili da bi to mogla biti gos- pođa Burnvood. Ili šerif McGrath.

- Tako je, gospodine - ubacio je njegov partner, zahvalan na djeliću razumna opravdanja. - Što da su to bili oni i da je dijete bilo s njima?

-Pa, koliko mi znamo, možda su i bili oni. Ili su možda došli mala Crvenkapica i Veliki Zločesti Vuk. Ne znamo tko je bio, zar ne? Jer vi niste identificirali uljeze, niti ste zapisali podatke o njihovom automobilu.

- Nije bila gospođa Burnvood - odlučno je ustvrdio jedan agent. - Sigurno su bila dva muškarca.

- O, sigurno dva muškarca. Pa, to nam sužava mogućnosti. Možda su bili Batman i Robin. - Pepperdyne je is- puhao zrak i usput rasuo prostorijom nekoliko prostota. - Vas ćete dvojica danas jedan sat provesti na vježbalištu za gađanje što sam ga postavio na najsunčanijem i najvrelijem mjestu

okrug. Pucat ćete dok vam se ruke ne zapale. Jer sinoć niste mogli pogoditi ni bika u guzicu iz neposredne blizine. - Jedan se agent nepromišljeno osmjehnuo. - Mislite li da je to smiješno? - izderao se Pepperdyne. - Možete na vježbalištu ostati *dva* sata. Sad mi se gubite s očiju dok doista ne pobjesnim.

Izašli su i zatvorili vrata za sobom. Kad je ostao sam, Pepperdyne se skljkao na stolicu i povukao ruke niz lice. Davno je nestao optimizam što ga je osjećao nakon što se vratio u Stephensville i dobio opis automobila.

Nije mu se ukazala niti jedna povoljna prilika u ovom slučaju, još od samog početka kad su mislili da imaju virus u kompjutoru. Da tehničar za kompjuterom nije odbacio podatke što ih je dobivao, Ruthie Fordham bi još uvijek bila živa, a gospođa Burnvwood ne bi ponovno nestala povevši Johna sa sobom. Dok su oni shvatili svoju pogrešku i riješili zagonetku podataka, John je vozio u katastrofu. Nisu uspjeli doprijeti do njega preko mobitela. Zatim se sudario s oborenim stablom i ostao bez pamćenja.

Isuse. Kako bizaran razvoj događaja.

Bijeg Burnvroodovih iz zatvora u Prosperu predstavljao je još jedan veliki neuspjeh. Sada ne samo da je morao naći gospođu Burnvrood i Johna, već ih je morao naći prije onih manijaka. To neće biti lako. Uspjela se izgubiti U Denveru na cijelu godinu dana prije nego su joj ušli u trag.

Nije bila toliko glupa da se vrati u svoj rodni grad, ali netko je očito mislio da bi to mogla učiniti. Sinoć su je tražili u kući njezine bake.

Pepperdynovu reakciju na događaj izazvala je mješavina straha, ljutnje i nelagode. Bojao se da zna tko su bili uljezi; Gibb i Matt Burnwood.

Zagledao se u fotografiju gospođe Burnwood što su je poslali u sve policijske stanice diljem zemlje. Zatim je pogledao fotografije s mjesta zločina što su mu ih donijeli prije manje od sat vremena. Prizori nagog i krvavog tijela Lottie Lynam izazivali su u njemu mučninu.

Obraćajući se fotografiji žene Matta Burnwooda, Pepperdyne je promrmljao: - Gospodo, nadajte se da ću vas ja naći prije njega i njegovog tatice.

I kojeg je vruga John radio cijelo to vrijeme?

35. poglavlje

John je s prednjeg ulaza gledao dok se Kendallin automobil nije izgubio iz vida, a zatim je odskakutao do spavaće sobe u kojoj je Kevin ležao u svojoj ogradici.

- Slušaj, ovaj, nemam baš puno vremena. Zato mi treba tvoja potpuna suradnja, u redu? Bit će ti ovdje dobro samome. Brzo ću se vratiti. *Moram* se brzo vratiti. Samo, znaš, budi miran dok se ne vratim.

Oklijevao je, kao da bi mu se dijete moglo usprotiviti. Kevin je puhao mjehuriće i mahao šačicama, te uopće nije djelovao uzrujano zato što će ostati sam.

- Dobro onda - rekao je John i povukao se unatrag. Izašao je iz kuće i prešao čistinu do polovice kad je zastao jer mu se učinilo da je nešto čuo. Je li to bio zvuk gušenja? Plač? Glavom su mu proletjele sve užasne mogućnosti. Vatra. Divlje životinje. Kukci. Gušenje.

- Sranje.

Vratio se istim putem natrag. - Dobro, druškane. Nadam se da si sposoban za ovo. - Zatim je ispod glasa dodao: - Nadam se da sam *ja* sposoban za ovo.

Stavio je na sebe nosiljku od remenčića što ju je Kendall ponekad koristila za nošenje djeteta. Oslonivši štake na ogradicu, balansirao je na jednoj nozi i sagnuo se kako bi podigao Kevina.

- Da, da, ovo je strašno zabavno - promrmljao je kad je Kevin radosno zagugutao. Udobno ga je namjestio, uzeo štake i ponovno krenuo.

-Ni riječi o ovome tvojoj majci, razumiješ? Ona je mudra gospođa, tvoja mama. Opet ima moje oružje pa je ne mogu prisiliti da nas odavde odveze. Mogao bih i sam voziti, ali bi ona nestala dok bih se vratio.

Pogledao je dijete. - Pretpostavljam da ti ne znaš gdje je sakrila moj pištolj, zar ne? Previše je pametna da bi ga bacila, ali neka sam proklet... oprosti, ako ga mogu naći. Preokrenuo sam kuću naglavce.

Brzo je prešao udaljenost do glavne ceste, a onda je zastao kako bi došao do daha. Već se sasvim oznojio. Kapljice znoja cijedile su mu se niz čelo i ulazile u oči. Jedva ih je mogao obrisati rukavom jer su mu obje ruke trebale za štake. Znao je da će ga ovaj izlet fizički iscrpiti, a nije računao na dodatnih Kevinovih sedam kilograma.

Zaputio se prema kući što ju je opazio onog dana kad je pošao s Kendall u gradić. - Iskreno rečeno, mislim da je tvoja mama previše pametna za vlastito dobro - rekao je teško dišući. - Trebala bi mi vratiti pištolj. Ja bih bolje znao kako ga treba upotrijebiti ako se za to ukaže potreba.

Pričao je kako ne bi mislio na slabe izgleda za uspjeh ovog izleta. Nije imao kondicije za ovakav napor pa mu je disanje bilo otežano. Bilo je vruće, sparno poslije- podne. Iako je nastojao iskoristiti svaku hladovinu uz cestu, to mu je pružalo malo olakšanja.

Imao je jako malo vremena. Morao se vratiti u kuću prije Kendall, a nije imao pojma koliko će se danas zadržati. Onog dana kad je bio s njom u gradiću, u mislima je procjenjivao udaljenost. U jednom je pravcu bilo otprilike dvadesetak kilometara. Nikako se nije mogla zadržati manje od pola sata ako se uračuna vožnja i obavljanje posla što ga je zacrtala. Odredio si je samo toliko vremena za odlazak po pomoć.

No kretao se polako i brzo se umarao. Ako bude imao sreće, naići će automobil i prebaciti ga do najbližeg telefona. Samo mu je to trebalo, šezdeset sekundi na telefonu.

Pogledao je na ručni sat. Prošlo je sedam minuta otkako je izašao iz kuće. Mišići leđa i ruku pekli su ga od napora, ali se prisilio na brže kretanje.

Njegovi su napori nagrađeni kad je izbio na vrh uzbrdice i ugledao kuću što ju je neki dan zapazio. Nalazila se na udaljenosti od pola kilometra, možda i manje. Bilo je teško procijeniti udaljenost zbog valova vrelina što su se dizali s asfalta i iskrivljavali krajolik.

- Ako dam sve od sebe, mogao bih onamo stići za četiri minute - rekao je Kevinu. - Najviše pet. U svakom slučaju, lud sam kad razgovaram s nekim tko me uopće ne može razumjeti. Možda sam još u komi i imam luđačku noćnu moru. Tako je. Ti si samo san. Ti-

Odjednom se John počeo smijati. - Pišaš po meni, zar ne? - Vreli potočić cijedio mu se niz prsa. - Pa, to je jedan način kojim me možeš uvjeriti da si stvaran.

Jednostrani razgovor pomogao mu je da ne misli na preopterećene mišića, zasljepljujuću vrelinu i udaljenost što je još mora prijeći. Osjetio je golemo olakšanje kad je stigao do prilaza kući. Uspon ga je zamalo ubio. Kad je stigao do trijema, srušio se od napora.

Oslonivši se na ogradu, John je doviknuo: - Hej? - Na njegovo iznenađenje, riječ je zvučila poput suhog kreštanja. Nekoliko je puta

duboko udahnuo, progutao je ono malo sline u ustima i pokušao ponovno. - Hej!

Kevin je počeo plakati. - Ššš. Ne vičem na tebe. - Umirujuće ga je potapšao po guzi. Kevin je prestao plakati, ali nije bio naročito dobre volje. Kutevi usana bili su mu spuštene prema dolje, a u očima su mu blistale suze.

- Znam kako se osjećaš, maleni. I sam bih mogao zaplakati.

Nakon što je izbliza pogledao kuću, postalo je očito da je prazna i da već dugo nitko nije tu živio. Lončanice na trijemu pretvorile su se u suhe smeđe štapove. Svi su zaslone na prozorima bili spuštene. Pauci su izgradili svoje domove u kutevima dovratka.

Sto sad? Odjeća mu je bila mokra od znoja. Mogao bi posve dehidrirati prije nego se vrati do Kendalline kuće. A dijete-

Kriste! Ako je njemu ovako vruće i nedostaje mu tekućine, kako je tek Kevinu. Sjetio se kako je čuo nešto o tome da malena djeca imaju višu temperaturu tijela od odraslih. Pritisnuo je dlan na Kevinovo čelo. Koža mu je bila vrela; gorio je.

John je uzeo jednu štaku i svom se težinom oslonio na nju dok je ustajao. Posluživši se loncem za cvijeće od terakote, razbio je staklo na ulaznim vratima, pružio ruku unutra i otključao vrata, a zatim ih otvorio.

Nije se brinuo za tihi alarm koji bi mogao upozoriti mjesnu policiju. Sad je znao da nije bjegunac kriv za neki zločin pa je želio da ga uhvate. U međuvremenu je morao za sebe i dijete nabaviti nešto tekućine.

Kuća nije bila velika. U sobama već dugo nitko nije boravio pa su se vidjeli znakovi zapuštenosti. No John se tako brzo kretao prostorijama da nije ni vidio što ga okružuje. Za nekoliko je sekundi pronašao kuhinju, prišao sudoperu i okrenuo slavinu za hladnu vodu. Ništa.

- Prokletstvo!

No tada se začulo pucketanje, zveket i zvuk nalik vađenju čepa, te je mlaz vode potekao iz cijevi. U početku je bila žućkastosmeđa, ali je nakon nekoliko sekundi počela teći bistra voda. John ju je hvatao šakama i pohlepno pio. Zapljusnuo je vodom potiljak.

Tada je vlažnom rukom prešao preko Kevinova čela. - Osjećaš li se bolje? Svježije? - Oprao je djetetove crvene obraze.

No, Kevin je trebao tekućinu u sebi, a Johnu je odjednom sinulo da nije imao čime napojiti dijete. Kendall mu je ponekad davala soka ili vode iz bočice, ali John se, jasno, nije sjetio ponijeti bočicu sa sobom. U ormariću

je bilo čaša, ali ako pokuša izliti vodu u Kevinovo grlo, mogao bi se ugušiti. Dijete je znalo samo sisati, pa kako-

Bez razmišljanja je stavio prst pod vodu. Prinio ga je Kevinovim ustima i lagano mu dotaknuo usne. Kevin je odmah počeo sisati.

Osjećaj je bio stran i neodređen, a ipak na neki način ugodan. - Nije baš kao mlijeko tvoje majke, je li, maleni? - promrmeljao je kad je ponovno smočio prst i dao Kevinu da siše vodu.

John se pitao što bi njegovi prijatelji i suradnici pomislili kad bi mogli vidjeti ovaj neobičan prizor. Ne bi povjerovali vlastitim očima.

A Lisa? Zaboravi. Lisa ga je nazvala sebičnim kujinim sinom jer nije želio imati dijete s njome. Nije želio čak ni razgovarati o toj mogućnosti. To je bio najveći razlog njihova rastanka.

- Vrijeme na mom biološkom satu neumitno istječe - izjavila je jedne večeri.

- Stavi novu bateriju - javio se iza svojih novina.

Bacila je jastuk na njega. Spustio je novine osjetivši da se priprema kraljevska bitka, Waterloo njihove veze. I ranije je započinjala tu temu, ali ju je on uvijek uspješno izbjegavao. Te je večeri izabrala direktni pristup.

- Rado bih imala dijete, John. I željela bih da mu ti budeš otac.

- Polaskan sam, ali ne, hvala. Ne želim imati dijete. Nikad nisam i nikad neću.

- Zašto ne?

- Ima previše razloga da bih ih sada nabrajao.

Udobnije se smjestila u naslonjaču, onako kako se vojnik ukopava u rovu i psihički priprema za borbu izbliza.

- Nikamo mi se ne žuri. Da čujem tvoje razloge.

- Za početak - rekao je - to je neizvedivo. Oboje putujemo i rijetko smo kod kuće.

- Uzela bih dugotrajni odmor. Iduća prepreka? - rekla je s okretnošću koja ga je nervirala.

- Ja te-

Umalo je rekao da je ne voli. U najmanju je ruku vjerovao da dijete zaslužuje da ga na svijet donesu dvoje ljudi koji se vole.

Žrtva razvoda braka što se dogodio kad još nije imao ni dvije godine, John se nije sjećao da je ikad živio u potpunoj obitelji. Sve dok nije odrastao i postao neovisan, selili su ga od jednog do drugog roditelja kojima je bio nešto usputno, smetnja i podsjetnik na neuspjeli brak.

Njegovi su roditelji vrijedno gradili svatko svoju karijeru i oboje su bili uspješni u tome. Njegov je otac stekao stalni status sveučilišnog profesora u području humanitarnih znanosti. Njegova je majka postala potpredsjednica jednog građevinskog poduzeća.

No, kao roditelji bili su krajnje neuspješni. Uz izuzetak obveznih telefonskih poziva za praznike, sad je imao vrlo malo veze s njima. Nisu imali nikakav upliv na njegov život, niti su to željeli. Njihovi su rijetki razgovori bili uljudni, ali u njima nije bilo ni traga prisnosti. Od samog rođenja on je predstavljao uljeza u njihovim životima. To se shvaćanje nije promijenilo u svih četrdeset tri godine njegova života.

Slijedom toga, jalnim je okom gledao na ognjište i dom. Njegova ga obitelj, koja to nije bila, nije pripremila za dugotrajne veze, niti je u njemu usadila želju da postane otac. Upravo suprotno.

Nije imao ništa protiv djece. Zapravo, suosjećao je s njima. Previše su često bespomoćna djeca prepuštana na milost i nemilost lošim roditeljima. Dakle, ako je čovjek od početka znao da će biti loš roditelj, čemu imati djecu?

Tijekom studiranja psihologije, je saznao kako roditelji mogu loše djelovati na djetetov emocionalni razvoj. Mogli su savršeno dobro dijete pretvoriti u neprilagođenu ličnost u najboljem slučaju, ili u serijskog ubojicu u najgorem. Da bi počinili tako veliku grešku, roditelji nisu morali biti zli ili nasilni, već samo sebični.

Zato nije želio imati dijete s Lisom; nije bio toliko sebičan. Ozbiljno je sumnjao da će on i Lisa ostarjeti zajedno. Bilo je neodgovorno imati dijete ako si s određenom sigurnošću znao da mu ne možeš pružiti sretan život.

I na sve to, tu je bio još i težak poraz zbog kojeg je napuštao FBI. Kao da mu je pročitala misli, Lisa ga je pogodila li bolno mjesto. - Ima li to neke veze s onim što se dogodilo u New Mexico?

Ne.

Mislim da ima.

Nema.

Kad bi barem razgovarao sa mnom o tome, John, l'imo bi se bolje osjećao.

Ne želim o tome razgovarati, i ne želim imati dijete. I'očka. Kraj razgovora.

Sebični kujin sine!

Nekoliko se dana durila dok se nije ponovno udostojila razgovarati s njim. Nije imao povjerenja u nju pa se bojavao da će zatrudnjeti bez njegova pristanka. Dogovorio se za sterilizaciju, a u međuvremenu je koristio kondome.

Prije no što je stigao predviđeni dan operacije, Lisa se razbjesnjela zbog kondoma i zauvijek izašla iz njegova života. Uskoro nakon toga pozvali su ga u Denver kako bi olpratio svjedoka do South Caroline.

1 sad je ovdje, daje djetetu vodu tako da mu dopušta sisanje vrška prsta. Prije tri tjedna ne bi prišao blizu novorođenčetu čak ni pod prijetnjom smrću. Ne bi ga dolaknuo niti mu se obraćao. Ovo što je sada činio, nitko ne bi mogao ni u snu zamisliti.

-Život je čudan, je li, Kevine?

Dijete se sad činilo smirenim i zadovoljnim. John je pogledao na sat. Sranje. Od Kendallina odlaska prošle su dvadeset tri minute. Nije smio dopustiti da se vrati kući prije njega. Dokle god je vjerovala da još uvijek pati od amnezije, bio je u prednosti. Kad bi otkrila da je otišao iz kuće u potrazi za-

Telefon!

U svojoj žurbi da djetetu da vode zaboravio je na razlog svoga dolaska. Zatvorio je vodu i trkom se vratio u dnevnu sobu. Eno ga, smješten na pokrajnjem stoliću, starinski crni telefon s brojčanicom.

John se glasno nasmijao kad je podigao slušalicu. Tada je shvatio da je telefon mrtav. Pritiskivao je po njemu i okretao brojčanicu, nadajući se da će se dogoditi isto što i s vodom. No ništa mu nije pomagalo te je samo gubio vrijeme.

Udobnije namjestivši Kevina, John je čvrsto zatvorio vrata za sobom. - Žao mi je što sam razbio staklo - promrmljao je odsutnim vlasnicima kad je sišao stubama i uzeo štaku što ju je ostavio na trijemu.

Barem ga je na povratku očekivala nizbrdica, ali vreline je bila nemilosrdna, a mišići, koje je inače održavao u formi redovitim napornim vježbanjem, kao da su se pretvorili u žele s čavlicima u sebi.

Kad je stigao do poštanskog sandučića u dnu prilaza, naslonio se na njega i gutao zrak u svoja usijana pluća. Metalna je kutija bila vruća i nakon nekoliko sekundi osjetio je kako ga peče.

Ostavi poruku u poštanskom sandučiću, budalo blesava!

Isplatilo se osjetiti takvu nelagodu zbog ovako nenadane inspiracije. Večeras bi mogao napisati poruku, iskrasti se iz kuće i staviti je u sandučić.

Adresirat će je na poštonošu i napisati mu neka pozove mjesnu policiju. Također će napisati telefonski broj svojeg i Pepperdynova ureda, za slučaj da čovjek pomisli kako je riječ o luđaku i poželi ga provjeriti. Tada će podići crvenu zastavicu na poštanskom sandučiću. Uz malo sreće, poštonoša će je sutradan primijetiti i zaustaviti se. Čak i bolje, možda bi mogao uhvatiti poštonošu u prolazu.

Budući da je stvorio novi plan, preplavila ga je nova snaga. Prešao je razdaljinu do kuće za upola manje vremena. Usprkos tome, čuo je kako njezin automobil skreće na prilaz kad je stigao do kućnoga trijema.

Spustio je jednu štaku u dnevnoj sobi, te odšepesao hodnikom do kupaoalice. Zaključao je vrata za sobom i pritisnuo čelo o njih. Mišići su mu vriskali od napora. Disao je ubrzano i strahovito glasno. Odjeća mu je bila posve mokra. I smrdio je.

Ako ga Kendall ovakva vidi, znat će da je nešto izveo. Iako je podrhtavao od iserpljenosti, izvadio je Kevina iz nosiljke i spustio ga na prostirač na podu. - Zajedno smo u ovome, je li tako? - Začepio je odvod kade i otvorio vodu.

Čuo je njezine korake na trijemu.

- Johnne?

Najbrže što je mogao, poskidao je sve sa sebe i strpao svoju vlažnu odjeću u košaru za prljavo rublje, a potom se okrenuo Kevinu.

- Johnne?

- Da? - Kevinu je skinuo sve osim pelene.

- Gdje si?

- Kendall? - Maknuo je i Kevinovu pelenu. - Zar si se već vratila?

John se spustio u kadu, pazeći da ne smoči gips. Trebalo mu je prilično spretnosti, ali nekako je uspio staviti glavu pod slavinu i sasvim smočiti kosu, a zatim je posegnuo za nagim djetetom koje je ležalo na prostirci.

- Pravi si drug - šapnuo je kad se nagnuo unatrag i položio Kevina na prsa. - Neću ti to zaboraviti, prijatelju.

- Johnne, što radiš? Gdje je Kevin?

- Što? Ne čujem te, Kendall. Voda teče.

- *Gdje je Kevin?*

- Ovdje je sa mnom. - Zapljuskivao je vodom Kevina, a on je gugutao od zadovoljstva i radosno udarao ručicama po Johnovim prsima.

- S tobom je?

- Naravno. Što si mislila, gdje je?

Pritisnula je kvaku. - Zaključao si vrata.

- Oh, žao mi je - lagao je.

- Otvori vrata.

- Već sam u kadi. A nije baš lako ulaziti i izlaziti iz kade s gipsom na nozi.

- Ulazim.

Znao je da će tako učiniti. Čuo je paniku u njezinu glasu, a to mu je jasno stavilo do znanja da mu nije posve vjerovala iako su bili ljubavnici.

Pametno s njezine strane.

Da mu se danas pružila prilika, sigurno bi je predao vlastima. Da je netko bio u kući, da je telefon radio, da je uspio zaustaviti neki automobil, sad bi se približavali savezni predstavnici zakona kako bi je uhitili.

Danas nije uspio, ali će sutra ponovno pokušati, i prekosutra, dokle god bude trebalo. Bez oružja i sa slomljenom nogom, mogao joj je pružiti slabu zaštitu ako ih pronađu članovi Bratstva.

Tužilaštvo je trebalo njezino svjedočenje kako bi se Burnvvoode moglo osuditi. Osim toga, bez vladine zaštite nije imala nikakvih izgleda protiv tajnog udruženja. Namjeravao joj je osigurati takvu zaštitu, iako će ga zbog toga zamrziti.

Običnu je bravu otvorila pomoću ukosnice. Kendall je naglo uletjela u kupaonicu, a zatim je iznenađeno stala kad ih je ugledala kako uživaju u kadi. Predstavljali su neobičan prizor; on s nogom koja je visjela preko ruba kade, a Kevin sićušan, gladak i ružičast na njegovim prsima.

- Stigla si baš na vrijeme da nam se pridružiš - rekao je i prostodušno joj se nasmiješio. - Iako će nam možda biti malo tijesno. Hoćeš li, molim te, zatvoriti vodu? Mislim da je ovo dovoljno vode.

- Što radiš? - Glas joj je bio piskutav od brige, kao da nije čula ni riječi od njegova rječita pozdrava.

Zbunio se i ustvrdio očito: - Kupam se.

- S Kevinom?

- Zašto ne? Mislio sam da će i on uživati u osvježenju.

- Ušla sam, a kuća je djelovala napušteno. Nisam znala gdje si. Kevin nije bio u ogradici. Mislila sam... ne znam što sam mislila.

Sjela je na poklopac zahoda. Bila je na rubu suza, blijeda lica i bezbojnih usana. Sagnula je glavu i stala masirati sljepoočnice. Djelovala je jako uzrujano, a John nije vjerovao da je jedini razlog tome privremeni njegov i Kevinov nestanak.

Nešto se dogodilo u gradiću.

Što? Sad je bila još potresenija nego prije nekoliko dana kad je unakazila svoju kosu u pokušaju prerusavanja. Morao je znati kakav je najnoviji razvoj događaja. Kako je došla do informacija? Što je saznala da se tako uzrujala?

Spustila je ruke u krilo i podigla glavu. - Molim te, nemoj me više tako prestrašiti, John.

Zbog načina na koji ga je gledala i podrhtavanja njezina glasa osjećao se poput gada prve klase. - Nisam te želio prestrašiti.

Prije nego se sasvim raspekmezio, podsjetio je sebe da je ta žena, bez obzira na svoj patetičan izgled, počinila dva savezna zločina: otmicu i bijeg kako bi izbjegla svjedočenje.

Njegova je dužnost upotrijebiti sva sredstva koja mu stoje na raspolaganju kako bi je živu i zdravu doveo u prave ruke. Morao je priznati da se nije služio posve pravilnim metodama, ali u priručniku ništa nije pisalo o ovako posebnim okolnostima. Postupao je kako je najbolje znao.

Nije tražio ovaj zadatak. Nametnuo mu ga je najprije Jim, a potom Kendall. Dakle, ako je morao stvarati planove u hodu, on tu ništa nije mogao promijeniti. Zatajivanje vraćenog pamćenja, povezivanje s djetetom i vođenje ljubavi s Kendall, sve je to u ovom slučaju od njega zahtijevao posao.

Dobar govor, McGrath. Ako ga bude dovoljno često ponavljao, mogao bi i sam u to povjerovati.

36. poglavlje

Ricki Sue nestrpljivo je čupkala pokožicu na palcu. Kad je stari Bristol osobno prišao njezinu stolu i diskretno je zamolio da ga slijedi, pretvarala se da je poziv starijeg partnera svakidašnja pojava.

Ignorirala je radoznalo zurenje službenika i odvjetničkih pomoćnika, ispravila leđa i visoko podigla glavu dok je slijedila Bristolov gegavi hod niz hodnik pokriven tepisomom do sale za sastanke. Pridržao joj je masivna vrata dok je ulazila.

- Pričekaite ovdje, molim vas, gospodice Robb. Odmah će vam se pridružiti.

Da, tako je, pomislila je.

Već je tu sjedila više od pola sata, a »oni« se još nisu pojavili. Sala za sastanke rijetko se koristila, a ugođaj u njoj podsjećao je na mauzolej. Bilo je dovoljno hladno za skladištenje mesa. Iz pozlaćenih okvira u nju su zurili strogi portreti davno preminulih partnera, a njihovi su odbojni izrazi lica djelovali uznosito i bahato.

Na trenutak ju je obuzela želja za nekim bestidnim činom, ali se predomisli. Ne bi je čudilo da su partneri tvrtke Bristol i Mathers postavili skrivene kamere kako

bi mogli špijunirati svoje zaposlenike. Uхватili su Kendall, zar ne?

Ricki Sue to ne bi priznala ni na mukama, ali bila je nervozna. Agenti FBI-a su je već nekoliko puta ispitivali, više nego ikoga u tvrtki, jer su očito znali da je ona prisna prijateljica gospode Burnvood.

Ništa im nije rekla, naravno. I dalje će držati jezik za zubima, makar joj čupali nokte.

Odjednom su se vrata naglo otvorila i ušao je jedan muškarac u pratnji još dvojice. Svi su na sebi imali tamna odijela i bijele košulje, ali odmah je bilo jasno tko je šef. Njegovo držanje i hod bili su odlučni i bez okolišanja.

- Gospođica Robb? Ja sam specijalni agent Pepperdyne.

Predstavio je ljude koji su ga pratili, ali je Ricki Sue toliko zaintrigirao Pepperdynov autoritativni nastup da uopće nije obratila pozornost na njegove pratioce. Osim toga, njih je već upoznala. Oni su je ranije ispitivali.

Očito joj je sad i sam šef ukazao čast. Pepperdyne. Bio je nekako sladak, i svakako je znao kako treba nastupiti. Požalila je što nije popravila frizuru i nanijela svjež ruž.

Pepperdyne je bez uvoda rekao: - Ponestaje mi vremena, gospođice Robb, pa prestanimo okolišati.

Sjeo je na rub velikog stola i bacio težak fascikl na njegovu sjajnu površinu. Nekoliko je spisa ispalo, ali ih Ricki Sue nije trebala čitati da bi znala o čemu je riječ.

- Kad smo prvi put pomoću kompjutera pokušali nešto saznati o prošlosti Kendall Deaton, dobili smo neke zbunjujuće podatke. Trebalo nam je vremena dok to nismo raščistili. Sad sve znamo.

- Ma, je li tako?

- Da, tako je. - Preletio je pogledom nekoliko papira, iako je ona pretpostavljala da mu je njihov sadržaj poznat jednako dobro kao i njoj.

-- Muljanje s dokazima prilično je teška optužba za odvjetnika.

- Tvrdnja nikad nije dokazana - odbrusila mu je Ricki Sue. - Zar se u Americi ne smatra ljude nedužnima dok im se ne dokaže krivnja?

Lupio je šakom po stolu, a ona je uzdrhtala od požud- nog uzbuđenja. Voljela bi ovog tipa odvući u krevet i vidjeti ga doista uzbuđena.

-Ovaj je dosje krcat izvještajima o lažima i obmanama, te lošem postupku s povjerljivim informacijama. No vama ne moram nabrajati sadržaj, jer vam je sve to poznato, točno?

- U tom slučaju, zašto ste me htjeli vidjeti? - Spustila je glas i zavodničkim tonom upitala: - Ili možda ovo nije poslovni sastanak?

Druga su se dva agenta počela smijuljiti, ali je Pepperdyne ostao ozbiljan. Dobacio je podčinjenima upozoravajući pogled, a potom se prijeteci zagledao u Ricki Sue.

- Vi to previše olako shvaćate, gospođice Robb. Život gospođe Burnwood je u opasnosti, a vi se pravite duhoviti i izgovarate seksualne aluzije. Nestao je savezni policajac, a čini se da je ona jedina osoba na svijetu koja bi mogla znati gdje se on nalazi. Želim ih oboje pronaći, a vi ćete mi pri tome pomoći.

- Zašto bih? - Rukom je pokazala prema dosjeu. - Sad mislite da sve znate, pa zašto bih vam ja trebala pomoći?

- Jer ste izjavili da ste prijateljica gospođe Burnwood, a ja imam puno razloga vjerovati da ona više neće dugo živjeti.

Ona se okrenula drugoj dvojici agenata i rekla: - Slobodno možete početi igrati ulogu »dobrog policajca« kad god želite. - Potom je rekla Pepperdyneu: - Vi ste loš policajac, zar ne? Služite se taktikom zastrašivanja kako biste me naveli da progovorim. Pa, ja ne nasjedam na te gluposti. Mislite li da sam se jučer rodila? Zapravo, to se dogodilo 14. travnja 1962. Dobro, 1960., ali tko broji?

Pepperdyneove su se oči suzile. - Još uvijek mislite da je sve ovo šala? Nije, uvjeravam vas. Vaša je prijateljica otela šerifa Sjedinjenih Država. Koliko mi znamo, mogla je ubiti Johna McGratha i riješiti se njegova tijela.

- Ona to ne bi učinila! - uzviknula je Ricki Sue.

-Ostavila je tijelo gospođe Fordham u automobilu što je tonuo - viknuo je.

- Ta je žena već bila mrtva - na isti mu je način uzvratila Ricki Sue. - To je pisalo u novinama. I ja sam pročit- tala izvještaj mrtvozornika jednako kao i vi, pa me prestanite zastrašivati. Moja prijateljica ne bi ni mravu nau- dila. Pogotovo ne tipu sa slomljenom nogom i amnezijom, za Boga miloga. Zapravo, sigurna sam da računa na njegovu zaštitu.

- Onda je u još većoj opasnosti no što možete zamisliti.
-Pepperdyneov je glas postao začuđujuće tih, ali se u njemu osjećao takav nagovještaj zle kobi da su se njezine pjegave ruke naježile. - Jer ako postoji čovjek s kojim se gospođa Burnwood ne bi smjela poigravati, onda je to John McGrath.

Ricki Sue je oprezno pogledala drugu dvojicu, ali oni su stoički šutjeli i pokorno prepustili riječ svom pretpostavljenom.

-Prije dvije godine - počeo je - u nekom zabitnom gradiću New Mexica, čijeg se čak ni imena ne mogu sjetiti, neki je čovjek jednog jutra uletio u državnu banku mašući automatskim oružjem i gomilom metaka. Zahtijevao je razgovor sa svojom bivšom ženom u nadi da će je nagovoriti da mu se vrati i pomiri se s njim.

- Njegova je žena inače radila kao blagajnica u banci, ali on nije znao da je tog dana javila da je bolesna. Kad je ludak shvatio svoju grešku, postao je još luđi i zaključio da nema što izgubiti. Budući da je već tamo, naoružan do zuba, može početi pucati dok ne poubija sve u zgradi, ili dok mu žena ne obeća da će mu se vratiti, što god bude prvo.

Ricki Sue je zauzela držanje osobe koja se dosađuje. Promeškoljila se na stolici i uzdahnula. - To je doista zanimljiva priča, gospodine Pepperdyne, ali-

- Šutite i slušajte.
- Dobro, slušam. - Prekrižila je ruke na bujnim prsima.
-No bolje da se ovo vrijeme ne računa kao moj odmor jer ću se stvarno naljutiti.

Pepperdyne je ignorirao njezine riječi i nastavio:

- Kako je dan prolazio, situacija s taocima u banci postajala je sve napetija. Mjesna je policija pokušala urazumiti čovjeka, ali on je iz sata u sat postajao sve živčaniji i željniji pucnjave.

- Tek toliko da bi ga ozbiljno shvatili, ubio je stražara u banci i bacio njegovo tijelo s prozora na prvom katu. Tada su pozvali mene. Odletio sam onamo i poveo sa sobom najboljeg pregovarača što ge je FBI imao, doktora Johna McGratha.

Ricki Sue je širom otvorila oči.

-Da, *doktora* Johna McGratha. On je specijalizirao psihologiju i kriminologiju. U svakom slučaju, do trenutka našeg dolaska već su uspostavili vezu s bankom. John je ljubazno zamolio ludaka da razgovara s

njim preko telefona. Dao mu je sva obećanja što ih inače dajemo u takvim situacijama, a to je učinio tako uvjerljivo da sam mu čak i ja povjerovao.

- John mu je govorio o njegovoj ženi. Zar je doista očekivao da će je očarati takvo ponašanje? Hoće li ga željeti natrag ako nastavi s ubijanjem? Takve stvari. Luđak se počeo kolebati. John je uspijevaao doprijeti do njega. Nadali smo se da će sve završiti prije nego još netko strada.

- Jedna od žena među taocima imala je sa sobom dvoje djece, novorođenče i dijete od otprilike dvije godine. Da skratim priču, novorođenče je počelo plakati. Zatim mu se pridružilo i starije dijete. Buka je iznervirala naoružanog čovjeka. Naredio je njihovoj majci neka ih umiri.

- Učinila je što je mogla, ali djeca su bila umorna i gladna. Bili su previše maleni da bi mogli shvatiti u kakvoj se opasnosti nalaze pa su nastavili cviljeti i plakati. Luđak je prijetio da će ih ubiti ako ne prestanu. Ne mogu vam opisati kako smo se osjećali dok smo slušali dječji plač i njihovu majku kako preklinje za njihov život.

- Doista ne znam kako je John uspio zvučiti onako smireno. Mi ostali smo psovali i nervozno šetkali, ali

John je ostao miran. Pokušao je sve što je mogao. Obećao je luđaku i prokleti mjesec ako pusti tu majku i njezinu djecu neozlijeđene. Glas mu je zvučio sabrano i smireno poput hipnotizerova, ali bio je jednako napet kao i svi ostali. Ni prije ni kasnije nisam vidio nekoga da se tako znoji. Gotovo si je čupao kosu tijekom tih pregovora. Više od ičega želio je spasiti tu djecu.

Prestao je govoriti, a Ricki Sue je znala da prebire po sjećanjima. Glasno je gutnula. - Što se dogodilo?

Pepperdyne ju je pogledom prikovao za podstavljenu i kožom presvučenu stolicu. - Tip je iz blizine pucao u njih. Posve hladnokrvno, gospođice Robb. Majku. Novorođenče. Malenog dječaka. Ubio ih je s tri hica. Srećom, uletio je odred specijalaca i raznio ga na komade, ali to je ipak bilo prekasno za lijepu mladu ženu i njezinu dječicu.

- Svi smo to teško primili, ali Johnu je bilo najteže. Giedao sam kako mi se kolega i prijatelj naočigled raspada. Nekoliko mjeseci nakon tog događaja napustio je FBI i otišao raditi kao savezni šerif.

- Do dana današnjeg on sebe okrivljuje. Uvjeren je da je pogriješio, a njegova je greška jednog mladog čovjeka stajala njegove obitelji. John više ništa nije mogao učiniti ili reći što već nije učinio i rekao. Njegova moć uvjeravanja nikad nije bila djelotvornija, ali svi njegovi naponi nisu urodili plodom. Nije mogao spasiti ta tri života, a otad ga nagriza osjećaj krivnje.

Usljedila je teška tišina. Ricki Sue je klonula pod upornim Pepperdyneovim pogledom. Na kraju je upitala: - Zašto mi to govorite?

-Kako bih vam stavio do znanja da vaša prijateljica možda misli da je mudro postupila otevši Johna, ali zapravo hoda uz rub ponora, a uopće nije toga svjesna. On je emotivno nestabilan, pogotovo u blizini novorođenčadi.

Sagnuo se prema njoj dok im se nosevi nisu gotovo doticali. - Shvaćate li što vam govorim, Ricki Sue? - tiho je upitao zanemarivši formalnosti. - Gospođa Burnwood i njezino dijete nalaze se u opasnosti.

Ricki Sue se tako zaniijela intenzivnim pogledom Pepperdyneovih očiju da najprije nije uopće reagirala. Na koncu je trepnula i nagnula glavu unatrag, dalje od njega. - Opet me pokušavate preveslati, i neće vam upaliti.

Obratio se drugoj dvojici agenata: - Pokušavam li je preveslati?

Ozbiljno su odmahnuli glavama. Pepperdyne se ponovno okrenuo k njoj. - Iako je John izgubio pamćenje u prometnoj nesreći, vjerujte mi, fobija glede djece duboko je usađena u njegovu podsvijest. Poludi kad god se nalazi u blizini nekog djeteta. Trebali ste ga vidjeti tijekom leta iz Denvera u Dallas. Cuje djetetov plač i go- tov je.

-Ako je tako nestabilan kako tvrdite, zašto ste ih uopće povjerili njemu na brigu? - upitala je.

- Jer nisam znao da će doživjeti prometnu nesreću i da će šerifova zamjenica, gospođa Fordham, poginuti. Morat ću preuzeti punu odgovornost ako John izgubi živce i počini nešto loše. Imao sam dobre namjere. Mislio sam da će čuvanje gospođe Burnwood i njezina djeteta za njega predstavljati dobru terapiju. Jasno, nisam imao pojma da će izvesti nešto ovako glupo. I zločinački.

- Ovako - rekao je i nemoćno raširio ruke - ne mogu jamčiti da John već nije dobio slom živaca i sredio ih.

- Nije. Dobro im je. - Zatim, kad je shvatila da se odala, Ricki Sue je tiho opsovala.

Pepperdyne je odmah zgrabio priliku. - Dakle, javila vam se?

- Ne. Ne, nije.

-Gdje je?

- Ne znam.

- Ricki Sue, nimalo joj ne pomažete prikrivanjem njezina boravišta.

- Kunem se da ne znam gdje je. - Shvatila je da previše brzo trepće, a to je bio izdajnički znak njezina laganja. - U redu, razgovarala sam s njom. Jutros. Nazvala je ured jer je znala da ću se ja javiti na telefon. Rekla mi je da su ona i Kevin dobro, a zatim je spustila slušalicu. Govorila je samo nekoliko sekundi jer se bojala da prisluškujete razgovore i nastojite otkriti odakle zove.

Čekala je da on to opovrgne. Samo ju je uporno gledao. - Doista ste stavili lovca na naše telefone, zar ne? A zacijelo i na moj kućni telefon! - Skočila je na noge. - Prokleti kujin sine! Ako ste već znali da sam razgovarala s njom, zašto ste me maltretirali time?

- Sjednite.

- Jebite se.

- Sjednite. - Pepperdyne ju je gurnuo natrag na stolicu. Ricki Sue je bila dovoljno bijesna da bi mogla gristi nokte, ali je također osjećala i uzbuđenje. Doista je privlačan kad se naljuti.

- Vi ste joj najstarija prijateljica, Ricki Sue. Morate imati neku ideju o tome gdje bi se mogla nalaziti.

- Prisluškivali ste. Čuli ste me kako je pitam gdje se skriva. Nije mi htjela reći.

- Ali sigurno imate neku ideju.

- Nemam.

- Ako otkrijem da mi lažete, optužit ću vas za pomoć i poticanje zločinca.

- Ooo, tako se bojim. - Obujmila je svoje nadlaktice i zadrhtala.

- Zgodno.

- Mislite? - Nasmiješila se i namignula dvojici agenata. Pepperdyne je izgledao kao da bi je u svakom trenutku mogao zadaviti, a ona je pomislila da bi to moglo biti vrlo zabavno.

- Gledajte, čak nisam znala gdje je bila cijelu godinu što ju je provela u Denveru - rekla je. - Kunem se da je to istina. Nije rekla ni meni ni svojoj baki gdje živi. Rekla je da je to radi naše sigurnosti. Nije željela da moramo lagati ako je netko dođe tražiti. - Ricki Sue mu se drsko nasmiješila. - Ona je vrlo mudra u takvim stvarima.

- Puno mudrija od vas. - Pepperdyne je položio ruke na naslon njezine stolice i nagnuo se nad nju. - Ona je s čovjekom koji izgubi kompas kad god čuje dječji plač. Gospođa Burnwood ima dijete.

Ricki Sue je napravila zvuk nalik onome što ga se može čuti na televizijskom kvizu kad natjecatelj pogrešno odgovori. - Pokušajte

ponovno. McGrath ne može biti tako labilan jer u tom slučaju uopće ne bi radio. Taj drot-psihič neće nauditi ni Kevinu ni njoj.

Pepperdyneov uporni pogled potrajao je cijelu vječnost. Na koncu je rekao: - Možda neće. No Johnova psihička stabilnost samo je jedan od njezinih problema.

Ispružio je ruku prema jednom od pomoćnika, a on je u nju stavio kuvertu smeđe boje, slično kao što medicinska sestra čini sa skalpelom prilikom operacije. Pepperdyne je cijelo vrijeme gledao u Ricki Sue dok je otvarao kuvertu i vadio jednu fotografiju. Ne izustivši ni riječi, pokazao ju je Ricki Sue.

Ona ju je pogledala i oštro uzviknula. Osjetila je nalet mučnine. Naglo je pokrila rukom usta. Njezine su se pjegice isticale na iznenadnom bljedilu.

- To su Gibb i Matt Burnwood učinili Mattovoj ljubavnici, Lottie Lynam, onoj koja im je pomogla pri bijegu iz zatvora. Rez je bio tako dubok da joj je gotovo otkinuo glavu.

- Molim vas! - dahnula je Ricki Sue i podigla drhtavu ruku.

- Molim vas? Molim vas, prestanite? Molim vas, nemojte više govoriti? - Povisio je glas. - Prokletstvo, jasno da ću govoriti ako će vas to navesti da nam kažete što znate.

- Rekla sam vam - zacviljela je - ne znam gdje je Kendall.

- Mislim da niste sasvim shvatili, Ricki Sue. Bijeg iz zatvora je težak zločin. Da i ne spominjem silovanje i umorstvo. Da, vjerujemo da je gospođa Lynam silovana prije nego joj je prerezan vrat. Imamo posla s luđacima. Očito je da Burnwoodi ni od čega neće prezati. U ovom trenutku za njih više nema povratka. Gotovo je sa životom kakvog su prije vodili, i oni to znaju. Nemaju što izgubiti.

- No čak ni luđaci ne idu u takve krajnosti osim ako nemaju neku misiju.

- Nagnuo se još bliže k njoj i šapnuo: - Dakle, što bi po vašem mišljenju mogla biti njihova misija?

- Da nadu... nadu nju.

- Točno - rekao je ozbiljno kimnuvši glavom.

- Jesu li oni provalili u kuću njezine bake?

- Pretpostavljamo da je tako. Zastrašujuće, zar ne?

- Tako su blizu?

- Tako su odlučni. Odnosno, Gibb je odlučan, a Matt se očito slaže sa svime što njegov otac kaže ili čini.

Ricki Sue je kimnula glavom. Takav je bio njezin prvi dojam, a Kendall je to potvrdila svaki put kad bi joj nešto povjerila.

- Sad idu na sve ili ništa - rekao je Pepperdyne.

- Burnwoodove više uopće nije briga hoće li biti uhvaćeni, ako prije toga ušutkaju osobu koja ih je prokazala. Oni drže da ih je ona izdala. Prema njihovom mišljenju, ona je krivovjerka. Oni su s pravom ogorčeni jer se ona usudila posumnjati u njihove metode i okrenuti se protiv njih.

- Imajte na umu i to da Matt Burnwood do prije nekoliko dana nije čak ni znao da ima sina. Mislim da nije naročito zadovoljan svojom bivšom ženom zato što mu je zatajila dijete.

Ovlaš se osmijehnuo. - Niste još vidjeli dijete, zar ne, Ricki Sue? Ja sam ga vidio. Držao sam ga. Slatko malo stvorenje. Jako slično svojoj majci, vašoj najboljoj prijateljici.

- Dosta.

Dodao je trezvenim i blagim tonom: - Tijekom svoje karijere istraživao sam najužasnije zločine. No, moram vam reći da mi se ledi krv u žilama od onoga što smo u zadnjih nekoliko dana saznali o Burnwoodima i Bratstvu, a tek smo zagrebli po površini.

Ponovno se sagnuo približivši svoje lice njezinom.

- Mogu zamisliti te fanatike kako na ritualan način ubijaju dijete, samo da bi dokazali kako su oni izabrani. Sveti. Iznad ljudskih zakona; čak i iznad Božjih zakona. Želite li da maleni Kevin ovako završi? - Prinio je fotografiju Lottie Lynam do njezina lica.

- Prestanite! - Ricki Sue mu je izbila fotografiju iz ruke i pokušala ustati.

Pepperdyne joj je pritisnuo rame i zadržao je na stolici. - Ako znate gdje se krije gospođa Burnwood, spasit ćete joj život tako da to kažete meni.

- Kunem se da ne znam - rekla je Ricki Sue kroz plač.

- *Mislite! Kamo bi mogla poći?*

- Ne znam!

Pepperdyne se uspravio i duboko uzdahnuo. - Vrlo dobro, Ricki Sue. Nemojte imati povjerenja u mene. Nemojte mi reći. No vaša šutnja ugrožava dva života, da i ne spominjem šerifa McGratha.

Stavio je svoju posjetnicu na stol. - Sa stražnje sam strane napisao lokalni broj na kojem me možete dobiti. Smjestili smo se u prostorijama policijske postaje Sheridan. Netko će ondje dvadeset četiri sata dnevno znati gdje se nalazim. Ako vas gospođa Burnwood nazove, recite joj neka se preda. Preklinjite je da se preda. Dajem vam riječ da ćemo je štititi.

Ricki Sue je nadlanicom obrisala nos. — Stitit ćete je? Kao i ranije?
Osjetila je sitno zadovoljstvo zato što je njezina bila posljednja.
Pepperdyne se mrštio kad je ljutito izašao iz prostorije.

37.poglavlje

Mama je bijesna poput psa. - Henry je snuždeno spustio telefonsku slušalicu i okrenuo se bratu.

Luther je jeo tortilju s grahom i pio gazirani sok. Odsutno je Henryju ponudio griz tortilje. Nje- govu su pozornost privukle tri tinejdžerke koje su stav- ljale benzin u automobil sa sklopivim krovom ispred pro- davaonice.

-Ne bi smjele naokolo trčati tako polunage - primije- tio je Luther i otpio gutljaj soka. - Hlačice su im tako kratke da im se vide guzovi. A pogledaj kako su im jadne majice. Ali ako tip poput mene pokuša uzeti nešto od onoga što pokazuju, morao bi vraški platiti. Bio bi optu- žen za silovanje maloljetnice - gundao je.

Henry je pogledao djevojke, ali je bio previše snužden da bi uživao u pogledu. Upravo je dobio jezikovu juhu od mame, što je bilo gotovo jednako bolno kao bičevanje remenom kako ih je kažnjavao tata. Mamina gruba predbacivanja jednako su pekla. - Jesi li čuo što sam rekao, Lut- her? Mama je bijesna na nas.

Luther je jednim golemim zalogajem dokrajčio tortilju, zgužvao je omot i bacio ga na pod. - Kako to?

-Zbog onoga što se sinoć dogodilo.

- Kako smo trebali znati da će ljudi FBI-a biti u kući one starice? Mislio sam da smo jako pametni kad smo slijedili gospođu Burmwood do one kuće. Jesi li to rekao mami?

- Pokušao sam. No, mislim da nije sve čula. Previše je glasno vikala. Znaš kakva je ona. Kad je u ratnom pohodu, nikoga ne želi slušati.

Luther je kimnuo glavom. Djevojke su prošle kraj njega kad su išle platiti benzin. Bile su tako zaokupljene neozbiljnim razgovorom i smijanjem da ga nisu ni pogle- dale. Takve su bogate djevojke, koje su vozile sjajne nove automobile što su ih dobile od tatica za šesnaesti rođendan, živjele u

drugom svijetu. Gledale su kroz njega kao da je nevidljiv, kao da je smeće. Luther je to mrzio.

- Morao bi postojati zakon koji bi zabranjivao da im sise tako poskakuju - promrmljao je. - Mislim, Isuse! Vraški dobro znaju što to čini muškarcu.
- Hoćeš li prestati s drkanjem i slušati što govorim - viknuo je Henry.

Henry je bio samo nekoliko minuta stariji od svog blizanca, ali je ulogu starijeg brata shvaćao vrlo ozbiljno. On je planirao i brinuo. To nikad među njima nije izazvalo sukob. Luther se pokoravao vodstvu svoga brata. Više je volio biti oslobođen odgovornosti. Činio je ono što mu je rečeno. Na njega se moglo računati da će odigrati svoju ulogu u svakom pothvatu, zakonitom ili ne, ali on je sudjelovao fizički, a ne psihički.

Henry je još uvijek bio potišten zbog maminih ukora.

- Rekla je da bismo zakazali čak i da su nam mozgovi spojeni. Rekla je da bi čak i prokleta budala shvatila da se gospođa Burnwood neće vratiti u bakinu kuću jer je to prvo mjesto gdje bi je svatko potražio.

- Mogu li ti nešto reći, Henry? - upitao je Luther.
- Prisegni pred Bogom da to nikad nećeš ponoviti, pogotovo ne mami?
- Što?
- Popišao sam se u gaće kad su oni agenti potrčali za nama i zapucali. Nikad se nisam tako prestrašio.

- Ni ja. Imali smo sreće jer bismo se inače sad nalazili iza rešetaka.

Spominjanje zatvora odmah ih je podsjetilo na Billy Joea i nedaće što su ga snašle zbog žene koju traže. Po- vreme bi se njihov žar ugasio kad bi postali umorni, ili obeshrabreni, ili bi im dojadili teški pothvati.

No svako sjećanje na mlađeg brata, zaključanog s pederima i čudacima svih boja, koji je ostatak života morao provesti kao čudovište s jednom rukom, raspirivalo je va- tru njihove mržnje i obnovilo njihove zavjete o osveti.

- Pa, gubimo vrijeme motajući se ovuda - rekao je Henry. - Sa svakom sekundom što prolazi, njezin trag postaje sve hladniji.

- Odmah se vraćam. - Luther je krenuo prema ulazu.
- Želim još jednu tortilju.

Henry ga je pograbio za košulju i odvuкао do automobila. - Tortilju, moju guzicu. Želiš još jednom pogledati one cure.

- Nema zla u gledanju, zar ne?

Sat vremena krstarili su ulicama Sheridana, nadajući se da će im nešto u rodnom gradu Kendall Burnwood dati ideju, nadajući se nekom tragu koji

bi ih odveo do nje- zina skrovišta. Na težak su način saznali da to nije kuća njezine pokojne bake u slabo naseljenom predgrađu.

Nisu mislili da će biti tako teško pronaći je. Bili su obeshrabreni i mučila ih je čežnja za domom. U Prosperu je mama bjesnjela zbog njihova neuspjeha. Ako uskoro nešto ne otkriju, zacijelo će im odrati kožu.

Nakon jednog sata besciljne vožnje, Henry se zaustavio na parkiralištu ispred administrativne zgrade okruga.

- Kojeg vruga ovdje radiš, Henry? - Luther se nervozno ogledao naokolo.
- Ovdje ima više policajaca nego muha na strvini.

- Nisu dobro vidjeli ni nas ni automobil. U novinama piše da smo 'nepoznati uljezi'. Koliko oni znaju, mi smo mogli biti klinci koji su tražili stereo da bi ga prodali i na- bavili drogu.

Objašnjenje ni na koji način nije smirilo Lutherovu nelagodu. - Još uvijek mi nije jasno. Što radimo ovdje?

- Motrimo.

- Što motrimo?

- Samo motrimo da vidimo što možemo vidjeti. Možda nešto saznamo. Ne vjerujem da ćemo uspjeti sami naći onu kuju. Netko će nas morati odvesti k njoj.

Luther se spustio na sjedalu, naslonio glavu i zatvorio oči. Neskladno je zviždukao kroza zube i prepustio se pohotnim maštarijama u kojima su mu tri tinejdžerke u pre- kratkim hlačicama i oskudnim majicama s oduševljenjem ispunjavale svaku želju. Zacijelo je zadrijemao jer je poskočio kad ga je Henry bocnuo u rebra.

- Hajde, idemo.

Uspravio se i zijevnuo. - Kamo?

- Vidiš one ljude koji tamo prelaze ulicu?

Luther je pogledom slijedio Henryjev kažiprst. - U tamnim odijelima?

- Upravo su izašli iz administrativne zgrade. Kako ti izgledaju?

- Agenti FBI-a, sasvim sigurno.

- Tako je.

- Nije li to zgrada gdje je gospođa Burnwood nekad radila? Jako im se žuri da onamo stignu.

- Zato mislim da bi ovo moglo biti važno - rekao je Henry.

Izašli su iz automobila i požurili preko ulice. Slijedili su agente FBI-a u zgradu u kojoj su se nalazili uredi tvrtke Bristol i Mathers. Već su ranije njuškali oko zgrade, ali to ih nije dovelo bliže plijenu.

- Stvarno su pošli gore - primijetio je Henry kad su ušli u predvorje. - Vidiš gdje se zaustavilo dizalo? Na će- tvrtom katu.

Motali su se po predvorju nastojeći ne upadati u oči, iako su bili tako nevjerojatno slični da ih je svatko dvaput pogledao.

Lutheru je uskoro dosadilo čekanje pa se počeo žaliti, ali Henry nije htio otići. Pola sata kasnije njihovo je

strpljenje nagrađeno. Tri su muškarca izašla iz dizala u predvorje. Očito su bili iznervirani. Jedan je govorio jednako žustro kao što je i hodao.

- Još uvijek mislim da nam nije rekla sve što zna. Više se boji izdati prijateljicu nego što se boji nas.

Braća Crook samo su to čula prije nego su tri muškarca izašla kroz pomična vrata. Blizanci su se pogledali. - Što misliš, o čemu su to pričali? - upitao je Luther.

Kao odgovor na njegovo pitanje, vrata dizala ponovno su se otvorila i izašla je krupna, prsata žena s tornjem crvene kose na glavi. Lice joj je podbuhlo, a oči se zacrvenjele i natekle pa je bilo očito da je plakala.

Dok su je Luther i Henry promatrali, prinijela je papirnati rupčić nosu i glasno ga ispuhala. Nije opazila bli- zance jer se usredotočila na trojicu agenata koji su se vraćali prema administrativnoj zgradi. Čim je izašla na ulicu, pokazala im je uzdignuti prst. Iako agenti to nisu vidjeli, čini se da joj je to pružilo golemo zadovoljstvo.

- Tko je ta debela?

- Ne znam - zamišljeno je odgovorio Henry. - Ali ona i savezni agenti ne vole se baš previše, zar ne? A zajednički interes mogla bi im biti jedino Kendall Burnwood.

- Odvratna je.

Gibb je naglim pokretom srušio hrpu časopisa *Playgirl* sa stolića za kavu u dnevnoj sobi Ricki Sue. - Gnusobe. Smeće. Baš ono što se može očekivati u kurvinu stanu.

Matt je zurio u časopise na podu, ali ako su se i njemu gadili kao njegovu ocu, on to nije pokazivao. Doslovno nije ni na što reagirao otkako su otišli iz motela gdje je Gibb ubio Lottie i ostavio njezino tijelo.

- Ta je žena glasna i besramna. Uvijek pravi pohotne aluzije. Sjećaš se kako nas je osramotila na tvom vjenčanju, sine?

- Da, gospodine.

-Nikako nije prava prijateljica za ženu jednog Burnwooda.

- Ne, gospodine.
- No, kako je ispalo, bio si oženjen izdajnicom.
- Da, gospodine.

Već su se nekoliko sati nalazili u stanu Ricki Sue i tražili neki trag za Kendallino skrovište. Ispraznili su sve ladice i pročitali svaki papirić u kući, bez obzira je li riječ o povratu poreza, dnevniku, ili nekakvom podsjetniku.

Zasad nisu otkrili ništa o Kendall, ali su puno saznali o načinu života Ricki Sue. Osim što je imala najveće zalihe kozmetičkih proizvoda što su ih ikad vidjeli, imala je po- veću zbirku erotskih knjiga i videokaseta.

U ladici noćnog ormarića pronašli su zalihu kondoma koja se mogla mjeriti s inventarom drogerije. Imala ih je svakakvih oblika, boja i veličina.

Voljela je pretjerano slatke cvjetne parfeme i pjene za kupanje. Imala je golemu količinu rublja, uključujući dugačku spavaćicu od flanela i dva para gaćica s rupom u sredini.

Kuhinjski ormarići bili su puni keksa, čipsa i dijetnih napitaka. U hladnjaku su našli samo pola litre mlijeka, četiri pakovanja od po šest piva i mutnu staklenku maslina.

Ricki Sue nije bila pedantna kućanica, ali dok su Matt i Gibb dovršili svoju premetačinu, to više nije ni bilo važno. Temeljito su prekopali cijeli stan. Sad su još jednom sve pregledavali kako bi se uvjerali da nisu ništa pre- vidjeli.

- Jesi li pogledao ispod kreveta? - upitao je Gibb.
- Ne, gospodine.

Skinuli su pokrivače kad su tražili ispod madraca, ali nijedan se nije sjetio pogledati pod krevet. Matt je kleknuo. - Tu je neka kutija, tata.

Gibb se odmah zainteresirao. - Kakva kutija?

Matt je izvukao običnu kutiju za cipele i podigao prašnjavi poklopac. Kad je vidio da sadrži hrpu osobnih pisama i razglednica, pokazao ju je Gibbu. - Tu bi moglo biti nešto od Kendall - uzbuđeno je rekao Gibb. - Počnimo.

Pošli su u dnevnu sobu gdje su imali više mjesta za rasprostiranje pisama. Prije nego su ih počeli pregledavati, Gibb je podigao ruku. Prišuljao se prednjem prozoru i virnuo van. - Ovdje je. Upravo je skrenula automobilom na prilaz.

Još je jednom s neskrivenim gađenjem pogledao zbirku pornografskih knjiga, a potom se polako okrenuo Mattu. - Moramo iskoristiti ovu priliku, Matthew. Poslani smo ovamo da to učinimo, sine. Tako je zacrtano. Zašto

bi se inače neočekivano vratila kući, satima prije uobičajenog kraja radnoga dana? Razumiješ li što govorim?

Bez riječi protivljenja ili nećkanja, Matt je kimnuo glavom. - Da, gospodine.

Gibb mu je dao znak neka se sakrije iza vratiju. Gibb je koraknuo u nišu za objedovanje što ga je djelomice sakrivalo, a ipak mu pružalo pogled na ulazna vrata. Oba su muškarca prikovala pogled za kvaku kad je Ricki Sue stavila ključ u bravu.

- Hej, Crvena!

Povik je došao s druge strane ulice.

Budući da se dogodilo nešto neočekivano, Matt je upitno pogledao Gibba. Gibb je virio kroz pukotine na škurama i nastojao otkriti tko je omeo Ricki Sue.

- Hej, što? - Ostavila je ključ u bravi i okrenula se kako bi vidjela tko ju je zvao.

- Tražimo Ulicu Sunset. Znaš li gdje je?

- Možda znam, a možda i ne znam - obijesno je odgovorila.

- Bi li došla ovamo i o tome razgovarala s nama?

Gibbu se lice ukočilo od bijesa. Kažiprstom je pokazao kroz prozor kako bi i Matt pogledao van. Uz pločnik je bio parkiran stari *camaro*. Unutra su sjedili Henry i Luther Crook.

- Sto oni ovdje rade? - šapnuo je Gibb.

Ricki Sue je izazovnim korakom prišla automobilu, nagnula se do vozačeva prozora i davala im upute kako će doći do tražene ulice. Očijukala je, a blizanci su očito bili opčinjeni njezinim bujnim tijelom.

- Zacijelo rade isto što i mi - trenutak kasnije zaključio je Gibb. - Pokušavaju naći Kendall zbog Billy Joea. Nju okrivljuju za njegovu nesreću. - Zlobno se nasmijao.

- Žele se osvetiti pa je moraju naći prije policije. - Pogledao je Matta. - Kao i mi, sine. Samo što oni na svojoj strani nemaju Višu moć kao mi. Vjerojatno su oni uletjeli u onu zamku FBI-a u kući njezine bake. Novinari su nagađali da smo to bili mi. Kao da bismo mi mogli biti tako glupi.

Matt je slušao i stalno kimao glavom u znak slaganja.

Ricki Sue je naširoko gestikulirala i objašnjavala blizancima kako će stići do svog odredišta.

Gibb je prišao Mattu i položio mu ruku na rame.

- Pođimo. Očito se Gospodin predomislio. Nije pravi trenutak. Kad bude, stavit će nam do znanja. Donesi kutiju.

Gibb se zaputio u spavaću sobu, do stražnjeg prozora kroz koji su ušli. Matt ga je bez riječi slijedio.

38. poglavlje

Sheridanski je policajac ušao u Pepperdyneov privremeni ured. - Netko želi razgovarati s vama, gospodine. Nije željela ni s kim drugim razgovarati. Linija tri.

- *Ona? - Gospoda Burnwood? S iznenadnim osjećajem nadanja Pepperdyne je zgrabio telefonsku slušalicu i pritisnuo bljeskavo puce. - Pepperdyne pri telefonu.*

- Ti, kujin sine.

- Molim?

- Cuo si me. Ti si odvratni kujin sin! I to je samo za početak. Kad mi ponestane uvreda na engleskom, prelazim na strane jezike kako bi dobro shvatio koliko te smatram vrijednim prezira.

Pepperdyne je uzdahnuo. - Shvatio sam, gospođice Robb. Hoćete li mi reći što vas je navelo na ovaj nepristojni poziv?

- Znaš ti zašto zovem, ništavni gade!

Tako je glasno vikala da su je čuli i drugi agenti u prostoriji. Prekinuli su ono što su radili i postrance pogledali Pepperdynea. Većina je vjerojatno požalila što nema Ricki Sueinu odvažnost.

- Ti su mi bijedni gadovi demolirali stan - vikala je.

- Koji bijedni gadovi?

- *Tvoji bijedni gadovi. Prekopavali su po mojim ladicama. Mislim doslovno. Moje je rublje razbacano po podu-*

- Čekajte trenutak. - Pepperdyne se naglo uspravio.

- Netko je provalio u vašu kuću?

- Mudar zaključak, Sherlock.

- A vi mislite da su to učinili moji ljudi?

- Nemoj mi glumiti idiota. Oni-

- Dolazim. - Spustio joj je slušalicu. Oštro je naredio dvojici svojih ljudi da pođu s njim, pograbio sako s vješalice i trčecim korakom pošao prema najbližem izlazu.

Pet minuta kasnije suočio se s Ricki Sue na njezinim ulaznim vratima. Tresla se od ogorčenja tako jako da joj se skulptura od kose počela raspadati.

- FBI bi vas trebao poslati na brzi tečaj iz ponašanja, specijalni agente Pepperdyne. Najprije pošaljete dvojicu pervertita da mi unište stan, a potom mi zalupite slušalicom. Neću platiti više ni centa poreza ako je ovo najbolje što savezni-

- Moji 'pervertiti' nisu uništili vaš stan. - Odmaknuo ju je u stranu, ušao i počeo ispaljivati pitanja. - Jeste li sve točno ovako našli? Kad ste otkrili provalu? Jeste li primijetili ako vam nešto nedostaje? Jeste li štogod dirali?

Dok su se druga dva agenta kretala stanom i procjenjivala štetu bez dodirivanja nečega što bi kasnije moglo poslužiti kao dokaz, Ricki Sue se ustobočila nasred dnevne sobe zauzevši ratobornu pozu.

- Vučete li me za nos, Pepperdyne?

- Ne - odgovorio je. - Da smo mi željeli pretražiti vaš stan, uručili bismo vam nalog. U ovom se slučaju strogo pridržavamo pravila kako se kasnije ne bi našao neki sudac s više suosjećanja nego mozga, ili morala, i proglasio suđenje nevaljanim zbog neke sitnice. U svakom slučaju, uvjeravam vas da onaj tko je ovo učinio nije iz moje slu- žbe, niti iz redova saveznih šerifa, kao ni iz sheridanske policije.

- Onda, dovraga, tko je to bio?

- Ne znam. Ali namjeravam saznati - kratko je dodao. - Nedostaje li vam štogod?

- Ništa nisam primijetila, ali zapravo nisam ni gledala. Ušla sam, ugledala nered i toliko se naljutila da sam vas odmah nazvala.

- Provjerite.

Učinila je kako je rekao, a njegovi su ljudi pozvali ekipu iz kriminološkog laboratorija zatraživši da odmah dođu. Ricki Sue je stajala po strani i bespomoćno gledala kako joj po drugi put toga dana prekopavaju po kući, a ovog su puta to činili profesionalci u potrazi za tragovima koji bi im ukazali na prvotnog počinitelja.

- Slušajte, ovo nije obična provala - rekao je Pepperdyne kad su njezini protesti postali pogrđni. - Radimo na saveznom slučaju, a zbog vaše bliskosti s gospođom Burnwood, postali ste važan čimbenik u tom slučaju.

- Ovo je vjerojatno bila obična pljačka i nije imala ni- kakve veze s tim.
- Vi ne vjerujete u to, a ni ja ne vjerujem - rekao je, pogodivši da su njezini ljutiti ispadi zapravo prikrivanje sve veće tjeskobe. Njezini protesti više nisu bili onako glasni kao ranije, što je dobro. Ako je ne može zastrašivanjem navesti da im pomogne pronaći Kendall, možda će je strah motivirati na razotkrivanje poneke tajne.

- Onaj tko je ovo učinio, nije došao krasti - objasnio je. - Nije uzeo uobičajene stvari: televizor, fotoaparat, stereo. Tražio je nešto posve drugačije.

- Sto na primjer?

- Na primjer, trag koji će ga odvesti do skloništa gospode Burnwood.

- U tom se slučaju nisu usrećili.

Pepperdyne ju je ignorirao jer mu je nešto drugo palo na pamet. - Kladim se da ovo nije učinio samo jedan čovjek. Podsvjesno ste i vi u to uvjereni. Kad god ste govorili o provalnicima, bili su u množini.

- Nemojte se previše uzbuđivati, Pepperdyne. Rekla sam ono što mi je tog trenutka palo na pamet.

- Palo vam je na pamet s razlogom, Ricki Sue. Imate nekoga na umu, zar ne? Baš kao i ja.

Odjednom je postala nervozna te je ovlažila usne.

- Mislite, možda su to bili Matt Burnwood i njegov otac?

- Moguće je.

- O, sranje! - Zastenjala je. - Ne želim imati nikakve veze s onim manijacima.

- Kad sam stigao ovamo, govorili ste o provalnicima kao o pervertitima. Zašto? - upitao je Pepperdyne.

- Osim onoga što je očito. Ispraznili su vaše ladice s rubljem, ali to rade svi lopovi u potrazi za dragocjenostima.

- Nije to. - Uzela ga je za ruku i povukla preko dnevne sobe do stolića za kavu. - Pogledajte ove časopise.

Nagi, mišićavi muškarac zavodnički se smiješio Pepperdyneu s duplerice časopisa *Playgirl*. - Zgodan tip. Pa što?

- Točno, zgodan tip. Dakle, zašto bih ga zgnječila petom i uništila?

U sredini fotografije papir je bio zgužvan, a nabori su se poput vrtloga širili u stranu. Doista je izgledalo kao da ga je netko zgazio petom. - Možda nije bilo namjerno.

Ricki Sue je odmahнула svojom uništenom frizurom.

- Ne bih rekla jer je tamo još jedna tako uništena fotografija. To me doista razbjesnilo. Platila sam pedeset dolara za tu knjigu. To je bio jedini suvenir što sam ga donijela iz San Francisca kad sam ondje ljetovala prije dvije godine.

Povela ga je oko kauča. Knjige i videokasete bile su srušene s polica i ostavljene ondje gdje su pale. Pepperdyne je kleknuo kako bi izbliza pogledao knjigu o kojoj je govorila. Bila je otvorena na veliku fotografiju u boji para koji je obavljao seksualni čin. Fotografija je na sebi imala tragove kao da je netko o nju obrisao cipele.

- Nije baš misionarski položaj - primijetio je Pepperdyne.

- Zato me je ova fotografija najviše uzbuđivala. Mu-

škarac mojih snova. Sama ova fotografija vrijedi pedeset dolara.

- Kupit ću vam novu knjigu - rekao je Pepperdyne i ustao. - Kupit ću vam cijelu vražju knjižnicu pornografskih knjiga ako mi kažete gdje je gospođa Burnwood.

- Vi baš ne slušate pozorno, zar ne? Čitajte mi s usana, budalo. *Ne znam.*

- Raširila je ruke kako bi pokazala na nered u svojoj kući. - Onaj tko je ovamo došao i uništio mi stan u potrazi za »tragom« laje na pogrešno stablo, kao i vi.

- Gospodine, doista su bili oni. Otisci odgovaraju.

Pepperdyne je zahvalio policajcu koji mu je donio izvještaj čim je bio gotov, a potom se okrenuo i obratio šefu policije.

- Čuli ste ga. Gibb i Matt Burnwood uništili su danas poslijepodne stan gospođice Robb. Nalaze se u ovom gradu. Pozovite sve svoje ljude. Moji vam ljudi stoje na raspolaganju, a pozvao sam i pojačanje. Želim da se ti gadovi uhvate. Večeras. Sada.

Policajac je žurno krenuo izvršiti Pepperdyneove naredbe, ali čovjek iz FBI-a ga je pozvao natrag i još mu rekao: - To su opaki kujini sinovi. Recite ljudima da se ne daju zavarati privlačnim izgledom i uljudnim ponašanjem. Oni su fanatici koji vjeruju da su izabrani za provođenje svetog zadatka. Ubit će svakoga tko im se nađe na putu. Recite ljudima neka budu krajnje oprezni ako ih ugledaju.

- Da, gospodine.

Pepperdyne se skljkao natrag u svojoj stolici i dlanovima protrljao oči. Nije si mogao priuštiti luksuz prepuštanja umoru. Otkako je John službeno nestao, samo je povremeno malo zadrijemao i spavao po nekoliko minuta

kad god bi mu se ukazala prilika. Neće prospavati cijelu noć sve dok ne nađu njegovog prijatelja i gospođu Burnwood, a Matt i Gibb Burnwood budu ili mrtvi ili iza rešetaka pod naoružanom stražom.

Ono što je rekao crvenokosoj svadljivici bila je osobna ispovijed; doista se osjećao odgovornim zato što je Johna uvalio u ovu zbrku.

Počelo je kao šala, iako prilično okrutna. Vjerovao je da će iskustvo koristiti Johnu. Vrijeme provedeno s djetetom gospođe Burnwood moglo bi ublažiti traumu što ju je doživio u New Mexico.

Tako je Pepperdyne razmišljao kad ih je povjerio Johnu na brigu. Ni u snu ne bi mogao zamisliti da će njegov prijatelj imati ključnu ulogu u jednom od najbizarnijih zločina desetljeća.

Što je FBI više otkrivao o Bratstvu, to se Pepperdyne više bojao za Johna i gospođu Burnwood. Ritualna pogubljenja i sakaćenja, napjevi i tajne lozinke, toliko mučenja i krvoprolića da je Markiz de Sade djelovao poput amatera; to su bila obilježja Bratstva.

Pepperdyne je potišteno ustao i protegnuo svoja bolna leđa. Prišao je prozoru i zagledao se u gradić Sheridan. Spustio se mrak. Noć će Burnwoodima osigurati više skrovitih mjesta i više izgleda za izbjegavanje uhićenja. Oni su tamo negdje. Ali gdje?

Tamo se negdje također nalaze gospođa Burnwood i njegov prijatelj John McGrath. Nitko, čak ni netko lukav poput gospođe Burnwood, ne može netragom nestati. Netko ih je primijetio. Negdje jesu.

- Ali gdje, dovraga? - glasno je rekao Pepperdyne.

Čak nije znao ni gdje bi ih mogao tražiti.

Jedino što je Jim Pepperdyne s posvemašnjom sigurnošću znao bila je činjenica da se Kendall Burnwood neće morati bojati suđenja ako je njezin bivši muž nađe prije policije.

Bit će mrtva.

39. poglavlje

I žena je umrla prije no što je njezin slučaj došao na red u sudnici. Umrla je od AIDS-a, bez dostojanstva i u bolovima. Ipak, jedino joj je bilo stalo do još jednog susreta s djecom. Nisu udovoljili njezinoj molbi.

Kendall je Johnu pričala priču koju je Mattu i Gibbu ispričala u nekom drugom životu. To je bio život posve dalek od ove male spavaće sobe u bakinoj farmerskoj kućici na jugoistoku Tennesseeja.

- Kad god izgubim neki slučaj, držim to osobnim porazom. Cini mi se kao da sam je iznova iznevjerila.

- Dakle, zato si izabrala jedan od najtežih poslova svoga zvanja.

- Zacijelo.

- To je svakako bio važan poticaj, ali meni se čini da tu ima još nečega. Mislim da si željela nešto postići u životu puno prije nego si postala odvjetnica i dobila slučaj žene oboljele od AIDS-a.

Podigla je glavu s njegova ramena i pogledala ga. - Zašto želiš razgovarati o mojoj osobnoj prošlosti? Zar je to važno?

- Ništa ne znam o tebi, osim onoga što se događalo otkako mi se vratila svijest. Da, za mene je važno.

Uzdahnula je i vratila glavu na njegovo rame. Zapravo, nije se toliko nećkala oko pripovijedanja kao što se pretvarala. Njegov ju je spokoj navodio na osobne ispovijedi, a željela je da je se sjeća. Kasnije.

- Zašto toliko želiš uspjeti, Kendall?

- Tko kaže da želim?

- Hej - izazivao ju je - razgovaraj sa mnom. Što se dogodilo tvojim roditeljima?

- Poginuli su u padu privatnog zrakoplova dok su putovali na zimovanje u Colorado.

- Kakvi su bili?

- Vitalni. Energični. Duhoviti. Voljeli su se i voljeli su mene. Smatrala sam ih najdivnijim ljudima na svijetu. Voljela sam ih svim srcem.

- Poginuli su jako mladi. Zato ti osjećaš da moraš živjeti umjesto njih i dobiti od života ono što je njima uskraćeno. To te tjera.

Ponovno je podigla glavu. - Što si ti, psihič? - Ona se šalila, ali on je ostao ozbiljan.

- Što te je učinilo odlučnom, tvrdoglavom ženom kakva jesi, Kendall?

- Rekla sam ti-

- Kopaj dublje.

- U redu, ako se želiš igrati doktora, udovoljit ću ti. - Rezignirano je udahnula. - Onog jutra kad su krenuli u Colorado, dok smo se pozdravljali i grlili na sve strane, moj je tata rekao: 'Prije nego se vratimo, pogledaj možeš

li srediti svoju sobu i učiniti nas ponosnima'. Pa, nikad se nisu vratili. Možda ih još uvijek pokušavam učiniti ponosnima.

- To je skraćena verzija, ali je vrlo pronicava.

- Hvala. Možemo li sada prijeći na nešto zabavnije? Ima puno zanimljivih načina na koje se možeš igrati doktora, znaš.

- Ne možeš dobiti pohvale nekoga tko je mrtav, Kendall. Ne moraš biti najbolja u svemu.

- To su mi već rekli.

- Tko ti je rekao?

- Moj muž.

Oštro ju je pogledao, a Kendallino je srce zamalo prestalo kucati. Uхватила ju je panika, ali je znala da mora i dalje govoriti, mora žurno smisliti objašnjenje. - Želim reći, tako si drugačiji sada da o *onom* mužu, koji me iznevjerio, mislim kao o drugoj osobi.

- Ja jesam druga osoba. Nisam li?

- Da, jesi - promuklim je glasom odgovorila. - Promijenio si se otkako smo stigli ovamo. Čak i ne sličiš muškarcu za kojeg sam se udala. On je dio ružna sna koji se dogodio prije puno vremena negdje drugdje.

Dugo ju je gledao u oči prije no što je nastavio razgovor. - Počela si lagati kad su ti roditelji poginuli, zar ne?

- Ja ne lažem.

- O tome čak ne moramo niti raspravljati, Kendall. Jako ti dobro ide.

- Da sam tako dobra, ne bi sumnjao da je svaka moja riječ laž.

- Ne svaka. Ali veliki dio. Zacijelo si godinama vježbala.

- Uvijek sam htjela uljepšavati stvari. Kad sam bila dijete, znala sam... preurediti činjenice, da budu prihvatljivije. Nisam željela imati mrtve roditelje pa sam izmislila dvoje fascinantnih roditelja koji su imali sjajne karijere i zato nisu mogli živjeti sa mnom.

- Jedne su godine bili filmske zvijezde, a željeli su me zaštititi od pokvarenosti Hollywooda. Jednom su bili istraživači Sjevernog pola. Zatim su postali misionari u jednoj zemlji iza željezne zavjese, a tamo su nedjeljom obraćali izgubljene duše, a tijekom tjedna obavljali opasne zadatke.

- Prilično bujna mašta.

Sjetno se nasmiješila i dodala: - Moju maštu nisu baš dobro prihvaćali školski savjetnici i učitelji. Stalno sam upadala u nevolje zbog onoga što su

oni zvali laganjem, a ja mijenjanjem činjenica kako bih popravila inače nepodnošljivu situaciju.

- Što je bilo kasnije, kad si odrasla? Ako je iskrsnula nepodnošljiva situacija, jesi li preuređivala činjenice?

- Na primjer? - oprezno je upitala.

- Na primjer, ako tvoj muž pati od amnezije i ne sjeća se tebe ili bilo čega u vezi vaših odnosa, bi li glumila svoje osjećaje prema njemu?

U očima su joj se pojavile suze. Odmahnula je glavom. - Imaš pravo, izgovorila sam previše laži u životu. Obično da bih situaciju učinila pozitivnijom. Ponekad, priznajem, i da provedem svoju volju.

Pomilovala mu je kosu, trepavice, usne. - No neke se stvari ne mogu glumiti. A jedna od njih je ljubav. Da te ne volim, ne bih se mogla pretvarati. Čak i s amnezijom, znao bi istinu, zar ne? *Osjetio* bi je.

Uzela je njegovu ruku i položila je na svoje srce. - Kad ti se vrati sjećanje, možda ćeš patiti od drugačije vrste amnezije koja će ti izbrisati iz pamćenja sve što se dogodilo nakon nesreće. Mogao bi zaboraviti ovo vrijeme što smo ga zajedno proveli ovdje.

Obuhvatila mu je lice rukama. - No, ako sve zaboraviš, barem se sjećaj da sam te voljela dok smo bili u ovoj kućici. - Nježno ga je poljubila kao da je željela potvrditi svoje riječi.

Uzvratio joj je poljubac. Uskoro su se njihova usta stopila. Njegove su ruke počele istraživati blage obline njezina tijela. Savijenim je koljenom provokativno gurala njegove prepone.

- Još - šapnuo je.

Nježno je koljenom pritiskala čvrstu dlakavost njegova krila dok njegova erekcija nije postala izrazita. Uzela ga je u ruke i masirala ga cijelom dužinom.

Ljubio ju je sredinom tijela i blago je gurao dok se nije ispružila na leđima. Grickao joj je trbuh i mazio je sve niže. Milovao joj je bedra i polako ih razdvajao.

Zatim su njegova usta postala intimna s njom.

Kendall se prepustila osjećajima od kojih je ostajala bez daha. Bez srama ili čednosti dopustila im je da se razliju njezinim trbuhom i prsima. Njegov je jezik nježno prodirao, i mazio, i vlažio, dok se nije stresla od glave do pete.

Podigao se nad njom, ali ušao je u nju tek kad joj je našao usne i zarobio ih poljupcem. Kad je namjestila bokove da bi ga mogla cijeloga uzeti, sklopio je oči i tiho opsovao.

Kendall mu je zavukla prste u kosu i čvrsto ga uhvatila za glavu. - Otvori oči, Johnne. Gledaj me - rekla je tihim, napetim glasom. - Gledaj moje lice. Sjećaj me se.

Poslušao ju je, ali nije prekinuo snažne, skladne kretnje kojima je dopirao duboko u nju. Dok je svršavao, izviki- vao je njezino ime hrapavim, isprekidanim glasom, a potom se predao grčevima što su potresali njegovo tijelo, njegov svijet.

Kad je bilo gotovo, obujmio ju je rukama i zagnjurio joj lice u udubinu vrata. Kendall ga je dugo držala uza se, povremeno mu milujući glavu i šapćući: - Sjećaj me se, Johnne. Sjećaj me se.

40. poglavlje

Muškarac je kliznuo u separe nasuprot Ricki Sue. - Zdravo.

- Odjebi.

- To nije baš prijateljski. Zar me se ne sjećaš? Moj brat i ja danas smo te pitali upute.

Proteklih pola sata Ricki Sue je sjedila sama i polako se opijala, pokušavajući ublažiti oštrinu Pepperdyneovih upozorenja.

Ako se nešto užasno dogodi gospođi Burnwood i njezinu djetetu, za to će biti kriva Ricki Sue, rekao je.

Želi li vidjeti svoju najbolju prijateljicu živu, bit će bolje da bude iskrena prema njemu i kaže mu sve što zna.

Umru li, zauvijek će nositi njihove smrti na svojoj savjesti. Njihovi su životi u njezinim rukama.

Govorio je i govorio, iznoseći toliko tjeskobnih predviđanja da je osjetila potrebu pobjeći pred njegovim glasom. Kad je otišao, u kući se osjećala klaustrofobično. Ondje je još uvijek vladao nered. Pepperdyne je obećao da će sutradan poslati ekipu za čišćenje kako bi joj pomogli s crnim praškom za otiske, ali ona više ni trenutka nije mogla podnijeti pogled na pričinjenu štetu.

Stalni podsjetnik da je netko narušio njezinu privatnost i prčkao po njezinim osobnim stvarima izazivao je u njoj rijetki osjećaj ranjivosti. Osim toga, bojala se ondje boraviti sama, a to nikad ne bi priznala Pepperdyneu.

Morala je izaći. Zato je došla u ovaj kafić. Nije ovamo često zalazila. Međutim, te večeri nije željela društvo pa je izbjegavala klubove u kojima su je dobro poznavali i gdje bi zacijelo naletjela na prijatelje željne provoda.

Željela se napiti. Sama. Nekoliko ju je muškaraca već odmjeravalo pogledima, ali ih je ona obeshrabrila neprijateljskim zurenjem. Dosad joj se nitko nije usudio približiti.

Kad je podigla glavu i pozornije pogledala muškarca koji joj se pridružio, odmah ga je prepoznala. Srce joj je lagano poskočilo. Prezirno odbijanje zamrlo joj je na usnama. Namrgođenost se pretvorila u smiješak.

- Jeste li našli Ulicu Sunset?

- Jesmo, zahvaljujući tebi. No prijatelj kojeg smo tražili je odselio. Nekamo izvan grada. - Henry Crook je ravnodušno slegnuo ramenima. - Ionako nije važno. Samo smo se motali naokolo pa nam je palo na pamet da ga potražimo.

- Gdje ti je brat?

- Zove se Luther. Ja sam Henry.

- Ja sam Ricki Sue. Ricki Sue Robb.

- Zamisli, srećemo se dvaput u istom danu. To mora biti sudbina ili tako nešto.

- Mora biti - budalasto se smijuljila Ricki Sue.

Oči su mu imale posebnu plavu boju. Lijepa plava kosa, također. Nije baš neki genije, ali što onda? Pepperdyne je pametan, ali je pravi gnjavator.

Osim toga, uz previše pametne muškarce osjećala se manje vrijednom. Više je voljela imati posla s muškarcima koji su joj odgovarali po intelektualnim sposobno- stima. Obično je nisu privlačili takvi tipovi, ali Henry i njegov brat blizanac bili su privlačni na grub, sirov način, a to ju je uzbuđivalo.

Zatreptala je. - Gotovo sam dovršila svoje piće.

- Mogu li ti naručiti drugo?

- To bi bilo lijepo. Viski sa sodom, molim te.

Pošao je do šanka i naručio. Osvrnuo se prema njoj i nasmiješio joj se dječaćki sramežljivim osmijehom od kojeg joj je zastao dah u grlu. Sramežljivi su je ljudi uvijek uzbuđivali. Toliko ih je toga mogla naučiti!

Vratio se s njihovim pićima. Nakon nekoliko gutljaja, Ricki Sue je upitala: - Odakle ste?

- Ovaj, iz Virginije.

- Hmm. Zvučite kao da dolazite iz južnijih krajeva.

- Odrasli smo u South Carolini, ali se obitelj preselila kad smo Luther i ja pohađali srednju školu.

- Čime se bavite?

- Automobilima.

- Kako zanimljivo! - uzviknula je bez daha. - Fasciniraju me automobili i motori.

Uopće je nisu fascinirali, ali joj je lažno zanimanje pružilo priliku da se nagne naprijed i Henryju omogući očaravajući pogled na svoj dekolte. Imala je na sebi otvorenu crnu majicu iznad crnog prsluka koji je i trebao pokazivati što ima.

Opčinjen prizorom, Henry je prolio točeno pivo dok je prinosio vrč ustima.

- Moj brat i ja vratili smo se kako bismo te potražili, znaš.

- Doista? Kada?

- Kad smo otkrili da naš prijatelj više ne živi ovdje. Učinilo nam se da je kod tebe gomila policajaca.

Ricki Sue se namrštila. - Bili su. Netko je provalio u moju kuću.

- Ozbiljno? Što je ukrao?

Još se više nagnula naprijed. - Henry, dušo, imaš li nešto protiv da prekinemo ovaj razgovor? Jako me uzrujava.

Ispružila je ruku prema njemu, a on ju je čvrsto uhvatio. - Nije ni čudo. Luther i ja smo zaključili da je nešto jako loše kad smo opazili kako oni detektivi motre na tvoju kuću.

Njezine su reakcije bile pomalo usporene zbog količine konzumiranog alkohola, ali se ipak odmah razbudila njezina pozornost. Istrgnula je ruku iz njegova stiska.

- Kakvi detektivi? O čemu to govoriš?

- Hej! Nisam te želio tako uznemiriti. Luther i ja smo pomislili da ih je vjerojatno tvoj bivši unajmio.

- Nemam nikakvog bivšeg.

- Oh. - Zbunjeno se namrštio. - Pa, onaj tko te želi nadzirati, čini to vrlo uspješno. Slijedili su te ovamo.

Burnwoodi! Ovdje su! Drže je na nišanu! Njezin je potiljak meta jedne od njihovih odvratnih lovačkih pušaka o kojima joj je Kendall pričala!

- Gdje? - procijedila je hrapavim glasom.
- Točno tamo kraj automata za cigarete. - Glavom je pokazao prema mjestu iza nje. - Možeš se okrenuti. Sad ne gledaju.
- Hitro je pogledala prema automatu za prodaju cigareta. Jedan je bio Pepperdyneov čovjek. Drugi joj je bio nepoznat, ali je bila sigurna da je i on agent FBI-a. Izgledali su smiješno s novim radničkim kapama koje su im trebale pomoći da se uklope među mještane.
- Ta budala! - prosiktala je. - Ne mogu vjerovati. Dao me je slijediti kao da sam *ja* zločinac.
- Tko? Što je bilo? Kako se zove ta budala? Hoćeš da ga ja i Luther sredimo?
- Ne, ne. Nije ništa, stvarno, samo-
- Slušaj, ako si u nekoj nevolji-
- Ja nisam, ali moja prijateljica jest. Ti su tipovi iz FBI- a. Misle da znam nešto, a ne želim im reći.
- Znaš li?
- Da znam, ne bih rekla.

Bilo je riskantno mogućem ljubavniku dati do znanja da je upletena u nešto tako ozbiljno da su se uključili i savezni agenti. No umjesto opreza, na Henryjevu se licu vidjelo da je impresioniran.

- Opa! Imaš uzbudljiv život, gospodo.
- Ricki Sue je prikrila svoje olakšanje i uputila mu zavodnički smiješak. - Ne znaš ti ni pola toga, medeni.
- Ali bih svakako želio znati.
- Onda pođimo oдавde - rekla je iznenada donijevši odluku. Ako joj je ikad trebalo malo odmora i rekreacije, onda je to bilo večeras. - Znam neka puno ugodnija mjesta za osobne razgovore.

Jednim je gutljajem dokrajčila piće i upravo je htjela ustati kad se sjetila Pepperdyneove ekipe. - Prokletstvo! Ne želim ih vući za sobom.

Henry je načas razmislio o problemu. - Imam ideju. Moj se brat nalazi u stražnjoj prostoriji gdje igra bilijar. Kako bi bilo da ti i ja odemo onamo? Ja ću se malo zadržati, a zatim se vratiti ovamo, kao da se nismo složili, znaš? Luther i ti možete se iskrasti kroz stražnja vrata. Ja ću nešto kasnije izaći na prednja. Dok oni postanu radoznali i pođu te onamo tražiti, ti ćeš već odmagliti.

- Sjajno! - Zaljuljala se kad je pokušala ustati. - Uuh. Već sam gotova. - Počela se smijuljiti.

Henry joj je obavio ruku oko struka kako bi joj pomogao. - Vraga, nisi ti gotova. Samo znaš kako se treba zabavljati, to je sve.

Nagnula se na njega. - Bit ćete urnebesni. Znam.

Henryjev je plan upalio. Za manje od pola sata pridružio se njoj i Lutheru na dogovorenom mjestu. Uskočio je na prednje sjedište *camara* čim se automobil zaustavio. Luther je do kraja pritisnuo papučicu gasa pa su odjurili uz škripu guma.

Ricki Sue smatrala je Luthera jednako slatkim i šarmantnim kao i njegovog blizanca. Budući da su se svi stisnuli na prednjem sjedištu, ona se našla na konzoli iz čega je proizašlo puno igre riječima i pohotnih komentara. Automobil je poskakivao po rupčagama na cesti i bacao je prema krovu što je izazivalo gromoglasan smijeh.

Nagnuli su joj bocu viskija prema ustima kad su prelazili preko željezničke pruge. Zalila se po cijelom tijelu.

- Gledajte što ste mi sad učinili! - smijala se tako jako da je jedva dolazila do daha.

- Hej, Luther - rekao je Henry - zbog tvoje divljačke vožnje, dama se sasvim smoćila.

- Najmanje što možemo učiniti je pomoći joj da se obriše.

- Najmanje.

Ricki Sue je obojicu udarila po bedru. - Baš ste pokvareni! Točno znam na što mislite.

Henry se nagnuo prema njoj i počeo joj lizati vrat.

- Ma nemoj? Dakle, na što mislimo?

Ricki Sue je nagnula glavu unatrag i stala stenjati i uzdisati.

- Nije pošteno, vas dvoje - cvilio je Luther. - Ja moram voziti. - No uspio je držati volan jednom rukom, a drugu je zavukao među njezine noge.

Kasnije se Ricki Sue nije mogla sjetiti tko je prvi predložio da se zaustave u motelu. Možda je to bila njezina ideja. Sigurno joj nije bio prvi put da dođe baš u taj motel. Službenik na recepciji bio je budala. Uvijek je bio drogiran i nije ga bilo briga tko se upisivao u knjigu gostiju, i je li se uopće netko upisao ako se na pultu pojavila novčanica od dvadeset dolara.

Međutim, to je bio prvi put što je ondje bila, ili bilo gdje drugdje, s blizancima. Ta je novina uvećavala njezino uzbuđenje dok je pijano teturala prema sobi.

Luther, ili je to možda bio Henry; što je više pila, sve ih je manje razlikovala; rekao je nešto histerično smiješno. Smijući se kao luda, srušila se preko kreveta.

Luther joj se ispružio s jedne strane, a Henry s druge. Jedan ju je poljubio. Potom drugi. Zatim opet prvi. I tako se to nastavilo dok više nije razlikovala jedna usta od drugih.

Uz dobrodušne proteste, gurnula ih je od sebe. - Stanite. Slušajte. Čekajte malo. Hej, vas dvojica, dosta!

Odgurnula ih je i s naporom sjela. Soba se zavrtjela oko nje. Prislonila je ruku uz glavu kako bi malo povratila ravnotežu. Naglašeno se uozbiljila, onako kako to mogu samo osobe pod jakim utjecajem alkohola, i rekla: - Strpljenja, momci. Od ovog trenutka nadalje ništa se neće događati bez guma.

Dok su se blizanci mučili s paketićima što ih je izvadila iz torbice, Ricki Sue se udobno raširila na krevetu i sanjerala o pozornosti što će je imati sutra kraj aparata za kavu. Kakve će divlje priče moći ispričati!

41. poglavlje

Matt je vozio dok mu Gibb nije rekao da se zaustavi na jednom parkiralištu uz cestu. Pridržavali su se ograničenja brzine i poštivali sva prometna pravila te su se tako dovoljno udaljili od Sheridana gdje je sve vrvjelo od polije.

Gibb je jedva čekao da vidi što će naći u kutiji za cipele što su je našli ispod Ricki Sueina kreveta. Istresao je razglednice i pisma na sjedište automobila. Podijelili su ih i počeli čitati.

Ubrzo im je postalo jasno da je Ricki Sue sačuvala sve što je ikad primila od nekog muškarca. Zadatak je postao dosadan. Mattu je dojadio.

-Ovdje nema ničega.

-Ništa ne smijemo zanemariti - tvrdoglavo je rekao njegov otac. - Mogli bismo propustiti baš ono što će nam nešto otkriti.

Među pismima bivših ljubavnika našli su loše sastavljeno pismo od Jeffa, suučenika iz osnovne škole, koji je pitao Ricki Sue hoće li mu pokazati

gaćice. Pročitali su još jedno dugačko, nesuvislo pismo što ga je potpisao njezin bratić Joe, koji je služio domovini na američkom ratnom brodu *John F. Kennedy*, u kojem joj je obećao da će njezinu adresu dati svojim usamljenim kolegama. Našli su razglednicu učitelja vjeronauka, gospodina Howarda, na kojoj je pisalo da im je nedostajala prethodne nedjelje.

Tada je Matt uzeo jednu razglednicu i odmah prepoznao rukopis. - Ova je od Kendall.

Nije uspijevaio pokazati oduševljenje zbog otkrića. Činilo se da je uključio automatskog pilota i više nije bio sposoban preuzeti kontrolu nad zbivanjima. Bilo je lakše samo činiti ono što mu se kaže. Automatsko reagiranje bio je odbojnik koji ga je zaštićivao od bolnih osjećaja.

Takav je bio od Lottiena umorstva.

Bilo je kao da je i on umro. Nije mogao zamisliti da će napisati još neki uvodnik, izdati još jedan broj novina. Nije mogao zamisliti da će imati volje za bilo što; hranu, piće, lov, Bratstvo, život općenito. Lottiena je smrt u njemu ostavila prazninu koja se nikad neće ispuniti. Tata mu je rekao da će se drugačije osjećati kad nađu njegova sina, ali je Matt u to sumnjao.

Iako je jako patio kad su on i Lottie bili mladi, a njegov mu je otac zabranio da se s njom sastaje, uvijek je postojala sićušna nada da će jednog dana biti zajedno. Grčevito se držao te nade. Pomogla mu je preživjeti dane kad je mislio da će umrijeti od čežnje za njom.

Sad je ona zauvijek nestala iz njegova života i više se nije imao čemu nadati. Otac ga je pokušao utješiti podsjetivši ga da ih prava nagrada čeka u raju, ali Matt je svoj raj već davno našao s Lottie. Nije bio siguran želi li vječni život ako je to značilo proživjeti vječnost bez nje.

Kendall je kriva za Lottieninu smrt. Njegov ga je otac uvjerio u to. Da se Kendall nije umiješala u stvari koje ne može razumjeti, da je bila plaha i poslušna žena kakva je trebala biti, ništa se od svega ovoga ne bi dogodilo. Lottie bi još uvijek bila živa i dočekivala ga osmjesima, poljupcima i zagrljajima za koje je živio.

Kad god bi pomislio na svoj gubitak, gotovo bi se ugušio od mržnje spram Kendall. Ona će to platiti. Pobrinut će se za to. Baš kao i svi ostali koje je Bratstvo kaznilo, Kendall je sama kriva za svoju sudbinu.

Zurio je u razglednicu i mrzio je jer ju je ona napisala.

- Prepoznajem njezin rukopis.

- Kad je napisana?

Matt ju je podigao prema svjetlu. - Poštanski je žig zamrljan, ali djeluje staro. Požutjela je po rubovima.

- Ipak je pročitaj.

- 'Izvršno se zabavljamo, osim što nas muči vrućina i komarci. Jučer su bili posebno dosadni kad smo B i ja bile na pikniku na omiljenom mjestu'.

- B zacijelo znači baka - rekao je Gibb. - Još nešto?

- Ponestalo joj je prostora. Sitno je pisala. - Matt je nastojao pročitati malena slova. - 'Pričala sam ti o tom mjestu, top Konfederacije, vodopad, itd. Vidimo se uskoro'. To je sve. Nacrtala je sićušno srce umjesto potpisa.

- Konfederacije? Postoji top Konfederacije na njezinu omiljenu mjestu. Je li ti ikad spominjala gdje je to?

Matt je prekopavao po sjećanju, ali mu je u glavi najviše prostora zauzimala slika Lottienih beživotnih očiju.

- Možda jest. Mislim da jest. Pričala mi je da su ona i njezina baka provodile ljeta u nekoj staroj farmerskoj kućici.

- Stara farmerska kućica blizu topa Konfederacije i vodopada. - Gibb se počeo sve više uzbuđivati. Otvorio je pregradak za rukavice, izvadio autokartu Tennesseeja i željno je raširio na krilu.

- Što znaš o divljim životinjama, Matthew? - upitao je.

- Kad je životinja ranjena ili uplašena, što će učiniti? Kamo će poći?

- U svoju jazbinu.

- Odnosno, kući - rekao je Gibb. - Kendall se nije vratila kući. Nije mogla. Dakle, imala je još jednu mogućnost. Moramo naći spomenik Građanskom ratu kraj kojeg se nalazi vodopad.

Oči su mu zablistale kad je dodao: - Pomisli, sine. Do zore bi u naručju mogao držati svoga sinčića.

Matt je nastojao pokazati oduševljenje. Pokušao je zamisliti držanje sina na koljenima. Pokušao je zamisliti sebe kako se smije, osjeća se radosnim i slobodnim. *Slobodnim?* Da, shvatio je. U cijelom svom životu nikad se nije osjećao slobodnim.

I nikad ovako sputanim kao sada.

Kendall se polako izvukla iz Johnova zagrljaja. Promrmljao je nerazumljivo pitanje.

- Idem u kupaonicu - šapnula je. - Odmah ću se vratiti.

Ponovno je utonuo u san. Sagnula se i poljubila mu čelo, a potom je zastala i zagledala se u njegovo lice, nastojeći memorirati svaku njegovu crtu.

Bude li se sve odvijalo prema planu, ovo je zadnji put što ga vidi.

Osjetila je kako joj u grlo navire jecaj. Potisnula ga je, izvukla se iz kreveta, te se u tmini tiho i brzo odjenula.

Od trenutka kad joj je Ricki Sue rekla da su Matt i Gibb pobjegli iz zatvora, Kendall je znala da mora bježati. Više nije smjela gubiti vrijeme. Već je ionako previše čekala. Unatoč vremenu što je neumitno prolazilo, poklonila si je još jednu noć s Johnom.

Matt i Gibb će joj ući u trag i naći je. Znala je da hoće. Imala je puno više povjerenja u njihov lovački instinkt nego u moderne kompjutere FBI-a i cijelu mrežu njihovih agenata.

Da je u pitanju samo njezin život, ostala bi s Johnom. No morala je misliti na Kevina. Ako je Burnwoodi nađu, ubit će nju i uzeti Kevina. Ta ju je pomisao užasavala. Čak i kad bi ih ponovno uhvatili, Kevin bi postao državni štićenik, a o njegovoj bi budućnosti odlučivao odbor neznanačica.

Morala je zaštititi svoje dijete, čak i ako je to značilo ostaviti muškarca kojeg voli. Otići će bez objašnjenja, bez oprostaja. Kad ujutro otkrije da je nema, bit će zbunjen i vjerojatno bijesan. No, to neće dugo trajati.

Napisala mu je poruku i obećala da pomoć stiže. Prije no što je tog poslijepodneva otišla iz grada, poslala je razglednicu mjesnoj policiji i navela gdje mogu naći Johna McGratha, nestalog saveznog šerifa.

Čim prime poštu, poslat će nekoga do farmerske kuće. Johnov prijatelj, Jim Pepperdyne, pobrinut će se da dobije najbolju neurološku njegu. S vremenom će mu se vratiti pamćenje. Srce joj se kidalo pri pomisli da se možda neće sjećati idile što su je ovdje zajedno proživjeli.

Iako ju je ta pomisao strahovito boljela, znala je da bi za njega bilo bolje da se ne sjeća. Nisu ga mogli držati odgovornim za sve što se među njima događalo, a ni on sam nije mogao sebe okrivljavati.

Tiho je prešla u Kevinovu sobu, uzela torbu u koju je ranije spakirala njegovu odjeću, pelene i zalihe za nekoliko dana svega što je smatrala važnim. Željela je putovati sa što manje prtljage.

Zasad je Kevina ostavila u ogradici. Virnula je u spavaću sobu i uvjerila se da John još uvijek čvrsto spava. Prošla je kroz kuću i izašla na stražnja vrata.

Do zore će proći još nekoliko sati, ali sad je svaka minuta važna. Stavila je torbu u automobil. Ranije je u ostavi iza kuće našla boju pa je dvije trojke na registarskim tablicama pretvorila u osmice. Promjena ne bi prošla ispitivanje iz blizine, ali možda će joj ipak pomoći dok se ne uspije riješiti automobila i nabaviti novi.

Vratila se u kuću i ušla u smočnicu kamo je ranije spremila vrećice s nepokvarljivom hranom i bocama vode. Može jesti i piti tijekom vožnje, a zaustavljat će se samo kad bude morala nahraniti Kevina ili poći u za- hod. Jasno, morat će se zaustaviti radi spavanja. Birat će zabitne motele gdje neće pobuditi sumnju zbog plaćanja gotovinom.

Kad joj bude zatrebao novac, sredit će to s Ricki Sue, kao što su i ranije činile. Bezrezervno je vjerovala prijateljici, ali zbog njezine vlastite sigurnosti Kendall je nije htjela nazvati dok to ne bude neizbježno.

Nakon što je vrećice s hranom spremila u automobil, Kendall se ponovno vratila u kuću i pošla u dnevnu sobu. Kleknula je ispred kamina, zavukla ruku u dimnjak i izvadila pištolj.

Oružje će biti njezina jedina stvarna zaštita od Matta i Gibba ako je nađu, ali ga je i dalje nerado dodirivala. Vrlo je oprezno rukovala njime i stavila ga u džep suknje.

Zatim joj je pala na pamet uznemirujuća mogućnost. Što ako je Burmwoodi slijede ovamo prije nego spase Johna? Znali bi da je on šerif kojeg je »otela« iz bolnice u Stephensvilleu. Ubili bi ga bez grižnje savjesti.

Izvadila je pištolj iz džepa i odnijela ga u kuhinju. Stavila je na stol kuvertu u kojoj se nalazila njezina poruka i odozgo položila pištolj. To joj se na neki način činilo pravednim da Johnu na koncu vraća ono što mu je na samom početku uzela, dok je još bez svijesti ležao na kišom natopljenoj zemlji.

Kako su daleko zajedno došli od tada.

Osjetivši suze u očima, žurno je na prstima pošla do Kevinove sobe i podigla ga iz kolijevke. Tiho je zaplakao u znak pobune, ali ga je ona prislonila na svoje rame pa je odmah ponovno zaspao.

Zadnji je put pogledala u spavaću sobu i vidjela da se John nije ni pomaknuo. Brzo je pošla hodnikom i kroz kuhinju. Bez obzira na čvrstu odluku da neće plakati, jedna joj je suza kliznula niz obraz.

Ovo su posljednji trenuci što će ih provesti u kući koja sadrži toliko joj dragocjenih uspomena. Kad je jednom pronađu, više je nikad neće moći koristiti kao utočište. Nikad se više neće vratiti u ove sobe u kojima je

odjekivao bakin smijeh. Ovdje je upoznala ljubav, najprije ba- kinu, a potom Johnovu.

Zar se uvijek mora opraštati od svega i svakoga koga voli?

Kevin se promeškoltio uz nju. - Ne od svakoga - šap- nula je. Poljubila mu je glavicu, a potom odlučno pošla k vratima. Upravo je posegnula za kvakom kad se upalilo svjetlo na stropu.

Naglo se okrenula, ali zaslijepljena iznenadnim bljeskom mogla je razabrati samo obrise čovjeka koji se zaletio prema njoj i Kevinu.

42. poglavlje

B lizanci Crook nalazili su se u motelskoj kupaonici i raspravljali o svojoj nedoumici. Morali su debelu crvenokosu toliko napiti da joj razvežu jezik, ali nisu smjeli pretjerati jer bi se mogla onesvijestiti.

- Hej, momci! - doviknula im je s kreveta visokim, pjevajućim glasom. - Što radite tamo unutra, je li?

- Ne vjerujem da će mi se ponovno dignuti. - Luther je nesretno zurio u svoj mlohavi penis. - Nikad još nisam vidio ženu koja može toliko uzeti. Misliš da je ona neka prirodna nakaza, ili tako nešto?

- Prestani cviljeti. Moramo je navesti da govori o Kendall.

Luther je nježno masirao svoja muda. - Kako to namjeravaš učiniti, Henry? Već je ispila gotovo cijelu bocu viskija, a to joj nije ni najmanje naškodilo, samo ju je još više uspalilo.

Henry je razmišljao. Ricki Sue ih je ponovno zvala iz sobe. - Bolje da se vratimo k njoj prije nego počne sumnjati. Smislit ću nešto. Što god kažem, ti se moraš ponašati u skladu s tim.

Ricki Sue je još uvijek bila ispružena na krevetu. Durila se. - Već sam pomislila da se zabavljate bez mene.

Henry je primijetio da joj je govor sve nerazgovjetniji. Krišom je Lutheru pokazao pobjednički znak dok se smještao kraj Ricki Sue. - Nee. Ne bi nam bilo lijepo bez naše družice, zar ne, Luther?

- Nikako. Uopće nam ne bi bilo lijepo. Mislim da je vrijeme za još jedno piće.

Pretvarao se da je otpio veliki gutljaj iz boce, a potom ju je pružio Ricki Sue. Sumnjičavo ih je pogledala. - Zar me pokušavate napiti, ili tako nešto?

Prije nego su uspjeli odgovoriti, ona je prasnula u smijeh i nagnula bocu na usta. Henry je namignuo bratu preko gomile blijeda, pjegava, ženska tijela.

- Tako mi Boga, Ricki Sue, nikad nisam vidio nekoga tko može toliko popiti. Je li tako, Luther?

- Tako je.

- Zapravo, po svemu si me impresionirala. Na primjer, kako si nadmudrila one agente. Dakle, to je trebalo vi- djeti. Tako im i treba kad se onako petljaju u svačiji po- sao.

Prezirno je otpuhnula kroz nos. - Onaj Pepperdyne misli da njegova govna ne smrde. 'Znate gdje se nalazi gospođa Burmwood', kaže on. Znate ovo, znate ono - oponašala ga je. - Kako on može znati što ja znam, kad samo ja znam što znam?

- Tako je - rekao je Luther. - Kako ti može postavljati osobna pitanja o tvojoj najboljoj prijateljici?

Henry je bratu dobacio otrovni pogled. Zašto Luther nije mogao držati jezik za zubima? Mama je imala pravo; njegov brat blizanac toliko je glup da je opasan. Ta je pri- mjedba mogla upozoriti Ricki Sue da nisu s njom samo zbog zabave i igara.

No ona je bila previše pijana da bi primijetila Lutherovu grešku. - Želim zaštititi Kendall - rekla je plačnim glasom. - Ona je moja prijateljica. Ne bih rekla Pepperdyneu gdje se nalazi čak i da znam, a ne znam.

Otpila je još jedan gutljaj i umalo se zadavila kad se počela smijati. Podigla je prst kako bi naglasila svoje riječi i rekla: - Ali imam prilično dobru ideju. - Razdvojila je slogove i svakoga posebno naglasila.

- Ej, nama ne moraš blefirati, Ricki Sue. Mi nismo od zakona, zar ne, Luther?

- Dovraga, ne.

Henry joj je počeo maziti vrat. - Zaboravi na tog Pepperdynea. Vratimo se zabavi.

Ricki Sue ga je odgurnula. - Nisam blefirala. *Znam* gdje bi mogla biti. Ja sam jedina osoba na svijetu koja to zna.

- Svakako, svakako, dušice. Vjerujemo ti. Zar ne, Luther? - Zavjerenički je namignuo bratu, ali Lutheru ništa nije bilo jasno. Takva je psihologija bila iznad njegovih mogućnosti.

- Ovaj... ovaj, da. Tako je. Kako je Henry rekao.

- To je istina - nejasno je govorila Ricki Sue i pokušala se uspraviti na krevetu. - Kladim se da je tamo kamo je obično odlazila ljeti s bakom.

- Dobro, dušo, dobro. - Henry ju je utješno potapšao po bedru. - Ako ti tako kažeš.

Udarala je šakom po madracu. - Znam gdje je. Pa, ne baš točno. Ali negdje kraj Mortona. I tamo je...

- Što?

- Vozopaz.

- Vodopad?

Prezirno je nakrivila glavu i svisoka pogledala Henryja. - Zar nisam upravo to rekla?

- Svakako, dušo. Nisam te htio naljutiti.

- I tamo je... veliko oružje. Kako se to zove? Na kotačima. Nekad su ih koristili.

- Top?

Zabila je nokat kažiprsta u Henryjeva prsa. - Tako je! Ti si pobijedio! Dobio si prvu nagradu! - Raširila je ruke i ponudila svoje tijelo kao trofej. Zatim je zakolutala očima i bez svijesti se srušila na krevet.

- Neka sam proklet! - viknuo je Henry. - Uspjelo je. Odvest ćemo se do Mortona.

- Gdje je to?

- Nemam pojma. Ali bit će na karti. Požuri, Luther. Obuci se.

- Što ćemo s njom?

- Znaš što je mama rekla.

Luther se zagledao u Ricki Sue i sa žaljenjem rekao:

- To je velika šteta, uništiti takvu žensku. Nikad nisam imao posla s tako žestokom crvenokosom.

- Kako, molim? - Pepperdyne je škrgutao zubima i tako čvrsto stisnuo slušalicu da su mu zglobovi prstiju pobijeljeli. - Hoćeš li ponoviti to što si upravo rekao?

- Mi smo, ovaj, izgubili smo je, gospodine. Ušla je u taj bar, nekakvu jazbinu, zapravo. Sjedila je sama u separeu i trusila viskije kao dugogodišnji pijanac.

- Nastavi.

- Da, gospodine. Taj tip-

- Koji tip?

- Neki tip. Visok, mršav, svijetle kose i čudnih očiju. On joj se pridružio. Naručio joj je piće. Sjedili su i pričali.

- Jesi li nekoga pitao kako se taj čovjek zove?

- Naravno, gospodine. Nitko ga ondje nije poznavao.

- Automobil?

- Pitali smo i o tome. Nitko se nije sjećao kad su on i njegov brat stigli pa nismo saznali kakav automobil voze.

- Jesi li rekao 'brat'? Ima i brata?

- Da, gospodine. Blizanca.

- Kriste.

Pepperdyne je ubacio dva aspirina u usta i otpio gutljaj soka. Zašto sve mora biti tako prokleta komplicirano? Ne samo brat, što bi samo po sebi bilo teško. Nego blizanci.

- Identični blizanci?

- Tako su nam rekli. Da se ne može razlikovati koji je koji.

- Prirodno.

- Mi uopće nismo vidjeli drugoga. On je bio u sali za bilijar u stražnjem dijelu lokala. - Agent je objasnio kako im je Ricki Sue umaknula uz pomoć svojih pratioca.

- Kako je platio piće?

-Gotovinom.

- To sam i mislio - promrmľao je Pepperdyne. - I ondje nitko nije znao tko su ti ljudi?

-Ne, gospodine. Nikakvo ime. Ništa. Očito nisu mještani. - Pepperdyneov je podčinjeni ušutio, kao da se pri- prema na prijekore što su ga očekivali. Kad njegov šef ništa nije rekao, čovjek je nastavio: - Mislim, gospodine, da se sastala s tim tipovima i tada su zajedno otišli.

- To je očito, zar ne?

-Želim reći, gospodine, kako ne vjerujem da blizanci imaju veze s poslijepodnevnom provalom. Sigurno to nisu bili Matt i Gibb Burnwood. Meni se to činilo kao da su je tek tako pokupili u baru. Svjedoci su rekli da se gospođica Robb vrlo brzo sprijateljila s tim tipovima, shvaćate što mislim?

- Zapravo, jedan od mještana nam je iznio nekoliko činjenica o njoj. Rekao je, a nekolicina drugih je to potvrdila, da je ona poznata po promiskuitetu. Vrela ženska. Nije neobično da ode iz bara s neznancem, rekao je.

Pepperdyne je prasnuo: - Slušaj me. Nije me briga ako se gospodica Robb ševi sa stotinom muškaraca usred bijela dana na gradskom trgu svake subote. Ona je građanin ove zemlje, a čak i ako nam prešućuje dragocjene podatke, naša je dužnost da je štitimo.

-Naređeno vam je da je ne ispuštate iz vida, a vi ste zajebali. Dakle, ona je nestala. Ne znamo s kim je ni gdje je, a dva manijaka koji vjeruju da su desna ruka Bogu hodaju naokolo i ubijaju svakoga tko im stane na put. To podrazumijeva i gospođicu Robb jer oni zapravo traže njezinu najbolju prijateljicu! - Prestao je vikati jer je zastao da dođe do daha. Njegov je tiši glas zvučio još opasnije. - Jesi li me shvatio?

- Da, gospodine. Mislim da jesam, gospodine.

- Tek toliko da ne bude nesporazuma, još ću ti jednom reći. Ako se gospođici Robb dogodi neko zlo, pribit ću ti muda za pod, a onda zapaliti kuću.

- Da, gospodine.

- Nađite je.

- Da, gospodine.

Pepperdyne je tresnuo slušalicom. Poslao je još ljudi u bar kako bi pokušali ući u trag nepoznatim blizancima. Dao im je kratak opis. - Visoki, mršavi, kosa boje slame. Nešto čudno u vezi s njihovim očima. Identični su. Žena je krupna i crvenokosa. Tko god ju je vidio, sigurno je nije zaboravio. Dakle, razgovarajte sa svima.

Pepperdyne je pijuckao sok iz boce, šetkao uredom i razmišljao. Je li samo slučajnost da su Ricki Sue pokupili bezimena blizanci istog dana kad su joj Burnwoodi demo- lirali kuću?

Kako bi dva događaja mogla biti povezana? Jesu li blizanci članovi Bratstva, Burnwoodovi ljudi koji izvršavaju naređenja? Ili je agent imao pravo; jedan događaj nije imao nikakve veze s drugim?

Pepperdyneu je instinkt govorio da može očekivati najgore. Ako su ti blizanci bili u vezi s Burnwoodima, ili na neki drugi način povezani sa slučajem, sad je morao strahovati za četiri života: Johnov, gospođe Burnwood i nje- zina djeteta, te za Ricki Sue Robb.

Ako Burnwoodi nađu bilo koga od njih prije njegovih ljudi...

To nije smio dopustiti. Vrlo jednostavno.

* * *

Nije bilo nimalo jednostavno odvući Ricki Sue iz motelske sobe u *camaro*, ali su to uspjeli učiniti bez da su je probudili. Nisu imali toliko sreće kad su je pokušali izvući iz automobila.

Čim se osvijestila, počela se boriti da se oslobodi.

- Hej, što se događa? - svadljivo je upitala dok se pokušavala snaći. Automobil je bio parkiran uz rub jarka kraj mračne, uske ceste. - Gdje smo, dovraga? Gdje je moja odjeća?

Luther je odgovorio na svoj uobičajeni način, tupim zurenjem.

- Mi smo, ovaj, mislili da bi željela malo plivati - rekao je Henry.

Luther je blenuo u svoga brata, a potom se okrenuo prema Ricki Sue i žustro kimnuo glavom. - Kupati se, znaš?

- Plivati? - Sumnjičavo se osvrnula naokolo. - Nalazimo se usred ničega, zar ne?

- Mi znamo gdje smo - hvalio se Henry. - Luther i ja smo danas već bili ovdje. - Tamo je lijepi potok, oko pedeset metara kroz šumu.

Ricki Sue je pogledala u pravcu u kojem je pokazao, ali nije ju oduševilo ono što je vidjela, duboku, mračnu šumu zastrašujućeg izgleda. Noćno lutanje šumom, i to bez odjeće, nije bilo ono što je ona držala zabavnim. Bila je dušom i srcem za pustolovine, ali ih je radije doživljavala u prostorima što su imali zidove i stropove.

Nikad nije bila ljubiteljica prirode. Sunce nije koristilo njezinoj svijetloj puti. Ili bi izbile nove pjegice, ili bi se ispekla. Bila je alergična na otrovni bršljan i na ubode komaraca od kojih je obično dobivala ružne crvene kvрге koje je trebalo liječiti antibioticima.

S druge strane, obuzela ju je prava požuda za mršavim i žilavim tijelima blizanaca. Nikad nije osjetila takvo uz- buđenje i užitak kao kad se nalazila u sendviču između njih dvojice. Nagi u vodi bit će glatki poput jegulja dok budu klizili uz njeno tijelo.

Zadrhtala je od iščekivanja. - Vodite me.

- Igrajmo se Indijanaca i podimo jedan iza drugoga - predložio je Henry. - Luther, ti idi prvi. Ja ću biti zadnji - rekao je i stisnuo joj guzove.

Ricki Sue je oduševljeno uzviknula i zauzela svoje mje- sto između njih. Henry se natisnuo za njom. Ona je obujmila Luthera oko struka pa su tako krenuli kroz šumu.

Uzdahnula je kad su stigli do potoka te je čula blagi žubor vode. - Ovo će biti tako romantično. Ili sam samo pijana?

Henry se sjetio ponijeti novu bocu. - Nisi pijana. Čini mi se da bi nam svima dobro došlo još jedno piće nakon hodanja.

Svatko je otpio gutljaj. Međutim, činilo se da alkohol uopće ne djeluje na živčanost blizanaca. Ricki Sue je počela opažati da se čine nervoznima, pogotovo kad ih je uhvatila za ruke i povukla prema vodi.

- Što je, momci? Zar ste se predomislili? Ne možete sa mnom na kraj, čak ni obojica?

- Mi smo, ovaj, imali smo malenog brata koji se utopio - izvalio je Henry. - Bili smo još maleni, ali se toga sjećamo. Zato nismo baš ludi za vodom.

Da je mogla jasnije razmišljati, sigurno bi se pitala zašto su predložili orgije u vodi ako su tako osjećali. Umjesto toga, pokazala je suosjećanje. - O, jadnici moji. Dodite k Ricki Sue.

Henry je razbudio Ricki Sueinu najdublju želju koju nikome nije povjerila, uglavnom zato što nije imala izgleda za njezino ispunjenje. Čeznula je za mogućnošću da nekoga neguje, da bude izvor utjehe i olakšanja mužu, djetetu, ili čak roditelju koji bi se njome ponosio umjesto da je prezire. U sebi je nosila golemu ljubav, ali to nikad nitko od nje nije tražio. Višak te ljubavi pohranila je u svom srcu.

Zato je Henryjeva laž o bratu koji se utopio izazvala duboku emotivnu reakciju. Suze su joj navrle na oči. Privukla je obojicu k sebi, milovala ih po glavama i mrmljala riječi sućuti. - Dopustite mi da vam olakšam. Nemojte misliti na brata. Njegova je malena duša u raju.

Uskoro je, međutim, njihova blizina dala željeni rezultat, postala je erotska. Čvršće ih je zagrlila. - Ne brinite, dušice - šapnula je. - Prije nego završi ova noć, posve ćete drugačije misliti o sportovima u vodi. Samo sve prepustite Ricki Sue.

Pošla je u vodu, ali kad su krenuli za njom, zaustavila ih je podigavši ruku. - Kako to da sam samo ja naga?

Luther je pogledao Henryja koji je slegnuo ramenima i počeo se svlačiti, spuštajući odjeću na blatnjavu obalu potoka. Luther je slijedio njegov primjer. Henry se prvi pridružio Ricki Sue tamo gdje je stajala u vodi do koljena.

- Slatko djetesce. - Posegnula je za njim i mazila njegov seks, ali on nije reagirao.

- Žao mi je - rekao je. - Valjda si ga posve iscijedila u motelu. Malo ohrabrenja drugačije vrste vjerojatno bi pomoglo.

Promuklo se nasmijala i spustila na koljena. - Ne moraš više ništa reći. Ako je to potrebno... - Dno potoka bilo je sklisko i hladno. Voda što je zapljuskivala njezinu kožu pružala joj je predivan osjećaj. Nasmiješila se Hen-ryju i protrljala svoje dojke o njegova bedra.

Zapravo je osjetila kretanje zraka kraj svoje glave i čula odvratni zvuk pucanja lubenice prije nego joj je bol doprla do mozga. Zatim joj je bljesnula kroz glavu. Dahnula je. Viski joj se naglo podigao iz želuca i ispunio joj usta. Cijedio joj se niz bradu kad je vrisnula. Svom je težinom pala u stranu, te se čuo glasan pljusak.

Omamljena i na rubu nesvjestice, podigla je glavu i ugledala Luthera nad sobom. Držao je kratku, čvrstu toljagu. Dok je gledala, podigao ju je iznad glave i svom snagom ponovno zamahnuo.

Ricki Sue nije imala vremena osjetiti strah, samo zbunjenost.

43. poglavlje

Vrisak je zamro u Kendallinu grlu.

- John!

- Da, John. Kako mudro što si se služila mojim pravim imenom.

Tako je bilo lakše,

zar ne?

Probljedjela je kad je shvatila. - Sjećaš se.

- Da. Sjetio sam se svega kad sam se probudio. Zurili su jedno u drugo preko prostora što ih je dijelio, a činio se puno većim nego što je bio.

- Ja... mislila sam da spavaš.

- Želio sam da to misliš.

- Znao si da ću otići?

- Bježanje ti je u krvi, zar ne?

Pod bljeskom kuhinjskog svjetla lice joj je bilo blijedo poput krede. Zaštitnički je priljubila Kevina uza se. Ili je možda koristila dijete kao zaštitu od Johna, ako bi joj odlučio nanijeti tjelesne ozljede. Bio je tako bijesan da je došao u iskušenje.

Umjesto toga, posegnuo je za pištoljem što ga je ostavila na stolu i gurnuo ga za pojas kratkih hlača što ih je odjenio prije izlaska iz spavaće sobe. - Kako to da si mi ostavila oružje?

- Mislila sam da će ti trebati za zaštitu.

- Vrlo ljubazno s tvoje strane. - Oslonio se na jednu štaku, uz trzaj izvukao stolicu ispod stola i gurnuo je prema njoj. - Sjedni.

- John, kad bi me samo poslušao-

- *Sjedni!* - *zagrmio je.*

Oprezno ga je gledala, prišla stolici i polako sjela.

- Sjećaš li se svega?

- Svega - rekao je. - Života prije amnezije i svega što se otad dogodilo. John McGrath. Srednje ime, Leland, što je djevojačko prczime moje majke. Rođen dvadeset trećeg svibnja 1952. u Raleighu, North Carolina. Ondje sam pohađao školu i maturirao osamnaest godina kasnije. Doktorirao sam psihologiju 1979. godine.

- Psihologiju? Ti si psiholog?

Zasad je ignorirao njezino pitanje. - Moja je disertacija bila o sindromu zakašnjelog stresa, a puno sam kliničkog posla obavljao u Bethesdi. Tako sam pobudio pozornost FBI-a, pogotovo agenta Jima Pepperdynea koji me je vr- bovao u svoju ekipu za spašavanje taoca. Često smo zajedno radili.

- Prije dvije godine otišao sam iz FBI-a i postao savezni šerif. - Nakon naglašene stanke, dodao je: - Otet sam dvanaestog srpnja 1994. No, tebi je dobro poznat taj datum, zar ne?

- Johnne, mogu objasniti.

- Vraški je sigurno da možeš, i hoćeš. Ali bolje da se najprije pobrineš za Kevina.

Dijete se počelo vrpeljiti. John nije želio nikakvih smetnji tijekom razgovora. Osim toga, nije želio niti da djetetu bude neudobno.

- Mocar je. Promijenit ću mu pelenu.

Ustala je i pokušala proći kraj Johna, ali ju je on uhvatio za ruku. - Dobar pokušaj, ali ne dolazi u obzir. Promijeni je ovdje.

- Na kuhinjskom stolu?

- Više nećemo jesti ovdje. Presvuci ga ovdje.

Raširila je na stolu Kevinovu dekidu i skinula mu mokru pelenu. - Čiste su u automobilu.

- Idi po njih.

- Zar se ne bojiš da ću pobjeći? - podrugljivo ga je upitala.

- Nećeš bez Kevina. On ostaje sa mnom. Požuri. - Pogledala je svoje dijete, a potom njega. - Ili ćeš donijeti pelene iz automobila - rekao je - ili će Kevin biti nag. Mislim da to njemu ne smeta, a meni je sasvim svejedno.

Ovog je puta zalupila kuhinjskim vratima za sobom.

Bio je budan od trenutka kad je izašla iz kreveta. Očekivao je da će pokušati pobjeći i provesti drugi dio svog plana bez obzira kakav je to plan.

Nije ga iznenadio njezin pokušaj iskrađanja. Ono što ga je čudilo bila je bol što ju je osjetio zbog njezina potajna odlaska. Bio je bijesan, ali i povrijeđen.

Prirodno, neće dopustiti da osobni osjećaji zamagle njegovo rasuđivanje. Situacija je zahtijevala objektivni, bezosjećajni, nepristrani profesionalizam. To je bila njegova dužnost, a sam Bog zna kako je zakazao u posljednjih nekoliko tjedana, počevši s neprijavljenim skretanjem i završivši vodenjem ljubavi sa zatvorenicom prije manje od dva sata.

Kendall se vratila s pelenama i brzo jednu stavila na Kevina. Podigla ga je, prislonila na rame, vratila se do stolice i sjela. - Dakle, šerife McGrath, hoćete li me zatvoriti u moju sobu i držati na kruhu i vodi?

- Nemoj se praviti duhovita, Kendall. Ovo nije igra i zabava. Da mi nisi ukrala lisičine, sad bih te njima privezao za stolicu. Zacijelo si njih uzela istodobno kad i pištolj.

- Nisam mogla dopustiti da se u bolnici pojaviš s pištoljem, nije li tako?

- Ne, valjda nisi. To bi izazvalo pitanja na koja nisi mogla odgovoriti. Zato si se držala jednostavne priče.

- Pokušala sam.

- Kad si im odlučila reći da sam ti ja muž? U kolima hitne pomoći?

- Zapravo ne. Nisam znala što ću im reći. Kad me liječnik pitao tko si ti, odgovor se nametnuo sam po sebi. Bio je vjerojatan. Imala sam sa sobom novorođenče. Zajedno smo putovali. Odgovaramo jedno drugome po godinama. - Pogledala ga je i slegnula ramenima, kao da su bile očite prednosti što joj ih je donijela ta laž.

- A ja to nisam mogao opovrgnuti.

- Tako je. Nisi mogao opovrgnuti.

- Kao moja žena, imala si kontrolu u svojim rukama.

- To mi je nekako i bila namjera.

- Što si im rekla za gospođu Fordham?

- Da ti je ona bila sestra.

- Kako si ih uspjela u to uvjeriti?

- Vjerovali su mi na riječ.
- Ona je bila latinoameričkog podrijetla.
- Tada to nisu znali.
- Oh. Točno. Nisu mogli do automobila zbog poplave.
- Što je također išlo meni u prilog.
- Da, sve ti je išlo kao po loju. Dobro da je gospođa Fordham poginula, je li?

- Kako možeš reći nešto tako strašno? - viknula je.

- *Je li bila mrtva?*

- Što?

- Je li već bila mrtva kad je bujica odnijela automobil?

Okrenula je glavu i dugo zurila u udaljeni zid. Vidio je da kipti od bijesa. Čeljust joj se pokretala, a u očima su joj blistale suze ogorčenja kad se ponovno okrenula prema njemu. - Jebi se.

- To smo već obavili - odgovorio je jednako prezirno. - Puno puta. - Bijesno su se gledali. - Jesi li pustila da se Ruthie Fordham utopi? Šutjela je.

- Odgovori mi, dovraga! - viknuo je. - Je li već bila mrtva kad-

- Da! *Da*. Umrla je od udarca. Sigurna sam da će izvještaj mrtvozornika to potvrditi.

Želio joj je vjerovati. Činilo se da govori istinu. Duboko u sebi nadao se da je tako. No kriminolog u njemu nije imao povjerenja. Bila je vraški dobra lažljivica.

- Zašto me nisi ostavila u automobilu da se utopim? - upitao je. - Mogla si jednostavno otići. Mogli su proći dani prije otkrića naših tijela, a vjerojatno bi nas našli ki- lometrima daleko od mjesta nesreće. Još bi duže trajalo dok nas ne bi identificirali. U tom si razdoblju mogla sa- svim nestati, Kendall, a tvoj bi se trag posve izgubio. Zašto si me izvukla iz automobila?

Polizala je suzu što joj se skotrljala do kuta usana, iako više nije djelovala ljutito. Ovo su bile suze grizodušja.

- Spavao si sa mnom, vodili smo ljubav, a moraš me pitati zašto sam ti spasila život? *Bilo koji* život? Zar doista misliš da mogu otići i povrijeđenu osobu prepustiti smrti? Ne poznaješ li me bolje od toga?

Nagnuo se prema njoj. - Uopće te ne poznajem. Ti si za mene neznanka, jednako kao onoga dana kad sam te prvi put vidio u Denveru.

Odmahnula je glavom pobijajući sve što je rekao.

- Izgovorila si toliko laži, Kendall, izmislila toliko priča, da više ne znam što je istina a što mašta.

- Kevin je gladan.

Trgnuo je glavom unatrag. - Što?

Dijete je guralo glavu prema Kendallinim prsima i us- tima hvatalo njezinu bluzu. To ga je posve razoružalo.

- Oh. Nahrani ga.

Prije samo nekoliko sati vodio je s njom ljubav. Istraživao je njezino tijelo svojim rukama i usnama. Ali sad nije mogao gledati kad je raskopčala bluzu i gladnom djetetu ponudila svoju dojku. Osjetio se krivim poput tinejdžera koji dobiva erekciju dok svećeniku ispovijeda svoje tjelesne grijehе.

Bilo je sasvim nemoguće zadržati profesionalno drža- nje dok je gleda kako doji svoje dijete. Srećom, nije ni morao jer ga je Kendall zaprepastila pitanjem.

- Tko je Lisa?

- Što ti znaš o njoj?

- Govoriš u snu. Nekoliko si puta mrmljao nešto o njoj. Tko je ona? Tvoja žena? Jesi li oženjen?

Njezina mu se zabrinutost učinila smiješnom, ali je nje- gov smijeh kratko trajao. - Otela si saveznog predstav- nika zakona, ali zabrinjava te jesmo li počinili preljub?

- Jesi li?

- Nisam.

- Tko je onda Lisa?

- Ona je samo... jedna žena. - Kendall je nastavila zuriti u njega očekujući objašnjenje. Ukratko joj je ispričao o svojem odnosu s Lisom. - Otišla je tek tako - rekao je pucnuvši prstima. - A to me nije ni najmanje uzrujalo. Niti sam od početka naše veze gajio duboke osjećaje prema njoj.

- Ona je bila samo toplo tijelo s kojim si spavao.

Odmah je prešao u obranu. - Točno. Bilo je jednako

bez obveza kao i bilo koja seksualna veza. Osim toga, to tebi ništa nije značilo. Govorio sam o njoj u snu, ali to te nije spriječilo da se ševiš sa mnom, zar ne?

- Za to si ti jednako kriv kao i ja.

- Teško. Ja nisam tražio da postanem dio tvoga života. Zapravo, Jimu sam zagorčio život zato što te je predao meni. Da je bilo po meni, riješio bih te se još u Dallasu. Zašto si me umiješala u sve to, Kendall?

- Nisam imala drugog izbora, sjećaš se? - odbrusila mu je. - Pokušala sam se iskrasti iz bolnice, ali ti si me uhvatio i inzistirao da ideš sa mnom.
- Imala si nebrojene prilike da me se riješiš prije no što smo ovamo stigli. Kad god bih pošao u zahod, na primjer. Zašto nisi jednostavno otišla?
- Jer što sam više o tome razmišljala, sve mi se pametnijim činilo da te zadržim uz nas. Iako si bio na štakama, pružao si Kevinu i meni barem nekakvu zaštitu.
- Nisam ga želio ni dotaknuti, ni približiti mu se.
- Ali ja to nisam znala dok nismo stigli ovamo. - Za- mišljeno ga je pogledala. - To me je cijelo vrijeme kopkalo. Zašto ti je Kevin odmah postao antipatičan?
- Nije riječ samo o Kevinu. Uopće ne volim djecu.
- Zašto?

Kratko je odmahnuo glavom stavivši joj do znanja da o tome neće razgovarati. - Gdje se točno nalazimo? Kako se zove onaj gradić?

- Morton. Nalazimo se u zapadnom dijelu Tennesseeja, blizu državne granice s North Carolinom. - Ispričala mu je kućnu povijest. - Ovamo nikad nitko nije dolazio, osim bake i mene. Znala sam da će to biti dobro skrovište. - Pogledala ga je i usrdno dodala: - Johnne, nisam se mogla vratiti u South Carolinu i svjedočiti protiv Matta i Gibba.

- Tužilaštvo treba tvoje svjedočenje da bi ih osudili.

Usprotivila mu se žestoko odmahnuvši glavom. - Sigurna sam da je Pepperdyne dosad već pronašao neko- liko dosjea u mojem stanu u Denveru. Dopunjavala sam ih godinu dana. Prilično su opsežni. Sadrže puno in- kriminirajućih podataka o ključnim članovima Bratstva. Ako ih tužilaštvo ne može osuditi za umorstva, postoje drugi zločini za koje će naći dokaze. Baš kao što su Al Caponea osudili zbog neplaćanja poreza.

- Bila sam svjedokom onoga što su učinili, Johnne, i ne postoje riječi kojima bi se mogao opisati taj užas. Razgovarala sam s Michaelom Lijem samo nekoliko sati prije njegova pogubljenja. Bio je pametan, blag i pristojan mladić. Kad pomislim na užas i agoniju što ih je propatio u njihovim rukama...

Spustila je glavu i žalosno se zagledala u pod. Potom ga je ponovno pogledala. - Zbog njih sam sve izgubila, Johnne. Zahvaljujući njima postala sam bjegunac, i sama na neki način kriminalac. Više se nikad neću moći baviti pravom. A bila sam dobra - naglasila je. Suze su joj potekle iz očiju. -

Vjerovala sam u ono što sam radila. Željela sam pomagati ljudima, nešto postići. Oni su mi ukrali priliku.

- Vjeruj mi, više od ikoga želim strpati ta čudovišta iza brave do kraja njihovih života. Voljna sam učiniti svoju građansku dužnost, ali nisam voljna umrijeti zbog toga.

Zastala je kako bi svojim riječima dala težinu i čvršće stisnula svoje dijete. - Ne želim da Kevin odraste kao siroče, što se meni dogodilo. Ako se približim Mattu i Gibbu, oni će naći načina da me ubiju, i to na brutalan način.

John je razumio. Posve je normalno reagirala. - Ne mogu te povrijediti, Kendall - tiho je rekao. - U zatvoru su.

- Više nisu. Pobjegli su prije tri dana.

John se najprije začudio, a potom ga je obuzela sumnja. Laže li? - Kako znaš?

- Rekla mi je Ricki Sue kad sam je nazvala.

- Kada?

- Danas.

- Zato si bila onako uzrujana kad si se vratila iz grada?

Kimnula je glavom. - Ne znam nikakve pojedinosti jer sam spustila slušalicu čim mi je rekla za njihov bijeg.

Provukao je prste kroz kosu i nekoliko puta prošetao kuhinjom dok je pokušavao dokučiti kakve je posljedice mogao imati bijeg Burnwoodovih. Kad je ponovno stao kraj Kendall, ona je zakopčavala svoju bluzu. Kevin je spavao u njezinu naručju.

- Koliko smo daleko od tvoga rodnog grada? Sheridana, je li tako?

- Oko sto pedeset kilometara.

- Tako blizu?

- A oni su bili ondje. - Ispričala mu je o neuspjeloj zasjedi FBI-a u kući njezine bake. - Nisu uspjeli identificirati uljeze, ali to su zacijelo bili Matt i Gibb.

- Nije ni čudo što si večeras htjela otići. Da sam znao da su pobjegli, izvukao bih nas odavde prije nekoliko dana. Ovako imamo-

- Čekaj! Što si rekao? - Kendall je polako ustala.

- Rekao si da bi nas odavde izvukao prije *nekoliko dana!* - Bespomoćno je promatrao kako se mijenjaju izrazi njezina lica dok joj je do mozga dopiralo značenje njegovih riječi.

- Znači da se tvoje pamćenje... Nije se vratilo tek sada. Znao si... - Podigla je ruku do ustiju i naglo uvukla zrak.

- Znao si, a ipak si... Proklet bio! - Svom ga je snagom pljusnula. - Koliko dugo već znaš?

Uhvatio ju je za zglavak prije nego ga je uspjela ponovno udariti. - Kendall, slušaj me! Sad nemamo vremena o tome raspravljati.

- O, mislim da imamo, doktore McGrath - podrugljivo je rekla. - Zašto se ne bih ispružila na kauču pa možeš na meni još malo vježbati psihologiju? Jako sam dobar slučaj za proučavanje, nisam li? Tako bi me rado otvorio i otkrio što me pokreće. Zapravo se baviš psihoanalizom, a najbolje ti ide dok sam u ležećem položaju!

- Da ne kažemo ništa o tome kako *ti* dobro ide kad si u ležećem položaju! - viknuo je.

- Gade jedan.

- Slušaj, ti si ta koja se željela igrati obitelji s muškarcem, neznancem, kojeg si otela. Ti si izmislila priču o našem braku. I, mogao bih dodati, bila si prilično uvjerljiva. Zato nemoj mene kriviti zato što sam reagirao poput muža.

Oslonio je štaku na stol, uhvatio je za ramena i privukao k sebi, pritisnuvši Kevina između njih. - Možeš me okriviti jedino za igranje uloge što si je ti za mene napisala, Kendall.

- Pristao si na takvu igru kako bi mogao saznati sve moje tajne i potom ih iskoristiti protiv mene. Pričaj svom prijatelju Pepperdyneu o meni. Raspravljajte i analizirajte me. Manipulirao si mnome.

- Ništa više nego što si ti manipulirala mnome - odbrusio joj je.

- Kad ti se vratilo pamćenje? Reci mi. Kada?

Stisak njegovih prstiju se pojačao. - Čak ni sada ne shvaćaš kako mi je slabo odgovarala uloga muža i tate. No, ti si savršeno odigrala svoju ulogu, žena patnica koja je ostala uza svog ozlijeđenog muža iako je on prekršio bračne zavjete i prevario je s drugom ženom. Osjetila se točno određena doza mučeništva dok si istodobno ispunjavala obećanje opraštanja i pomirbe.

- Bila si daleka, ali na dohvat ruke. Čedna, ali na raspolaganju. Seksi madona kojoj nijedan muškarac ne može odoljeti. Prokleta bila, Kendall, zavodila si me svim sredstvima, i to si činila svjesno. Navela si me da te poželim. Želio sam da budeš moja. Želio sam... želio sam da Kevin bude moj. To je prvi put u životu da sam želio osjetiti takvu bliskost s nekim.

- - Vidiš, nikad nisam uspijevao ostvariti dobre odnose s ljudima. Zapravo, bio sam vrlo loš na tom području. Nikome nisam dopuštao da mi se približi. No mislim da me amnezija promijenila. Sad znam kakav je osjećaj nekoga trebati i biti nekome potreban, te više ne želim biti onakav kakav sam nekad bio.

Glas mu se slomio pa je oslonio svoje čelo o njezino, kao da ga je govor iscrpio. - Spavajući s tobom prekršio sam Bog zna koliko uredbi, pravila i zakona. Kad se sve ovo završi, pozvat će me na odgovornost. Tvrdit ću da sam obavljao svoju dužnost na jedini način što mi se činio pogodnim u danim okolnostima, ali sumnjam da će mi to pomoći.

Podigao je glavu i zagledao joj se duboko u oči. - Zavaravao sam te, točno, ali sam zavaravao i sebe. Neka dužnost ide k vragu. Svake sam noći vodio ljubav s tobom samo zato jer sam to želio. Ne, *morao* sam.

Sumnjao je da je shvatila kako je to važna izjava. To je bilo najbliže izjavi ljubavi što ju je ikad izgovorio.

Ili je možda shvatila jer se u njoj više nije osjećala borbenost. Zamagljenim se pogledom zagledala u njega, podigla je ruku i dotaknula mu usta. - Besramno sam te iskoristila, jesam. No, kunem ti se Kevinovim životom da je ono što se među nama dogodilo bilo iskreno.

Poljubili su se, otvoreno i intimno. Čak i kad je poljubac završio, nisu se mogli sasvim razdvojiti. Tiho je promrmljala uz njegove usne: - Volim te, John, ali moram štititi Kevina. I tebe. Iako mi to nikad nećeš oprostiti, ipak ću tako učiniti.

Prije nego je shvatio što se događa, ona mu je istrgnula pištolj iz pojasa i gurnula ga unatrag. Tresnuo je o kuhinjski štednjak. Izgubio je ravnotežu i pao na pod, uzviknuvši od bola i bijesa.

- Kendall je šutnula štaku izvan njegova dosega. - Žao mi je, John. - Jecala je. - Žao mi je, ali ne mogu poći natrag.

- Izjurila je kroz stražnja vrata koja su se za njom uz tresak zatvorila.

- Bol iz potkoljenice širila se kroz njegovo bedro, prepone i trbuh, a sad se činilo da mu je eksplodirala u glavi snagom vulkanske erupcije. Obavio je ruke oko ozlijeđene noge i privukao je k prsima.

- - Kendall! - dozivao ju je suhim glasom, drhtavim od bolova. Zatim glasnije: - Kendall!

- Ni na trenutak nije pomislio da će se vratiti. Zato nije mogao povjerovati vlastitim ušima kad je čuo kako se vrata uz škripu otvaraju.

- Otvorio je oči i zatrepao kako bi je jasnije vidio.

- Vratila se. Ali ne sama. I ne svojom voljom.

-

44. poglavlje

Č ovjek je mogao namjestiti sat prema svakidašnjim postupcima Elma Carneyja. Svakog je jutro ustajao u 4.30, popio šalicu kave, i tada, po kiši ili suncu, mećavi ili sparini, odlazio u staju pomusti svojih nekoliko krava. Točno u 5.55 sjeo bi za volan svog kamioneta i prešao tri kilometra do gradića kako bi doručkovao u kafiću što se otvarao u 6.00.

Tako se Elmo ponašao svakog radnog dana otkako je umrla njegova žena. Mrzio je subote, kad se kafić otvarao tek u sedam, i nedjelje, kad se odmah nakon što bi pomuzao krave morao presvući u nedjeljno odijelo i kravatu kako bi pošao u crkvu. U želucu mu je uvijek zavijalo tijekom službe.

Ovo je jutro počelo jednako kao i sva ostala. Pomuzao je krave i krenuo u gradić, bez ikakove slutnje o onome što ga čeka iza zavoja. Sanjario je o finom prepečencu i kobasicama u umaku kad se materijalizirala prikaza točno ispred njegova kamioneta.

Izašla je iz prašnja grmlja duž jarka i postavila se točno nasred ceste mašući rukama visoko iznad glave.

Elmo je svom težinom pritisnuo kočnicu i kvačilo. Gume su zaškripale. Stare su kočnice cviljele poput zglobova zahvaćenih artritism. Kamionet je klizio nekoliko zadnjih metara i uspio se zaustaviti samo nekoliko centimetara od duha.

Elmovo je srce sišlo u pete dok je gledao kako prikaza trči prema suvozačevoj strani kamioneta i otvara vrata.

- Čekam već satima - žalila se. - Zar ovdje nitko ne živi? I gdje se uopće nalazimo, dovraga? Cijeli sam život provela u Sheridanu, ali se ne sjećam da sam ikad bila u ovom kraju. Proketo je sigurno da se više nikad neću htjeti vratiti ovamo!

Zastala je i pogledala ga pokazavši prema mjenjaču.

- Dakle, što čekate? Krenite, djedice. Moram stići do grada, o-d-m-a-h.

Elmo je zabezeknuto zurio, a ruke su mu se ukočile na volanu. Prikaza je hodala i govorila. Čak je mogao osjetiti i njezin miris. No još uvijek nije vjerovao da je stvarna.

- Sjajno - ogorčeno je promrmljala. - Kao da već nisam dovoljno proživjela, zaustavila sam nekog tupavca. Ovaj je tjedan zaista bio usran.

Zamahнула je rukom ispred Elmova tupa pogleda.

- Ee-hej! Djedice? Ima li koga unutra? Trepnite. Učinite nešto, za ime svijeta. Što vam je? Zar još nikad niste vidjeli nagu ženu? Ili možda niste vidjeli prirodnu crvenokosu?

Pepperdynea je probudio metež u prednjoj prostoriji. Prije sat vremena konačno se predao iscrpljenosti i ispružio se na ležaju što su ga za njega postavili u uredu.

Nije vjerovao da bi mogao zaspati te je namjeravao samo odmoriti oči. No zacijelo je čvrsto zaspao. Iako se naglo probudio, osjećao se osvježenim.

Sjeo je i spustio noge na pod baš kad je jedan policajac uletio u ured. - Gospodine Pepperdyne, bit će bolje da odmah dođete.

- Što se događa? Jesu li ih našli?

»Njih« se moglo odnositi na puno ljudi, ali Pepperdyne nije pojasnio svoje riječi dok je slijedio policajca u prednju prostoriju gdje je drugi policajac razgovarao s mršavim farmerom u kombinezonu, a ostali su se natisnuli oko prozora što su gledali na tratinu ispred gradske vijećnice.

- Koji se vrug ovdje događa?

Njegov je ljutiti povik privukao svačiju pozornost pa tako i farmerovu. Čovjek mu je prišao i uljudno skinuo svoju kapu.

- Vi ste gospodin Pepperdyne?

- Tako je. Tko ste vi?

- Zovem se Elmo Carney. Rekla mi je nek' idem ovamo i dovedem gospodina Pepperdynea. Nikoga drugoga, rekla je. Ali kunem vam se na grob moje pokojne žene da nisam učinio ništa loše ili protiv zakona.

- Krenuo sam na svoj doručak, a ona se pojavila k'o grom iz vedra neba, gola k'o od majke rođena i maše rukama. Zamalo me udarila kap. Odmah se popela u moj kamionet, da-

- Oprostite. *Tko?*

- Crvenokosa žena. Malo je bucasta, tako je. Rekla je da ćete vi-

Pepperdyne ga više nije slušao. Potrčao je prema vratima. - Je li povrijeđena?

- Da, gospodine, ali k'o što sam rek'o, *ja* joj nisam ništa učinio.

- Neka mi netko da ogrtač. Jaknu. Bilo što.

Jedan mu je policajac dao žutu kišnu kabanicu. Pepperdyne ju je pograbbio i odjurio iz prostorije. Trčao je hodnikom, kroz ulazna vrata i niza stube. Nije se zaustavio dok nije stigao do trošnog plavog kamioneta parkiranog ispred zgrade.

-Gdje ste dosad? - Ricki Sue je gundajući otvorila vrata na suvozačevoj strani i zgrabila mu kabanicu iz ruke. - Oni kreteni su se već nagledali. - Prezirno je pogledala prema prozorima na kojima se još uvijek nalazilo nekoliko iscerenih lica.

Pepperdyne je slijedio njezin pogled. Pred njegovim su se opakim pogledom lica s prozora povukla. Okrenuvši se natrag prema Ricki Sue, nije im baš mogao zamjeriti što su zurili. K'o od majke rođena, kako je farmer rekao, predstavljala je prilično spektakularan prizor.

No čim je prevladao čisto mušku reakciju na tako izloženo žensko tijelo, njegov je profesionalizam stupio na scenu. Istodobno je zapazio nekoliko stvari. Stopala i noge bile su joj prekrivene blatom. Po cijelom je tijelu imala ogrebotine i modrice. Toranj od kose se raspao. Sad joj je kosa prekrivala naga ramena i bujna prsa, koja čak ni profesionalac poput Pepperdynea nije mogao ignorirati. Na potiljku joj je kosa bila slijepljena nečim što je podsjećalo na osušenu krv.

- Treba vam liječnik - rekao je.

- To može čekati. Moramo razgovarati.

- Ali, povrijeđeni ste.

- Pepperdyne, ti si pravi genijalac - sarkastično je rekla. Raširila je ruke i pružila mu još jedan neograničeni pogled na svoje bujno tijelo. - Za početak, nisam nikakva ljepotica. A rano ujutro nikad ne izgledam najbolje. Ali nikad nisam izgledala *ovako* loše. Jasno da sam povrijeđena, klipane jedan - viknula je. - Pokušali su me ubiti.

- Blizanci?

- Dakle, tvoji su momci brbljali.

- Da, moji su momci brbljali.

- Zar te uzbuđuje kad daješ slijediti ljude, Pepperdyne? Je li to tvoja tajna?

- Dao sam vas slijediti radi vaše vlastite sigurnosti.

- Pa, nije baš uspjelo, zar ne?

- Uspjelo bi da niste pokupili dva stranca u baru. U današnje vrijeme, može li se napraviti nešto gluplje?

- Nisam znala... - Odjednom je nestalo njezine ratobornosti, lice joj se iskrivilo i počela je plakati. - Nisam znala da će me povrijediti.

Nespretno je tražio po džepovima i izvadio zgužvani rupčić. Uzela ga je i upitala: - Je li ovo čisto?

- Znae kao i ja.

Činilo se da je nije briga. Prestala je plakati, ali je i dalje bila uzrujana pa je zubima uhvatila donju usnu. Pepperdyne je opazio da su joj usta puno ljepša bez kričavog ruža.

- Mogla sam umrijeti - drhtavo je rekla. - Ozbiljno su me pokušali ubiti.

- Tko su oni, Ricki Sue?

- Henry i Luther. To je sve što znam. - Ispričala mu je o motelu i opijanju.

- Osvijestila sam se kad su me pokušavali izvući iz automobila. Tada sam trebala shvatiti... No, previše sam popila. U svakom slučaju, ušli smo u potok. Iduće čega se sjećam bio je Luther, mislim, koji me je tresnuo toljagom po glavi.

- Izbjegla sam drugi udarac, zakačila ga nogom i srušila. Nisu očekivali da ću se boriti. A bilo je jako teško jer me glava vraški boljela. Tijekom borbe, gotovo sam izgubila svijest. U svakom slučaju, uspjela sam sačuvati živu glavu.

- Kamo su otišli?

- Otišli? - Promuklo se nasmijala. - Nikamo nisu otišli. Još uvijek su ondje. Odnosno, bili su kad sam otišla. Obojicu sam onesvijestila i vezala za stabla njihovim vlastitim hlačama.

Pepperdyne se počeo smijati. Znao je da to nije u redu, ali si nije mogao pomoći. - Gospođice Robb, FBI bi trebao imati nekoliko tisuća vama sličnih.

Nije dijelila njegovo veselje. Ponovno je nesretno zagrizla u svoju usnu. - Ne, Pepperdyne. Bojim se da sam svoju tajnu čuvala jednako slabo kao i svoje djevičanstvo.

Odmah se uozbiljio. - Kakvu tajnu?

- Mislim da ta dva jednaka majmuna imaju neke veze s Burnvoodima.

- Kako to?

- Bili su ispred moje kuće i pitali upute nekoliko trenutaka prije nego sam otkrila provalu.

- I niste mi ih spomenuli?

- Nisam ih povezala s time. I prestani vikati na mene. Boli me glava.

- Jesu li vas noćas zapitkivali o mogućem skrovištu gospođe Burnvood?

- Još uvijek sam pomalo mamurna i pojedinosti mi nisu posve jasne, ali mislim da su me napili kako bi iz mene mogli izvući informacije. Možda si ti to trebao pokušati, Pepperdyne. Umjesto što si se oslanjao samo na svoj šarm - zlobno je dodala.

- Jesu li još s nekim razgovarali? Telefonirali nekome?

- Nisu. Barem ih ja nisam vidjela.

- Što ste im rekli, Ricki Sue? Moram znati.

- Ne tako brzo. Ako je nađeš, hoćeš li je strpati u zatvor?

- To ne ovisi o meni.

Ricki Sue je prekrížila ruke na prsima i zauzela tvrdoglavi stav. Pepperdyne je grickao unutrašnji dio svog ob- raza i razmišljao. - Učinit ću što mogu za nju.

- To nije dosta, Pepperdyne. Ne želim da se moja prijateljica nađe u zatvoru zato što je pokušavala spasiti vlastitu kožu.

- Dobro, učiniti ću *sve* što je u mojoj moći kako bih joj pomogao. To je sve što mogu obećati, a i to je pod uvjetom da s Johnom bude sve u redu kad ga nađemo.

Trenutak ga je promatrala, a potom je rekla: - Ako je netko ozlijedi, ili naškodite djetetu-

- Upravo to pokušavam spriječiti. Njihovi su životi moja prva briga. Molim vas. Pričajte mi, Ricki Sue.

- Morat ćeš platiti.

- Bilo što.

- Večera i ples?

- Vi i ja?

- Ne, Fred i Ginger - rekla je uputivši mu ozlojeđeni pogled.

Kimnuo je glavom. - Dogovoreno. Sad pričaj.

45. poglavlje

Dva su muškarca prisilila Kendall da se vrati u kuhinju iz koje je pobjegla prije nekoliko sekundi.

Matt joj je oteo Kevina iz naručja. Gibb ju je snažno gurnuo u leđa pa se srušila. Pala je točno na Johna.

- Nikamo ona ne ide, šerife McGrath. Dobili ste goste. - Gibb Burnwood im se ljubazno nasmiješio, kao da je ovo još jedno obično jutro, a on je nepozvan svratio kako bi im pripremio doručak.

-Kendall, mogla bi skuhati kavu. Noć je bila duga i mukotrpna. Meni bi jako dobro došla, a siguran sam da bi i Matt rado popio šalicu.

Oko sebe je širio snažnu auru zla. Je li to uvijek bilo tako, a ona je nije primijetila jer tako nešto nije ni tražila? Ili je pokvarenost njegove duše tek nedavno izbila na vidjelo?

U njegovim je očima blistao ledeni sjaj. Sjetivši se noćne more umorstva Michaela Lija, poželjela ga je napasti, zabiti mu nokte u ledene oči, ali sve dok Matt drži Kevina ne može tako riskirati. Zapravo, nije mogla učiniti ništa osim onoga što su joj rekli.

Od straha su joj se mišići pretvorili u tekućinu, ali se nekako uspjela podići na noge i mehanički pripremiti kavu. Dok je tekućina kapala u stakleni vrč, Gibb se smjestio na kuhinjskoj stolici i položio lovačku pušku na krilo. Okrenuo se Johnu koji je još uvijek sjedio na podu.

- Zovem se Gibb Burmwood. Nikad se nismo sreli, ali o vama se u posljednje vrijeme jako puno govori u vijestima, pa osjećam kao da vas poznajem. Kako ste?

John je bijesno zurio u starijeg čovjeka. Nije mogao znati da je šutnja na njegovo pristojno predstavljanje zapravo najveća moguća uvreda.

- Pretpostavljam da niste previše zadovoljni što nas vidite - ukočeno je rekao njezin bivši svekar. - Iako ne razumijem zašto je tako. Zapravo, mi smo vas spasili od moje psihički poremećene snahe. No nije važno hoćete li nam zahvaliti ili nećete. Što ste neljubazniji, lakše će vas biti ubiti kad za to dođe vrijeme.

Udario se po bedrima kao da je na zadovoljavajući način riješeno važno pitanje. - Kendall, je li kava gotova?

Njegov razgovorni ton i prijateljsko ponašanje užasavalo ju je daleko više nego da je mahnitao i vikao i čupao kosu. Ubojice koji su pokazivali najviše samokontrole obično su bili oni koji su ubijali bez grižnje savjesti i kajanja.

Gibb je djelovao posve normalno, ali je izgubio svaku vezu sa stvarnošću. Drugi su članovi Bratstva možda prihvatili njegove duhovne aspekte samo da bi se pred savješću opravdali za počinjena umorstva i odvratne zločine.

Ali Gibb je vjerovao u svoju misiju, dušom i tijelom. Posve ga je obuzela njegova vlastita fanatična propaganda. Držao je sebe izdvojenim od ostatka čovječanstva.

Bio je smrtonosan.

Kendall mu je prišla sa šalicom vrele kave i pitala se što bi se dogodilo kad bi je izlila po njemu. Reagirao bi refleksno, skočio sa stolice. U pometnji bi ona mogla oteti Kevina Mattu, a John bi se mogao baciti na Gibba. Pogledala je Johna. On ju je promatrao. Znao je što joj se mota po glavi.

Ali znao je i Gibb. Uopće nije okrenuo glavu, niti ju je pogledao kad je rekao: - Kendall, vjerujem da nećeš počinuti neku glupost. - Tada se okrenuo i pogledao je.

-Predstavljala si razočaranja u svakom pogledu, osim u jednom, iznimno si pametna. Zapravo, previše pametna. Za tebe bi bilo puno bolje da nisi tako radoznala. Nemoj me sad razočarati nekim glupavim potezom. Jer ako to učiniš, morat ću ubiti tvog prijatelja.

-Samo izvoli, ubij ga - rekla je i prkosnom kretnjom stavila šalicu kave na stol. - On nije moj prijatelj. Da sam imala pištolj, i sama bih ga ubila.

Prezirno je pogledala Johna. - Prevario me. Patio je od amnezije nakon prometne nesreće, ali mi je zaboravio spomenuti kad mu se pamćenje vratilo. Cijelo mi je vrijeme pokušavao podvaliti.

Johnova je štaka još uvijek bila izvan njegova dohvata, pa se poslužio stolicom da bi se podigao s poda.

-Tata? - Matt je koraknuo naprijed i oprezno gledao Johna.

Gibb je podigao ruku. - U redu je, sine. Ne može on ništa.

John je prvi put progovorio. - Tako je, Burmvoode. Ne mogu ništa učiniti. Ništa nisam mogao učiniti za svoju obranu otkako me je otela - rekao je podrugljivim tonom. - Dovala me ovamo i pretvarala se...

Pogledao je Matta i nastavio kao da se ispričava: - Pretvarala se da sam joj muž. Ne znam zašto je to učinila kad me jednostavno mogla ostaviti ovdje i bježati dalje.

-Čekala je da policiji dojadi potraga za njom i da se počnu baviti drugim stvarima - zaključio je Gibb.

-Vjerojatno ste u pravu - složio se John. - U svakom slučaju, ja se nisam mogao usprotiviti njezinim tvrdnjama jer se baš ničega nisam sjećao. Zato sam s njom živio kao njezin muž. U svakom smislu.

Matt je bijesno koraknuo naprijed, ali je Gibb ponovno podigao ruku i zaustavio ga. - Ne treba kriviti šerifa McGratha, Matthew. Ona je kriva.

- Tako je, Matt - rekao je John. - Ja sam samo živio u skladu s lažima što ih je napričala. Kako sam mogao znati da nismo u braku?

- Znao si - viknula je Kendall. - Već dugo znaš. Vratilo ti se pamćenje, ali-

- Ali sam do tada već bio uhvaćen - rekao je John prekinuvši je. Još uvijek se obraćao izravno Mattu. - Ne moram ti reći, čovječe, kako je dobra u krevetu. Barem je sa mnom bila dobra. Možda je majčinstvo razbudilo njezine hormone. Ili tako nešto, znaš? No, kad ti kažem kako joj nikad nije bilo dosta-

- Ti, odvratna droljo. - Matt se iznenada okrenuo i suočio s Kendall. - Jesi li se kurvala pred mojim sinom?

- Većinu je vremena provodio u krevetu s nama - odgovorio je John.

Bijesni se urlik izvio iz Mattovih prsiju. Kendall je slu- šala Johnovo izazivanje i pitala se kamo će ih to odvesti, ali ni ona ni John nisu očekivali Mattovu divljačku reakciju.

Snažno ju je udario nadlanicom preko lica.

Nije očekivala udarac pa je primila svu njegovu snagu. Vrisnula je, pala prema naprijed i uhvatila se za stol. Matt je podigao ruku kako bi je ponovno udario, ali se John bacio na njega ispruživši ruke ravno prema Mattovu vratu.

- Manijače - izderao se. - Dotakneš li je još jednom, ubit ću te.

John je svu svoju snagu uložio u borbu, ali nije imao nikakvih izgleda. Gibb je podigao štaku i njome tresnuo Johna po leđima, točno preko bubrega. Kendall je začula njegov uzvik agonije i gledala kako mu koljena popu- štaju. Skljokao se na sve četiri, a glava mu je nemoćno visjela.

Prestrašen metežom i vikom, Kevin je počeo plakati. Gibb ga je uzeo od Matta i prisionio ga na svoje rame, a tepao mu je kao da je ovo tek nedjeljni poslijepodnevni posjet. No Kevin se nije dao zavarati slatkorječivošću. Derao se iz petnih žila.

Kendall nije mogla baš ništa učiniti za svoje dijete. Gibb joj ne bi dopustio da ga uzme pa je zato kleknula i obujmila Johna. - Žao mi je - šapnula je ravno u njegovo uho. - Oprosti mi.

Da nije bilo nje i njezinih laži, on sad ne bi bio ovdje. Umrijet će zbog nje. Gibb je to već nagovijestio. Njihovi će životi završiti u ovoj prostoriji, a ništa nisu mogli učiniti da to spriječe. No neće Burmwoodima priuštiti zadovoljstvo da vide njezin strah.

Krv joj se cijedila niz bradu kad je podigla glavu i prezirno pogledala Matta. Nazivala ga je mužem i nosila njegovo ime, ali on joj je puno više bio stranac nego John. Prije smrti željela mu je staviti do znanja kako je zakazao i kao muž i kao ljubavnik.

- Za proteklih nekoliko tjedana upoznala sam više ljubavi i zadovoljstva s ovim čovjekom nego tijekom cijelog braka s tobom.

- Pred Božjim očima ti si još uvijek moja žena.

- Licemjeru. - Prezirno ga je pogledala. - Razveo si se od mene.

- Zato što si me napustila.

- Pobjegla sam kako bih zaštitila sebe i svoje dijete.

- On je *moje* dijete.

- Krasan bi ti otac bio, rastrgnut između njega, Bratstva i ljubavnice!

Mattova su se ramena podigla i spustila uz težak uzdah koji je zvučio poput jecaja. - Lottie je mrtva.

Kendall je ostala bez riječi od zaprepaštenja kad je pokrio lice rukama i počeo grčevito plakati. Iskrivivši lice od bolova, John je uspio sjesti i leđima se osloniti na or- marić. On i Kendall su se ovlaš pogledali. Vidjela je da je Mattov emotivni ispad zbunio njega jednako kao i nju.

- Sine, prestani! - U početku Matt nije reagirao na Gibbovu oštru zapovijed pa ju je Gibb ponovio.

Kad je Matt spustio ruke, lice mu je bilo otečeno i iz- brazdano suzama.

- Zašto si je morao ubiti?

Kendall je zadržala dah. Gibb je ubio Lottie Lynam? Kada? U kakvim okolnostima?

- Cmizdriš poput žene - ukorio ga je Gibb. - To je sramotno i nije muški. Odmah da si prestao.

- Nisi je morao ubiti.

- Razgovarali smo o tome, sine, sjećaš se? Ona je bila Sotonino oruđe. Učinili smo ono što smo morali. Ne može se služiti Bogu bez žrtava.

- Ali ja sam je volio. - Mattov je glas bio hrapav od plakanja. - Bila je. . . bila je...

- Bila je kurva.

- Nemoj tako o njoj govoriti! - viknuo je Matt.

U posljednjih je nekoliko trenutaka naglo propao psihički i fizički. Cijelo mu je tijelo podrhtavalo. Koža mu je posivjela, a dok je govorio, iz ustiju mu je cijedila slina. Iz očiju su mu i dalje tekle suze, a činilo se da nije svjestan

da mu cijedi iz nosa. Bilo je odvratno gledati njegovo propadanje, ali ga se nije moglo ni ignorirati.

- Volio sam je - žalosno je stenjao. - Jesam. Volio sam Lottie i ona je voljela mene, a sad je više nema. Ona je bila jedina osoba koja me razumjela.

- To nije istina, sine - umirujućim je glasom rekao Gibb. - Ja te razumijem.

Zatim je okrenuo pušku prema Mattovim prsima i povukao okidač.

Metak ga je pogodio ravno u srce; umro je prije nego mu se na licu moglo pojaviti iznenađenje. Gibb je gledao kako se tijelo njegova sina ruši na pod, a potom je mirno okrenuo pušku na drugu stranu. Kevin mu je ležao u krilu i derao se.

Savršeno smireno obratio se užasnutim promatračima. - Doista sam razumio Matthewa, znate. Ta ga je žena zarazila bolešću. Učinila ga je slabićem. Slabost se ne može tolerirati, čak ni kod onih koje volimo. - Posve bezosjećajno zagledao se u Mattovo tijelo.

- U svakom je drugom smislu bio idealan sin. Bio je poslušan. Uzorni član Bratstva. Pisao je ono što sam mu ja govorio, i to dobro. Bio je izvrstan lovac. Dobro se borio za našu stvar.

-Da, bio je pravi princ - rekao je John. - Najbolje mu je išlo udaranje žene.

Gibb je svoj ledeni pogled okrenuo prema njemu.

-Nemojte trošiti riječi pokušavajući provocirati *mene*, šerife McGrath. Vaše su zlobne primjedbe djelovale na moga sina, ali na mene neće. Matthew nije vidio kad netko njime manipulira. Ja vidim. - Nasmiješio se. - No di- vim vam se zbog pokušaja.

Prikovao je svoj pogled za Kendall i rekao: - Dakle, što se tebe tiče, uopće me nije briga s kim želiš živjeti. Zanima me jedino ovaj maleni momak.

Podigao je Kevina. Već je nekoliko minuta bez prestanka plakao, tako glasno da su morali gotovo vikati kako bi se čuli.

-Hrabro malo stvorenje. Što glasnije plače, to će biti jači. Pogledaj mu šake - rekao je Gibb i tiho se nasmijao od ponosa. - Napraviti ću od njega pravog muškarca.

-Nikad - rekla je Kendall.

Odjednom ga se više nije bojala. Njezina će hrabrost zacijelo biti kratka vijeka. Niknula je iz njezine pobune pred smrću. No prihvatila ju je jer je to bila njezina jedina obrana pred luđakom.

Na usnama joj se čak pojavio smiješak kad je rekla:

-Kevina ćeš moći pretvoriti jedino u siroče jer ti se nikakva druga prilika neće pružiti. Zato što će te uhvatiti, Gibb, nakon što nas ubiješ. Agent FBI-a po imenu Jim Pepperdyne tražit će te sve dok te ne ulovi.

-Ako preživiš uhićenje, uzet će ti Kevina i nikad ga više nećeš vidjeti. Boli me spoznaja da me moj sin neće poznavati. Ali zahvaljujem Bogu da neće poznavati ni tebe. Nećeš imati prilike u njega usaditi svoju zadrtnost. Nećeš biti u njegovoj blizini i izopačiti mu um, natopiti ga mržnjom i pretvoriti u hladnokrvno čudovište nalik sebi.

-Nisi to uspio učiniti ni s Mattom, znaš. Jer na kraju on ipak nije bio poslušni robot bez srca i bez pameti kakvog si ti želio. Bio je ljudsko biće sa svim slabostima i emocijama kakve imamo i mi ostali. Volio je Lottie. Možda ju je volio više nego tebe. To je ono što nisi mogao podnijeti.

- Ne bi uspio ni s Kevinom. Samo što čak nećeš imati ni priliku. Kevin neće nositi tvoje ime. Zahvaljujem Bogu da neće ni znati za njega.

-Govoriš točno kao moja pokojna žena - rekao je Gibb. - Kao i ti, Laurelann je postala znatiželjna glede naših noćnih izleta u šumu pa je tako otkrila Bratstvo. Nažalost, nije bila sposobna to shvatiti. Upozorila me na uhićenje. Zaklela se da će odvesti Matthewa i da ga više nikad neću vidjeti, ali su njezine prijetnje bile ispra- zne poput tvojih. - Glavom je pokazao prema jednoj stolici. - Sjedni. Mojem je unuku potrebna njegova majka.

Rastrgana između očajničke želje da mu uzme svoje di- jete i neznanja kakvu joj zamku sada postavlja, Kendall je oklijevala. Nije se željela previše udaljiti od Johna jer nije znala što bi mogao biti Gibbov sljedeći potez.

No pobijedio je majčinski nagon. Ustala je i uzela Kevina iz Gibbovih ruku. Čvrsto ga je privinula na svoja prsa i milovala ga po cijelom tijelu, nastojeći osjetiti što veći dio njegova tijela u kratkom vremenu što joj je pre- ostalo. Kevin je odmah prestao plakati.

Gibbu nije promaknula nagla promjena. - Dat ću ti mogućnost izbora, Kendall - rekao je. - U danim okolnostima, mislim da sam puno velikodušniji no što zaslužuješ.

- Trebalo bi samo nekoliko dana da se dijete odbije od prsiju. Za to vrijeme bi ti zauvijek nestala iz njegova pamćenja. Naviknuo bi se i u svemu oslanjao na mene. Mogao bih ga, i hoću, učiniti posve svojim.

- Ali nažalost, na ovom stupnju svog razvoja, potrebna mu je majka. Dakle, imaš mogućnost izbora. Možeš umrijeti sada, zajedno sa svojim ljubavnikom, ili možeš poći sa mnom i još se neko vrijeme brinuti za svoje dijete.

- I ovako i onako, platit ćeš životom za svoje grijehе izdaje i bludničenja, ali ćeš provesti malo više vremena s dječakom. Ne nudim ti ovo zato jer to zasluđuješ, već zato što želim najbolje za svog unuka.

- To su moje mogućnosti izbora?

- Moraš brzo donijeti odluku. Iako su krajnje nespretni, FBI bi vam također mogao ući u trag i stići ovamo.

- Poći ću s tobom, Gibb, i surađivat ću - obećala je.

- Možda ću ti čak biti od koristi. Kao što znaš, znam se vrlo dobro sakriti. Ali pusti Johna na životu.

Gibb se namrštiо. - Bojim se da se ne možemo cjenkati njegovim životom. Počinio je preljub sa ženom mogа sina. Zbog toga mora umrijeti.

- Više nisam bila u braku s Mattom. Razveo se od mene.

- Bez obzira na to. Kao što je Matt rekao, u Božjim očima - Uperio je pušku u Johna.

- Ne, čekaj! - vrisnula je Kendall.

- Nemoj ovog kujinog sina moliti za moj život - ljutito je rekao John. - Radije bih da me gad ubije nego da ga moliš.

- John nije znao da sam udata, ili da sam bila udata. Sjećaš se, Gibb? - usrdno je rekla Kendall. - Imao je amneziju. Lagala sam mu i rekla mu da mi je muž. Ja sam kriva.

- Ali sjećanje mu se vratilo - prepirao se Gibb. - I sama si to rekla.

- Lagala sam kako bih se obranila pred Mattom. Johnu se pamćenje vratilo tek jutros.

- To nije istina, Burnwoode - rekao je John. - Već više od tjeđan dana znam tko sam ja i tko je ona. Nastavio sam spavati s njom jer sam u tome uživao.

- On laže, Gibb.

- Zašto bi lagao? - upitao ju je Gibb.

- Kako bi te uznemirio u nadi da će zaštititi Kevina i mene. To je njegova dužnost. Nastojat će ispuniti svoju dužnost, bez obzira na sve.

- Znaš kakva je ona lažljivica, Burnwoode - rekao je John. - Bio bi budala kad bi joj vjerovao.

- Ne lažem, Gibb. Pamćenje mu se vratilo tek kad se *jutros* probudio. Kad je shvatio kako sam ga nasamarila, pobjesnio je. Namjeravao me izručiti policiji zato što sam ga otela. Bježala sam kad ste vi stigli.

U glasu joj se osjetio molećivi prizvuk. - Ako ga ubiješ, stradat će nedužni čovjek koji je samo obavljao svoju dužnost. To možeš shvatiti, zar ne? John se drži kodeksa časti koji je sličan tvojemu. Vjeruje u ono što čini i ne dopušta da ga nešto spriječi u obavljanju svojih dužnosti. Gibb, molim te, kunem se da ti govorim istinu. Nije znao da sam u Božjim očima još uvijek Mattova žena.

Razmislio je o njezinim riječima i zagledao se u Johna.

Na kraju je ispustio težak uzdah. - Kendall, laganje ti više ne ide onako dobro kao ranije. Ne vjerujem ti ni jedne jedine riječi. Čovjek koji je od mog sina napravio rogonju mora umrijeti.

Stavio je prst na okidač, ali ga je zaustavio iznenadni i neočekivani zvuk. Gibb ga je trenutno prepoznao jer je to bio zvuk napinjanja pištolja. Ukočio se i polako se okrenuo prema Kendall.

- Ubiješ li ga, ja ću povući otklonac. - U Kendallinu se glasu više nije osjećao visok i piskav histerični ton. Glas joj je bio dubok, smiren i čelične odlučnosti.

- Moj Bože - šapnuo je Gibb. Malo je boje nestalo iz njegova rumena lica.

- Tako je, Gibb. Zaštitit ću Kevina od tebe čak i ako je ovo jedini način. Radije bih ga vidjela mrtva nego da jednu minutu provede pod tvojim uplivom.

Iscrpljen od plakanja, Kevin je zaspao na njenim prsima. Sklopio je gotovo prozirne kapke, ali mu je jedna suza još uvijek blistala na trepavicama. Usne je iskrivio u luk i lagano ih rastvorio.

Cijev Johnova pištolja bila mu je prslonjena uz sljepoočnicu.

Kad je maločas izletjela kroz kuhinjska vrata i zamalo se sudarila s Burnwoodima, oni su bili jednako iznenađeni kao i ona. Kad su je ugurali natrag u kuću, spustila je pištolj u džep i do ovog trenutka nije znala što će s njim.

Gibb se brzo pribrao. Čak se i nasmiješio njezinoj predstavi. - Nikad to ne bi učinila.

- Da. Učinila bih.

- Previše ga voliš, Kendall. Sve što si dosad učinila, pobjegla u Denver, zbrisala FBI-u, sakrila se ovdje, sve je to bilo zbog Kevina.

- Tako je. Da ga zaštitim od *tebe*. Ako ubiješ Johna- Trgnula se od praska. Tako je naglo skočila sa stolice da ju je srušila na pod.

- Ako ubijem Johna... što? - izazivao ju je Gibb. Kendall je užasnuto zateturala unatrag dok nije stigla do ormarića. S nevjericom je zurila u Johnovo tijelo na podu. Pao je u stranu pa mu je obraz počivao na tlu. Krv se skupljala ispod njega.

- Dakle? - Gibb je stajao okrenut prema njoj. Koraknuo je naprijed. - Daj mi moga unuka.

Kad je skočila na noge, nekako je uspjela zadržati Kevina u naručju. Naglo se probudio pa je ponovno počeo plakati. Pištolj je sada osjećala kao veliku težinu u ruci. Beživotno je visio uz njezin bok jer nije imala snage podići ruku.

John se nije pomaknuo. Johnova je krv po kuhinjskom podu. John je mrtav. Ubio je Johna.

Gibb je svojim lovačkim nagonom nanjušio skoru predaju svog plijena. Približio joj se.

Podigla je ruku. Tako se tresla da je izgledalo kao da joj se pištolj zalijepio za ruku, a ona ga se pokušava otresti. - Nemoj me tjerati na to, Gibb. Molim te.

- Ti nikad ne bi ubila svoje dijete, Kendall.

- Tako je. Nikad ne bih ubila svoje dijete. Okrenula je oružje prema Gibbu, a u malenoj je kući odjeknuo prasak trećeg pucnja.

46. poglavlje

J ohn!

Kendall je preskočila Gibbovo tijelo i kleknula kraj Johna. - John? John? - polako ga je okrenula na leđa.

- Je li kućin sin mrtav?

- Hvala Bogu, živ si. - Sagnula se i zagrlila ga, stisnuvši Kevina između njihovih tijela. - Hvala Bogu! Mislila sam da te ubio.

- Je li *mrtav*?

Pogledala je tijelo. Gibbons Burnvood bio je nesumnjivo mrtav. - Da.

- Dobro.

Najradije bi se nasmijala od olakšanja što on može govoriti, ali je previše grčevito plakala. - O, Johne, pogledaj se. Teško si ranjen.

- Dobro mi je. - No nije mu bilo dobro. Svaku je riječ izgovarao jedva čujnim glasom. - Kako je dijete? Je li dobro? Je li ozlijeđen?

Kevin se derao glasnije no ikad. - Proveo je neugodno jutro.

John se nasmiješio usprkos boli. - Nismo li svi?

U međuvremenu se kuća ispunila agentima FBI-a. Pepperdyne je uletio u punoj bojnoj spremi kao i ostali. Pogledao je Johna, glasno opsovao, stavio prste u usta i pro- dorno zazviždio. - Dovedite bolničare. Smjesta.

- Gdje ste tako dugo? - svadljivo je rekao John kad je njegov prijatelj čučnuo kraj njega. - Mislio sam da ću posve iskrvariti prije nego se pojavite. Najprije je vaš dolazak bio neopažen poput stampeda bizona, a zatim ste vani sjedili i češali jaja dopustivši onom ludaku da puca u mene.

Pepperdyne je pomaknuo unatrag svoju kacigu i nasmijao se. - Ne moraš nam zahvaljivati, Johne. Znamo da si nam zahvalan.

Kendall se zbunila. - Znao si da su ondje, Johne?

Kimnuo je glavom. - Vidio sam kretanje oko kuće i znao, nadao se, što to znači. Zato sam na svaki način nastojao odugovlačiti.

- Nisi smio napasti Matta. Tada su te mogli na mjestu ubiti.

- U onom trenutku nisam o tome razmišljao. Kad te udario... Iz puno razloga volio bih da sam ga ja ubio.

Gledali su se pogledom punim značenja koji je potrajao dok mu jedan bolničar nije zabio iglu za infuziju u ruku. - Hej! Sranje! To boli.

- Tko će mi od vas dvoje ispuniti praznine? - upitao je Pepperdyne. - Želim točno znati što se ovdje događalo.

Kendall je gledala kako medicinsko osoblje pregledava Mattovo tijelo uzalud tražeći znakove života. Nije mogla osjećati bol zbog smrti bivšeg muža, ali je žalila njegov promašeni život. - Gibb je ubio Matta.

- To smo vidjeli - rekao je Pepperdyne. - Je li to bilo zbog gospođe Lynam?

- Da. Matt je rekao da ju je Gibb ubio.

- Nađena je u motelskoj sobi prerezana vrata - rekao im je Pepperdyne.

- Matt ju je istinski volio - tužno je rekla Kendall.

- Nikad nije imao priliku za sreću u životu. Ne kad je imao Gibba za oca.

-Jedan od naših snajperista bio je spreman ubiti Gibba nakon što je on sradio Matta - objasnio je Pepperdyne - ali je on držao dijete. Bilo je previše riskantno.

- Imali ste ga na nišanu cijelo to vrijeme? - upitala je Kendall.

- Da. Kad ste vi sjeli na onu stolicu s djetetom u naručju - pokazao je na mjesto gdje je sjedila - našli ste se između nas i njega. Kad je pucao u Johna-

- Kao da je to važno - promrmljao je John kad su ga bolničari smjestili na nosila.

Pepperdyne mu je rekao neka prestane cviljeti, ali je Kendall vidjela da se dvojica prijatelja raduju što ponovno mogu zadirkivati jedan drugoga.

Pepperdyne je nastavio objašnjavati. - Kad je Burnwood pucao u Johna, vi ste se pomaknuli do ormarića - rekao je Kendall. - Nadali smo se da blefirate kad ste djetetu prislonili pištolj uz glavu.

- Jasno da jesam, i Gibb je to znao. No odjednom sam shvatila da je odložio pušku na stol nakon što je pucao u Johna. Više nije bio naoružan. Okrenula sam Johnov pištolj prema njemu i bila bih ga ubila.

- Ali ga je naš momak pogodio prije toga. Točno u glavu.

Kendall će dugo zadržati u sjećanju užasnu sliku kad je Gibbova glava eksplodirala pred njenim očima. Zadrhtala je i čvršće privinula Kevina uz se.

- Kako ste došli do Johnova oružja? - upitao je Pepperdyne.

Pogledala je Johna.

- Ja sam joj ga dao - lagao je.

- Da - brzo se složila. - Dao mi je da ga čuvam.

- Zašto si joj dao da ti čuva oružje? - želio je znati Pepperdyne. - Sad sam se sjetio, pa ti bi trebao patiti od amnezije! U cijeloj ovoj zbrci posve sam na to zaboravio. Kad ti se vratilo sjećanje?

- Pusti nas na miru, Jime - zastenjao je John. - Kendall će ti kasnije dati izjavu. Sad se mora pobrinuti za dijete, a pretpostavljam da mene treba malo pokrpati.

Pepperdyne im je raščistio put, te je stao u stranu dok su Johna ukrcavali u kola hitne pomoći. - Hoće li ti biti dobro? - zabrinuto je upitala Kendall.

- Sve će biti u redu - uvjeravao ju je. Potapšao je Kevina po guzi. - Hoće li *njemu* biti dobro?

- On se ovoga neće sjećati.

- Ja nikad neću zaboraviti - tiho je rekao. - Ništa od svega ovoga.

Bolničari su složili nosila i gurnuli ih u kola hitne pomoći. Ona i John gledali su se i dok su se vrata zatvarala, a zatim je pogledom pratila vozilo dok nije s prilaza skrenulo na cestu.

- Gospođo Burnwood. - Pepperdyne joj je dotaknuo ruku. - Moj je automobil tamo i čeka da vas prebacimo u grad.

- Hvala vam.

Sjedio je s njom na stražnjem sjedištu, a drugi je agent vozio. - John je čvrst. Izvući će se.

Ovlaš se osmjehnula. - Znam.

- Znaš da je čvrst, ili da će se izvući?

- Ijedno i drugo.

- Hmm. Čini se da se zagrijao za vašeg dječaka. - Pokazao je glavom prema Kevinu. - Nisam vjerovao da ću vidjeti Johna tako opuštena u djetetovoj blizini.

- Zašto?

Ispricao joj je što se dogodilo u New Mexicu. - Još uvijek sebe okrivljuje.

- Da. To je slično njemu - zamišljeno je kimnula glavom. - On ozbiljno shvaća svoje odgovornosti.

- On u tome pretjeruje. Uvijek. Kad bude imao vremena razmisliti o tome, siguran sam da će sebe okrivljavati i za smrt Ruthie Fordham.

- Nadam se da neće. To bi bilo užasno za njega.

Pepperdyne nije ništa rekao, iako ju je radoznalo promatrao. - Bojim se da je moja dužnost podsjetiti vas da ste još uvijek pod nadzorom kao svjedok.

- Svjedočit ću o onome što sam one noći vidjela u šumi, gospodine Pepperdyne.

- Oni su se dosjei što smo ih našli u vašem stanu u Denveru već pokazali neprocjenjivima za naš slučaj.

- Drago mi je. Bratstvo treba uništiti bez imalo milosti jer je ni oni nisu pokazivali prema svojim žrtvama. Učinit ću sve što je u mojoj moći kako bi se sve njegove članove izvelo pred lice pravde. Bez obzira koliko će me to stajati osobno.

Kimnuo je i načas se zagledao kroz prozor. - Zatim je tu još i otmica saveznog predstavnika zakona.

- Tako je. Učinila sam to.

- Hmm. Pa, tužilaštvu u tome nije baš sve posve jasno.

Pogledala ga je ravno u oči i rekla: - Očajnički sam se bojala svog bivšeg muža i svekra, a sad znamo da je moj strah bio opravdan.

- Mislila sam da je jedini način na koji mogu zaštititi Kevina i sebe nestati i ostati sakrivena do smrti. Ne žalim zbog onoga što sam učinila. Kad bi se za to ukazala potreba, ponovno bih to učinila, samo što ne bih upletala Johna. Ugrozila sam njegov život, a to si nikad neću oprostiti.
- On je obavljao svoju dužnost.
- Da. Svoju dužnost.
- Gospodo Burmwood, kad mu se vratilo pamćenje?
- Rado bih to i sama znala, ali ne znam - iskreno je odgovorila.
- Gospodo Burnwood-
- Mrzim to ime. Molim vas, nemojte me više zvati gospodom Burnwood. Pepperdyne ju je strogo pogledao. - Kako da vas onda zovem?

* * *

- To su Crookovi.
 - Ime im odgovara - rekla je Ricki Sue. Držala je Kevina na krilu i pustila mu da se igra njezinom grimiznom niskom. - Ti su me gadovi pokušali ubiti. Njihovo ime znači lopovi ili varalice, ali oboje je previše blago rečeno.
 - Ali oni se baš tako zovu - objasnila joj je Kendall.
- Pogledala je Pepperdynea koji ju je pitao može li identificirati dva čovjeka koji se trenutno nalaze u zatvoru u Sheridanu. Našli su ih točno tamo gdje je Ricki Sue rekla da ih je ostavila, vezane za stabla, nage i pune tragova od uboda komaraca.
- Henry i Luther. - Ispričala im je o sudbini Billy Joe Crooka. - Njegova je obitelj mene okrivljavala za njegovu nesreću pa su se vjerojatno odlučili uključiti u potragu i naći me prije Matta i Gibba.
 - Zahvaljujući meni, zamalo su uspjeli. - Oči Ricki Sue ispunile su se suzama. - Kad samo pomislim što se moglo dogoditi samo zato što sam se napila i nisam mogla držati jezik za zubima.

Kendall je ispružila ruku preko Pepperdyneova pretrpana pisaćeg stola i stisnula prijateljičinu šaku.

- Upravo suprotno. Da nije bilo tebe, agent Pepperdyne i njegovi ljudi ne bi stigli na vrijeme. Dok oni nisu stigli, John... dr. McGrath ih je savršeno zavlacio - promuklim je glasom dovršila.

John nije želio ostati u bolnici više od jedne noći pa je sad stajao oslonjen na štaku, blijed poput duha, s novim ožiljkom na sljepoočnici, gipsom na slomljenoj desnoj nozi i s lijevom rukom u povezu. Metak iz Gibbove puške pogodio ga je u rame i izašao na leđima. Za dlaku je promašio važnu

arteriju. Kad god bi pomislila kako je bio blizu smrti, Kendall bi se stegnulo grlo.

Pepperdyne je bučno pročistio grlo kako bi prekinuo emocijama nabijenu tišinu. - Tužilaštvo vam je spremno ponuditi imunitet u zamjenu za vaše svjedočenje protiv članova Bratstva.

- To je vrlo velikodušno - primijetila je.

- Pa, otmicu bi bilo vrlo teško dokazati kad žrtva ne želi reći kad je točno postao voljni sudionik. - Pepperdyne je Johnu dobacio prijekorni pogled.

- Ne sjećam se - blago je rekao John.

- Jako smiješno. - Pepperdyne je zatvorio fascikl i ustao kako bi zaključio sastanak. - Hvala vam, gospođice Robb, na pomoći.

- Nemoj misliti da me se možeš tako lako riješiti, Pepperdyne - rekla je Ricki Sue. - Bit ćeš u South Carolini tijekom suđenja, zar ne?

- Dolazit ću povremeno.

- I ja ću biti ondje. - Nasmiješila mu se od uha do uha. - Pozvana sam kako bih se brinula za Kevina dok je Kendall na sudu.

- Shvaćam.

- Pa, ne moraš djelovati tako snuždeno. U svakom slučaju, nemoj zaboraviti da mi duguješ jedan večernji izlazak.

- Kako bih mogao zaboraviti kad me svakih petnaest minuta na to podsjećate?

Odjednom su se naglo otvorila uredska vrata i ušao je jedan mladi čovjek.

Kendall je problijedjela.

Ricki Sue je zastenjela. - Oh, ne. Sad će tek nastati pravo sranje.

Mladi je čovjek pogledavao jednu pa drugu ženu.

- Zdravo svima.

- Zdravo.

- Zdravo.

- Kako ste?

- Dobro.

- Dobro.

- Tko je ovaj tip? - upitao je John.

- Tko je ovdje glavni? - upitao je pridošlica.

Pepperdyne je koraknuo naprijed. - Ja.

- Koji se vrag događa? Ne razumijem. Zašto sam ovdje? Mislio sam da će me pustiti na miru.

- Smirite se - rekao mu je Pepperdyne.
- Ne znam kako bih se mogao smiriti. Lijepo gledam svoja posla i jedem špagete u svom stanu u sunčanom Rimu, i tada se pojave ta dva razbijača i predstave se kao američki šerifi. I već idućeg trenutka nalazim se u zrakoplovu i putujem u Sjedinjene Države, na državni trošak. Izrazivši svoju ozlojeđenost, čovjek se podbočio i uputio pitanje svima u prostoriji: - Što se događa?
- Vjerujem da se ovdje svi međusobno poznaju, osim Johna. - Okrenuvši se svom prijatelju, Pepperdyne je rekao: - Dr. John McGrath, a ovo je Kendall Deaton.

47.poglavlje

P rilično je teško objasniti. - Pokušaj.

Ona i John bili su sami u uredu. Ricki Sue je pravog Kendalla Deatona uzela za ruku i izvukla iz prostorije. Još uvijek je zahtijevao potpuno objašnjenje, a ona mu ga je obećala samo ako ušuti i pusti je da govori.

Pepperdyne i dva agenta izašli su za njima.

- Kendall je bio odvjetnik u tvrtki Bristol i Mathers - počela je. - Uvalio se u nevolje kad ga je ured tužitelja optužio za namještanje dokaza. Navodi nikad nisu dokazani, iako se općenito vjerovalo da je doista nešto muljao. Nije službeno optužen, ali je ipak otpušten iz tvrtke.

- Mjesecima nakon toga slao je molbe za posao, ali niti jedna tvrtka nije htjela nekoga s mrljom na biografiji. Kendall se obeshrabrio i odlučio na neko vrijeme otići u Europu. Mene je zamolio da mu šaljem poštu.

- Nekoliko mjeseci nakon njegova odlaska primio je pismo iz okruga Prosper, South Carolina. Izgledalo je kao odgovor na njegovu molbu za posao, odmah sam poslala pismo za njim. Nazvao je i zahvalio mi, rekao da se doista radi o ponudi zaposlenja, ali da on nije zainteresiran. Živio je ugodnim životom neženje u Rimu, radio kao savjetnik u nekom poduzeću i uživao. Tada sam ja odlučila iskoristiti priliku.

Pogledala ga je, nadajući se razumijevanju u njegovom izrazu lica, ali ono je ostalo bezizražajno. - Diplomirala sam kao treća iz moje generacije na pravnom fakultetu, Johnu. Od mladih sam odvjetnika u tvrtki Bristol i Mat-

hers najviše obećavala, ali su mi davali bezvezne poslove. Nisam osjetila ni djelić zanimanja ili oduševljenja sve do slučaja o kojem sam ti pričala, one žene s AIDS-om kojoj je očajnički trebala moja pomoć.

- Tada sam shvatila da mi nije mjesto u velikoj tvrtki kojoj je jedina briga što veći prihod. Željela sam pomagati ljudima. Željela sam pravdu za izopćene i odbačene. Zato sam počela slati molbe u države gdje postoje branitelji po službenoj dužnosti, ali nisam dobila ohrabrujuće odgovore. Kad je Kendall odbacio priliku u Prosperu, to mi se činilo poput... poput znaka.

- Baka i Ricki Sue mislile su da sam poludjela, naravno, ali odgovorila sam na njihovu ponudu predstavivši se kao Kendall. Nevjerojatno je lako uzeti tuđe ime, ali tek mi je sad jasno zašto je Prosper zaposlio Kendalla Deatona bez temeljitije istrage o njemu - suho je dodala.

- Željeli su potkupljivu osobu - rekao je John.

- Tako je. Mrlja na njegovoj biografiji njima se sviđala. *On* je bio točno ono što su tražili. Kad su vidjeli da sam žena, najprije su bili zatečeni. No zacijelo su nakon dogovora zaključili da će sa mnom još lakše upravljati baš zato što sam žena. Ili da ću biti ranjivija.

Trenutak se zamislila, a zatim nastavila: - Možda moji motivi i nisu bili onako nesebični kakvima bih ih htjela prikazati. Kako bih i sama htjela vjerovati. Možda se moja ambicija osnivala na ponosu. Željela sam se praviti važna, pokazati svima kako sam pametna. Željela sam zadovoljiti svoje roditelje, a tvoje su me primjedbe uvjerile da to nije moguće.

- U svakom slučaju, možda sam izgubila priliku zato što moji motivi nisu bili onako altruistični kako sam tvrdila. Baka me je upozorila da se ništa dobro ne može izroditi iz laži, a imala je pravo.

Sjela je na kut Pepperdyneova stola. Kevin je spavao u košari. Čula je kako joj se John približava sad već poznatim načinom, uz udarac gumenog postolja štake što se čuo prije svakog koraka.

Prišao joj je s leđa i pomilovao Kevina po obrazu. Obuzela ju je nježnost kad je vidjela njegov veliki, preplanuli prst uz glatku djetetovu kožu, ne samo zato što je to pokazivalo njegovu ljubav prema Kevinu, nego i zato jer je to značilo da je pobijedio svoju vlastitu muku.

- Znala si da ti neće vjerovati ni tužilaštvo ni porota kad izbije na vidjelo tvoj lažni identitet - primijetio je.

- Tko bi povjerovao u tako nevjerojatnu priču ako je ispriča osoba koja živi lažnim životom? Nisam imala izbora, osim bježati i skrivati se. Najprije u Denveru, a potom... - Pogledala ga je preko ramena i šapnula: - S tobom.

Povukao ju je na noge i okrenuo prema sebi. Provukao joj je prste kroz kratku kosu. Očima joj je pretraživao lice. Tada ju je, gotovo nasilnom kretnjom, privukao k sebi i čvrsto zagrlio.

- Mogli su te ubiti - žestoko je rekao. - Mislio sam da ću te gledati kako umireš.

Obavila mu je ruke oko vrata i zagnjurila lice u njegov vrat. - Što da si umro zbog mene, John? Što bih učinila da si umro?

Dugo su se tako grčevito držali. Na kraju ju je malo odmaknuo od sebe. - Nemoj sebe kriviti za ono što mi se dogodilo.

- Ako ti nećeš kriviti sebe za smrt Ruthie Fordham.

Namrštio se. - To je teško. Zajedno ćemo poraditi na tome.

- Zajedno?

- Mislim da bismo nas troje mogli pokušati živjeti kao obitelj. Što ti misliš?

- Vjerujem da si potreban Kevinu i meni. I mi smo potrebni tebi. - Pomilovala mu je lice i nježno dotaknula ožiljak s kojeg je skinula šavove. - Baš ništa ne mogu postići laganjem, dakle, znaš da sad govorim istinu. Volim te, John.

- I ja tebe volim. - Nakašljao se kako bi iz glasa izbacio pretjeranu emotivnost i rekao: - Bilo bi lijepo znati kako ti je ime.

- Reći ću ti kako se zovem, ako ti kažeš u kojem ti se trenutku vratilo sjećanje.

Njegovim se licem polako razlio smiješak. Prekrio je njezina usta svojim i senzualno je poljubio. Prije nego se posve izgubila u poljupcu, odmaknula je glavu i pogle- dala ga.

- Dakle, John?

I dalje se smiješeći, ponovno ju je poljubio.

Kraj

By Voki